MALAYALAM READERS

Authorised by the Government of Travancore
and prescribed for use in schools
by the Director of Public Instruction, Travancore

SIXTH READER

MACMILLAN & CO., LTD.
BOMBAY

Price: 10 As. 3 Ps.   വില: ൧൮ ചക്രം

MALAYALAM
SIXTH READER

മ ല യാ ള

ആ റാം പാ ഠ പു സ്ത കം

SPECIALLY COMPILED FOR ELEMENTARY SCHOOLS IN TRAVANCORE
AND APPROVED FOR USE IN CLASS VI
BY THE DIRECTOR OF PUBLIC INSTRUCTION, TRAVANCORE.

MACMILLAN & CO., LIMITED:
LONDON, BOMBAY, CALCUTTA, AND MADRAS
1918

All Rights reserved.

Price: { **18 Chuckrams.** / **10 As. 3 Ps.**   വില: ൧൮ ചക്രം.

PRINTED AT THE BASEL MISSION PRESS, MANGALORE

അനുക്രമണിക.

പാഠം.		പുറം.
1.	ജീവിതസ്നേഹം.	5
2.	ഭൂമിയുടെ ആകൃതി	9
3.	യുധിഷ്ഠിരവാക്യം	16
4.	അധികാരമത്സരം (ഒന്നാം ഭാഗം)	18
5.	അധികാരമത്സരം (രണ്ടാം ഭാഗം).	21
6.	അധികാരമത്സരം (മൂന്നാം ഭാഗം).	25
7.	അധികാരമത്സരം (നാലാം ഭാഗം).	33
8.	പുഷ്കരപ്രലോഭനം	38
9.	ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യം (ഒന്നാം ഭാഗം)	41
10.	ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യം (രണ്ടാം ഭാഗം)	44
11.	കാളിയമർദ്ദനം (ഒന്നാം ഭാഗം)	47
12.	കാളിയമർദ്ദനം (രണ്ടാം ഭാഗം)	53
13.	രക്തപരിവാഹം	55
14.	സുഭാഷിതങ്ങൾ	60
15.	കാലയാപനം (ഒന്നാം ഭാഗം).	65
16.	കാലയാപനം (രണ്ടാം ഭാഗം).	71
17.	മലയവിലാസം.	74
18.	നിയതിയുടെ ഗൃഹഭരണം	77
19.	മന്മഥദഹനം	81
20.	നളൻ	87
21.	ഉമയും കപടവടുവും	95
22.	ഗ്രഹണം (ഒന്നാം ഭാഗം)	101
23.	ഗ്രഹണം (രണ്ടാം ഭാഗം)	106
24.	ഗ്രഹണം (മൂന്നാം ഭാഗം)	109
25.	രാമപ്രവാസം	112
26.	ജന്തുസ്നേഹിയായ ബാലൻ	114
27.	ഒരു താരാട്ടു	120
28.	കലാപം	122
29.	ശകുന്തളാനിരസനം	127

പാഠം.		പുറം.
30.	ഭരണം (ഒന്നാം ഭാഗം)	135
31.	ഭരണം (രണ്ടാം ഭാഗം)	141
32.	പടയോട്ടം (ഒന്നാം ഭാഗം)	145
33.	പടയോട്ടം (രണ്ടാം ഭാഗം)	149
34.	അത്ഭുതകരമായ ശതാബ്ദം (ഒന്നാം ഭാഗം)	152
35.	അത്ഭുതകരമായ ശതാബ്ദം (രണ്ടാം ഭാഗം)	155
36.	അത്ഭുതകരമായ ശതാബ്ദം (മൂന്നാം ഭാഗം)	162
37.	വിക്ടോറിയാ മഹാരാജ്ഞി തിരുമനസ്സിലെ വിളംബരം	168
38.	കേരളം	170
39.	ദേവന്മാരുടെ ആവലാധി	175
40.	ജന്തുക്കളുടെ ബുദ്ധിചാതുര്യം .	177
41.	നാരദരാവണസംവാദം	182
42.	അലസത .	191
43.	ലങ്കാദഹനം	195
44.	രാമയ്യൻ ദളവാ	200
45.	രാജസ്തുതി .	206
46.	ശകുന്തളാവാക്യം	207
47.	സൂര്യരശ്മികൾ	209
48.	സീതാവിലാപം	218
49.	കാററു (ഒന്നാം ഭാഗം)	223
50.	കാററു (രണ്ടാം ഭാഗം)	231
51.	ഒരു പോരിനു വിളി	235
52.	ഭൂതക്കണ്ണാടിയും അതിൻെറ ഉപയോഗങ്ങളും	237
53.	പുഷ്പം	245
54.	ധനം	254
55.	വേല	258
56.	വിദുരോപദേശം	262
57.	അന്തഃകരണാനുസരണം	266
58.	ഒരു പിതാവിൻെറ ഗുണദോഷവാക്യം	271
59.	ആത്മസംയമനം	273
60.	ദൈവൈക്യം (ഒന്നാം ഭാഗം)	276
61.	ദൈവൈക്യം (രണ്ടാം ഭാഗം)	281

ആറാംപാഠപുസ്തകം.

പാഠം ൧.

ജീവിതസ്നേഹം.

വാൎദ്ധക്യം നമ്മുടെ സുഖാനുഭവങ്ങളെ കുറയ്ക്കുന്നതോടു കൂടി ജീവിച്ചിരിക്കാനുള്ള ആശയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ചോരത്തിളപ്പിൽ നാം വകവെയ്ക്കാതിരുന്നിട്ടുള്ള ആപത്തുകളെല്ലാം വയസ്സായിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ നമുക്കു ഭയം ജനിപ്പിക്കുന്നു. വയസ്സു കൂടുന്തോറും മനുഷ്യന് അപായശങ്കയും കരുതലുകളും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നു. വൃദ്ധന്റെ മനസ്സിൽ ഭയം ഒന്നുതന്നെ പ്രധാനവികാരമായിട്ടു തീരുന്നു. ഓരോരോ സംഭാവിതങ്ങളായ അപായങ്ങളെ പരിഹരിക്കാനും, ഒഴിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ചരമകാലത്തെ കഴിയുന്നതും നീട്ടിവെയ്ക്കാനും ഉള്ള ഉപായങ്ങളെ ചിന്തിക്കുന്നതിൽ ആകുന്നു വൃദ്ധൻ തന്റെ ആയുശ്ശേഷത്തെ വിനിയോഗിക്കുന്നതു.

വാസ്തവത്തിൽ ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയുള്ള നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും തീരെ അൎത്ഥമില്ലാത്തവയാകുന്നു. ആയുസ്സിൽ ഉപഭോഗിക്കാനിരിക്കുന്ന ഭാഗത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ ഉപഭോഗിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഭാഗത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളേക്കൊണ്ടു് ഊഹിക്കുന്ന പക്ഷം ഭാവി ഏററവും ഭയങ്കരമായിരിക്കും. ഇതേവരെ ഭുജിക്കപ്പെട്ട ഭോഗങ്ങളൊന്നും പാരമാൎത്ഥികസുഖത്തിന്നായി പരിണമിച്ചിട്ടില്ലെന്നു് അനുഭവം തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്നു; ഭുക്തങ്ങളായ ഭോഗങ്ങളോളം ഇനി ഭോക്തവ്യമാണങ്ങൾ പ്രബലപ്പെടുകയില്ലെന്നുള്ള ബോധവും നമുക്കു ജനിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഈ അനുഭവവും

ബോധവും ചെയ്യുന്ന ഉപദേശമെല്ലാം വ്യൎത്ഥം തന്നെ. ഇവ രണ്ടിലും പ്രബലമായ ആശ അതിദൂരത്തിൽ ഒരു ആകാശമാളിക (ഗന്ധൎവ്വനഗരം) ഉണ്ടാക്കി നമ്മെ അതിലേയ്ക്കു ക്ഷണിക്കുന്നു. ആശയുടെ ഈ പ്രലോഭനത്തിൽ അകപ്പെട്ടു നാം ചൂതുകളിയിലെ തോൽവിക്കാരൻ എന്നപോലെ പരാജയം പ്രാപിക്കുംതോറും അധികമധികം വീറോടുകൂടി പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വയസ്സോടൊന്നിച്ചു വളൎന്നുവരുന്ന ഈ ജീവിതതൃഷ്ണയുടെ ഉൽഭവം എന്തായിരിക്കും? എന്തുകൊണ്ടാണു്, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗം ചുരുങ്ങുന്ന കാലത്തിൽ, നമുക്കു് ആ ജീവനിൽ അധികം സ്നേഹം വന്നുകൂടുന്നതു്? മനുഷ്യജാതി ക്ഷയിച്ചു പോകരുതെന്നുള്ള വിചാരത്തിന്മേൽ ഈശ്വരൻ നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയസുഖങ്ങളെ അനുഭവിക്കാനുള്ള ശക്തി കുറയുംതോറും ശരീരധാരണം ചെയ്യാനുള്ള ആഗ്രഹത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കയായിരിക്കുമോ? യൗവനത്തിലുള്ളതിലധികം ജീവിതസ്നേഹം വാൎദ്ധക്യത്തിൽ വന്നിരുന്നില്ലെങ്കിൽ വൃദ്ധന്മാൎക്കു ശരീരസംരക്ഷണം ദുസ്സാധമായിത്തീരുമായിരുന്നു. ജരാശിഥിലമായ ഭൂതപിണ്ഡത്തിലുണ്ടാകുന്ന പലതരം വ്യാധികളുടെ ദുസ്സഹതയും ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ശക്തിക്ഷയം നിമിത്തം വിഷയസുഖങ്ങളിൽ മേലാൽ താൻ അധികാരിയല്ലെന്നുള്ള ബോധവും ജരഠനെ തന്റെ കഷ്ടതയ്ക്കു് അവസാനം വരുത്തേണ്ടതിലേയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഭാഗ്യവശാൽ മനുഷ്യനു മൃത്യുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള അവജ്ഞ ദോഷകരമായി മാത്രം ഇരിക്കാവുന്ന കാലത്തിൽ അതു് അവനെ ബാധിക്കുന്നില്ല; ജീവിതത്തിന്റെ വാസ്തവമായ ഫലം ഇല്ലാതെയാകുംതോറും അതിനു് ആരോപിതമായ ഗൗരവം ഉണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു.

സാധാരണമായി നാം ഒരു വസ്തുവിനെ എത്രത്തോളം

പരിചയിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം നമുക്ക് അതിൽ പ്രതിപത്തി വദ്ധിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒന്നു വളരെ കാലമായി പരിശീലിക്കപ്പെട്ടുപോയാൽ പിന്നീട് അതിനെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനു മനസ്സു മടിക്കുന്നു. പ്രായേണ വൃദ്ധന്മാക്കു സകലവിഷയങ്ങളിലും ആഗ്രഹം അധികമാകുന്നതിന്റെ സാരം ഇതുതന്നെയാകുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തെയും അതിലുൾപ്പെട്ട സകലവസ്തുക്കളേയും വൃദ്ധൻ അത്യന്തം സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അത് ഈ വസ്തുക്കളെല്ലാം തനിക്കു സുഖഹേതുക്കളാണെന്നുള്ള മോഹത്താലല്ല; പിന്നെയോ ഇവ തനിക്കു ചിരപരിചിതങ്ങളാകുന്നല്ലോ എന്നുള്ള ബോധത്താൽ മാത്രമാകുന്നു.

ധമ്മിഷ്ഠൻ എന്നു വിരുതുപേരുകേട്ട ചിൻവാങ്ങ് എന്ന ചീനയിലേ ചക്രവത്തി സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്തപ്പോൾ, അന്യായമായി കാരാഗൃഹത്തിൽ ബന്ധിയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നവരെ എല്ലാം വിടണം എന്നു് ഒരു കല്പന കൊടുത്തു. ആ അവസരത്തിൽ ബന്ധനത്തിൽനിന്നു വിടുതൽ ലഭിച്ച അനേകം സാധുക്കൾ ചക്രവത്തിയുടെ മുമ്പിൽ ചെന്നു തങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയ സന്തോഷത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ചു കൂട്ടത്തിൽ ശ്രേഷ്ഠമായ ആകൃതിയോടുകൂടിയ ഒരു വൃദ്ധൻ ഈ വിധം അപേക്ഷിച്ചു:— "ചക്രവത്തി മഹാരാജാവേ, എൺപത്തഞ്ചു വയസ്സായ ഈ വൃദ്ധനെ നോക്കണേ! ഇവൻ ഇരുപത്തുരണ്ടു വയസ്സു മുതൽ കാരാഗൃഹത്തിൽ കിടന്നവനാണ്. ഒരു കുററവും ചുമത്താതെയാണ് ഇവനെ തടവിൽ പാപ്പിച്ചതു്. ഇവൻ ഐംപതിലധികം കൊല്ലം, സൂര്യരശ്മി കടന്നിട്ടില്ലാത്ത ഒരു അറയ്ക്കകത്തു്, ഏകാകിയായി കാലക്ഷേപം ചെയ്തു വന്നിരിക്കുന്നു. കഷ്ടതകൾ ഇവനു നല്ല പരിചയവുമായി. സൂര്യപ്രകാശത്താൽ ഇവന്റെ കണ്ണുകൾ മങ്ങിപ്പോയെങ്കിലും ബന്ധുവാ-

യിട്ട് ഒരു പ്രാണിയെ കണ്ടു കിട്ടാനുള്ള മോഹത്താൽ ഈ തെരുവുകളിലെല്ലാം ഇവൻ ചുററി നടന്നു. എന്നാൽ ഇവന്റെ ബന്ധുക്കളും സ്വജനങ്ങളും സ്നേഹിതന്മാരുമെല്ലാം മരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. ഈ വൃദ്ധനെ ഇപ്പോൾ ഒരുത്തനും അറിയുന്നവനില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഇവനെ ആ കാരാഗൃഹത്തിൽ തന്നെ ആയുശ്ശേഷം കഴിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന് അനുവദിക്കുമാറാകണം! ഇവനു റാണാവിന്റെ കരിമതിലുകൾ കൊട്ടാരത്തിന്റെ സ്ഫടികഭിത്തികളേക്കാൾ പ്രിയതരങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ഇവൻ ഇനി ഏറെക്കാലം ജീവിച്ചിരിക്കയില്ല. ഉള്ള ദിവസങ്ങളെ, യൗവനവയസ്സ് എവിടെ കഴിച്ചു കൂട്ടിയോ ആ കാരാഗൃഹത്തിൽ തന്നെ, നയിക്കാഞ്ഞാൽ ഇവനു വളരെ സുഖക്കേടുണ്ടു്. അതിനാൽ ഇവനെ തിരിയെ ജെയിലിലേക്കു തന്നെ അയപ്പാൻ കല്പന ഉണ്ടാകണം."

ഈ വൃദ്ധനു ബന്ധനത്തിലുണ്ടായ സ്നേഹം നമുക്കെല്ലാവക്കും ജീവനിൽ തോന്നുന്നതിനോടു സമമാകുന്നു. നാം എല്ലാവരും ശരീരകാരാഗൃഹത്തിൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതി നമുക്ക് ഒട്ടും രസിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും എത്രത്തോളം നാം അതിൽ ബദ്ധന്മാരായിട്ടു കിടക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം നമുക്ക് അതിൽ പ്രേമം വദ്ധിച്ചുവരുന്നു. നാം നട്ടിട്ടുള്ള വൃക്ഷങ്ങൾ, നാം പണി ചെയ്യിച്ചിട്ടുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ, നമുക്കു ജനിച്ചിട്ടുള്ള സന്താനങ്ങൾ, ഇവയെല്ലാം നമുക്ക് ഈ ഭൂമിയോടുള്ള ബന്ധത്തെ ദൃഢീകരിക്കുന്നു.

സർ ഫിലിപ്പ് മോഡ്ാണ്ഡ് രൂപവാനും ധീരനുമായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷു് യുവാവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു സ്വന്തമായി വളരെ സമ്പത്തും പൂൎണ്ണമായ രാജപ്രീതിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. സകല ഭാഗ്യങ്ങളും തികഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ ഇഹലോകസുഖങ്ങളിൽ ഒന്നും അദ്ദേഹത്തിന് അസുലഭമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ചെറുപ്പത്തിലേ തന്നെ വിഷയാനുഭോ-

ഗങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു വെറുപ്പു തുടങ്ങീട്ട്, പ്രാണധാരണം ഒരു ഭാരമെന്നു തോന്നി. സ്നാനപാനഭോജനാദികൃത്യങ്ങളിലെല്ലാം അശ്രദ്ധ ഉണ്ടായി. സുഖാനുഭോഗങ്ങളിൽ ഒരോന്നിലും പ്രവൎത്തിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനു സ്വയമേ നിവൃത്തി വന്നു. വിഷയസുഖമെല്ലാം ആവൎത്തിക്കുംതോറും നീരസങ്ങളെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തത്വബോധവും ഉണ്ടായി.

ജീവധാരണം യൌവനത്തിൽ ഇത്രയും നീരസമാണെങ്കിൽ വാൎദ്ധക്യത്തിൽ ഇതു് എത്രതന്നെ ദുസ്സഹമാകയില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം വിചാരിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഈ വിചാരം മനസ്സിനു സദാ അസ്വാസ്ഥ്യത്തെ ജനിപ്പിച്ചു. സൎവ്വവിധക്ലേശങ്ങൾക്കും നിദാനഭൂതമായ ശരീരത്തിന്റെ കഥ, ഒരു കൈത്തോക്കിന്റെ പ്രയോഗംകൊണ്ടു്, അദ്ദേഹം അവസാനിപ്പിച്ചു. പ്രായം ഏറുംതോറും പ്രാണനിൽ പ്രേമം മനുഷ്യനു വൎദ്ധിയ്ക്കുമെന്നുള്ള വാസ്തവം അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ, ഭാഗ്യവാനായിരുന്ന ഈ യുവാവു്, ഈ വിധം സാഹസം ഒരുനാളും പ്രവൎത്തിക്കയില്ലായിരുന്നു.

പാഠം ൨.

ഭൂമിയുടെ ആകൃതി.

നാം അധിവസിക്കുന്ന ഈ ഭൂമിയുടെ ആകൃതി ഒരു നാരങ്ങാപോലെ ഉരുണ്ടതാണെന്നു ഭൂവിവരണക്കാർ പറയുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയ്ക്കു ഇതു് ഒരു കായലിന്റെ നിരപ്പുപോലെ പരന്നതായിട്ടേ തോന്നുന്നുള്ളു. ശാസ്ത്രകാരൻ അനുഭവത്തിനു വിരുദ്ധമായിട്ടു പറവാനുള്ളതിന്റെ കാരണം നമുക്കാലോചിക്കാം.

ഒരു കുന്നിൽ നിന്നിറങ്ങി ദൂരത്തുപോകുമ്പോൾ തിരി-

ഞ്ഞു നോക്കിയാൽ എന്തുകൊണ്ടാണ് ആദ്യം അക്കുന്നിന്റെ അടിവാരം നമുക്ക് ക്രമേണ അദൃശ്യമായിത്തീരുന്നതു്? അ-

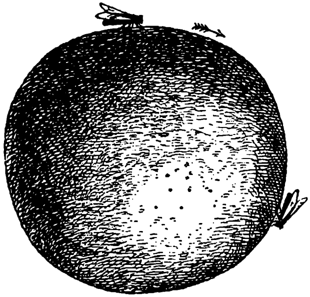

ഭൂമി.

തിന്മണ്ണം തന്നെ, മറിച്ചു് ഉന്നതമായ വസ്തുവിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു നാം ചെല്ലുകയാണെങ്കിൽ ആദ്യം അതിന്റെ ഊൎദ്ധ്വഭാഗം നമുക്കു ദൃശ്യമാകുന്നതും എന്തുകൊണ്ടാകുന്നു? ഈ തോന്നലിൽനിന്നു നാം ഊഹിക്കേണ്ടതു ഭൂമിയുടെ തലം വൎത്തുളമായിരിക്കണം എന്നാകുന്നു. അതിന്റെ ഉന്തിപ്പു-

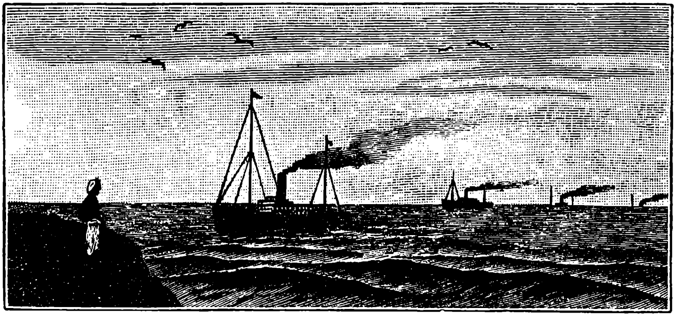

കപ്പൽ അടുത്തു വരുന്നതു.

കൊണ്ടാണു നാം കരയ്ക്കടുക്കാൻ വരുന്ന കപ്പലുകളെ സമുദ്രതീരത്തിൽനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ അതുകളുടെ മദ്ധ്യഭാഗ-

ങ്ങൾ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിക്കു മറഞ്ഞുപോകുന്നതു്. ഈ പരീക്ഷകൾ നാം ഭൂമിയിൽ ഏതു ദിക്കിൽ വെച്ചു ചെയ്താലും ഫലം ഒന്നുപോലെ തന്നെ കാണുന്നു. അതിനാൽ ഭൂമിയുടെ നിരപ്പു മേൽക്കുമേൽ വളഞ്ഞാണു കിടക്കുന്നതെന്നു സമ്മതിച്ചേതീരു എന്നു വരുന്നു. എന്നാൽ ഉപര്യുപരി ഒരു ക്രമമനുസരിച്ചു വളഞ്ഞിരിക്കുന്ന വസ്തുവിനേയാണല്ലോ ഗണിതശാസ്ത്രക്കാർ ഗോളം എന്നു പറയുന്നതു്. അതിനാൽ ഭൂമി ഒരു ഗോളമായിരിക്കണം.

ഇനി ഈ അനുമാനത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്താനായിട്ടു് ആകാശത്തുള്ള ചില പ്രതിഭാസങ്ങളേയും പരീക്ഷിച്ചു നോക്കാം. മഴക്കാറും നിലാവും ഇല്ലാത്ത ഒരു രാത്രിയിൽ മുകളിലേയ്ക്കു നോക്കിയാൽ, പച്ചിലയിൽ മലർ വാരിച്ചിതറിയതുപോലെ,

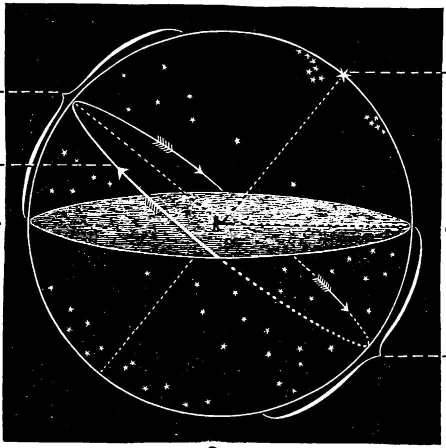

നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഉദയാസ്തമയങ്ങൾ.

നക്ഷത്രനിര ആകാശത്തിൽ നിറഞ്ഞു നാം കാണാറുണ്ടു്. സ്വല്പം ശ്രദ്ധിച്ചു ചിലതിനെ പ്രത്യേകം ദൃഷ്ടിവെച്ചു നോ-

കുന്ന പക്ഷം ഈ നക്ഷത്രങ്ങളിൽ ഓരോന്നും സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാരേപ്പോലെ കിഴക്കുദിച്ചു പടിഞ്ഞാറ് അസ്തമിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ബോധപ്പെടും. ഒരു നക്ഷത്രം എത്രയ്ക്കു വടക്കോട്ടു നീങ്ങി നില്ക്കുന്നോ അത്രയ്ക്ക് അതിന്റെ ഉദയാസ്തമയങ്ങൾക്കു മദ്ധ്യേയുള്ള ഇട കുറയുന്നു. ഇങ്ങനെ നീങ്ങിനീങ്ങി വടക്കേ അററത്തു ചെല്ലുമ്പോൾ ഒരു സാമാന്യം വലിയ നക്ഷത്രം ഉദയാസ്തമയങ്ങൾ കൂടാതെ സ്ഥിരമായിട്ടു കാണും. ഇതിനു ധ്രുവൻ എന്നു പേർ പറയുന്നു. ഇതിന്റെ സ്ഥിതി നമ്മുടെ ഭൂമിയ്ക്കുള്ളിൽക്കൂടി നേരേ തെക്കുവടക്കായിട്ട് ഒരു നാരായം തറച്ചു കയററിയാൽ അതിന്റെ വടക്കേ അഗ്രത്തിനു നേക്കായിരിക്കും. വടക്കുനോക്കിയന്ത്രം കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നതിനു മുമ്പു കപ്പൽക്കാർ സമുദ്രത്തിൽ ദിക്കറിഞ്ഞിരുന്നത് ഈ നക്ഷത്രത്തേ നോക്കീട്ടായിരുന്നു. മലയാളത്തു വസിക്കുന്ന നാം ധ്രുവനെ എട്ടൊൻപതു ഭാഗം ചക്രവാളരേഖയിൽനിന്ന് ഉയൎന്നു കാണുന്നു. കേരളത്തിനു തെക്കു ലങ്ക എന്നു ജ്യൗതിഷത്തിൽ പ്രസിദ്ധമായ ഭൂമദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവർ ധ്രുവനെ ചക്രവാളരേഖയിൽത്തന്നെ കാണും. മദ്ധ്യരേഖയിൽനിന്ന് ഒരുവൻ എത്രയ്ക്കു വടക്കോട്ടുപോകുന്നോ അത്രയ്ക്കു ധ്രുവനക്ഷത്രം ചക്രവാളത്തിൽനിന്ന് ഉയൎന്നു കാണുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെന്നുചെന്നു വടക്കുദിക്കിന്റെ അതിൎത്തിയിൽ എത്തുമ്പോൾ ധ്രുവൻ ദ്രഷ്ടാവിന്റെ നേരെ തലയ്ക്കുമീതേ വരും. നാൻസൻ എന്നൊരു ജ്യൗതിഷികൻ ഉത്തരധ്രുവത്തിന്റെ നേരേ കീഴിൽ ചെന്ന് അവിടത്തെ വിശേഷങ്ങളെ കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്

ഇതിന്മണ്ണം തന്നെ ലങ്കയിൽനിന്നു തെക്കോട്ടു പുറപ്പെടുന്നതായാൽ തെക്കേ ധ്രുവൻ ക്രമേണ ഉയൎന്നുവരും. മദ്ധ്യരേഖാവാസികൾ രണ്ടു ധ്രുവന്മാരെയും ഒന്നുപോലെ ചക്രവാളത്തിൽ തൊട്ടു കാണുന്നു. തെക്കും വടക്കും ഉള്ളവൎക്ക്

അതാതു ധ്രുവൻ മാത്രമേ ദൃശ്യമാകുന്നുള്ളൂ. ധ്രുവന്മാരുടെ ഈ കാഴ്ചഭേദം ഭൂമിയുടെ തലം മദ്ധ്യരേഖയിൽനിന്നു തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും ക്രമേണ ചരിഞ്ഞു താണു കിടന്നെങ്കിലേ ശരിയായിരിക്കൂ എന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. കിഴക്കു പടിഞ്ഞാറുള്ള ദേശാന്തരംകൊണ്ടു സൂൎയ്യന്റെ ഉദയാസ്തമയങ്ങളിൽ വരുന്ന ഭേദം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ ആ വാക്കിലും ഭൂമിയുടെ രൂപം വൎത്തുളമാണെന്നു തീൎച്ചപ്പെടും. മദ്രാസും മംഗലാപുരവും ഏകദേശം ഒരേ പൂൎവ്വാപരരേഖയിലാകുന്നു. രണ്ടു നഗരങ്ങളിലും തമ്മിൽ സൂൎയ്യോദയത്തിന് എത്ര അന്തരം വരുമെന്നു കമ്പിത്തപാൽ മുഖേന നമുക്കു യഥേഷ്ടം പരീക്ഷിച്ച് അനുഭവപ്പെടുത്താവുന്നതാകുന്നു. കൽക്കത്തായിൽ മദ്ധ്യാഹ്നമാണെങ്കിൽ ആ സമയം ബിലാത്തിയിൽ (ഇംഗ്ലണ്ടിൽ) പ്രഭാതമായിരിക്കും. ഭൂമി നിരപ്പായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ പ്രതിഭാസങ്ങൾക്കൊന്നിനും ഉപപത്തിയില്ലാതെ പോകയും സൂൎയ്യൻ ഉദിച്ച് അന്ധകാരങ്ങളെ നിരാകരണം ചെയ്യുന്നതിനെ ഭൂവാസികൾ എല്ലാവരും ഒരേ നിമിഷത്തിൽ കാണുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

ഇതിലേക്കു വേറെയും പല ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. ഒരു വസ്തു നീണ്ടതോ ഉരുണ്ടതോ എന്നുള്ളത് അതിന്റെ നിഴൽ കണ്ടാൽ നമുക്ക് ഊഹിക്കാം. ഈ മഹത്തായ ഭൂമണ്ഡലത്തിനു നിഴലുണ്ടെന്നും അതു നമുക്കു കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും ഉള്ളത് സാധാരണമായി ഒരുവനും ആലോചിച്ചിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ഇത് ഒട്ടും അസാദ്ധ്യമല്ല. വൃക്ഷങ്ങൾ, ഗോപുരങ്ങൾ, മലകൾ, ഇതുകൾക്കൊക്കെയും വെയിലത്തു ഛായ നാം കണ്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നുവേണ്ട, സൂൎയ്യമാൎഗ്ഗത്തിൽകൂടി കടന്നു പോകുന്ന മേഘങ്ങൾക്കും നിഴൽ ഉണ്ടെന്ന് പാടങ്ങൾ മുതലായ വെളിഭൂമികളിൽ ചിലേടത്തു വെയിലും ചിലേടത്തു തണലുമായിട്ടുള്ള വിചിത്രമായ കാഴ്ച

കണ്ടിട്ടുള്ളവൎക്ക സ്പഷ്ടമാകുന്നു. സൂൎയ്യചന്ദ്രാദിഗ്രഹങ്ങളും നക്ഷത്രങ്ങളും അസ്തമിച്ചാൽ പിന്നീടും ഉദിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് മേൽഭാഗംപോലെ ഭൂമിയുടെ കീഴ് ഭാഗവും ആകാശം തന്നെ എന്നു നിശ്ചയമാകുന്നു. അതിനാൽ സൂൎയ്യൻ ഉദിച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ മുൻപറഞ്ഞ മേഘത്തിന് എന്നപോലെ ഭൂമിക്കും നിഴൽ ഉൽഭവിച്ചു് അതിന്റെ മറുപുറത്തുള്ള ആകാശത്തിലേയ്ക്കു വ്യാപിക്കുന്നു. ഭൂമിയുടെ ഈ നിഴൽ നാം പതിവായിട്ടു കാണാറുണ്ടു്. പകൽനേരം നാം ഇരിക്കുന്ന ഭൂപാൎശ്വം സൂൎയ്യന് അഭിമുഖമാകയാൽ അതിന്റെ നിഴൽ നാം ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ മറുവശത്തിൽ ആകുന്നു. അസ്തമിച്ചു് സൂൎയ്യൻ മറുവശത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ അന്ധകാരം എന്നു പറയുന്ന ഈ നിഴൽ നാം ഇരിക്കുന്ന ഭൂഭാഗത്തിൽ പതിയ്ക്കുന്നു.

ഇനി ഭൂച്ഛായ വൎത്തുളാകൃതിയാണെന്നു കൂടി പ്രതിപാദിയ്ക്കാനുണ്ടു്. ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയെ ചുററിയാണ് സഞ്ചരിയ്ക്കുന്നതെന്നു നമുക്ക് എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാം. കറുത്തവാവു ദിവസം ചന്ദ്രൻ സൂൎയ്യനോടു ചേൎന്ന് ഉദിക്കയും അസ്തമിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പിറേറന്നാൾ പ്രതിപദദിവസം രണ്ടുനാഴിക പുലൎന്നതിന്റെ ശേഷം ഉദിക്കയും രണ്ടുനാഴിക ഇരുട്ടിയതിന്റെ ശേഷം അസ്തമിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ദ്വിതീയനാൾ സൂൎയ്യന്റേയും ചന്ദ്രന്റേയും ഉദയാസ്തമയങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ നാലുനാഴിക അന്തരം വരുന്നു. തൃതീയനാൾ ആറു, ചതുൎത്ഥിനാൾ എട്ടു്, പഞ്ചമിനാൾ പത്തു് ഇങ്ങനെ പതിനഞ്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞു പൌൎണ്ണമാസിയാകുമ്പോൾ സൂൎയ്യന്റെ അസ്തമയസമയം ചന്ദ്രന് ഉദയകാലമായിവരുന്നു. പിന്നെയും, ചന്ദ്രന്റെ ഉദയാസ്തമയങ്ങൾ ക്രമേണ ഈരണ്ടു നാഴിക നീങ്ങിനീങ്ങി അമാവാസ്യയാകുമ്പോൾ പുനശ്ച സൂൎയ്യനോടു യോജിച്ചുവരുന്നു. വാവോടുവാവിനിടയ്ക്കു

ചന്ദ്രൻ ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ ഭൂമിക്ക് ഒരു പ്രദക്ഷിണം പൂൎത്തി വരുത്തുന്നു എന്നു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. ഈ സംഗതിയിൽ ചില സമയം ചന്ദ്രൻ ഭൂച്ഛായയിൽ അകപ്പെട്ടുപോകാറുണ്ടു്. ഇതിനേയാണു നാം ചന്ദ്രഗ്രഹണം എന്നു പറയുന്നതു. ഭൂമി ചന്ദ്രനേക്കാൾ വലുതും ചന്ദ്രൻ ഭൂമിക്കു വളരെ അടുത്തും ആകയാൽ ഭൂച്ഛായ ആകാശത്തിൽ ചന്ദ്രമാൎഗ്ഗം കവിഞ്ഞു ബഹുദൂരത്തിൽ പ്രസരിക്കുന്നു. സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാൎക്കു തെക്കുവടക്കുള്ള നീക്കം കൂടി യോജിച്ചു വരായ്കയാലാണു് ഗ്രഹണം എല്ലാ വെളുത്തവാവിനും സംഭവിക്കാത്തതു. ഗ്രഹണം

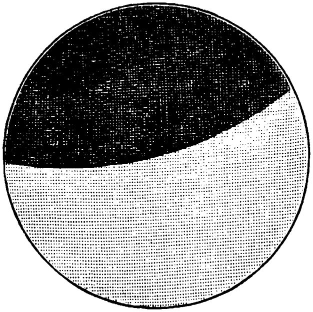

ചന്ദ്രനിൽ പതിക്കുന്ന ഭൂച്ഛായ.

ഉണ്ടാകുന്ന അവസരങ്ങളിൽ ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിൽ പതിക്കുന്ന ഭൂച്ഛായ വൎത്തുളാകൃതിയായിട്ടു തന്നെ കാണുന്നു.

ഇതു മാത്രമല്ല, ഭൂമി ഒത്തനിരപ്പായിരുന്നെങ്കിൽ ഭൂപ്രദക്ഷിണം അസാദ്ധ്യമാകുമായിരുന്നു. മഗലൻ, ഡ്രേക്ക് മുതലായ കപ്പലോട്ടക്കാർ യൂറോപ്പിൽനിന്നു കപ്പലിൽ കയറി പുറപ്പെട്ടു നേരേ പടിഞ്ഞാറോട്ടു തന്നെ കപ്പൽ ഓടിച്ചിട്ടു് ഒടുവിൽ പുറപ്പെട്ട ദിക്കിൽത്തന്നെ വന്നുചേൎന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇതുകൊണ്ടും ഭൂമി ഗോളാകൃതിയാണെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുന്നു.

പാഠം ൩.

യുധിഷ്ഠിരവാക്യം.

വൃഷ്ണിവംശമണിദീപമതാകും
കൃഷ്ണനെത്തൊഴുതു ധർമ്മതനൂജൻ
വിഷ്ണുഭക്തിപരനാദരവോടേ
ധൃഷ്ണുരേവമവദജ്ജയ ശൗരേ. || ൧ ||

"ദുഷ്ടരെങ്കിലുമശേഷജനാനാം
കഷ്ടമേവ വധമെന്നറിയുന്നേൻ;
ഇഷ്ടമില്ലതടിയന്നു നിനച്ചാൽ
വിഷ്ടപാധിപ ഹരേ ജയ ശൗരേ. || ൨ ||

നല്ല നല്ല ജനമൊക്കെ മരിച്ചാ-
ലില്ല പിന്നെയൊരു സൗഖ്യമൊരുന്നാളും;
വല്ലവണ്ണമൊരു ദിക്കിലിരിക്കാം,
നല്ല മാർഗ്ഗമതുതാൻ ജയ ശൗരേ. || ൩ ||

ശല്യഭീഷ്മമുഖഭൂപതിമാരെ-
ക്കൊല്ലുവാൻ മനസി മേ മടി പാരം!
മല്ലലോചന, മമാമരണാന്തം
ശല്യമായ്വരുമിദം ജയ ശൗരേ. || ൪ ||

ഹിംസകൊണ്ടൊരു പദത്തെ ലഭിച്ചാൽ
ധ്വംസമുണ്ടതിനു സംശയമില്ല;
കംസനാശന, ഭവാനതുമാത്രം
ശംസിയായ്ക്ക, ഭഗവൻ ജയ ശൗരേ. || ൫ ||

കാട്ടിൽ വാഴ്ക സുഖം സമരത്തെ-
ക്കാട്ടിലെന്നു മമ പക്ഷമിദാനീം;
നാട്ടിലുള്ള പരിഷയ്ക്കൊരനർത്ഥം
കാട്ടുമാറു സമരം ജയ ശൗരേ. || ൬ ||

താതശാസനവുമാദരണീയം
കൈതവം പുനരവൎക്കു ഫലിക്കും;
ജ്ഞാതിനിഗ്രഹമെനിക്കിഹ ചെയ്വാ-
നേതുമില്ല കുതുകം ജയ ശൌരേ. ॥ ൭ ॥

അൎദ്ധരാജ്യവുമെനിക്കിനി വേണ്ടാ
വൃദ്ധനാം ജനകനുണ്ടധുനാ മേ;
വൃദ്ധിമാനിഹ സുയോധനനോടും
ക്രുദ്ധിയായ്ക്കുചിതം ജയ ശൌരേ. ॥ ൮ ॥

അഞ്ചു പേൎക്കുമൊരുമിച്ചു വസിക്കാ-
നഞ്ചു ദേശമിവനിങ്ങു തരേണം;
അഞ്ചു വാസഭവനം തരുവാനോ
വാഞ്ഛയെങ്കിലതുമാം ജയ ശൌരേ. ॥ ൯ ॥

കാട്ടിൽ വാണു കഴിയും ദിവസത്തെ-
ക്കാട്ടിൽ നല്ലതു നികേതനിവാസം;
കാട്ടിയോരഹിതമൊക്കെ മറക്കാം
വാട്ടമില്ലിതു സുഖം ജയ ശൌരേ. ॥ ൧൦ ॥

ആഴിയാകുമുടഞ്ഞാണുടയോളാ-
മൂഴി വാഴ്ക നമുക്കെളുതല്ല;
കോഴ വാങ്ങിയശനം ദുരിതാനാം
താഴികക്കുടമഹോ ജയ ശൌരേ. ॥ ൧൧ ॥

ജന്തുധൎമ്മമിതു സൎവ്വമനിത്യം,
ബന്ധുഭാവമിദമൊന്നിഹ സാരം;
എന്തു കാരണമിതിങ്ങിനെ തമ്മിൽ
ദ്വന്ദ്വമെന്നു വരുവാൻ ജയ ശൌരേ. ॥ ൧൨ ॥

ഛാച്ഛയുള്ളവരിലുള്ളൊരു കാലം
ചേച്ഛവേണമതുതാൻ പുരുഷാൎത്ഥം;

മൂച്ചയുള്ള വിശിഖങ്ങളെയേല്പാ-
നിച്ഛയില്ല ഹൃദയേ ജയ ശൗരേ. || ൧൩ ||

പാഠം ൯.

അധികാരമത്സരം (ഒന്നാം ഭാഗം).

(ഒക്ഷിണാംപഥത്തിൽ ഫ്രഞ്ചുകാരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും തമ്മിലുണ്ടായതു.)

ഡല്ഹിചക്രവൎത്തിയുടെ ക്ഷയോന്മുഖമായ സാമ്രാജ്യവിഭവത്തിന്റെ ജീൎണ്ണാവശേഷങ്ങളേക്കൊണ്ടു് ഒരു യൂറോപ്യൻ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചതു ഡ്യൂപ്ലേ ആയിരുന്നു. അയാളുടെ വിപുലവും ജാഗ്രുകവും പ്രതിഭാശാലിയും ആയ ബുദ്ധി ആ മാതിരി ഒരു മഹാരംഭത്തിനു വേണ്ടുന്ന ഉപായങ്ങളെ എല്ലാം, ഇംഗ്ലീഷു കമ്പനിക്കാർ വാണിജ്യശാലകളിൽ സാമാനവരിയോലകൾ ഒത്തുനോക്കിയും കണക്കുകെട്ടുകൾ പരിശോധിച്ചുംകൊണ്ടു മാത്രം കാലക്ഷേപം ചെയ്തിരുന്ന കാലത്തു തന്നെ, ആലോചിച്ചുറച്ചിരുന്നു. ആ ഉപായങ്ങളെ പ്രവൎത്തിക്കാനുള്ള മാൎഗ്ഗവും അയാളുടെ ബുദ്ധിയിൽ വിശദമായി സ്ഫുരിച്ചിരുന്നു. സ്വദേശരാജാക്കന്മാരുടെ ബലിഷ്ഠമായ സൈന്യംപോലും, പാശ്ചാത്യന്മാരാൽ യുദ്ധക്രമം അഭ്യസിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഏതാനും ഭടന്മാരുടെ ഒരു സംഘത്തെ എതിൎക്കുന്നതിനു മതിയാകയില്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം അയാൾ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

നാട്ടുയോധന്മാരെ ശേഖരിച്ചു യൂറോപ്യന്റെ കീഴ്‌വരുതിയിൽ ഒരു പട്ടാളം സ്വരൂപിക്കുന്ന പക്ഷം അതു ഫ്രെഡറിക്ക ചക്രവൎത്തിക്കുപോലും സ്പൃഹണീയമായ ഒരു സൈന്യമായിത്തീരുമെന്നു് അയാൾക്കു സ്പഷ്ടമായിട്ടു ബോധപ്പെട്ടു. ഒരു യൂറോപ്യൻവിജിഗീഷുവിനു് ഇൻഡ്യയിൽ രാജാധികാരം

നേടുന്നതിലേയ്ക്കു് അത്യന്തസുഖകരമായ മാൎഗ്ഗം നബാബു് എന്നോ, നൈസാം എന്നോ വലിയസ്ഥാനപ്പേരുള്ള ഒരു ദുൎബ്ബലപ്രഭുവിനെ കൈവശപ്പെടുത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു പറഞ്ഞു സ്വയം അധികാരം ഭരിക്കയായിരുന്നു എന്നു് അയാൾ ദൃഢമായി ഉറച്ചു. പിൻകാലങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷു-കാർ പ്രയോഗിച്ചു ഫലിപ്പിച്ച യുദ്ധകൗശലങ്ങളും നീതി-തന്ത്രങ്ങളും ആരംഭത്തിൽ ആ മഹാബുദ്ധിമാനും ഉൽക്കൎഷേ-ച്ഛുവും ആയ ഫ്രഞ്ചുകാരനാൽ കണ്ടറിഞ്ഞു പ്രയോഗിക്ക-പ്പെട്ടവയായിരുന്നു. ഇൻഡ്യയുടെ അന്നത്തേ സ്ഥിതിയിൽ പഴയ പതിവിനേയോ തൽക്കാലത്തേ നടപ്പിനേയോ അ-ടിസ്ഥാനമാക്കീട്ടു് ഒരു ദുൎവ്വഴക്കുണ്ടാക്കിത്തീൎത്തല്ലാതെ അതി-ക്രമങ്ങൾക്കു വകയില്ലായിരുന്നു. എല്ലാവിധം അവകാശ-ങ്ങളും ഒരു അനിശ്ചിതസ്ഥിതിയിൽ കിടന്നിരുന്നു. നാട്ടുരാ-ജാക്കന്മാരുടെ കലഹങ്ങളിൽ കക്ഷി ചേൎന്ന യൂറോപ്യന്മാർ ഏഷ്യായിലേ രാജ്യതന്ത്രത്തേ പാശ്ചാത്യസിദ്ധാന്തപ്രകാരം വ്യാഖ്യാനിക്കയാൽ കുഴപ്പത്തെ ഒന്നു കൂടി കുഴക്കി. ഒരു നബാബിനെ സ്വതന്ത്രരാജാവാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചിട്ടു വല്ല-പ്രയോജനവും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അങ്ങനെ വാദിക്കുന്നതിനു തക്ക കാരണങ്ങളും യുക്തികളും ധാരാളം കിട്ടും. വാസ്തവ-ത്തിൽ ആ നബാബു് സ്വതന്ത്രൻ തന്നെയായിരുന്നു. നേ-രേ മറിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനെ ഡൽഹിചക്രവൎത്തിയുടെ കേവലം ഒരു ആൾപ്പേരായിട്ടാണു സമൎത്ഥിക്കേണ്ടതു് എന്നു വരികിൽ അതിനും ലേശം പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ ആ-ഗമം നോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതി അങ്ങനെ തന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജത്വം ഒരു വംശപാരമ്പൎയ്യ-മാണെന്നോ, ജീവാവസാനംവരെ നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു അ-ട്ടിപ്പേറവകാശമാണെന്നോ, മുകിലചക്രവൎത്തിയുടെ മനസ്സു-പോലെ ഒഴിപ്പിക്കാവുന്ന ഒരു ഉദ്യോഗമാത്രമാണെന്നോ

ഏതു മാതിരിയെങ്കിലും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനു വേണ്ടുവോളം പ്രമാണങ്ങളും യുക്തികളും ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു.

ബാബറുടെ ഗോത്രപുത്രനായ രാജകുമാരൻ ഏതു കൂട്ടർ സ്വാധീനപ്പെട്ടുവോ അവർ അദ്ദേഹത്തിനെ രാജാധിരാജനായ സമ്രാട്ടെന്നും എല്ലാ രാജാക്കന്മാരും അദ്ദേഹത്തിനു കീഴടങ്ങിയിരിക്കണമെന്നും വ്യവഹരിച്ചു. ഈ അവകാശം ഏതു കൂട്ടർ ദോഷത്തിനായിട്ടു പുറപ്പെടുവിക്കപ്പെട്ടുവോ അവർ ചക്രവൎത്തിയുടെ ഒന്നായിരുന്ന മഹാരാജ്യം ഛിന്നഭിന്നമായി പൊളിഞ്ഞുപോയി എന്നും പൂൎവ്വസ്ഥിതിയോൎത്തു മുകിലവംശത്തിന് ഉചിതസംഭാവനകളോടുകൂടി മൎയ്യാദ ചെയ്യേണ്ടതു് ഒരു ലൗകികമാണെങ്കിലും തദ്വംശ്യനെ തൽകാലത്തിൽ യഥാൎത്ഥചക്രവൎത്തിയേപ്പോലെ വിചാരിക്കുന്നതു സ്വാപരാധമാണെന്നും യുക്തികളേക്കൊണ്ടു പ്രതിപാദിച്ചു.

ഇടക്കാലത്തുണ്ടായവരിൽ പ്രബലതമനായിരുന്ന ദക്ഷിണാപഥാധിപതി നൈസാം അൽമുൽക്ക ൧൭൪൮-ാം വൎഷത്തിൽ പരലോകം പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ നാസർജംഗ് രാജ്യം വാണു. നൈസാമിന് അടങ്ങിയിരുന്ന ദേശങ്ങളിൽ വച്ചു് അധികം സമ്പൽസമൃദ്ധിയുണ്ടായിരുന്നതു കൎണ്ണാടകഭൂമിയായിരുന്നു. ഈ ഭൂമി അനവർദിഖാൻ എന്ന പ്രസിദ്ധനും ഒരു കുലീനനുമായ നബാബിനാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടുവന്നു.

എന്നാൽ അധിരാജനായ നൈസാമിനും സാമന്തനായ നബാബിനും രണ്ടു കൂട്ടൎക്കും രാജ്യാധികാരത്തിൽ പ്രതിപക്ഷികൾ ഉൽഭവിച്ചു. നൈസാം അൽമുൽക്കിന്റെ ഒരു പൗത്രനായ മിർസഫ്ജംഗ് നാസർജംഗിനു പ്രതിദ്വന്ദ്വിയായി പുറപ്പെട്ടു. ഒരു പഴയ കൎണ്ണാടകനബാബിന്റെ ജാമാതാവായ ചന്ദാസാഹെബ്, അനവർദിഖാന്റെ അവകാശ-

ത്തെ വിസംവദിച്ചു. ദായാവകാശങ്ങളെ പരിച്ഛേദിക്കുന്ന നിയമങ്ങളൊന്നും അന്നില്ലാതിരുന്നതിനാൽ മിർസഫ്-ജംഗിനും ചന്ദാസാഹേബിനും അവരവൎക്കു വല്ലതും അവകാശം ഉണ്ടാക്കിപ്പറവാൻ സാധിച്ചു. ഏകശാസനയിൽ ഉൾപ്പെടാതെ ശിഥിലമായിക്കിടന്നിരുന്ന ജനസമുദായത്തിൽ ചില അത്യാഗ്രഹികളായ സാഹസികർ അവരുടെ സൈന്യത്തിൽ ചേരാനും ഉണ്ടായി. അവർ തങ്ങളിൽ സഖ്യംചെയ്തു കൎണ്ണാടകരാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ചിട്ടു ഫ്രഞ്ചുകാരോടു സഹായം അപേക്ഷിച്ചു. ഫ്രഞ്ചുകാർ അന്നു് അടുത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു യുദ്ധത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരെ ജയിച്ചു് അവരേക്കാൾ പരാക്രമശാലികൾ എന്നു കീൎത്തി-കേട്ടവരുമായിരുന്നു.

പാഠം ൭.

അധികാരമത്സരം (രണ്ടാം ഭാഗം).

(ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ ഫ്രഞ്ചുകാരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും തമ്മിലുണ്ടായതു.)

ഉൽക്കൎഷേച്ഛുവായ ഡ്യൂപ്ലേയ്ക്കു് ഇതിലധികം അഭിനന്ദനീയമായ ഒരവസ്ഥ വരാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൎണ്ണാടകരാജ്യത്തിൽ ഒരു നബാബിനെ നിയമിക്ക, ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ ഒരു നൈസാമിനെ അഭിഷേകം ചെയ്ക, അവരുടെ പേർ പറഞ്ഞു ദക്ഷിണഇൻഡ്യാ മുഴുവനും ഭരിക്ക, ഇതു വാസ്തവത്തിൽ മനസ്സിനെ ആകൎഷിക്കുന്ന ഒരു പ്രലോഭന തന്നെ ആയിരുന്നു. അയാൾ ആ രാജ്യലോഭികളായ അഭിയോഗികൾക്കു ബന്ധുഭാവം സ്വീകരിച്ചു് അവരെസ്സഹായിക്കാൻ ൪൦൦ ഫ്രഞ്ചുഭടന്മാരേയും ൨,൦൦൦ ശിപായിമാരേയും അയച്ചുകൊടുത്തു. ഒരു യുദ്ധം നടന്നു. ഫ്രഞ്ചുകാർ വളരെ വിശേഷപരാക്രമങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ചു. അനവർ

ദിക്കാൻ പരാജിതനായി വധിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ, ആർക്കാട്ടിലെ നബാബെന്നു പിന്നീടു കീർത്തികേട്ട മഹമ്മദാലി, ജിതശേഷമായ സൈന്യത്തോടുകൂടി തൃച്ചിനാപ്പള്ളിയിലേക്കു പലായനം ചെയ്തു. വിജയികൾ കർണ്ണാടകത്തെ നിശ്ശേഷം കൈവശപ്പെടുത്തി.

ഇതു് ഉദയോന്മുഖമായ ഡ്യൂപ്ലേയുടെ മാഹാത്മ്യത്തിനു് ഒരു ആരംഭമേ ആയിരുന്നുള്ളൂ. സ്വല്പകാലത്തേയ്ക്കു ചില ശണ്ഠകളും സന്ധികളും മന്ത്രാലോചനകളും നടന്നതിന്റെ ശേഷം അയാളുടെ ഭാഗ്യവും പൌരുഷവും വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങി. നാസർജംഗ് സ്വന്ത ആളുകളുടെ കൈയാൽത്തന്നെ മരിച്ചു. മിർസഫ്ജംഗ് ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ പ്രധാനിയായിത്തീർന്നു. ഫ്രഞ്ചു് ജയശ്രീക്കും ഫ്രഞ്ചു് നീതിക്കും പൂർത്തിയും വന്നു. പാണ്ടിച്ചേരിയിൽ ഉത്സവകോലാഹലം ഘോഷമായി നടന്നു. ആചാരവെടികൾ ആയുധശാലകളിൽനിന്നു മുഴങ്ങി. പള്ളികളിൽ കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രവും ഗാനം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

പുതിയ നൈസാം തന്റെ ബന്ധുക്കളുടെ സന്ദർശനത്തിന്നായി പാണ്ടിച്ചേരിനഗരത്തെ സ്വസന്നിധാനംകൊണ്ടു് അലങ്കരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യാഭിഷേകം അതികോലാഹലമായി അവിടെവെച്ചു തന്നെ നടന്നു. ഡ്യൂപ്ലേ മുഹമ്മദീയരാജവേഷം ധരിച്ചു് ഒരേ പല്ലക്കിൽ അദ്ധ്യാസനസ്ഥനായി പട്ടണപ്രവേശം ചെയ്തു. ഡർബാറുകളിൽ സർവ്വത്ര അയാൾക്കു് അഗ്രാസനവും ലഭിച്ചു. നൈസാം അയാളെ കൃഷ്ണാനദിമുതൽ കന്യാകുമാരിവരേയുള്ള ഭൂമിക്കു ഗവർണറായി നിയമിച്ചു; ചന്ദാസാഹിബ്ബിനേക്കാൾ ഉപരിയായ സ്ഥാനവലിപ്പവും കൊടുത്തു. ഫ്രാൻസുദേശത്തേക്കാൾ തുലോം വലിപ്പമുള്ള ഒരു രാജ്യം അയാളുടെ കീഴ്വരുതിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടു. ൭,000 അശ്വസൈന്യത്തി-

ന്റെ മേൽവിചാരം അയാൾക്കു ലഭിച്ചു. പാണ്ടിച്ചേരിയിൽ അല്ലാതെ കർണ്ണാടകത്തിൽ മറെറാരിടത്തും നാണയങ്ങൾ അടിച്ചുകൂടെന്നു നൈസാം ഒരു വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.

ദക്ഷിണാപഥത്തിലെ പുരാതനനൈസാമന്മാർ സമ്പാദിച്ചിരുന്ന ഭണ്ഡാരങ്ങളിൽ ഒരു വലിയ അംശം ഫ്രഞ്ചുഗവർണർക്കു ലഭിച്ചു. നാണയമായിട്ടു രണ്ടു ലക്ഷം പവന്റെ വകയും പലമാതിരി ഉരുപ്പടികളും അതിൽ അടങ്ങിയിരുന്നുവെന്നാണു കേൾവി. വാസ്തവത്തിൽ ഡ്യൂപ്ലേയുടെ സമ്പാദ്യത്തിന്ന് ഒരതിർത്തിയും ഇല്ലായിരുന്നു. മൂന്നു കോടി ജനങ്ങളേയാണ് അയാൾ അന്നു സ്വാതന്ത്ര്യാധികാരത്തോടെ ഭരിച്ചതു്. ഗവർണരുടെ ഒത്താശ കൂടാതെ നൈസാം രാജസ്ഥാനത്തിൽ ഉദ്യോഗങ്ങളാകട്ടെ സ്ഥാനമാനങ്ങളാകട്ടെ ദുല്ലഭങ്ങളായിരുന്നു. ഗവർണരുടെ കൈയൊപ്പു കണ്ടാലല്ലാതെ ഒരു ഹർജിപോലും നൈസാം സ്വീകരിക്കയില്ല.

മിർസഫ് ജംഗിന്നു നൈസാമിന്റെ ഉയന്നപദവി ഏഴാറു മാസങ്ങൾ മാത്രമേ അനുഭവിക്കാൻ സംഗതിയായുള്ളു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം തൽക്കലത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഒരാളെ ഫ്രഞ്ചുകാർ നൈസാമാക്കി. ആ നൈസാമും ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ അവകാശങ്ങളെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി. ഡ്യൂപ്ലേ ഇൻഡ്യയിൽ സർവ്വാദ്ധ്യക്ഷനായി. ഡെല്ഹിയിലെ ചക്രവത്തിയുടെ കൊട്ടാരത്തിലും അയാളുടെ പേർ കേട്ടാൽ ഞടുങ്ങാത്തവർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു ഫ്രഞ്ചുകാർ ഉൽഘോഷിച്ചുതുടങ്ങി. നാലു സംവത്സരകാലത്തിന്നുള്ളിൽ ഒരു വൈദേശികനായ സാഹസികനുണ്ടായ പ്രാഭവവും ശക്തിയും കണ്ടു നാട്ടുകാർ ആശ്ചയ്യപ്പെട്ടു. മിത്ഥ്യാഗവ്വമൂച്ഛിതനായ ആ ഫ്രഞ്ചുമനുഷ്യന് അപ്പോൾ ആഡംബരഭ്രമം

തുടങ്ങി. തന്റെ വലിപ്പമെല്ലാം ജനങ്ങളേയും പ്രതിപക്ഷികളേയും കാണിക്കാതിരുന്നാൽ പോരെന്നു നിശ്ചയിച്ച് ഡ്യൂപ്ലേ അമിതമായ പ്രൗഢി നടിക്കാനാരംഭിച്ചു.

നാസർജംഗിനെ ജയിച്ചു മിർസഫ്ജംഗിനു രാജ്യം നേടിക്കൊടുത്ത സ്ഥലത്തിൽ ഒരു ജയസ്തംഭം നാട്ടണമെന്നു ഡ്യൂപ്ലേ നിശ്ചയിച്ചു. അതിലേയ്ക്കു കല്ലുകൊണ്ടു് ഒരു വലിയ ഉയൎന്ന തൂണു കെട്ടിച്ചു. അതിന്റെ നാലു വശങ്ങളിലും നാലു ഭാഷകളിലായിട്ടു വിജയപ്രശസ്തികൾ കൊത്തിച്ചു. സ്തംഭത്തിന്റെ അടിവാരത്തിൽ ജയമുദ്രകളെ സ്ഥാപിച്ചു. ജയസ്തംഭത്തെ മദ്ധ്യമാക്കി "ഡ്യൂപ്ലേഫേദ്-ബാദ്" എന്ന ഒരു പുതിയ നഗരവും ഉണ്ടാക്കി. ഈ പേരിന്റെ താല്പൎയ്യം "ഡ്യൂപ്ലേയുടെ ജയപതാകയായ നഗരം" എന്നാകുന്നു.

എതിൎകമ്പിനിക്കാരുടെ ഝടിതിയായ കയററം തടയുന്നതിന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാർ ചില യത്നങ്ങൾ ആരംഭിക്കയും മഹമ്മദാലിയെത്തന്നെ കൎണ്ണാടകനബാബായിട്ടു ഗണിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ മഹമ്മദാലിയുടെ ആധിപത്യം തൃച്ചിനാപ്പള്ളിയിൽ മാത്രമേ നടന്നുള്ളൂ. തൃച്ചിനാപ്പള്ളിക്കോട്ടയും ചന്ദാസാഹേബ് ഫ്രെഞ്ചുപട്ടാളത്തോടു കൂടി ആക്രമിച്ചു. ഫ്രെഞ്ചുഭടന്മാരാൽ പരിവേഷ്ടിതമായ പ്രാകാരം രക്ഷിക്കുന്നതു അസാദ്ധ്യംപോലെ തന്നെ തോന്നി. മദ്രാസിൽ അന്നു കിടന്നിരുന്ന ചെറിയ സൈന്യത്തിന്നു ഒരു നായകൻ ഇല്ലായിരുന്നു. സേനാനായകസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന മേജർ ലാറൻസു് അവധിയെടുത്തു് ഇംഗ്ലാണ്ടിലേയ്ക്കു പോയതിന്റെ ശേഷം ഒരു സൈന്യത്തെ യുദ്ധരംഗത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കാൻ ശേഷിയുള്ളവനായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പോലും മദ്രാസിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. നാട്ടുകാൎക്കു ഇംഗ്ലീഷുകാരെക്കുറിച്ചു പുച്ഛവുമായി.

സെൻറു ജാജ് എന്ന പേരിട്ടിട്ടുള്ള മദ്രാസിലെ കോട്ടയ്ക്കു-ള്ളിൽ ഫ്രഞ്ചു പതാകകൾ പ്രവേശിച്ചു പ്രകാശിച്ചതും, ഇംഗ്ലീഷ് വാണിജ്യശാലയിലെ പ്രമാണിയെ യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ചു പാണ്ടിച്ചേരിയിലെ തെരുവുകളിൽകൂടി ജയഭേരി മു-ഴക്കിക്കൊണ്ടു പോയതും, ഡ്യൂപ്ലേയുടെ നീതികളും സൈന്യ-വ്യാപാരങ്ങളും സവ്വത്ര ഫലിക്കവേ ഇംഗ്ലീഷ്കാരുടെ പ്രതി-കൂലാരംഭങ്ങൾ വ്യത്ഥീഭവിച്ചതിനു പുറമേ, അവരുടെ ശക്തി-ക്ഷയം വെളിപ്പെടുത്തി ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ ബലപ്പെടുത്തിയതും ജനങ്ങൾ സ്പഷ്ടമായി കണ്ടിട്ടുണ്ടായി-രുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഒരു അപ്രശസ്തനായ ഇംഗ്ലീഷ്-യുവാവിൻെറ ഭുജവീൎയ്യവും ബുദ്ധിചാതുൎയ്യവും ചേന്ന് അതേ-വരെ നെടുനീളെ പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ഭാഗ്യപ്രവാഹത്തെ വഴിതിരിച്ചുവിട്ടു.

പാഠം ൩.

അധികാരമത്സരം (മൂന്നാം ഭാഗം).

(ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ ഫ്രഞ്ചുകാരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും തമ്മിലുണ്ടായതു.)

ക്ലൈവ് ഇക്കാലത്തിൽ ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സുള്ള ഒരു യുവാവായിരുന്നു. ഉപജീവനത്തിനു വാണിജ്യവൃത്തിയോ യോധവൃത്തിയോ വേണ്ടതെന്നു സ്വല്പകാലം സംശയിച്ചു കഴിഞ്ഞതിൻെറ ശേഷം അയാൾ രണ്ടിൻെറയും സംബ-ന്ധമുള്ള പട്ടാളംവക ശേഖരിപ്പിൽ ഒരു ഉദ്യോഗം സ്വീക-രിച്ചു. ആ ഉദ്യോഗസ്ഥനു കപ്പിത്താൻ എന്ന സ്ഥാനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. കമ്പനിയുടെ തൽക്കാലത്തെ അത്യാഹിത-സ്ഥിതിയ്ക്കു ക്ലൈവിൻെറ സവ്വവിധബുദ്ധിശക്തികളുടെ വി-നിയോഗവും ആവശ്യപ്പെട്ടു. തക്കതായ യത്നങ്ങൾ ഉടൻ ആരംഭിക്കാത്തപക്ഷം തൃച്ചിനാപ്പള്ളി ശത്രുക്കൾക്കു കൈവ-

ശപ്പെട്ടും എന്നും, അനവർദിക്കുാന്റെ രാജവംശം അവസാനിക്കും എന്നും, ഫ്രഞ്ചുകാർ ദക്ഷിണഭാരതത്തിൽ ഏകച്ഛത്രാധിപതികളായിത്തീരുമെന്നും അയാൾ മേലാവിൽ ബോധിപ്പിച്ചു. രണ്ടാലൊന്ന് എന്നു കരുതിക്കൊണ്ടു ഒന്നു പൊരുതുനോക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. കർണ്ണാടകത്തിന്റെ തലസ്ഥാനവും നബാക്കന്മാരുടെ പ്രിയപ്പെട്ട വാസസ്ഥലവും ആയ ആർക്കാട്ടിനെ ആക്രമിക്കുന്നതായാൽ തൃച്ചിനാപ്പള്ളിയുടെ ഉപരോധം ഒഴിപ്പിക്കുന്നതു് അസാദ്ധ്യമാകാൻ പാടില്ല എന്നായിരുന്നു ക്ലൈവിന്റെ ആലോചന. ഡ്യൂപ്ലേയുടെ അഭ്യുദയം കണ്ടു കാതരന്മാരായിരുന്ന മദ്രാസിലേ അധികാരികൾ ഇംഗ്ലണ്ടും ഫ്രാൻസും തമ്മിൽ ഒരു യുദ്ധം ഉത്ഭവിക്കുന്നപക്ഷം മദ്രാസും ശത്രുക്കളാൽ ജയിച്ചു ധ്വംസിക്കപ്പെട്ടുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടു് ക്ലൈവിന്റെ ആ അഭിപ്രായത്തിൽ യോജിക്കയും അതു നടത്തുന്നതിന്നു് അയാളെത്തന്നെ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

യുവാവായ ആ നായകന്റെ വരുതിയിൽ ഇരുനൂറു് ഇംഗ്ലീഷുഭടന്മാരും പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ ശിക്ഷിതന്മാരായ മുന്നൂറു് ശിപായിമാരും വിട്ടുകൊടുക്കപ്പെട്ടു. ഈ ചെറിയ പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നിരുന്ന എട്ടു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ രണ്ടു പേർ മാത്രമേ ഒരു സമരാങ്കണത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ളവരായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. നാലു പേർ ക്ലൈവിന്റെ അനുയായികളായി പുറപ്പെട്ട കച്ചവടക്കാരായിരുന്നു. കാലം വർഷർത്തുവായിരുന്നു. എന്നാൽ ക്ലൈവു് ഇടിയും മിന്നലും മാരിയും സഹിച്ചുകൊണ്ടു് ആർക്കാട്ടു് കോട്ടവാതലിൽ എത്തി. പ്രാകാരരക്ഷകന്മാർ ഭയാന്ധന്മാരായിട്ടു കോട്ട ഉപേക്ഷിച്ചു; ക്ലൈവിന്റെ സൈന്യം അനായാസേന അകത്തു പ്രവേശിക്കയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ശത്രുക്കൾ ഉദാസീനമായിരിക്കയില്ലെന്നു ക്ലൈ-

വിനു നല്ല ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ഉടൻ തന്നെ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ ശേഖരിപ്പാനും, കോട്ട ബലപ്പെടുത്താനും, ഒരു ഉപരോധമുണ്ടാകുന്നപക്ഷം തടുത്തുനിൽക്കാനും വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. അപ്പോൾ പലായിതന്മാരായ പ്രാകാരരക്ഷികൾ ധൈര്യപ്പെട്ട് അടുത്ത ദേശങ്ങളിൽനിന്നു മൂവായിരത്തോളം ഭടന്മാരെ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രബലന്മാരായി തിരിയെ വന്ന് ആ പട്ടണത്തിൻെറ സമീപത്തിൽ കൂടാരമടിച്ചു. അൎദ്ധരാത്രിസമയം ക്ലൈവ് കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽനിന്ന് ഇറങ്ങി ഝടിതിയായി ശത്രുസൈന്യത്തെ ആക്രമിച്ച് അനേകം ഭടന്മാരെ നിഗ്രഹിക്കയും, ശേഷിച്ചവരെ കാന്ദിശീകന്മാരാക്കി ഓടിക്കയും, അക്ഷതമായ നിജസൈന്യത്തെ തിരിച്ചു കോട്ടയ്ക്കകത്തു കൊണ്ടുപോരുകയും ചെയ്തു.

ഈ സംഗതികളെല്ലാം ഫ്രഞ്ചുകാർ ഒരുമിച്ചു തൃച്ചിനാപ്പള്ളിയെ ഉപരോധിച്ചുകൊണ്ടു താമസിച്ചിരുന്ന ചന്ദാസാഹേബിന് ഉടൻ അറിവുകിട്ടി. അയാൾ തൽക്ഷണം നിജസൈന്യത്തിൽനിന്നു നാലായിരം യോധന്മാരെ ആർക്കാട്ടിലേയ്ക്കു് അയച്ചു. അവർ വേഗേന ക്ലൈവിനാൽ ഹതശേഷമായ സൈന്യത്തോടു സംഗമിച്ചു. ആ സൈന്യം പിന്നീടു വെല്ലൂരിൽനിന്നു വന്ന രണ്ടായിരം ഭടന്മാരാലും പാണ്ടിച്ചേരിയിൽനിന്നു ഡ്യൂപ്ലേ അയച്ചുകൊടുത്ത നൂറ്റൈറുംപതു ഫ്രഞ്ചുയോധന്മാരാലും പോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഉദ്ദേശം പതിനായിരം ഭടന്മാരാൽ ഉപകല്പിതമായ ഈ മഹാസൈന്യം ചന്ദാസാഹേബിൻെറ പുത്രനായ രാജാസാഹേബിൻെറ വരുതിയിൽ യുദ്ധയാത്ര ആരംഭിച്ചു.

രാജാസാഹേബ് ആർക്കാട്ടുകോട്ട ചുററിവളഞ്ഞു. കോട്ടയുടെ മതിലുകൾ ജീൎണ്ണങ്ങളും, കിടങ്ങുകൾ ശുഷ്കങ്ങളും, നളികരന്ധ്രങ്ങൾ അനുപയുക്തങ്ങളും, ഭിത്തിശിഖരങ്ങൾ

അനുഷ്ഠിതങ്ങളും ആയിരുന്നു. ഉപരുദ്ധമായ ഇംഗ്ലീഷു-സൈന്യത്തിൽ പല മാതിരി ആപത്തുകളാൽ ആൾച്ചുരുക്കം സംഭവിച്ചിരുന്നു. അതിൽ തത്സമയത്തു നൂററിരുപത് ഇംഗ്ലീഷു ഭടന്മാരും ഇരുനൂറു നാട്ടുഭടന്മാരുമേ ഉണ്ടായിരു-ന്നുള്ളു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ നാലു പേരേ ശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളു; ആഹാരസാധനങ്ങൾ ചുരുക്കമായിരുന്നു. ഈ വിധമുള്ള സന്ദിഗ്ദ്ധസ്ഥിതിയിൽ യുദ്ധംചെയ്തു നില്ക്കാൻ ഇരുന്ന സേ-നാനായകൻ, പുസ്തകം സൂക്ഷിപ്പുവേലയിൽ വളൎന്നുവന്ന പഞ്ചവിംശതിവയസ്കനായ ഒരു യുവാവുമായിരുന്നു.

ഐമ്പതുദിവസം പ്രാകാരോപരോധം നിലനില്ക്കയും, ഐമ്പതുദിവസം ആ ചെറുപ്പക്കാരനായ കപ്പിത്താൻ യൂറോപ്പിലെ മഹാവീരന്മാരായ യുദ്ധവൃദ്ധന്മാൎക്കുപോലും ബഹുമാനാവഹമായ ധൈൎയ്യത്തോടും ശേഷിയോടും ജാഗ-രൂകതയോടും കൂടി എതിൎത്തുനില്ക്കയും ചെയ്തു. കോട്ടയിൽ ഉണ്ടായ വിടവുകൾ നാൾക്കുനാൾ വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. ഉപരു-ദ്ധന്മാൎക്കു ക്ഷുൽബാധയടക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ ആയി. ഈ മാതിരി സന്ദൎഭങ്ങളിൽ അത്രത്തോളം നായകദുൎഭി-ക്ഷമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പട്ടാളം ആജ്ഞാലംഘനത്തിനു ഒരു-മ്പെടാതിരിക്കയില്ലെന്നു് എവനും ഊഹിക്കാം. ജാതിയിലും നിറത്തിലും, ഭാഷയിലും, ആചാരത്തിലും, മതത്തിലും അ-ന്യോന്യം അത്യന്തഭിന്നരായ ഭടരാൽ ഉപകല്പിതമായ ആ സൈന്യത്തിൽ ആ അനൎത്ഥത്തിനു വിശേഷിച്ചും പ്രസ-ക്തിയുണ്ടായിരുന്നു.

എന്നാൽ ആ ചെറിയ പട്ടാളത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവൎക്കു തങ്ങളുടെ നായകനേക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ഭക്തിവിശേഷം ലോകപ്രസിദ്ധമായ, സീസരുടെ "പത്താംപട്ടാള"ത്തിനോ, നെപ്പോളിയൻെറ "ഗാൎഡ്"സൈന്യത്തിനോ കേട്ടിട്ടുള്ള-തിൽനിന്നു തുലോം കവിഞ്ഞിരുന്നു. ശിപായിമാർ ക്ലൈ-

വിൻെറ സമീപത്തിൽ ചെന്നു; എന്നാൽ ആവലാതി പറവാനല്ല; പിന്നെയോ, ഏഷ്യാവാസികളെക്കാൾ പോഷണാപേക്ഷയുള്ള യൂറോപ്യൻഭടന്മാർക്ക് ചോറെല്ലാം കൊടുക്കേണ്ടുന്നമെന്നു ബോധിപ്പിക്കാനായിരുന്നു. തങ്ങൾക്കാകട്ടെ വാർത്തുകളയുന്ന കഞ്ഞി മതിയാകുമെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. സൈന്യത്തിനു നായകൻെറ നേരെയുള്ള ഭക്തിക്കോ നായകനു സൈന്യത്തിലുള്ള ആൾസ്വാധീനത്തിനോ ഇതിലധികം എടുത്തുകാട്ടാവുന്ന ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം ചരിത്രങ്ങളിലെങ്ങും തന്നെ കേൾവിയില്ല.

ഉപരുദ്ധന്മാരെ സഹായിക്കുന്നതിനു മദ്രാസ്ഗവർൺമെണ്ടുകാർ ചില ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിച്ചതു ഫലിച്ചില്ല. എന്നാൽ മറെറാരിടത്തുനിന്നു സഹായത്തിനു വകയുണ്ടായിരുന്നു. മുരാരിറാവു എന്ന ഒരു പ്രമാണിയുടെ കീഴ്വരുതിയിൽ തസ്കരപ്രായരായ ആറായിരം മഹാരാഷ്ട്രഭടന്മാരുടെ ഒരു സൈന്യം മഹമ്മദാലിയുടെ സഹായത്തിനായി കൂലിക്കു ഏറ്റുപാടു ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഫ്രെഞ്ചുകാർ ദുർദ്ധർഷരാകയാൽ ചന്ദാസാഹേബിനു ജയശ്രീ നിശ്ചിതമാണെന്നുള്ള കരുതലിൻപേരിൽ അവർ കർണ്ണാടകരാജ്യത്തിൻെറ അതിർത്തികളിൽ ഉദാസീനന്മാരായി ഇരുന്നതേ ഉള്ളൂ. ക്ലൈവിൻെറ ആർക്കാട്ടിലേ അവദാനം അവരെ അലസസ്ഥിതിയിൽനിന്ന് ഉൽബോധിപ്പിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ യുദ്ധം ചെയ്യാവുന്നവരാണെന്ന് അതേവരേ താൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും, അവർക്ക് ആത്മരക്ഷയ്ക്കു ത്രാണിയുണ്ടെന്നു കാണുകയാൽ താൻ അവരെ സ്വന്തമനസ്സാലേ സഹായിക്കുമെന്നും മുരാരിറാവു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു. മഹാരാഷ്ട്രസൈന്യം യാത്രപുറപ്പെട്ട വർത്തമാനം രാജാസാഹേബ് അറിഞ്ഞു. ഒട്ടും അമാന്തം കൂടാതെ കാര്യസിദ്ധിക്കു ശ്രമിക്കുക അയാൾക്ക് അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നു. ആദ്യം അയാൾ

സാമോപായം ചെയ്തുനോക്കി. ക്ലൈവിന് അയാൾ യഥേഷ്ടം കൈക്കൂലി കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞയച്ചു. എന്നാൽ അതു ധിക്കാരപൂർവ്വം നിരസിയ്ക്കപ്പെട്ടു. ഭേദോപായവും പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി. അയാൾ ഉപന്യസിച്ചു ഉടമ്പടികളെ സ്വീകരിക്കാത്തപക്ഷം കോട്ടയെ തൽക്ഷണം ആക്രമിച്ചു അകത്തു ശേഷിക്കുന്ന ഓരോ ഭടനേയും അയാൾ കൊലചെയ്യുമെന്ന് ഒരു ശപഥം ചെയ്തു. ക്ലൈവു ജാതിധർമ്മമായ അഭിമാനത്തോടും ലക്ഷ്യമില്ലായ്മയോടും കൂടി രാജാസാഹേബിൻെറ അച്ഛൻ രാജ്യത്തെ അന്യായമായിട്ട് അപഹരിച്ചതാണെന്നും, അയാളുടെ പട്ടാളം ഒരു പ്രാകൃതജനസംഘം എന്നേ ഉള്ളൂ എന്നും, അയാൾ ഇംഗ്ലീഷുഭടന്മാർ അധിവസിച്ചു കോട്ടയിലേയ്ക്കു് ഈവിധം ഭീരുക്കളെ അയക്കുന്നതു തന്നെ ആലോചിച്ചു വേണ്ടതാണെന്നും മറുവടി കൊടുത്തു.

രാജാസാഹേബു് കോട്ടയെ ആക്രമിക്കാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ആ സാഹസപ്രവൃത്തിക്ക് അനുരൂപമായ ഒരു തീയതിയും നിശ്ചയിച്ചു. അതു മഹമ്മദീയക്ക് വളരേ പ്രധാനമായ ഒരു നോയ്മ്പുദിവസമായിരുന്നു. ആ വിശേഷദിവസത്തിൽ ആലിയുടെ പുത്രനായ ഹുസ്സൈനിൻെറ അതികഷ്ടമായ നിര്യാണത്തെ സ്മരിച്ചു മഹമ്മദീയന്മാർ അനുശോചിക്കപതിവായിരുന്നു. അവരുടെ കുറാൻപ്രകാരം ഹാതിമൈത്ത്കാരിൽ പ്രധാനി അന്നത്തെ തീയതിയിൽ ശൂരന്മാരായ അനുയായികളെല്ലാം ഒടുങ്ങിയതിൻെറ ശേഷം അന്ത്യമായ ജലപാനം ചെയ്തതും, അന്ത്യപ്രാർത്ഥന കഴിച്ചതും, നിഷ്കണ്ടകരായ ശത്രുക്കൾ അയാളുടെ കഴുത്തറുത്ത് ജയഭേരി അടിച്ചുകൊണ്ടു് നടന്നതും, ജനദ്രോഹിയായ രാജാവു് അയാളുടെ ശവമുഖത്തു കുറുവടികൊണ്ടു കുത്തിയതും, ആ മുഖം ഒരു കാലത്തു മഹമ്മദാചാര്യൻെറ സ്പർശത്തിനു പാത്രമായിരുന്നതിനെ സ്മരിച്ചു് കണ്ടുനിന്നിരുന്ന ചില വൃദ്ധ-

ഭക്തന്മാർ വിഷാദിച്ചതും ശോകരസത്തെ അത്യന്തം ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്ന കഥകളാകുന്നു.

ആ കഥ നടന്നിട്ട് അന്ന് ഏകദേശം പതിമ്മൂന്നു ശതവർഷങ്ങൾ ആയിരുന്നെങ്കിലും അതിന്റെ സ്മരണ ആ ദിവസത്തിന്റെ ആവൃത്തിതോറും മഹമ്മദീയരുടെ ഹൃദയത്തിൽ അതി ഭീഷണങ്ങളായ ശോകഭക്തിവികാരങ്ങളെ ജ്വലിപ്പിക്കുപതിവായിരുന്നു. അന്നേദിവസം ചിലർ വിലാപത്തിനും ക്രോധസംരംഭത്തിനും അതിയായി അവസരം കൊടുത്തു മനസ്സിനെ അതിദൂരം ക്ഷോഭിപ്പിച്ച ഭ്രാന്തന്മാരെപ്പോലെ ഇളകിപ്പുറപ്പെടാറുണ്ടു്. ഇവരുടെ വിശ്വാസം, ആ വിശേഷദിവസങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അവിശ്വാസികളോടു പൊരുതു മരിച്ചാൽ വീരസ്വർഗ്ഗം ലഭിച്ച ഹൗറികളുടെ ദിവ്യോദ്യാനത്തിൽ പോയി രമിക്കാം എന്നാകുന്നു. ഈ പണ്ടികദിവസത്തിലാണ് രാജാസാഹേബു് ആർക്കാട്ട് കോട്ട പിടിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചതു്. മതവിശ്വാസജന്യമായ മനഃക്ഷോഭത്തെ ഉത്തേജനം ചെയ്യുന്നതിന് ഉന്മാദകദ്രവ്യങ്ങളും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു. ഈ മട്ടിൽ സന്നദ്ധന്മാരായ ഉപരോധകന്മാർ ഭക്ത്യുന്മാദത്താലും കഞ്ചാവിന്റെ ലഹരിയാലും പ്രേരിതന്മാരായിട്ട് ഒരു അതിപ്രചണ്ഡമായ നിശ്ചയത്തോടുകൂടേ പ്രാകാരധ്വംസത്തിന് ആരംഭിച്ചു.

രാജാസാഹേബ്ബിന്റെ ഈ ഉദ്ദേശമെല്ലാം ക്ലൈവു് ചാരമുഖേന മനസ്സിലാക്കി വേണ്ടുന്ന ഏറ്റ്പാടുകൾ ചെയ്തു ശ്രമാക്രാന്തനായിട്ട് ശയ്യാഗൃഹത്തിൽ വിശ്രമിക്കയായിരുന്നു. ഉപരോധകന്മാരുടെ കോലാഹലം കേട്ട ക്ഷണത്തിൽ അയാൾ സ്വസ്ഥാനത്തിലെത്തി. ശത്രുക്കൾ മസ്തകങ്ങളിൽ ഇരിമ്പുപാളി കെട്ടിച്ചിട്ടുള്ള യുദ്ധഗജങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു കോട്ടയെ ഉപസർപ്പണംചെയ്തു. ഈ ജംഗമങ്ങളായ ചൂർണ്ണനയന്ത്രങ്ങളുടെ ആഘാതത്താൽ കോട്ടവാതിലു-

കൾ തകൎന്നുപോകുമെന്നാണ് അവർ വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ മഹാമൃഗങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ വെടിയുണ്ട ഏററ ക്ഷണത്തിൽ വിരണ്ടു് പിൻതിരിഞ്ഞു് ഓടി സ്വസാദികളായ പാൎപ്പാന്മാരേയും സ്വപക്ഷസൈന്യങ്ങളേയും തന്നെ ചവിട്ടിക്കൊല്ലുകയാണ് ഉണ്ടായതു്.

കിടങ്ങിൽ വെള്ളമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഭാഗത്തു ശത്രുക്കൾ ഒരു ചങ്ങാടം തയാറാക്കി. ക്ലൈവു ആ സ്ഥാനത്തു നിന്നിരുന്ന തന്റെ ഭടന്മാരേക്കൊണ്ടു് മതിയാകയില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചു്, വലിയതോക്കുകളുടെ പ്രയോഗവ്യാപാരത്തെ സ്വയം തന്നെ ഭരിച്ചുകൊണ്ടു അഞ്ചാറു നിമിഷത്തിന്നകം ചങ്ങാടത്തെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചു. കിടങ്ങിന്റെ ശുഷ്കഭാഗങ്ങളിൽ അഭിയോക്താക്കൾ വളരെ ധൈൎയ്യത്തോടെ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ലേശം ലാക്കുതെററാതെ നിരന്തരം ചൊരിയുന്ന വെടിയുണ്ടകൾ അവരിൽ ധീരശിരോമണികളുടെ പോലും ധൈൎയ്യത്തെ മന്ദിപ്പിച്ചു. ഭക്ത്യുന്മാദമാകട്ടേ കളഞ്ജമദമാകട്ടെ ക്ലൈവിനോടു ഫലിച്ചില്ല. ഇംഗ്ലീഷുസൈന്യത്തിൽ ഇടവിടാതെ വെടിപ്രയോഗം നടക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി പാൎഷ്ണിഭാഗത്തിലേ അണികൾ നാസിരപംക്തികൾക്കു തോക്കു നിറച്ചു തയാറാക്കി കൊടുത്തുകൊണ്ടു നില്ക്കയും അവർ പ്രയോഗിച്ചു ഓരോ വെടിയും കീഴിൽ നിന്നിരുന്ന തുമുലമായ ശത്രുസൈന്യത്തിൽ ഫലപ്പെടുകയും ചെയ്തു. നൈരാശ്യത്തോടും വീറോടും കൂടി മൂന്നു പ്രാവശ്യം ആക്രമിച്ചുനോക്കിയതിന്റെ ശേഷം ഉപരോധകന്മാർ കിടങ്ങിന്റെ പൃഷ്ഠഭാഗത്തിലേയ്ക്കു പിൻവാങ്ങി. ഈ യുദ്ധം ഉദ്ദേശം ഒരു മണിക്കൂറു നേരം നിലനിന്നു. ഉപരോധകന്മാരിൽ നാനൂറു പേർ ഒടുങ്ങി. ഉപരുദ്ധന്മാൎക്കു് അഞ്ചോ ആറോ ആളേ ചേതപ്പെട്ടുള്ളു. അന്നു രാത്രി മുഴുവനും അവർ ശത്രുക്കളുടെ തിരിച്ചുവരവു കാത്തുകൊണ്ടു് ഉത്സുകന്മാരായി കഴി-

ച്ചുകൂട്ടി. എന്നാൽ നേരം പ്രഭാതമായി നോക്കുമ്പോൾ ശത്രുസൈന്യം കാണാനില്ല. അവർ അനേകം തോക്കുകളും മററു യുദ്ധസാമാനങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് ഓടിപ്പോയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

പാഠം ൧.

അധികാരമത്സരം (നാലാം ഭാഗം).

(ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ ഫ്രഞ്ചുകാരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും തമ്മിലുണ്ടായയുദ്ധ.)

സെൻറു ജാർജ്ജ് കോട്ടയിൽ (മദ്രാസിൽ) ആ വർത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ സന്തോഷമയമായിരുന്നു. അഭിമാനം രക്ഷിക്കപ്പെട്ടല്ലോ. ക്ലൈവ് ഏതു കാര്യത്തിലും ശ്രേഷ്ഠിമാൻ എന്ന് പരക്കെ സമ്മതം ആയി. ഇരുന്നൂറ് ഇംഗ്ലീഷു ഭടന്മാരേയും എഴുന്നൂറു ശിപായിമാരേയും കൂടി അയാൾക്കു സഹായത്തിന് അയച്ചുകൊടുത്തു. അയാൾ ആ സൈന്യത്തോടുകൂടെ ശത്രുക്കളെ അങ്ങോട്ട് ആക്രമിക്കാനും ആരംഭിച്ചു. തിമറിയിലേ കോട്ടയെ ആക്രമിച്ചു സ്വാധീനപ്പെടുത്തിട്ട്, മഹാരാഷ്ട്രസൈന്യത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗത്തോടു യോജിച്ചുകൊണ്ടു്, അയാൾ ബദ്ധപ്പെട്ടു യാത്രചെയ്തു രാജാസാഹേബിൻെറ ഐയായിരം ഭടന്മാരെ എതിർത്തു. അവരിൽ മുന്നൂറുപേർ ഫ്രഞ്ചുകാർ ആയിരുന്നു. ഒരു ഭീഷണമായ യുദ്ധം നടന്നു. ക്ലൈവിന് നിരവശേഷമായ ജയവും ലഭിച്ചു. രാജാസാഹേബിൻെറ യുദ്ധഭണ്ഡാരം ജേതാക്കൾക്കു കൈവശപ്പെട്ടു. ശത്രുസൈന്യത്തിൽനിന്ന് അറുനൂറു ശിപായിമാർ ക്ലൈവിനെ ശരണം പ്രാപിക്കയും അവരെ ക്ലൈവ് സ്വപക്ഷത്തിൽ ചേർക്കയും ഉണ്ടായി. കാഞ്ചീപുരം ഒരു യുദ്ധവും കൂടാതെ തന്നെ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു സ്വാധീനപ്പെട്ടു. ആർണ്ണിയിലേ ഗവർണർ ചന്ദാസാഹേബിൻെറ പക്ഷം ഉപേ-

ക്ഷിച്ച് മഹമ്മദാലിയുടെ ശാസനയിൽ ഉൾപ്പെട്ടു നടന്നു-
കൊള്ളാമെന്നു സമ്മതിച്ചു.

യുദ്ധം സംബന്ധിച്ച കാര്യഭാരം മുഴുവനും ക്ലൈവിനെ
ഏല്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അയാൾ അതിന് എളുപ്പത്തിൽ ഒരു
അവസാനം വരുത്തുമായിരുന്നു. സ്വല്പകാലംകൊണ്ടു
രാജാസാഹേബ് നാനൂറു ഫ്രഞ്ചുഭടന്മാരേയും അസംഖ്യം
ശിപായിമാരേയും ശേഖരിച്ചിട്ടു ഒരു വലിയ സൈന്യം
നയിച്ചുംകൊണ്ടു സെൻറു ജാർജ്ജ് കോട്ടയുടെ പുരോഭാഗ-
ത്തിലെത്തി അവിടെ പാർത്തിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഉദ്യാന-
ങ്ങളേയും വാസസ്ഥലങ്ങളേയും നശിപ്പിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു.
എന്നാൽ രാജാസാഹേബിൻെറ ആ വ്യവസായവും ഒരിക്കൽ
കൂടി ക്ലൈവിൻെറ പക്കൽനിന്നു പരാജയത്തെ പ്രാപിക്കാൻ
മാത്രമേ ആയിരുന്നുള്ളൂ. ഈ കലഹത്തിൽ നൂറിലധികം
ഫ്രഞ്ചുഭടന്മാർ നിഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടു. ഇതു ശത്രുക്കൾക്കു പര-
സ്സഹസ്രം നാട്ടുയോധന്മാർ ചേതപ്പെട്ടതിൽ തുലോം ഗൌര-
വം ഏറിയ ഒരു നഷ്ടം ആയിരുന്നു. ജയലക്ഷ്മീസമാലിംഗി-
തമായ ഇംഗ്ലീഷുസൈന്യം സെൻറു ഡേവിഡ് കോട്ടയിലേക്കു
(കടലൂരേക്കു) പ്രസ്ഥാനംചെയ്തു.

ഫ്രാൻസിൻെറ ഓർമ്മയെ ഇൻഡ്യയിൽ നിലനിറുത്തുവാ-
നായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന "ഡ്യൂപ്ലേയുടെ ജയപതാകാ-
നഗരം" ഇംഗ്ലീഷുസൈന്യത്തിൻെറ വഴിയരികെ ആയിരുന്നു.
നഗരത്തേയും ജയസ്തംഭത്തേയും ധ്വംസിക്കുന്നതിന് ക്ലൈ-
വ് വരുതികൊടുത്തു. അയാളുടെ ആ പ്രവൃത്തിയുടെ
ഉദ്ദേശ്യം ഡ്യൂപ്ലേയോടുള്ള പുരുഷദ്വേഷമോ ഫ്രഞ്ചുകാരോ-
ടുള്ള ജാതിമത്സരമോ ആയിരുന്നിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. യുദ്ധ-
നീതിക്കു അതു് ആവശ്യകം എന്ന് അയാൾ കരുതി എന്നേ
വിചാരിപ്പാൻ ഇടയുള്ളൂ. നഗരവും അതിൻെറ വിരുതു-
പേരും, സ്തംഭവും അതിലേ പ്രശസ്തികളും എല്ലാം കൂടി

നാട്ടുകാരേ വ്യാമോഹിപ്പിക്കുന്നതിനു ഡ്യൂപ്ലേ പ്രയോഗിച്ച ഒരു കൌശലമായിരുന്നു. അതിനെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യു ക്ലൈവിന്റെ ഒരു കൃത്യമെന്നു ഗണിക്കേണ്ടതാകുന്നു. യൂറോപ്യന്മാരിൽ ഫ്രെഞ്ചുകാൎക്കാകുന്നു പ്രാധാന്യം എന്നും ബ്രിട്ടീഷുകാർ അവരെ എതിൎത്തു നില്ക്കാൻ ത്രാണിയില്ലാത്തവരാണെന്നും ആയിരുന്നല്ലോ നാട്ടുകാരെ ഡ്യൂപ്ലെ ധരിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. ഈ മിഥ്യാഭ്രമത്തെ അകററുന്നതിനു ഫ്രെഞ്ചുകാരുടെ ജയപ്രശസ്തികളെ ധ്വംസിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അധികം സഫലവും പൎയ്യാപ്തവും ആയ മററൊരു മാൎഗ്ഗം ഉണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലോ.

മദ്രാസ് ഗവൎമ്മെണ്ടുകാർ ഈ സംഭവങ്ങളെ കണ്ടു ധൈൎയ്യപ്പെട്ടു ക്ലൈവിന്റെ വരുതിയിൽ ഒരു വലിയ സേനയേ തൃച്ചിനാപ്പള്ളിയിലേ പ്രാകാരരക്ഷികളെ സഹായിക്കാൻ അയച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ ഈ ഘട്ടത്തിൽ മേജർ ലാറൻസ് ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു തിരിച്ചുവന്നു പ്രധാനസേനാപതിസ്ഥാനം വഹിച്ചു. ക്ലൈവിനു ബാല്യത്തിൽ തന്നെ സ്പഷ്ടമായിരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യശാലിതയും പരശാസനയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതിനുള്ള അക്ഷമയും ഓൎക്കുമ്പോൾ അയാൾ തത്താദൃശങ്ങളായ കാൎയ്യങ്ങളെ സാധിച്ചതിന്റെ ശേഷം അന്യന്റെ കീഴിൽ ഇരുന്നു നല്ല മനസ്സോടേ രമ്യമായി ജോലിനോക്കുന്നതു് അസംഭവമാണെന്നു തോന്നുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ലാറൻസിനു് മുമ്പിൽതന്നെ അയാളുടെ പേരിൽ ദാക്ഷിണ്യമുണ്ടായിരുന്നു. എത്ര തന്നെ ഉദ്ധതനെങ്കിലും ക്ലൈവു് സ്വവിഷയമായ ദാക്ഷിണ്യത്തിനു വശംവദനായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതു കേവലം ഒരു വാസ്തവകഥനം എന്നല്ലാതെ അയാൾക്കു് ഒരു പ്രശംസയാകുന്നതല്ല. പൂൎണ്ണമനസ്സാലേ അയാൾ തന്റെ പൂൎവസ്നേഹിതനായിരുന്ന ലാറൻസിന്റെ കീഴ് വരുതിയിൽ ഇരുന്നു്, യഥാ-

പൂൎവ്വം ശുഷ്കാന്തിയോടേ കാൎയ്യങ്ങൾ നടത്തി. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു സഹകാരിയുടെ ലാഭത്താൽ തനിക്കുണ്ടായ ഗൗരവത്തെ ലാറൻസ് നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞു. തനിക്ക് അസാധാരണമായ യാതൊരു സാമൎത്ഥ്യവും ഇല്ലായിരുന്നു എന്നും ക്ലൈവിന്റെ സാഹായ്യം ഒരു വലിയ ലാഭമായിരുന്നു എന്നും അയാൾ നല്ലവണ്ണം ഓൎത്തു.

മേജർ ലാറൻസ് സൈന്യവിന്യാസകൗശലം നല്ലവണ്ണം അഭ്യസിച്ചവനും തങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പ്രവൃത്തികളെ ചാടിപ്പുറപ്പെടുന്നവരേക്കുറിച്ച്, തൊഴിലുകളെ യഥാക്രമം അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്ക് സഹജമായി തോന്നുന്നതു പോലെ, വെറുപ്പുള്ളവനും ആയിരുന്നു; എങ്കിലും ക്ലൈവിനെ ആ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിച്ചുകൂടെന്ന് ആലോചിപ്പാൻ വേണ്ടുന്നിടത്തോളം അയാളുടെ ബുദ്ധിയ്ക്കു് ഔദാൎയ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ക്ലൈവിനേക്കുറിച്ച് അയാൾ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—

"ക്ലൈവിനെ ചിലർ ഭാഗ്യശാലിയെന്നു പറയാറുണ്ടു; എന്നാൽ എനിക്ക് അയാളുടേ യോഗ്യതയെ അറിവാൻ ഇടയായിടത്തോളം അയാൾ എല്ലാ വേലയ്ക്കും വാസനയുള്ള ആൾ എന്നാണ് അഭിപ്രായം. അയാൾ അക്ഷോഭ്യനിശ്ചയനും അവ്യാകുലപ്രകൃതിയും അത്യാഹിതങ്ങളിലും മനസ്സന്നിധാനമുള്ളവനും ആകുന്നു. അയാളുടെ യുദ്ധവാസന സഹജമാകുന്നു. യുദ്ധതന്ത്രത്തിൽ യാതൊരു അഭ്യാസമാകട്ടേ ആ തൊഴിലുകാരുടെ ഒരു വിശേഷസംസൎഗ്ഗമാകട്ടേ ലഭിക്കാത്ത ഈ മനുഷ്യൻ കേവലം തന്റെ ബുദ്ധിവൈഭവത്താൽ ഒരു യുദ്ധവൃദ്ധനായ സേനാപതിയേപ്പോലെ തഞ്ചങ്ങൾക്കും കരുതലുകൾക്കും യാതൊരു കുറവു കൂടാതെ സൈന്യങ്ങളെ സമരഭൂമിയിൽ നയിച്ചു."

ഈ രണ്ടു സ്നേഹിതന്മാരെ എതിൎക്കുന്നതിനു ഫ്രഞ്ചുകാരിൽ തക്ക നായകൻ ഇല്ലായിരുന്നു. ഇൻഡ്യയിലേ രാജ്യ-

പരിവൎത്തനങ്ങളിൽ പ്രധാനാംശഭാഗികളായിരുന്ന യൂറോപ്യന്മാരിൽവെച്ച ഡ്യൂപ്ലേ സന്ധിതന്ത്രങ്ങൾക്കും മന്ത്രാലോചനകൾക്കും അദ്വിതീയനായിരുന്നു എങ്കിലും യുദ്ധവ്യാപാരങ്ങളെ സമരഭൂമിയിൽ സ്വയം പ്രവേശിച്ച നടത്തുന്നതിന് അയാൾ അപൎയ്യാപ്തനായിരുന്നു. ആയുധവിദ്യ അയാൾ ബാല്യത്തിൽ അഭ്യസിച്ചില്ല. അതിൽ അയാളുടെ ബുദ്ധിക്ക പ്രവേശവും ഇല്ലായിരുന്നു. ശത്രുക്കൾ അയാളിൽ കാതൎയ്യദോഷം ആരോപിച്ചു. അയാൾ ഉത്തരമേപ്പോലെ "ഗേഹേശൂരൻ" ആയിട്ട് വീട്ടിലിരുന്ന് മേനി പറഞ്ഞതേയുള്ളു. യുദ്ധരംഗത്തിൽ താൻ വേഷം കെട്ടി പുറപ്പെടാഞ്ഞതു സൈന്യകോലാഹലവും വെടിയുടെ ശബ്ദവും കേട്ടാൽ തനിക്ക കാൎയ്യാലോചനകളിൽ മനസ്സിരിക്കാതെ വരുന്നതിനാലാണ് എന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞുവന്നു. മന്ത്രസഭയിൽ സ്വൈരമായിരുന്ന് ആലോചിച്ച നിശ്ചയിച്ച്, യുദ്ധനടപടികളെ നടത്തുന്ന ജോലി അന്യന്മാരെ ഏല്പിക്കയേ അയാൾക്ക നിവാഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ആൾക്കാരാകട്ടേ അയാളുടെ ഇംഗിതംപോലെ നടത്താറില്ലെന്ന് അയാൾക്ക് എന്നും ആവലാതിയുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ പിടിപ്പുള്ളവർ ആരും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരിൽ മിക്കവരും പ്രായംചെല്ലാത്ത ബാലന്മാരായിരുന്നു. അവരുടെ മൌഢ്യത്തേയും തെററിനേയും കണ്ടിട്ട സാധാരണ ഭടന്മാൎക്കപോലും ഹാസ്യം തോന്നിയിരുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷുകാൎക്ക സൎവ്വത്ര ജയം ലഭിച്ചു. തൃച്ചിനാപ്പള്ളിയിൽ വച്ച മുമ്പത്തെ ഉപരോധകന്മാർ തന്നെ ഉപരോധിക്കപ്പെട്ട്, സമാധാനത്തിന് അപേക്ഷിച്ചു. ചന്ദാസാഹേബിനെ മഹാരാഷ്ട്രന്മാർ ജീവനോടെ പിടിച്ചു; മഹമ്മദാലിയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം അവർ അയാളെ കൊലചെയ്കയും ചെയ്തു. എന്നാലും ഡ്യൂപ്ലേയുടെ ഉത്സാഹം ശമിച്ചില്ല.

അയാളുടെ വിഭവസാമഗ്രി അക്ഷീണമായിരുന്നു. സ്വന്ത-നാട്ടുകാർ അയാൾക്ക മേലാൽ ഒത്താശകൾ വേണ്ടുംവണ്ണം ചെയ്തുകൊടുത്തില്ല. അയാളുടെ നീതികൾ അവൎക്ക രസി-ച്ചില്ല. അയാൾക്ക ധനസഹായവും അവർ ചെയ്തുകൊ-ടുത്തില്ല. ഒന്നിനും ഉപയോഗപ്പെടാത്ത തെണ്ടിപ്പിള്ളരെ ആയിരുന്നു അയാൾക്ക് അവർ ഭടന്മാരായി അയച്ചുകൊടു-ത്തിരുന്നത്. എന്നാലും അയാൾ അധൈൎയ്യപ്പെട്ടില്ല. ത-ന്ത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചും, കൈക്കൂലികൊടുത്തും, ഉടമ്പടികൾ ചെയ്തും സ്വന്തസമ്പാദ്യം ചെലവു ചെയ്തും കഴിയുന്നിട-ത്തോളം കടം വാങ്ങിച്ചും, ഡില്ലിയിൽനിന്നു പുത്തൻവിരു-തുകൾ സമ്പാദിച്ചും, മദ്രാസ് ഗവർണ്മെന്റിനു പുതിയ ശത്രുക്കളെ ഇളക്കിവിട്ടും, ഇംഗ്ലീഷു കമ്പനിക്കാരുടെ സ്വത്തു-ക്കളെത്തന്നെ ഏഷണികൂട്ടി മരിദ്രിപ്പിച്ചും പല വിദ്യകളും അയാൾ ചെയ്തുനോക്കി. എന്നാൽ ഒന്നും ഫലപ്പെട്ടില്ല. മന്ദമായിട്ടെങ്കിലും അസ്ഖലിതമായി ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ശക്തി ഉപൎയ്യുപരി വൎദ്ധിക്കയും ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ ശക്തി ക്ഷയിക്ക-യും ചെയ്തുകൊണ്ടുവന്നു.

പാഠം ൮.

പുരുഷപ്രലോഭനം.

ദാസഭാവത്തെക്കാട്ടിൽ നല്ലതു മൃതി തന്നെ,
ഹാസഭാജനമായാലെന്തൊരോ സുഖം പിന്നെ?

ഉന്നതിക്കായിക്കൊണ്ടു പ്രയത്നം ചെയ്തീടേണം,
വന്നതു വന്നു, പിന്നെ ദൈവവും തുണച്ചീടും.

അദ്ധ്വംതാനർദ്ധം ദൈവമെന്നൊരു ചൊല്ലുണ്ടല്ലോ,
വൃദ്ധന്മാരുടെ വാക്യം വ്യൎത്ഥമാകയില്ലേതും.

ബുദ്ധിക്കു പിടിപ്പുള്ള പുഷ്കര! മഹാബല!
ക്രുദ്ധിച്ചീടൊലാ നിന്നോടിങ്ങിനെ പറയുമ്പോൾ.

മന്ദരായിരിക്കുന്ന മന്നവന്മാരെപ്പാരം
നിന്ദിക്കും മഹാജനം വന്ദിക്കുമല്ലെന്നാകിൽ.

യുദ്ധത്തിനെളുതല്ല സാധനമില്ലായ്കയാൽ,
ബുദ്ധിക്കു കുണ്ഠതാംകൊണ്ടെന്തൊരു ഫലം തവ?

ബുദ്ധികൗശലംകൊണ്ടു സാധിക്കാം സമസ്തവും,
യുദ്ധസാഹസേ രണ്ടും വന്നുപോം ധരിക്ക നീ.

കൈതവം കൂടാതെകണ്ടൊന്നുമേ സാധിച്ചീടാ,
നീതിമാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം കൈതവപ്രധാനങ്ങൾ.

കൈടഭാരിയും പണ്ടു കൈതവം കൊണ്ടുതന്നെ
ഗൂഢമായ് മഹാബലിവഞ്ചനം ചെയ്തീലയോ?

ബുദ്ധിമാനായ വിഷ്ണുദേവനും നിരൂപിച്ചാൽ
ശുദ്ധമാർഗ്ഗത്തെക്കൊണ്ടു സാധിപ്പാനാളല്ലേതും;

ബുദ്ധമാമുനിവേഷം കൈക്കൊണ്ടു പുരന്മാരെ
ബദ്ധകൈതവം വിഷ്ണു മെല്ലവേ കൊല്ലിച്ചില്ലേ?

ധൃഷ്ടത കൂടാതെ കണ്ടിഷ്ടസിദ്ധിയും നാസ്തി,
കഷ്ടമിങ്ങനെ ജന്മം കഴിപ്പാനെന്തു ബന്ധം?

വീര്യമുണ്ടായിട്ടല്ലോ സൂര്യനെ ഭയപ്പെട്ടു
കൂരിരുട്ടുകൾ പോയിപ്പാതാളേ വസിക്കുന്നു;

ചാരുസുന്ദരനായ ചന്ദ്രനെക്കാണുന്നേരം
ചാരത്തു മരത്തണൽ പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നില്ലേ?

വൈരിയെച്ചതിക്കണം വല്ലജാതിയെന്നാലും,
നാരിയെപ്പോലെ സേവിച്ചിരുന്നാൽ നന്നല്ലേതും;

നാരിക്കും തന്നെപ്പോലെ മറെറാരുത്തിയെക്കണ്ടാൽ
പാരിക്കും പരിഭവം പുഷ്കരാ ഭോഷ്കല്ലേതും.

തന്നുടെയവകാശം ലഭിപ്പാനാളല്ലാത്ത
മന്നവന്മാരും പുല്ലും ഭേദമില്ലറിഞ്ഞാലും.

നൈഷധൻ തന്നിട്ടുള്ള ഭക്ഷണം വിഷം തന്നെ,
ഭോഷനെന്നുള്ള പേരിനെത്രയുമനുകൂലം.

വൈരസേനിയെക്കണ്ടാൽ പുഷ്കരാ നിനക്കുള്ളിൽ
വൈരമില്ലയോ? കഷ്ടം! നിന്നുടെ കർമ്മം തന്നെ.

ഉമ്മറപ്പല്ലുകൊണ്ടു മെല്ലവേ ചിരിക്കയും
വെണ്മയിലണയ്ക്കിടപ്പല്ലുകൊണ്ടിറുമ്മിയും

ദുർമ്മുഖം കാട്ടുംതോറും ഭക്തിയും വിശ്വാസവും
ധർമ്മശാലിയാം നിൻെറ ജീവനം ചിത്രം ചിത്രം!

രാജരാജനെപ്പോലെ നൈഷധൻ മഹാപ്രഭു,
രാജസേവകൻ നീയും ദീനതാഭാവത്തോടേ;

ഏകവംശജാതന്മാർ നിങ്ങളെന്നൊരുപോലെ
ലോകസമ്മതം തന്നെ പുഷ്കരാ നിരൂപിക്ക.

നീയിപ്പോളജം പോലെ, നൈഷധൻ ഗജം പോലെ
അയ്യോ! മാനുഷന്മാരാം നിങ്ങളെ സ്തുതിക്കണം.

സേവകന്മാരും പിന്നെ ശ്വാവിനു സമം തന്നെ,
ഭാവവുമവസ്ഥയും ലാഭവും സുഖങ്ങളും.

ഭൂപനെപ്പേടിക്കേണം, ഭൂപൻെറ സചിവനെ-
ബ്ഭൂപനേക്കാട്ടിൽ പേടിക്കേണമെന്നറിക നീ.

രാജപൂരുഷന്മാരെ പേടിച്ചു വിറയ്ക്കണം,
രാജശാസനം കേൾപ്പാനെപ്പോഴും നടക്കണം.

രാജാവു ചിരിക്കുമ്പോൾ കൂടവേ ചിരിക്കണം,
രാജാവു തിരിക്കുമ്പോൾ കൂടവേ തിരിക്കണം.
രാജാവങ്ങിരിക്കുമ്പോൾ സേവകൻ നില്ക്കേയുള്ളു,
രാജാവു കോപിക്കുമ്പോൾ സേവകൻ വിറയ്ക്കണം;
രാജപിണ്ഡത്തെക്കാംക്ഷിച്ചെത്രയും ദുഃഖിക്കുന്നു
രാജസേവകന്മാരാം യന്ത്രപ്പാവകളെല്ലാം.
പുഷ്കരാ ഭവാനിതു നന്നല്ല ധരിക്കെടോ!
ശുഷ്കപാദപം പോലെ ലാഘവം വരും ദൃഢം.

പാഠം ൻ.

ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യം (ഒന്നാം ഭാഗം).

ചെമ്പകശ്ശേരി എന്നതു ഇപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ അമ്പലപ്പുഴത്താലൂക്കിൽ ഉൾപ്പെട്ട സ്ഥലങ്ങൾക്കു പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന പേരാകുന്നു. വേമ്പനാട്ടുകായലിന്നും ചേർത്തലയ്ക്കും തെക്കു കാർത്തികപ്പള്ളിവരെ സമുദ്രതീരത്തിൽ കിഴക്കു ചങ്ങനാശ്ശേരി, തിരുവല്ലാ ഈ താലൂക്കുകളുടെ അതിർത്തിയോളം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ദേശം ഇടക്കാലങ്ങളിൽ ഒരു സ്വതന്ത്രനായ നമ്പൂരിരാജാവിനാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടുവന്നു. പരിണാഹത്തിൽ ക്ഷുദ്രപ്രായമെങ്കിലും ഈ നാടു ധനസമൃദ്ധിയിൽ ഏററവും മഹത്താകുന്നു.

ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യത്തിൻെറ മുക്കാൽഭാഗവും പുഞ്ചപ്പാടങ്ങളാകുന്നു. ശേഷിപ്പുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ സാമാന്യം നല്ല വിളവുള്ള പുരയിടങ്ങളുമുണ്ടു്. ഭൂമി പ്രായേണ ചെളിചേൎന്ന ഒരു മാതിരി മണ്ണും ഉവർമയമുള്ളതും ആകകൊണ്ടു് ഇവിടങ്ങളിലെ പുരയിടങ്ങളിൽ തെങ്ങു സമൃദ്ധിയായി പിടിക്കയും നല്ല തുടമുള്ള തേങ്ങാ ഉണ്ടാകയും

ചെയ്യുന്നു. വേനൽക്കാലങ്ങളിലും ഈ നാട്ടിലെ കൃഷിക്കാൎക്കു് ഭൂമി പ്രകൃത്യാ ആൎദ്രസ്വഭാവമാകയാൽ നട്ടനനകളെ നനയ്ക്കേണ്ടുന്ന ശ്രമം കുറവാണു്.

പുഞ്ചക്കൃഷി ഇത്രത്തോളം പ്രബലമായിട്ടു തിരുവിതാംകൂറിൽ മറെറങ്ങുംതന്നെ ഇല്ലെന്നു പറയാം. അതിലേയ്ക്കു് ഇവിടെ വിശേഷ സൗകൎയ്യങ്ങളും ഉണ്ടു് പാടങ്ങൾക്കു മദ്ധ്യേ മദ്ധ്യേ അഗാധങ്ങളായ നദികൾ പ്രവഹിക്കുന്നു. നദികളിൽനിന്നു ശാഖോപശാഖമായി അനേകം വലിയ തോടുകളും ഇടത്തോടുകളും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടു് അവ വള്ളങ്ങളുടെ ഗതാഗതങ്ങൾക്കു് ഉപയോഗപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ അധികം കൃഷിക്കാൎക്കു പാടങ്ങളിൽ വെള്ളം പുറത്തു കളയുന്നതിനും അകത്തേററുന്നതിനും ഉപകരിക്കുന്നു. ആറുകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ പള്ളാത്തുരുത്തിയാറു, പൂക്കൈതയാറു, കരിയാറു് ഇവയാകുന്നു. ഇവയിൽ പള്ളാത്തുരുത്തിയാറു് ഏററവും അഗാധവും വലിയ മുതലകളുടെ ഇരിപ്പിടവുമാണെന്നു പ്രസിദ്ധിയുണ്ടു. പൂക്കൈതയാററിന്റെ ഒരു തിരിവുസ്ഥലമായ കരിമ്പാവളവു് അടുത്ത കാലംവരെയും കവൎച്ചക്കാരുടെ അക്രമംകൊണ്ടു പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു.

ഇടവപ്പാതിവൎഷം ആരംഭിച്ചു് ആറുകളും തോടുകളും പാടങ്ങളും തമ്മിൽ കൂടിച്ചേൎന്നു കഴിഞ്ഞാൽ പത്തും പതിനഞ്ചും നാഴിക ദൂരം മുഴുവനും ഏകരൂപമായിട്ടു് ഒരു വലിയ ജലാശയമായി കാണും. ഇക്കാലങ്ങളിൽ ഒരു വൈദേശികൻ ചെന്നു നോക്കുന്നതായാൽ ആ സ്ഥലം ഒരു കായൽ എന്നല്ലാതെ കൃഷിക്കുതകുന്ന ഭൂമിയാണെന്നു് ഒരിക്കലും ശങ്കിക്കയില്ല. തുലാവൎഷം കഴിഞ്ഞു് വൃശ്ചികമാസം ആരംഭിക്കുമ്പോൾ കാട്ടുതോലുകളും പുല്ലുകെട്ടുകളും ചെളിക്കുട്ടകളും കൈയിൽ എടുത്തുകൊണ്ടു പുലയർ അവിടെ നടക്കുന്നതു കാണാം. ആറേതു്? തോടേതു്? പാടമേതു്? വരമ്പേതു്?

എല്ലാം കൂടി ഒരു ചെറിയ സമുദ്രമെന്നേ കാണികൾക്കു തോന്നൂ. എങ്കിലും വരമ്പു കുത്തുന്നതിനായി വരുന്ന ഈ പുലയൎക്കു ലേശം സന്ദേഹമില്ല. സൎക്കാരിലെ ആയക്കെട്ടു കണക്കിൽ എല്ലു കയ്യു തെറ്റുവന്നാൽ പോലും ഇവൎക്കു പ്രമാദം വരുന്നതു പതിവില്ല. വരമ്പു കുത്തുന്നതിലും ചക്രം ചവിട്ടുന്നതിലും ഈ കൂട്ടർ ചെയ്യുന്ന സാഹസം കണ്ടാൽ ഇവരെ മനുഷ്യാകൃതികളായ ചില ജന്തുക്കൾ എന്നോ യന്ത്രങ്ങൾ എന്നോ പറയേണ്ടതെന്നു സംശയം തോന്നും.

വിത കഴിഞ്ഞു ഞാറു വളൎന്നു കതിർ വരുമ്പോൾ ആ ഭൂമികൾ മഹാലക്ഷ്മിയുടെ ഒരു വിലാസാരാമം പോലെ ശോഭിക്കും. പച്ച നെല്ലോലകളുടെ ഇടയിൽ തിളങ്ങുന്ന ഇളങ്കതിരുകളുടെ പരഭാഗവും, ഉയൎന്നുനില്ക്കുന്ന ഏറുമാടങ്ങളിലെ കുടിയിരിപ്പും, പക്ഷിയെ ഓടിക്കുന്നവരുടെ കൂക്കുവിളിയും, സംഘങ്ങളായി വന്നിറങ്ങുന്ന കിളികളുടെ കളനാദകോലാഹലവും, നിലങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ പഴംപാളകളും കീറമുറങ്ങളും തലയിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന വികൃതസ്വരൂപങ്ങളുടെ വൈചിത്ര്യവും ആകപ്പാടെ കണ്ണിനും കാതിനും മനസ്സിനും അതിരമണീയമായിരിക്കും. മീനമാസത്തിൽ പതിനഞ്ചു തീയതിയോളം ആയാൽ കൊയ്ത്തിന്റെ ലഹള ആരംഭിക്കയായി.

ഈ നിലങ്ങളിൽ കൃഷിയിറക്കുന്ന നെല്ലുകൾ പ്രായേണ കറുത്ത ചാര, ചെമ്പാവ്, പൊക്കാളി ഈ മൂന്നു വകയിലുള്ളവയാകുന്നു. അമ്പലപ്പുഴപ്പുഞ്ചനെല്ലു വിശേഷപ്പെട്ട കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെട്ടതാണ്. ഈ നെല്ലിന്റെ അരി പതിവായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പല പ്രഭുക്കന്മാരും ഈ സംസ്ഥാനത്തിൽ ഉണ്ട്.

പാഠം ൧൦.

ചെമ്പകശ്ശേരി രാജ്യം (രണ്ടാം ഭാഗം).

അമ്പലപ്പുഴരാജ്യത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചു് കഥാകല്പമല്ലാതെ നമുക്കു യാതൊരറിവുമില്ല. ആദികാലത്തിൽ മററു ഗ്രാമങ്ങൾക്കൊപ്പം ഈ ദേശവും ജന്മികളായ ബ്രാഹ്മണരുടെ ആധിപത്യത്തിലിരുന്നു. ഒരിക്കൽ വടക്കുനിന്നു് ഏതാനും ഭടനായന്മാരുടെ ഒരു ചെറിയ സംഘം ഏതോ കാരണവശാൽ ഒരു സൈന്യത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു് ഈ നാട്ടിൽ വന്നു ചേൎന്നു. നാടുവാണിരുന്ന ജന്മിമാർ ഇവരെ കാന്ദിശീകന്മാരെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ആക്ഷേപിക്കയും അവിടവിടെ ദോഷം പറഞ്ഞയച്ചു് അലയിപ്പിക്കയും ചെയ്തു പരിഹസിക്കയല്ലാതെ അവർ യാചിച്ചപ്രകാരം ഒരു നേരത്തെ ഭക്ഷണം പോലും കൊടുക്കാൻ മടിച്ചതുകൊണ്ടു് അവൎക്കു് ഉള്ളിൽ വൈരം ഉറച്ചു. ചെമ്പകശ്ശേരി എന്നു പേരായ ഒരു നമ്പൂരിയില്ലത്തു് അന്നു് അവൎക്കു് ആതിഥ്യവും ഭക്ഷണവും ലഭിച്ചു. തങ്ങൾക്കുപകാരം ചെയ്ത നമ്പൂരിക്കു പ്രത്യുപകാരവും മററുള്ളവൎക്കു് അപകാരവും ചെയ്യണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ആ നായന്മാർ ചെമ്പകശ്ശേരിയിലേ ഉണ്ണിയുടെ പട്ടാളക്കാരായിത്തീൎന്നു; ക്ഷുദ്രന്മാരായിരുന്ന ശേഷം ജന്മികളെ ഓടിച്ചു് ദേശം മുഴുവനും അദ്ദേഹത്തിനു കൈവശപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. ഈ നമ്പൂരിരാജാവിന്റെ വംശക്കാർ 'ദേവനാരായണൻ' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരോടുകൂടി കൊല്ലം ൯൩൦-ാമാണ്ടു് രാമയ്യൻദളവാ ഈ പ്രദേശത്തെ ജയിച്ചതുവരെ രാജ്യം വാണിരുന്നു.

ഈ രാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരമാണു മേല്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരി സരസഗംഭീരമായ "പ്രക്രിയാസൎവസ്വം" എന്ന സംസ്കൃതവ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തെ നിൎമ്മിച്ചതു്. ഭട്ടതിരി-

യുടെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ശ്ലോകത്തിൽനിന്നു ൯൮൬-ാമാണ്ടു മിഥുനമാസം ൨൨-ാംനു ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ ഒരു ഭയങ്കരമായ വെള്ളപ്പൊക്കം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു് അറിയാം.

൦ ൮ ൧ ൧ ൨ ൯ ൧ ൦
"ന ദീ പു ണ്ണി ര സ ഹ്യാ നു
൦ ൧ ൯ ൨ ൧ ൧ ൮ ൦
ന ഹ്യ സാ രം പ യോ ജ നി
൦ ൮ ൧ ൧ ൨ ൯ ൧ ൦
നി ജാൽ കു ടീ രാ ത്സാ യാ ഭേന
൦ ൧ ൯ ൨ ൧ ൧ ൮ ൦
ന ണ്ണാ ത്ഥാഃ പ്ര യ യു ജ്ജ നാഃ

ഈ ശ്ലോകം വെള്ളപ്പൊക്കത്തെ വൎണ്ണിക്കുന്നതിനു പുറമേ അനുലോമപ്രതിലോമമായിട്ടു് അന്നത്തേ കലിദിനസംഖ്യയേയും പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ആ സംഖ്യപ്രകാരം ഗണിച്ചുകിട്ടിയ തീയതിയാണു് മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതു്.

ദേവനാരായണധരണിപതിയുടെ ഏൎപ്പാടുകളിൽ പലതും നാളതുവരെ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ അമ്പലപ്പുഴയിലും അടുത്ത താലൂക്കുകളിലും അടുത്തകാലംവരെ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന എണ്ണാഴിപ്പറ അക്കാലത്തുണ്ടായതാകുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു ധനികനായ അരയൻ പുതുതായി ഒരു മരപ്പറ തീൎത്തു് അതിൽ രാശി നിറച്ചു് രാജാവിനു തിരുമുൽക്കാഴ്ച വെക്കയുണ്ടായി. രാജാവു് അവന്റെ സ്വാമിഭക്തിയുടേയും ഔദാൎയ്യത്തിന്റേയും സ്മരണാൎത്ഥമായിട്ടു് (അവന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരമാണെന്നു കേൾവിയുണ്ടു്) ആ പറയെ സ്വരാജ്യത്തിൽ നടപ്പാക്കി. അവന്റെ വീട്ടുപേർ "കല്ലൂർക്കാട്ടു്" എന്നായിരുന്നതിനാൽ പറയ്ക്കു "കല്ലൂക്കാടൻ" എന്നു് നാമധേയം സിദ്ധിച്ചു.

ക്ഷേത്രം സംബന്ധിച്ചു പല വിശേഷങ്ങൾ ഏൎപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതിൽ മുപ്പത്താറു പറപ്പാലുകൊണ്ടു് ദിവസംപ്രതിയുള്ള പായസമാണു് പ്രധാനം. ഇതിന്റെ രുചി നാ-

വിനെന്ന പോലെ ആഗമകഥ കാതിനും മധുരമായിരിക്കും. ഒരിക്കൽ രാജാവിന്റെ സൈന്യച്ചിലവിനായിട്ട തന്റെ നാട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു പരദേശബ്രാഹ്മണൻ വശം പത്തായിരപ്പറ നെല്ല് വായ്പ വാങ്ങേണ്ടിവന്നു. കുറച്ചു കാലത്തേയ്ക്കു കടം വീട്ടാൻ സൗകര്യപ്പെട്ടില്ല. അന്നത്തെ പൊലികടക്കാരുടെ ഏർപ്പാടുപ്രകാരം പലിശ തുലോം അധികപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ മുതലും പലിശയും പലിശയ്ക്കു പലിശയുമായിട്ട തുക അസാമാന്യമായി വൎദ്ധിച്ചു. ബ്രാഹ്മണൻ വ്യാകുലനായിത്തീൎന്നു. രാജാവിന്റെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ മുതലുമില്ല. ബ്രാഹ്മണൻ ഷെക്സ്പീയരുടെ പ്രസിദ്ധനായ ഷൈലാക്കിനെപ്പോലെ ആയിരുന്നു. അയാൾ ഒരു ദിവസം രാജാവ് കോവിലിൽ എഴുന്നെള്ളുന്ന സമയം ധ്വജമണ്ഡപത്തിൽ മറിപ്പുനിന്നുകൊണ്ടു് "എന്റെ കടം തീൎക്കാതെ തേവരാണെ അകത്തു കടക്കരുത്" എന്നു സത്യവാചകം വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. സത്യലംഘനം ചെയ്കയോ സ്വാമിദൎശനം കഴിക്കാതെ ആഹാരം ചെയ്കയോ രാജാവു് ഒരു നാളും ചെയ്യുന്ന ആളായിരുന്നില്ല.

ഈ ഷൈലാക്കിനെ തോല്പിക്കാനായി ഒരു പോംവഴിയും ദൈവഗത്യാ ഉണ്ടായി. പ്രത്യുൽപന്നമതിയായിരുന്ന മന്ത്രി ഉടൻ തന്നെ ബ്രാഹ്മണനെ വിളിച്ച്, നെല്ല തയാറുണ്ടെന്നും തൽക്ഷണം തന്നെ അളവേററുകൊണ്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളണമെന്നും പറഞ്ഞു. ഒരു നിമിഷത്തിനകം ബ്രാഹ്മണന്നു ചെല്ലുവാനുള്ള മുതലും പലിശയും മന്ത്രിയുടെ വരുതിപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണന്റെ മുൻപിൽ അളന്നു കൂട്ടിത്തീൎന്നു. അയാൾക്കു സന്തോഷവും വിസ്മയവും അപാരമായി. എന്നാൽ അളന്നു തീൎന്ന ക്ഷണത്തിൽ ഉടമ്പടിപ്രകാരം നെല്ല് സ്ഥലത്തുനിന്നും മാററുന്നതിന്നു മന്ത്രി നിൎബ്ബന്ധിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ കുഴങ്ങി. ഒരു പാത്രമാകട്ടേ ചുമട്ട-

കാരനാകട്ടേ വള്ളമാകട്ടേ അയാൾക്കു കിട്ടിയില്ല. ഇത്ര ദുഷ്ടനെ ആര സഹായിക്കും? സാധുബ്രാഹ്മണൻ പശ്ചാത്തപിച്ചു; മാപ്പു ചോദിച്ചു; അവധിപറഞ്ഞു; ഒന്നും ഫലിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ അയാൾ അതു തന്റെ ദുശ്ശാഠ്യത്തിന്റെ ഫലമാണെന്ന സമാധാനപ്പെട്ടു് ഒരു പിടിനെല്ലും കൈച്ചീട്ടും കൂടി കൃഷ്ണസ്വാമിക്കു നടയ്ക്കുവെച്ചിട്ടു് ആ മുതൽകൊണ്ടു് എന്നെന്നേയ്ക്കും പാൽപ്പായസം നടത്തണമെന്ന ദേവസ്വക്കാരേ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടു പിരികയും ചെയ്തു.

പാഠം ൧൧.

കാളിയമൎദ്ദനം (ഒന്നാം ഭാഗം).

ബാലകന്മാരുമായ് കന്നുമേച്ചിങ്ങനെ
നാലഞ്ചുമാസം കഴിഞ്ഞ കാലം
ഗോവിന്ദരാമന്മാർ ഗോക്കളെ മേച്ചങ്ങു
മേവിത്തുടങ്ങിനാർ മെല്ലെ മെല്ലെ.

ഭൂമിക്കു ഭൂഷണമായി വിളങ്ങുന്നൊരോമനച്ചേവടി രണ്ടുകൊണ്ടും
കാനനം തന്നിലേക്കല്ലിനും പുല്ലിനും
ആനന്ദമേററം വളൎത്തിനിന്നാർ.

ബാലകന്മാരുടെ യാചകം തന്നാലെ
താലവനം തന്നിൽ ചെന്നു പിന്നെ
രാസഭനായുള്ള ധേനുകനായൊരു
വാസവവൈരിയെക്കൊന്നുടനെ,
താലഫലങ്ങളെ ബാലകന്മാൎക്കുമ-
മ്മാലോകരെല്ലാൎക്കുമായ്ക്കൊടുത്താർ.

കാലി തെളിക്കുന്ന ബാലകന്മാരുമാ-
യാലയം തന്നിലകത്തു പൂക്കു,
വല്ലവിമാരുടെ കണ്ണിനുമുള്ളിനു-
മുല്ലാസം നൽകിനാരല്ലൽ നീക്കി.

കാലികൾ മേയ്പ്പാനായ് കാനനം പുക്കിന
ബാലകന്മാരെല്ലാമന്നൊരു നാൾ
ആതപമേററുള്ള താപംകൊണ്ടേററവും
ദാഹിച്ചു ചെന്നു നൽ കാളിന്ദിയിൽ.

കാളിയനായൊരു കാളഭുജംഗത്തിൻ-
ക്ഷ്വേളമിയന്നൊരു വെള്ളം തന്നെ
കോരിക്കുടിച്ചിതു; ദാഹത്തെത്തീർത്തുടൻ
തീരത്തു ചെന്നങ്ങു നിന്നനേരം,
ക്ഷ്വേളത്തിൻ വേഗത്താൽ വീണുതുടങ്ങിനാർ
കാലികളും പിന്നെയവ്വണ്ണമേ.

കാർമുകിൽവർണ്ണൻ താൻ കാലി തെളിച്ചു നൽ-
കാനനകാന്തിയേക്കണ്ടു കണ്ടു്
മെല്ലവേ വന്നിങ്ങു നിന്നോരു നേരത്തു
വല്ലവബാലകന്മാരെക്കണ്ടാൻ,
ജീവനും കൂടാതെ കേവലം ഭൂമിയിൽ
പാവകൾ വീണു കിടക്കുംപോലെ.

കണ്ടോരു നേരത്തു കൊണ്ടൽനേർവർണ്ണൻ താൻ
ഉണ്ടലായ് നിന്നു നുറുങ്ങുന്നേരം,
വാമമായുള്ളോരു ലോചനം കൊണ്ടു തൻ
ബാലകന്മാരെ കുളുർക്കെ നോക്കി,
പീയൂഷംകൊണ്ടു തളിച്ചു തളിച്ചു ന-
ല്ലായാസം പോക്കിനാൻ മെല്ലെ മെല്ലെ.

ബാലകന്മാരുമക്കാലികളെല്ലാം
ആലസ്യം നീക്കിയെഴുന്നനേരം
കാർമുകിൽവൎണ്ണൻ താനുള്ളിലേ ചിന്തിച്ചാൻ:—

"കാളിയൻ തന്നെ ഞാനിന്നു തന്നെ
കാളിന്ദി തന്നിൽനിന്നാട്ടിക്കളയാഞ്ഞിൽ
നാളെയുമിങ്ങനേ വന്നുകൂടും."

എന്നങ്ങു നണ്ണി നിന്നനേരം തന്നെയ-
ന്നിന്നൊരു നീലക്കടമ്പു തന്മേൽ
പാഞ്ഞു കരേറിനാൻ പാവനമായുള്ള
പാദങ്ങൾകൊണ്ടു ചവിട്ടിച്ചെമ്മേ;
പാരിച്ചു ചാടിനാൻ ചാരത്തേ വാരിയിൽ
വേരററ മേരുക്കുന്നെന്നപോലെ.

കാമിനിമാരോടു കൂടിക്കളിക്കുന്ന
കാളിയൻ താനും തൻ പൈതങ്ങളും
പെട്ടെന്നു ഞെട്ടിനാരെന്തെന്നു ചിന്തിച്ചു
വട്ടത്തിൽ നിന്നങ്ങുഴന്നാർ പിന്നെ.

ഘോരനായുള്ളൊരു കാളിയനന്നേരം
പാരിച്ചു കോപത്തെപ്പൂണ്ടു ചൊന്നാൻ:—
"ആരിന്നു വന്നതെന്നാലയം തന്നിലേ
ധീരനായ് കേവലം ചാവതിന്നായ്?"

ഇങ്ങനെ ചൊല്ലിത്തൻ മസ്തകമെല്ലാമേ
പൊങ്ങിച്ചു നിന്നങ്ങുയൎന്ന നേരം
ശ്വാസങ്ങളേററു നികന്നു തുടങ്ങിതേ
ചാരത്തു നിന്നുള്ള വെള്ളമെല്ലാം.

വാരിതന്മീതെ നികന്നവൻ നോക്കുമ്പോൾ
ദൂരവേ കാണായി കൎണ്ണൻ തന്നെ,

മേളമെഴുന്നോരു മേചകവാരിയിൽ
നീളവേ നീന്തുന്നതെ,ന്ന നേരം
തിങ്കളെക്കണ്ടൊരു രാഹുവെപ്പോലെ താൻ
ശങ്ക കളഞ്ഞങ്ങടുത്തു പിന്നെ.

അല്ലിത്താർ മാതുതാൻ മല്ലക്കരംകൊണ്ടു
മെല്ലെത്തലോടുന്ന പാദങ്ങളിൽ
പാരിച്ചു ദംശിച്ചാൻ; അങ്ങനെയല്ലോ താൻ
പാപികളായോക്കു തോന്നി ഞായം.

എന്നതിനേതുമേ പീഡയെക്കാണാഞ്ഞു
മുന്നേതിലേററം കയൎത്തു പിന്നെ
മൎമ്മങ്ങൾ തോറും കടിച്ചു തുടങ്ങിനാൻ
നിൎമ്മലനായോരു പൈതൽ തന്നെ.

ഇത്തരമോരോരോ യുദ്ധങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടു
മസ്തകം കൊണ്ടങ്ങടിച്ചു ചെമ്മെ
വററാത കാന്തി കലൎന്നോരു കണ്ണനെ
തെറെറന്നു ചുററിനാൻ മുറെറമുറെറ.

കാളിയൻ തന്നോടു നേരിട്ടു കാൎവ്വൎണ്ണൻ
കാളിന്ദി തന്നിൽ കളിക്കുന്നേരം
നിശ്ചലം ചെല്ലുന്ന നേരത്തു ചെല്ലാഞ്ഞി-
ട്ടുച്ചനമമ്മയുമോൎത്തു നിന്നാർ:—

"എന്മകനെന്നുപോൽ വാരാഞ്ഞു തോഴീ ചൊ-
ല്ലിന്നലെയിന്നേരം വന്നാനല്ലോ;
കാലികൾ കാണാഞ്ഞു കാട്ടിൽ നടക്കുമ്പോൾ
കാൽതന്നിൽ മുള്ളു തറച്ചില്ലല്ലീ?
കായ്കളെ കൊള്ളുവാൻ പാഴ്മരമേറീട്ടു
കാനനം തന്നിലേ വീണാനോ താൻ?

ചാലത്തടുത്തു തെളിക്കുന്ന നേരത്തു
കാലികൾ കുത്തികുത്തിയില്ലല്ലി?
കാനനം തന്നിലെ നൽവഴി കാണാഞ്ഞു
ദീനനായ് നിന്നങ്ങുഴന്നാനോ താൻ?
സഞ്ചരിച്ചീടുമ്പോൾ വൻപുലി തന്നാലെ
വഞ്ചിതനായാനോ ചൊല്ലു തോഴി?

പിള്ളരുമായിപ്പിടിച്ചു കളിക്കുമ്പോ-
ളല്ലലായ് വീണു കിടന്നാനോതാൻ?
ചോറെല്ലാമാറിച്ചമഞ്ഞു തുടങ്ങുന്നു
നീറുന്നുള്ളവും പിന്നെപ്പിന്നെ.
മക്കളെപ്പെററുള്ളോരമ്മമാർക്കൊക്കുമേ
ഉൾക്കാമ്പിൽ വേദനയെന്നിയില്ലേ.

പോരായിപ്പുണ്ടു കഴിഞ്ഞൊരു ജന്മത്തിൽ
വൈരം കലർന്നുള്ള ലോകരെല്ലാം
മക്കളായ്വന്നു പിറന്നു ചമഞ്ഞിട്ടു
ദുഃഖമിയററുന്നതെന്നു തോന്നും.

വായ്പോടു നിന്നോരു കണ്ണനേ നണ്ണി ഞാൻ
രാപ്പകൽ വേകമാറായിതല്ലോ;
കാലിക്കഴുത്തിലേ നൻമണിയൊച്ചയും
ചാരത്തു കേൾക്കായിതില്ലേ ഒന്നും.
പൂതന തന്നുടെ തോഴിമാരാരേലും
ചേതന പോക്കിക്കളഞ്ഞാരോ താൻ?
കാളിന്ദി തന്നിൽ കളിക്കുന്ന നേരത്തു
കാളിയൻ ചെന്നു കടിച്ചാനോ താൻ?"

എന്നങ്ങു ചൊല്ലുമ്പോളംബരം തന്നിൽ നി-
'ന്നങ്ങനെ' എന്നൊരു വാക്കുണ്ടായി.

എന്നതു കേട്ടടനെല്ലാരും നോക്കുമ്പോൾ
ദുൎന്നിമിത്തങ്ങളും കാണായ്വന്നു:—

അച്ഛനുമമ്മയും മററുള്ള ലോകരും
തെറെറന്നു ചാടിനാർ കാട്ടുനോക്കി.

കാൎവ്വൎണ്ണൻ തന്നുടെ കാൽചുവടാരാഞ്ഞു
കാനനം തന്നൂടെ പാഞ്ഞുപാഞ്ഞു്,
കാളിന്ദി തന്നുടേ തീരത്തു ചെല്ലുമ്പോൾ
കാണായി കേഴുന്ന ബാലന്മാരെ.

'എന്മകനെങ്ങോൻ' എന്നിങ്ങനെ ചോദിച്ചാൾ
അമ്മതാൻ പൈതങ്ങളെല്ലാരോടും.

എന്നതു കേട്ടുള്ള ബാലന്മാരാരുമേ
ഏതുമേ മിണ്ടുവാൻ വല്ലീലപ്പോൾ.
കേവലം കേണുതുടങ്ങിനാർ പിന്നെയും
ആവതോ മറേറതുമില്ലയല്ലോ.

നീളേ വിളിക്കുന്നോരച്ഛനുമമ്മയും
കാളിന്ദി തന്നിലേ നോക്കുന്നേരം,
കാളിയൻ തന്നാലെ കെട്ടുപെട്ടുള്ളോരു
കാർവൎണ്ണൻ തന്നെയും കാണായപ്പോൾ.

മണ്ടിനാരന്നേരം വെള്ളത്തിൽ തുള്ളുവാൻ
ഇണ്ടൽകൊണ്ടുള്ളിലേ മൂഢകയാൽ.

പേടിയേ വേർവിട്ടു രോഹിണീനന്ദന-
നോടിച്ചെന്നങ്ങു തടുത്താനപ്പോൾ.

കേടററു നിന്നോരു നന്മൊഴികൊണ്ടവർ
പെടിയുമൊട്ടു തളൎത്തു നിന്നാർ.

കാളിയൻ തന്നോടു കൂടിക്കളിക്കുന്ന
കാൎവ്വൎണ്ണൻ തിണ്ണമെഴുന്നുപിന്നെ,

മസ്തകം തന്നിൽ ചവിട്ടിനിന്നന്നേരം
നൃത്തം തുടങ്ങിനാൻ മെല്ലെമെല്ലെ.

വാനവരെല്ലാരും മാനിപ്പാനായിട്ട
മാനത്തു വന്നു നിറഞ്ഞാരപ്പോൾ;
വാദ്യങ്ങളെല്ലാമങ്ങൊക്കമുഴക്കിച്ചി-
ട്ടാദ്യനായുള്ളോനെ വാഴ്ത്തിനിന്നാർ.

---

൫൨൦ ൧൨.

കാളിയമൎദ്ദനം (രണ്ടാം ഭാഗം).

കാർവൎണ്ണൻ തന്നുടെ കോമളപ്പാദങ്ങൾ
കാളിയൻ മേനിയിലേല്ക്കുന്നേരം,
വമ്പുററു നിന്നൊരു വൻകുന്നു വന്നിട്ടു
തങ്കലേ വീഴുന്നതെന്നു തോന്നി;
വീരനായുള്ളൊരു കാളിയൻ വായീന്നു
ചോര ചൊരിഞ്ഞു തുടങ്ങീതപ്പോൾ.

ക്ഷീണനായ് നിന്നങ്ങു കേണുതുടങ്ങിനാൻ,
പ്രാണങ്ങൾ പോവോളമായിക്കൂടീ.

വേദങ്ങളുള്ളിലേക്കാതലായ് നിന്നുള്ള
പാദങ്ങൾ തങ്കലങ്ങേല്ക്കയാലേ,
ദുൎമ്മദംപോയങ്ങു നിൎമ്മലനായ്വന്നാൻ
കന്മഷം നീങ്ങിനാലെന്നു ഞായം.

ആരിതെന്നിങ്ങനെ പാരാതെ ചിന്തിച്ചു
നാരായണൻ താനെന്നുള്ളിൽ നണ്ണി,
പാദങ്ങൾ കുമ്പിട്ടു, "പാലിച്ചുകൊള്ളേണം
വേദത്തിൻ കാതലേ" എന്നു ചൊന്നാൻ.

കാളിയൻ തന്നുടെ കാമിനിമാരെല്ലാം
ബാലകന്മാരെയും കൊണ്ടുവന്നു,
കേശവൻ തന്നുടെ പാദങ്ങൾ കുമ്പിട്ടു്
കേണുതുടങ്ങിനാർ വീണു ചെമ്മേ.

കാളിയമർദ്ദനം.

എന്നതു കണ്ടൊരു കാർവർണ്ണൻ ചൊല്ലിനാൻ:—
“ഇന്നിലം കൈവിട്ടു പോകണം നീ.”
കാളിയൻ താനുമക്കാർവർണ്ണൻ തന്നോടു
ലാളിച്ചു ചൊല്ലിനാനെന്ന നേരം:—

"എങ്ങളേക്കാണുമ്പോൾ കൊന്നുടനന്നേരം
തിന്നുമുടിക്കുന്നു വൈനതേയൻ,
എന്നുള്ള പേടികൊണ്ടിന്നിലം തന്നിലേ
എങ്ങൾ വസിക്കുന്നു തമ്പുരാനേ!
സൗഭരിയായൊരു മാമുനി തന്നുടെ
ശാപംകൊണ്ടിങ്ങവൻ വാരായിന്നും."

കാളിയനിങ്ങനെ ചൊന്നതു കേട്ടൊരു
കാർമുകിൽവർണ്ണനും ചൊന്നാനപ്പോൾ:—
"എന്നുടെ പാദംകൊണ്ടങ്കിതനാം നിന്നെ
വന്നിനിത്തീണ്ടുമോ വൈനതേയൻ?
വൈരിയായുള്ളൊരു വൈനതേയൻ തന്നെ
വൈകാതെ ചെന്നിന്നു കണ്ടാലും നീ."

എന്നതു കേട്ടൊരു പന്നഗവീരൻതാൻ
നന്ദകുമാരനെ കുമ്പിട്ടുടൻ,
ഉത്തമമായുള്ള രത്നങ്ങളേക്കൊണ്ടും
മുത്തുകളേക്കൊണ്ടും പൂജിച്ചപ്പോൾ,
മുഗ്ദ്ധവിലോചനൻ തന്നെയും തന്നുടെ
മസ്തകം തന്നിലെടുത്തുമെല്ലെ,
ദൂരത്തുനിന്നൊരു തീരത്തു ചേർത്തിട്ടു
നേരത്തേ പോയാനക്കാളിയൻ താൻ.

പാഠം ൧൩.

രക്തപരിവാഹം.

ബാംബേ, മദ്രാസ് മുതലായ പട്ടണങ്ങളിലേ പൗരന്മാർ സ്നാനപാനങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നതു കുഴൽവെള്ളമാണെന്നു നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. കുഴൽവെള്ളമെന്നു പ-

റയുന്നതു് അണ കെട്ടി തടഞ്ഞു നിറുത്തീട്ടുള്ള ഒരു ചിറയിൽ-നിന്നു് ലോഹക്കുഴലുകൾവഴിയായി പ്രവഹിക്കുന്ന ജലമാകുന്നു. തറയുടെ കീഴിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള കുഴലുകളിൽക്കൂടി ചിറയിലേ ജലം നഗരത്തിലേ രാജമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഇറങ്ങി അവിടെ നിന്നും ശാഖോപശാഖമായി പിരിയുന്ന പീപ്പകളിലും കുഴലുകളിലും കൂടി രഥ്യകളിലും ഗൃഹങ്ങളിലും ചെന്നു ചേരുന്നു. ഏകദേശം ഈ ജലസൂത്രത്തിൻെറ സമ്പ്രദായത്തിലാണു് മനുഷ്യശരീരത്തിൽ രക്തപരിവാഹത്തിനുള്ള യന്ത്രം ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

നമ്മുടെ ദേഹത്തിലുള്ള രക്തക്കുഴലുകളെ ഈ ജലപ്രണാളികളോടും ഹൃദയത്തെ ചിറയോടും ഉപമിക്കാം. എന്നാൽ മനുഷ്യശരീരത്തിൽ മററൊരു ശില്പം കൂടി ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടു്. മദ്രാസിലേ പൗരന്മാർ കുഴൽവെള്ളത്തെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു മാത്രം ഉപയോഗിക്കയോ ദുർവ്യയം ചെയ്കയോ യഥേഷ്ടം ആകാം. ധമനികളിൽ ഓടുന്ന ദ്രവദ്രവ്യമാകട്ടെ വിലയേറിയതാകയാൽ ആവശ്യം കഴിഞ്ഞാലുടൻ തിരിയെ അതിൻെറ ഉൽപത്തിസ്ഥാനത്തിലേയ്ക്കു തന്നെ നയിക്കപ്പെടണം. ഇതിലേയ്ക്കു വേറേ ഒരു സംഘം കുഴലുകൾ ഉണ്ടു്. അവയ്ക്കു നീലസിരകൾ എന്നു പേർ പറയാം. അവ രക്തധമനികളുടെ അവസാനപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു രക്തത്തെ ഗ്രഹിച്ചു തിരിയേ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു. നീലസിരകളിലേ രക്തം നീലനിറമാകയാൽ അതുകൾക്കു നീലിനികൾ എന്നും, രക്തധമനികളിലേതു ചുവന്നനിറമാകയാൽ അതുകൾക്കു ലോഹിനികൾ എന്നും സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടി പേരിടാം.

രക്തധമനികളും നീലസിരകളും ആകൃതിയിൽ ഒന്നുപോലെ തന്നെ. നീലസിരകൾക്കു് ഇടയ്ക്കിടെ ജാലകങ്ങൾ അടുപ്പിച്ചടുപ്പിച്ചുണ്ടെന്നു മാത്രം ഭേദമുണ്ടു്. ധമനികളുടെ

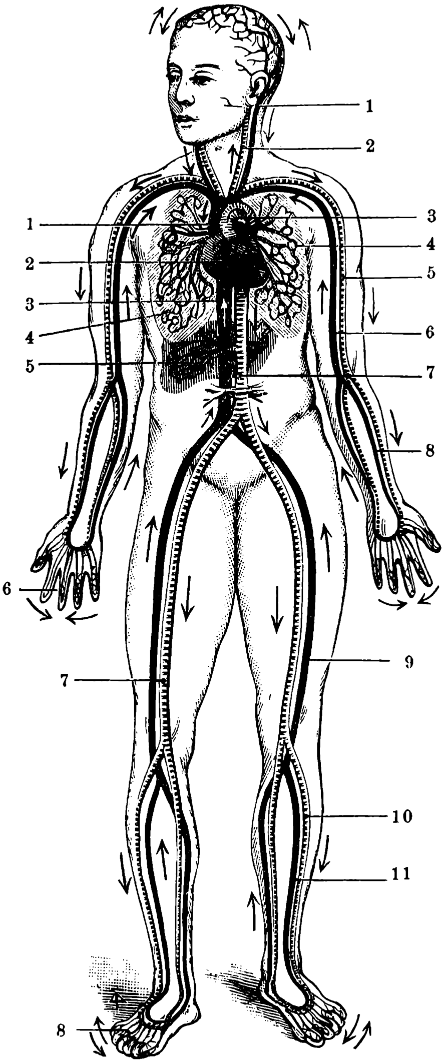

1. ഊൎദ്ധ്വമഹാനീലിനി.
2. ഹൃദയം.
3. അധോമഹാനീലിനി.
4. ദക്ഷിണപുൽപുസത്തിലെ പ്രതാനിനികൾ.
5. യകൃത്തിലെ പ്രതാനിനികൾ.
6. വിരലുകളിലെ പ്രതാനിനികൾ.
7. ഊരുലോഹിനി.
8. കാൽവിരലിലെ പ്രതാനിനികൾ.

1. കണ്ഠനീലിനി.
2. കണ്ഠലോഹിനി.
3. മൂലധമനിയുടെ ചക്രം.
4. വാമപുൽപുസത്തിലെ പ്രതാനിനികൾ.
5. ഭുജലോഹിനി.
6. ഭുജനീലിനി.
7. എയോൎത്ത്, മൂലധമനി.
8. അഗ്രഹസ്തത്തിലെ ലോഹിനികളും നീലിനികളും.
9. ഊരുനീലിനി.
10. ജംഘാലോഹിനികൾ.
11. ജംഘാനീലിനികൾ.

ചോരയോട്ടം, രക്തപരിവാഹം.

പ്രവൃത്തി കൈയാളിച്ച് ചിലവു ചെയ്കയും സിരകളുടെ പ്രവൃത്തി ശേഖരിച്ച് മുതൽക്കൂട്ടുകയും ആകുന്നു. ധമനികൾ വൻകുഴലുകളിൽനിന്നു ചെറുകുഴലുകളായി കവരം തിരിഞ്ഞു രക്തത്തെ സർവ്വത്ര വ്യാപിപ്പിക്കുന്നു. സിരകൾ നേരേ മറിച്ച് ചെറുകുഴലുകൾ വളൎന്നു വൻകുഴലുകളായിത്തീൎന്നു രക്തത്തെ സംഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഈ വിചിത്രമായ ധാരായന്ത്രത്തെ വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നതു ഹൃദയമാകുന്നു. ഇതു സാധാരണയായി ചങ്ക് എന്നു പറയാറുള്ളതും നെഞ്ചിനുള്ളിൽ സ്വല്പം ഇടത്തു മാറി ഇരിക്കുന്നതും മുഷ്ടിപ്രമാണപരിണാഹവും ആയ ഒരു ശരീരാംഗമാകുന്നു. ഇതിന്റെ അന്തൎഭാഗത്തിൽ നാലു് അറകൾ ഉണ്ടു് ഇവയെ വ്യവഹാരസൗകൎയ്യത്തിനുവേണ്ടി ഊൎദ്ധ്വദക്ഷിണാശയം, ഊൎദ്ധ്വവാമാശയം, അധരദക്ഷിണാശയം, അധരവാമാശയം എന്നു നിൎദ്ദേശിക്കാം. ഹൃദയം മാംസോപകല്പിതമാകയാൽ അതിനു ഹ്രാസവികാസശക്തിയുണ്ടു്. ഘടികാരത്തിന്റെ ജീവവൈശ (സ്പ്രിംഗ്) കുറുകുകയും വിരികയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ ഹൃദയം സദാ ഹ്രസിക്കയും (ചുരുങ്ങുകയും) വികസിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഹ്രാസാവസ്ഥയിൽ ആശയപാൎശ്വങ്ങളുടെ സമ്മൎദ്ദത്താൽ ഉള്ളിൽ തൽക്കാലമിരിക്കുന്ന ദ്രവദ്രവ്യം വെളിയിലേയ്ക്കു കുതിച്ച് ചാടുന്നു. ഹ്രാസവേഗത്താൽ ഉദീരിതമായ രക്തം ലോഹിനികളിൽക്കൂടി സൎവ്വാംഗം വ്യാപിക്കുന്നു. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ വികാസാവസ്ഥ വരുമ്പോൾ നീലിനികൾവഴിയേ തിരിയെ വരുന്ന രക്തം ഊൎദ്ധ്വാശയങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. അടുത്ത ഹ്രാസത്തിൽ പിന്നെയും ഉള്ളിലേ രക്തമെല്ലാം ധമനീമുഖത്തിലുള്ള മഹാദ്വാരത്തിൽ പകരുന്നു. പിന്നീടും വികാസത്തിൽ നീലിനീദ്വാരേണ അത്രത്തോളം രക്തം ഉള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ ഈ വിശേഷപ്പെട്ട യന്ത്രം

ഒരു മണിക്കൂറിൽ നാലായിരം പ്രാവശ്യം ഹ്രാസവികാസങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. രക്തത്തെ ലോഹിനീമുഖേന പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന അധരാശയങ്ങൾ കോളുകൊണ്ടു വലുതും, നീലിനികൾവഴിയായി രക്തത്തെ തിരിയെ സംഗ്രഹിക്കുന്ന ഊർദ്ധ്വാശയങ്ങൾ തദപേക്ഷയാ ചെറുതുമാകുന്നു.

ഈ സംവിധാനങ്ങളിലെല്ലാം ജഗൽസ്രഷ്ടാവിന്റെ ശില്പചാതുര്യം വളരെ വിസ്മയനീയമാകുന്നു. രക്തം ഹൃദയത്തിൽനിന്നു നിർഗ്ഗമിക്കുമ്പോൾ വലിയ കുഴലുകൾവഴിക്കു ക്രമേണ ചെറിയ ചെറിയ കുഴലുകളിൽ പ്രവേശിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നതു. ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ മറിച്ച് ചെറുതിൽനിന്നു വലുതിലേയ്ക്കാണ് ഗതി. അതുകൊണ്ടു നീലിനികളുടെ വിഷയത്തിലുണ്ടാകുന്നതിൽ വളരെ അധികം സമ്മർദ്ദം ലോഹിനികളുടെ പാർശ്വങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്നു. സമ്മർദ്ദത്തിൽ ഈവിധം ഭേദമിരിക്കയാൽ കുഴലുകൾക്കു സംഭാവ്യങ്ങളായ ദോഷങ്ങളെ പരിഹരിക്കാൻ വേണ്ടി ലോഹിനികളുടെ വശങ്ങൾക്കു ജഗൽസ്രഷ്ടാവ് അധികം ദാർഢ്യം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. നീലിനികൾക്കും ലോഹിനികൾക്കും തമ്മിൽ ഇത് ഒരു മുഖ്യഭേദമാകുന്നു. ഇതു കൂടാതേയും പല കരുതലുകൾ ലോകശില്പിയുടെ കരകൗശലത്തിൽ ആശ്ചര്യാവഹങ്ങളായിട്ടുണ്ട്.

ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് അതി വേഗത്തോടുകൂടി രക്തം പായുന്ന മദ്ധ്യേ ലോഹിനികളിൽ വല്ല മുറിവും സംഭവിക്കുന്നതായാൽ അത് നീലിനികളിലുണ്ടായാൽ നേരിടാവുന്നതിലധികം അനർത്ഥഹേതുവായിത്തീരും. ഇതു കരുതീട്ട് ഈശ്വരൻ ലോഹിനികളെ ബാഹ്യാഘാതങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ലോഹിനികളുടെ സ്ഥിതി മാംസഗർഭത്തിൽ വളരെ അധോഭാഗത്തിലാകുന്നു. നീലിനികൾ തൊലിയിൽ ചില സ്ഥലങ്ങ-

ളിൽ എഴുന്ന് നില്ക്കുന്നതുപോലെ ലോഹിനികൾ ഒരിക്കലും കാണുകയില്ല. ലോഹിനികളുടെ വലിയ കുഴലുകൾ അസ്ഥികളുടെ വശങ്ങളിൽ അവയ്ക്കുവേണ്ടി നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ള വിടവുകളിൽ ലഗ്നങ്ങളായിട്ടാണ് ദേഹത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മാറത്തെ എല്ലുകളുടെ കീഴ്‌വശമെല്ലാം ലോഹിനികളുടെ അധിവാസത്തിനുവേണ്ടി കലപ്പകൊണ്ടു് ഉഴുത നിലംപോലെ താണും പൊങ്ങിയും ഇരിക്കുന്നു. വിരലുകളിൽ ബാഹ്യാഘാതം എളുപ്പത്തിൽ സംഭവിക്കാവുന്നതാകയാൽ അസ്ഥികളിൽ സ്രുവതുല്യങ്ങളായ പാത്തികൾ ഉണ്ടാക്കി അവയിൽ ലോഹിനികൾ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പാത്തികളിൽ സുരക്ഷിതങ്ങളായ ലോഹിനികൾ വിരലിൽ അസ്ഥിയോളം മുറിവേററാലും അക്ഷതങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കും.

പാഠം ൧൮.

(ഒന്നാം ഭാഗം.) ഉക്തിപ്രത്യുക്തി.

നീയാർ മക്കടേ? — രാമരാജഭവനേ
　　　　ഞാൻ പത്രികാവാഹകൻ —
പോയാനെങ്ങിഹ മുമ്പിൽ വന്ന ഹനുമാൻ
　　　　ലങ്കാപുരം ചുട്ടവൻ? —
ചെക്കൻ മുഷ്ക്കാടരക്കനേകനവനിൽ
　　　　കൈ വെച്ചതായ് കേൾക്കയാൽ
വെക്കം ചൊക്കർ ബഹിഷ്കരിച്ചൊ-
　　　　രിളിയച്ചാരന്നു താൻ തൊങ്കിനാൻ. ‖ ൧ ‖

പിച്ചക്കാരൻ ഗമിച്ചാനെവിടെ? — ബലിമുഖം തന്നിൽ —
　　　　എങ്ങിന്നു നൃത്തം? —

മെച്ചത്തോടാച്ചിമാർ വീടതിൽ — എവിടെ മൃഗം? —
പന്നിപാഞ്ഞെങ്ങു പോയോ? —
എന്തേ കണ്ടില്ല മൂരിക്കിഴടിനെ? — ഇടയൻ.
ചൊല്ലമകാൎയ്യമെല്ലാം:
സൌന്ദൎയ്യതൎക്കമേവം രമയുമുമയു-
മായുള്ളതേകട്ടെ മോദം. ‖ ൨ ‖

കാളിന്ദീ! — ചൊല്ലഗസ്ത്യാ! — ജലനിധിയിഹ ഞാൻ,
വൈരിയെച്ചൊന്നതെന്തേ? —
കേളെന്നാൽ നൎമ്മദാ ഞാൻ, ത്വമപി
പറയൊലാ മത്സപത്നീടെ നാമം; —
കൊണ്ടൽകാർ വൎണ്ണമെന്തേ തവ? — മഷികലരും
മാളവീബാഷ്പസംഗം
കൊണ്ടത്രേ — എന്തവൾക്കിന്നൊരഴൽ? —
അയി! കയൎത്തീടിനാൻ കുന്തളേന്ദ്രൻ. ‖ ൩ ‖

(രണ്ടാം ഭാഗം.) **അന്യാപദേശം.**

തേളു തുച്ഛമൊരു കീടകം പരമി-
തെന്തുചെയ്യുമൊരിറുമ്പിനെ-
ക്കാളുമില്ല പണി കൊല്ലുവാനിതിനെ,
വാഴമെത്രയിതു വാഴ്കിലും;
ആളുകൾക്കു പുനരെന്തു പേടിയവർ
പേരുകേട്ടുമുടനോടിടും
കാളമുഗ്രവിഷമുള്ള വാൽമുനയതിന്റെ
തീവ്രത കഥിപ്പതോ? ‖ ൧ ‖

മണപ്പിച്ചു ചുംബിച്ചു നക്കിക്കടിച്ചി-
ട്ടിണങ്ങാതെറിഞ്ഞാൻ കുരങ്ങായതിന്നാൽ

മണിശ്രേഷ്ഠ! മാഴ്കൊല്ല നിന്നുള്ള കാന്തി-
നണകില്ലൊട്ടിക്കാത്തതേ നിന്റെ ഭാഗ്യം. || ൧ ||

കാളകൂട! തവ പാൎപ്പിതം പലതു
ചേൎച്ചപോലയി! പറഞ്ഞു ത-
ന്നാളതേതൊരവനെത്ര ക്ഷേമമിവ
മേൽക്കുമേലതിമനോഹരം:
നാളനേകമയി പാൎത്തു പണ്ടു ദധി-
ഹൃത്തടത്തിലഥ വാണു നീ
കാളവാഹനഗളത്തിലിപ്പൊഴുതു
വാഴ്വതോ ഖലജനോക്തിയിൽ. || ൨ ||

പുണ്ഡരീകഭവനംബരം ധരണി
വാരിരാശിയിവയേപ്പുകൽ
ദണ്ഡമോടു പണിചെയ്തുവെച്ചു നിശി
വിശ്രമത്തിനു ശയിക്കവേ,
ചണ്ഡരശ്മികൾ കടുത്ത കാറ്റുകൾ
മഹാംബുദങ്ങളിവയാൽ ജഗ-
ന്മണ്ഡലം ക്ഷപിതമായ്; വിരിഞ്ചനു
പുനശ്ച സൃഷ്ടി തുടരേണ്ടതായ്. || ൩ ||

(മൂന്നാം ഭാഗം.) ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം.

(ആക്ഷേപം.)

പാദം നാലിലുമൊത്തുവന്നു വരണം
രണ്ടാമതാമക്ഷരം;
വൃത്തം പൂൎത്തി വരായ്കിലോ വിടവടച്ചീടാം
നിരൎത്ഥാക്തിയാൽ;
യതിക്കേണ്ട യതിക്ക്; സംസ്കൃതപദം
കുത്തിച്ചെലുത്താം നിറ-

ച്ചത്ഥം ചേൎന്നു വരും മുറയ്ക്കു തനിയേ:
ശ്ലോകം ചമച്ചീടണം. || ൧ ||

(ഉപദേശം.)

അന്യൂനാനതിരിക്തമായ് വിലസണം
ശബ്ദങ്ങളൎത്ഥങ്ങളും;
പ്രാസാദ്യാഭരണങ്ങൾ വാങ്ങുവതിനാ-
യൎത്ഥം കളഞ്ഞീടൊലാ;
ദോഷം നീക്കി, വളച്ചുകെട്ടുകളൊഴി-
ച്ചൗചിത്യമോൎത്തീടണം
സൽക്കാവ്യോചിതമായ വാക്ക് വിവിധം
വ്യംഗ്യം വിളങ്ങും വിധം. || ൨ ||

(പക്ഷാന്തരം.)

വാസന്തീമധുവാൎന്ന വാക്കിനു സജാതീയദ്വിതീയാക്ഷര-
പ്രാസം ചേൎപ്പതു കൈരളീമഹിളതൻ മംഗല്യമാണോൎക്കണം;
ഹാസംസത്തിലസംശയം പഴിയതിൽ പാഴായ് പറ-
ഞ്ഞാൽ പരി-
ഹാസം സത്തുകളുൾത്തടത്തിലതിയായ് ചെയ്യുന്നതാശ്ച-
ൎയ്യമോ?

(നാലാം ഭാഗം.) **പലവക.**

വിവേകമില്ലായ്കിലനേകമാപ-
ത്തേവന്നുമുണ്ടാമവനീതലത്തിൽ;
അകാൎയ്യവും കാൎയ്യവുമിന്നതെന്ന-
തോൎക്കുന്നവൻ തന്നെ വിപദ്വിദൂരൻ. || ൧ ||

വിനയംകൊണ്ടു വിദ്വാനും വ്യസനംകൊണ്ടു മൂൎഖനും
പ്രതാപംകൊണ്ടു രാജാവും പ്രകാശിച്ചീടുമേററവും || ൨ ||

വിഷമല്ല കാളകൂടം,
വിഷമായതു ലക്ഷ്മി, തെററു ജനബോധം:
ഹരനതു സേവിച്ചു സുഖം;
ഹരിയവളെത്തൊട്ടപ്പോതു മൂൎഛിച്ചു. ॥ ൮ ॥

മുഷ്ടിവിടാ മുട്ടുകിലും,
മട്ടേറെ മുറിഞ്ഞു് കോശമതിൽ വാസം:
കൃപണകൃപാണങ്ങൾക്ക-
ങ്ങേപ്പെട്ടുമാകാരമൊന്നു താൻ ഭേദം. ॥ ൯ ॥

കാട്ടിൽ കൂട്ട വിളിപ്പതാം, ശവമതിൻ
മെയ്യിൽ തലോടുന്നതാം,
നട്ടീടുന്നതുമാം ബിസം തറയതിൽ,
പാഴൂഴി കഷിപ്പതാം,
പൊട്ടൻകാതിലുരപ്പതാം, കുരുടനെ
കണ്ണാടി കാണിപ്പതാം,
പട്ടികളെളാരു വാൽ നിവൃത്തിടുവതാം
സേവിപ്പതിങ്ങജ്ഞരെ. ॥ ൰ ॥

ചാണക്കല്ലിലുരച്ചരത്ന,— മമരിൽ
പുണ്ണേററ വീരൻ, മദ-
ക്ഷീണൻ കുംഭികുലോത്തമൻ,
കരതെളിഞ്ഞീടും ശരന്നിമ്നഗാ,
മീനാങ്കാശ്രിതയായ മങ്ക, കലയായ്
ശേഷിച്ച ദോഷാകരൻ,
ദാനത്താൽ ധനപുഷ്ടികെട്ട നൃപനും
കാൎശ്യാൽ പ്രകാശിക്കുമേ. ॥ ൧൧ ॥

ഉച്ചച്ചന്ദ്രൻെറ കോലം മലിനം, ഉപരത-
പ്രൗഢിയാം വൃദ്ധവേശ്യാ,

സ്വച്ഛാ പാഥോജശൂന്യാ സരസി,
മുഖമിഹാനക്ഷരം സുന്ദരാംഗം,
ശ്രീയെത്താൻ കാത്തിരിക്കും പ്രഭു,
ഒരു കഴിവില്ലാതെ കേഴുന്ന വിദ്വാൻ,
കോയിക്കൽ കോയ്മ കൊള്ളുന്നൊരു ഖലൻ,
ഇവയേഴാണഹോ ചിത്തശല്യം. || ൧ ||

രാവിപ്പോൾ ക്ഷണമങ്ങൊടുങ്ങിടു-
മുഷസ്സെങ്ങും പ്രകാശിച്ചിടും,
ദേവൻ സൂര്യനുദിക്കുമിക്കമലവും
കാലേ വിടർന്നീടുമേ!
ഏവം മൊട്ടിനകത്തിരുന്നളി
മനോരാജ്യം തുടർന്നീടവേ,
ദൈവത്തിൻ മനമാരുകണ്ടു?,
പിഴുതാൻ ദന്തീന്ദ്രനപ്പത്മിനീം. || ൨ ||

പാഠം ൨൩.

കാലയാപനം (ഒന്നാം ഭാഗം).

നാം എല്ലാവരും കാലത്തിന്റെ ക്ഷണികതയെക്കുറിച്ച് ആവലാധി പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഏതു വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കണമെന്നു നമുക്കു തന്നെ നിശ്ചയമില്ലാത്തതായ സമയം ധാരാളമുണ്ട്. സെനക്കാ എന്ന പണ്ഡിതന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം നമ്മുടെ ആയുഷ്കാലം ഒന്നുകിൽ ഒരു പ്രവൃത്തിയും കൂടാതേയോ, അല്ലെങ്കിൽ സഫലങ്ങളായ പ്രവൃത്തികൾ കൂടാതേയോ, അല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ അവശ്യകരണീയങ്ങളായ പ്രവൃത്തികൾ കൂടാതേയോ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. നമ്മുടെ ആയുസ്സിൽ ദിവസം പോരാ എന്നു നാം അതൃപ്തിപ്പെട്ടു സംസാരിക്കയും, ആ ആയുസ്സിന് അവസാനം ഇല്ലാ-

ത്ത പോലുള്ള ഭാവത്തിൽ പ്രവൎത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ നമ്മുടെ ചിത്തവൃത്തികളുള്ള പൂൎവ്വാപരവിരോധത്തെ ആ മഹാനായ വേദാന്തി വളരെ ഭംഗിയായിട്ടു വൎണ്ണിക്കുന്നു.

പൊതുവേ ആയുസ്സിൻെറ അദീൎഘതയേക്കുറിച്ച് നാം വ്യസനിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും അതിൻെറ ഓരോരോ ഘട്ടങ്ങളും എളുപ്പത്തിൽ അവസാനിച്ചാൽ കൊള്ളായിരുന്നു എന്നു നമുക്കു തോന്നാറുണ്ട് പ്രായം തികയാത്ത ബാലൻ തനിക്കു തൻേറടം വരാൻ പരിഭ്രമിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതി വന്നാൽ അവനു തൊഴിൽക്കാരനാകാനും, അതിനുമേൽ നിലം പുരയിടങ്ങൾ സംപാദിക്കാനും, അതിനുമേൽ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ലഭിക്കാനും, അതിനുമേൽ ജോലിവിട്ടു വിശ്രമിക്കാനും, ക്രമേണ ഉൽക്കണ്ഠ അസഹ്യമായിത്തീരുന്നു. ഇപ്രകാരം പരിപൂൎണ്ണമായ ജീവിതകാലം സ്വല്പം എന്ന് എല്ലാവൎക്കും സമ്മതം ആയിരിക്കേ അതിൻെറ ഭാഗമായ ഓരോ അവസ്ഥയും ദീൎഘമായിട്ടും അവസാനിക്കാത്തതു പോലെയും മനുഷ്യൻ വിചാരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. നാം ഒരു ചാൺ ഇട അളന്നാൽ അതിനു ധാരാളം നീളം വേണം; ആ ചാണിനെ ഘടിപ്പിക്കുന്ന വിരലുകൾ നീണ്ടുകൂടാതാനും. പൊലികടക്കാരനു മുതൽ പലിശയ്ക്കു കൊടുക്കുന്ന ക്ഷണവും അതു തിരിയെ കിട്ടേണ്ട അവധിദിവസവും തമ്മിലുള്ള ഇടക്കാലം എത്രയും വേഗത്തിൽ അവസാനിച്ചാൽ തൃപ്തിയായിരിക്കും. ഒരു നീതിതന്ത്രവ്യാപൃതനു് അവൻ ഊഹിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു മൂവാണ്ടു കാലംകൊണ്ടു ലോകസ്ഥിതിക്കു വരാവുന്ന ഭേദഗതികൾ തൽക്ഷണം തന്നെ സംഭവിക്കുന്നതിലേക്കായി തൻെറ ആയുസ്സിൽനിന്ന് അത്രയുംകാലം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു പൂൎണ്ണസമ്മതമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് ആയുസ്സിൻെറ മിക്കഭാഗങ്ങളിലും കഴിഞ്ഞുപോകുന്നതിനേക്കുറിച്ചു നമുക്കു മുഷി-

ച്ചൽ തോന്നാറുണ്ടു്. വഴിയാത്രക്കാരൻ കാട്ടും പാഴ്ഭൂമിയും നിറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു ദിക്കിൽ കൂടി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ വിരസങ്ങളായ പ്രദേശങ്ങളെ ക്ഷണംകൊണ്ടു കടന്നു്, രമണീയങ്ങളായ ദേശങ്ങളിൽ താമസിച്ചു രസിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നതു പോലെ നാം ആയുസ്സിന്റെ ശുഷ്കഭാഗങ്ങളെ എളുപ്പത്തിൽ കഴിച്ചിട്ട് അവിടവിടെ ഉള്ള സരസഭാഗങ്ങളെ സൈ്വരമായി അനുഭവിച്ചു രസിക്കണമെന്നു് ആശപ്പെടുന്നു.

മിക്ക ജനങ്ങളുടേയും ആയുസ്സിനെ ഒരു ഇരുപതായി വകുക്കുന്ന പക്ഷം അതിൽ പത്തൊൻപതു ഭാഗവും ഭോഗങ്ങളാലോ വ്യാപാരങ്ങളാലോ പൂരിക്കപ്പെടാത്ത വിടവുകളായിരിക്കും. രാജ്യകാര്യങ്ങളിലും മററും നിരന്തരം പ്രവർത്തിച്ചു് ഓരോരോ ആരംഭങ്ങളുടെ തിരക്കിൽ കാലം കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന മഹാപുരുഷന്മാരുടെ സ്ഥിതി ആകട്ടേ, ഈ ഗണനയിൽ ഒരിക്കലും ഉൾപ്പെടുന്നതല്ല. എന്നാൽ അപ്രകാരമുള്ള മഹാന്മാർ ലോകത്തിൽ നൂററിലൊന്നു വീതവും ദുർല്ലഭമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു സാധാരണജനങ്ങൾക്കു് അവരുടെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ വരാവുന്ന ശൂന്യഭാഗങ്ങളെ പൂരിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഏതാനും ഉപായങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുന്നതു് ഒരു ഉപകാരമായിത്തീരാനേ ഇടയുള്ളു. ആ ഉപായങ്ങളാവിതു്:—

(൧) ചേതമില്ലാത്ത പരോപകാരം ചെയ്ക:—ഇതു കച്ചവടം കൃഷി മുതലായ പ്രവൃത്തികൾക്കൊപ്പം ഉത്സാഹപ്രകൃതിയായ ഒരു പുരുഷനെ ഇടവിടാതെ വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നതിനു മതിയാകുന്നു. മൂഢന്മാൎക്കു ഹിതോപദേശംചെയ്ക, ദരിദ്രന്മാരെ സഹായിക്ക, ദുഃഖിതന്മാരെ ആശ്വസിപ്പിക്ക മുതലായ പ്രവൃത്തികൾ നമുക്കു ദിവസംതോറും സ്വയമേ വന്നു ചേരുന്നുണ്ടു്. ആന്തരാളിക കലഹങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ട കക്ഷികളുടെ പാരുഷ്യത്തെ മൃദുപ്പെടുത്താനും ഗുണവാന്മാരുടെ സൽഗുണങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്താനും അസൂയാലുക്കളെ

ആശ്വസിപ്പിക്കാനും കോപിഷ്ഠന്മാരെ ശാന്തന്മാരാക്കാനും പക്ഷപാതാന്ധന്മാൎക്കു നേർവഴികാട്ടുവാനും ഒരു മനുഷ്യനു ജഗത്തിൽ അവസരം കിട്ടാത്തദിവസം അപൂൎവമാണ്. ഈ പ്രവൃത്തികളിൽ ഓരോന്നും യുക്തിയുക്തമായി കാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ഒരു മനസ്സിന് ഉചിതമായ വിനോദവുമാകുന്നു.

(പ) ഈശ്വരവിചാരം:—കളിക്കാനോ വെടി പറയാനോ കൂട്ടുകാർ ആരും തന്നെ അടുക്കലില്ലാതെ നാം ഏകാന്തത്തിൽ അകപ്പെടുന്ന അവസരങ്ങളിൽ പ്രപഞ്ചശില്പിയായ സൎവശക്തന്റെ ഓരോരോ വിലാസങ്ങളെ ആലോചിച്ചു രസിക്കുന്നതു് ഒരു നല്ല വിനോദമാകുന്നു. അന്തൎയ്യാമിയായ ഈശ്വരന്റെ സന്നിധാനത്തെ സൎവദാ സൎവത്ര ദൎശിക്കുന്നവനു സന്തോഷത്തോടും സന്തൃപ്തിയോടും കാലം കഴിയുന്നു. അവനു നേരം പോകാത്തതുകൊണ്ടു് ഒരു മുഷിച്ചൽ ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അവന്റെ സ്ഥിതി എന്നും വിശ്വസ്തന്മാരായ സ്നേഹിതന്മാരുടെ മദ്ധ്യത്തിലായാലെന്ന പോലെ സ്പൃഹണീയമായിരിക്കും. അവനു നേരം പോക്കില്ലാത്ത സമയമില്ല. അവൻ ഒരിക്കലും ഏകാകിയായിപ്പോയി എന്നതു സംഭവിക്കാത്തതാണ്. ശേഷം പേരുടെ വിചാരങ്ങളും ഇന്ദ്രിയചേഷ്ടകളും വിശ്രമിക്കുന്ന സമയത്താണ് അവന്റേതുകൾക്ക് അധികം വ്യാപാരം.

ഇതേവരെ പ്രസ്താവിച്ചു വന്നതു മനുഷ്യരെല്ലാവരും ധൎമ്മിഷ്ഠന്മാരായിരിക്കണമെന്നുള്ള ന്യായം മാത്രം അവലംബിച്ചാണ്. ധൎമ്മത്തിൽ പ്രവൎത്തിക്കുന്നതു കേവലം തൽകാലത്തേക്കു കൊള്ളാവുന്ന ഒരു വിനോദമെന്നല്ല, ഈ വിഷയത്തിൽ വിനിയോഗിക്കാവുന്ന സമയമേ നമുക്കു പരലോകത്തിൽ ശ്രേയസ്കരമായി പരിണമിക്കു എന്നും, ഇഹലോകത്തിൽ നാം ചെയ്യുന്ന പാപപുണ്യപ്രവൎത്തികളാണ് നമ്മുടെ

മരണശേഷമുള്ള അവസ്ഥയെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നത് എന്നും മററും സ്വല്പം കൂടി ഗാഢമായി ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ധാൎമ്മികപ്രവൃത്തികളേക്കൊണ്ടു നേരം പോക്കുന്നതിൻെറ ആവശ്യകത ഒന്നു കൂടി ബലപ്പെടുന്നു.

ഒരു മനുഷ്യനു ഫലപ്പെടത്തക്കതായ സമയം ചുരുങ്ങുകയും, അതിനെ ഉപയോഗിക്കാൻ സൗകൎയ്യങ്ങൾ ധാരാളം ഇരിക്കയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം അവൻ ആ സമയത്തിൻെറ ഇരുപതിൽ പത്തൊൻപതു ഭാഗവും പാഴായിചിലവിടുകയോ ശേഷിച്ച ഇരുപതിലൊന്നിനെ കൂടിയും ദുഷ്പ്രവൃത്തികളിൽ തന്നെ വിനിയോഗിക്കയോ ചെയ്യുന്നതായാൽ അവനേപ്പററി നമുക്ക് ഏതുവിധം അഭിപ്രായമാണു ജനിക്കുന്നത്? എന്നാൽ മനസ്സിനെസൎവ്വദാ ക്ലേശിപ്പിച്ച്, ബലാൽക്കാരേണ സദ്വിഷയങ്ങളിൽ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു ദുഷ്കരമാകയാൽ അതിൻെറ സ്വച്ഛന്ദസഞ്ചാരങ്ങളിലും ഉചിതവ്യാപാരങ്ങളെ കല്പിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാകുന്നു.

അതുകൊണ്ടു്, കാലത്തെ നയിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മറെറാരുവഴി ഉപയോഗമുള്ളതും പരഹിംസയില്ലാത്തതുമായ വിനോദമാകുന്നു. പരോപദ്രവമില്ലായ്ക മാത്രംകൊണ്ടു് ഒരു വിനോദം വിവേകബുദ്ധിശാലിയായ മനുഷ്യജന്തുവിന് സ്വീകാരയോഗ്യമാകുന്നതല്ല. ഇത്രത്തോളമെങ്കിലും ഒരു ഗുണം ദ്യൂതങ്ങൾക്ക് ഉള്ളതായി സമൎത്ഥിക്കാമോ എന്ന് ഇവിടെ തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്നില്ല. എന്നാൽ പത്തും പന്ത്രണ്ടും മണിക്കൂറുകൾ ഒന്നിച്ചു് ഇടവിടാതെ ചീട്ടു കശക്കിയും പകുത്തും കൊണ്ടു് ഏതാനും പാരിഭാഷികശബ്ദങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കയല്ലാതെ മറെറാരു സംസാരമോ, ചീട്ടിൽ പതിച്ചിരിക്കുന്ന ചില കറുത്തും ചുകന്നുമുള്ള പാടുകളിൽ മാത്രമല്ലാതെ വേറേ ഒന്നിൽ വിചാരമോ കൂടാതെ ബുദ്ധിമാന്മാരായ ആളുകൾ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതു കാണുമ്പോൾ വിസ്മയം തോന്നാതി-

രിക്ക പ്രയാസവുമാകുന്നു. ഈ വിധം കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവരിൽ ഒരുത്തൻ മനുഷ്യന് ആയുസ്സിൽ നേരം പോരെന്ന് ആവലാധി പറയുന്നതായാൽ നമുക്ക് എങ്ങനെ ചിരിവരാതിരിക്കും?

ഉചിതങ്ങളായ നിബന്ധനകൾക്ക് ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നാൽ നാടകരംഗം ഒരു നല്ല വിനോദസ്ഥാനമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ മനസ്സിനു സൈ്വരമായി സ്വയം രമിക്കുന്നതിന് ഉചിതമായ ഉപായം യോഗ്യന്മാരായ സ്നേഹിതന്മാർ ഒരുമിച്ചുള്ള സല്ലാപമാകുന്നു. സുഹൃൽസഹവാസത്തോട് ഉപമിക്കത്തക്കതായി മറെറാരു വിനോദസ്ഥാനമില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. ഇതു് ഉൽകണ്ഠകളാലും ക്ലേശങ്ങളാലും ഉള്ള ഭാരത്തെ അകററി മനസ്സിനെ രമിപ്പിക്കയും, ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിചെയ്തു പ്രജ്ഞയെ ഉന്മേഷിപ്പിക്കയും, പലപല ഉല്ലേഖങ്ങളെ അങ്കുരിപ്പിച്ചു ബുദ്ധിയെ വികസിപ്പിക്കയും, ധർമ്മേച്ഛയെ ഊർജ്ജിതപ്പെടുത്തുകയും, കാമക്രോധാദിവികാരങ്ങളെ മന്ദിപ്പിക്കയും ചെയ്തു്, ജോലിയില്ലാത്തുള്ള നേരത്തിനു വേണ്ടുവോളം വ്യാപാരം ഉണ്ടാക്കിത്തരും. ഇതു കൂടാതെയും ഒരുത്തന് എല്ലാ അവസരങ്ങളിലും മനസ്സു നിർവ്യാപാരമായി മന്ദിച്ചു പോകാതേയോ, യദൃച്ഛയാ അങ്കുരിക്കുന്ന വല്ല വികാരത്തിൻേറയും മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതേയോ ഇരിക്കുന്നതിനു പല വഴികളും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

സംഗീതം, സാഹിത്യം, ചിത്രമെഴുത്തു മുതലായ കലാവിദ്യകളിൽ വാസനയുള്ളവനു തത്തദനഭിജ്ഞന്മാരെ അപേക്ഷിച്ചു് ഒരു ജ്ഞാനേന്ദ്രിയം കൂടെ ഉള്ളതായിട്ടു പറയാം. ഉദ്യാനപാലനം, തോട്ടക്കൃഷി മുതലായ ചില്ലറ കൃഷിവലവൃത്തികൾ അഹോവൃത്തിക്കു വേറേ കഴിവുള്ള ഇടപ്രഭുക്കന്മാർക്കും മററും കാലയാപനത്തിനു നല്ല മാർഗ്ഗങ്ങളായിരിക്കും.

പാഠം ൧൦൦ ന്നു.

കാലയാപനം (രണ്ടാം ഭാഗം).

കാലക്ഷേപോപായങ്ങളിൽ സൎവ്വോൽകൃഷ്ടമായിട്ടുള്ളതു് ഉപൎയ്യുപരി അറിവു സമ്പാദിക്കാൻ യത്നിക്കുക ആകുന്നു. മിസ്റ്റർ ബായിൽ എന്ന രസതന്ത്രപണ്ഡിതൻ ഒരു ധാതുപദാൎത്ഥത്തെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുന്ന മദ്ധ്യേ ഇപ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു:— "ഈ ധാതുപദാൎത്ഥത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളെ പഠിക്കുന്നതിനായി ഒരുവൻ അവന്റെ ആയുസ്സു മുഴുവനും വിനിയോഗിക്കുന്നതായാൽ അവയെ ആസകലം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് അവനു സൗകൎയ്യമുണ്ടായില്ല എന്നു വന്നേക്കാം." ഇതിന്റെ താല്പൎയ്യം ഒരു മനുഷ്യന് അവന്റെ ആയുസ്സു വളരെ ദീൎഘമായിരുന്നാലും ഒരു പ്രധാനശാസ്ത്രത്തിലോ അതിന്റെ ഒരു ശാഖയിലോ പാരംഗതനാകുന്നതിന് അവസരം പോരാതെ വരികയേ ഉള്ളൂ എന്നാകുന്നു.

ജ്ഞാനസമ്പാദനത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഗുണങ്ങളേയും ഉപയോഗങ്ങളേയും വിനോദങ്ങളേയും വൎണ്ണിക്കുക കേവലം പിഷ്ടപേഷണമാകുന്നു. ഈ വിഷയം അനേക പുരാതനഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാരാൽ നിശ്ശേഷം ചവിതമാകയാൽ അതിനെപ്പററി പുതുതായി ഒരു ഉപദേശം ചെയ്യുന്നതു ദുഷ്കരവുമായിരിക്കാം. അതുകൊണ്ടു് ആ അംശം തള്ളി ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തെ ഒരു ജീവനോപായമായി സ്വീകരിക്കുന്നവന് ആയുസ്സ് ദീൎഘമായും സരസമായും സഫലമായും തീരുമെന്നുള്ളതിനെ പ്രതിപാദിക്കാം.

നമുക്കു കാലത്തിന്റെ ബോധം ഉണ്ടാകുന്നതു് ഒന്നു കഴിഞ്ഞു് ഒന്നായി ധാരാത്രമേണ പ്രവഹിക്കുന്ന സംഗതികളുടെ വിമൎശനത്തിൽനിന്നാകുന്നു. ഇതു നിമിത്തം സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്നവനു കാലത്തിന്റെ ജ്ഞാനമേ

ഉണ്ടാകുന്നില്ല. മനസ്സ് വ്യാപാരത്തിൽനിന്നു നിവൎത്തിക്കുന്ന ക്ഷണവും പിന്നീട്ട വ്യാപാരത്തിൽ പ്രവൎത്തിക്കുന്ന ക്ഷണവും തമ്മിലുള്ള അന്തരം അവന് അനുമാനത്താലല്ലാതെ ബോധപ്പെടുന്നില്ല. അതിൻമണ്ണം തന്നെ ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്നവനും ഒരു വിഷയത്തെത്തന്നെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു മനസ്സിനെ സമാധിയിൽ ഇരുത്താൻ കഴിയുമെങ്കിൽ നിസ്സംശയമായിട്ട കാലത്തിൻെറ ഗതി പ്രത്യക്ഷാനുഭവത്തിന് അഗോചരമായി തീരാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു മനസ്സിനെ ഒരിടത്തു തന്നെ ഉറപ്പിച്ചു ധ്യാനസമയത്തിൽ വേറെ ഉള്ള വിചാരങ്ങൾക്ക് ഇടം കൊടുക്കാതെ ഏകാഗ്രബുദ്ധിയായിരിക്കുന്നവന് അത്ര്യം നേരം അറിയാതെ പോയതുപോലെ തോന്നുമെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

ഇപ്രകാരം മനസ്സിനെ ഒന്നിലുമേ വ്യാപരിപ്പിക്കാതെ ഇരിക്കയോ, ഓരോരിക്കൽ ഓരോന്നിൽ മാത്രമായിട്ട വ്യാപരിപ്പിക്കയോ ചെയ്യുന്നതിനാൽ കാലം ക്ഷണംപോലെ തോന്നുന്നു. നേരെ മറിച്ച്, മനസ്സിനെ അനേക വിഷയങ്ങളിൽ പ്രവൎത്തിപ്പിക്കയോ മാറി മാറി വരുന്ന വിചാരങ്ങളിൽ സ്വഛന്ദം പ്രവൎത്തിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന് സമ്മതിക്കയോ ചെയ്യുന്നതിനാൽ കാലം ദീൎഘമായിട്ട തോന്നുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു നാം ഒരു നിമിഷം എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്ന കാലം ഒരുത്തന് ഒരു സംവത്സരം പോലെയും, മററൊരുത്തന് ഒരു സംവത്സരം ഒരു നിമിഷംപോലേയും തോന്നുക അസംഭാവ്യമല്ല. കാലത്തിൻെറ ബോധം ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ ചിത്തവൃത്തികളുടെ പ്രവാഹജ്ഞാനത്താൽ ഉണ്ടാകുന്നതാകകൊണ്ട് ആ പ്രവാഹം മന്ദമോ ശീഘ്രമോ ആയിരിക്കുന്നതനുസരിച്ച് കാലം ഹ്രസ്വമോ ദീൎഘമോ ആയിട്ട നമുക്കു സ്ഫുരിക്കുന്നു.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച സിദ്ധാന്തം മിസ്റ്റർ ലോക്ക് എന്നു

പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷു വേദാന്തിയാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. പതഞ്ജലിപ്രണീതമായ ഹിന്ദുക്കളുടെ യോഗദൎശനത്തിനും ഇതു സമ്മതമാകുന്നു. യോഗികൾ പ്രാണായാമം ചെയ്തു സമാധിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് അനേക ശതവൎഷങ്ങൾ ഒരു ക്ഷണംപോലെ കഴിച്ചതായി പുരാണങ്ങളിൽ നാം കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതിൽ സിദ്ധമായുള്ള അതിശയോക്ത്യംശത്തെ തള്ളിക്കളഞ്ഞാൽ ശേഷിക്കുന്ന മിച്ചം വാസ്തവമായി നടന്നിട്ടുള്ളതായിരിക്കണമെന്നു നമുക്കു ഇപ്പോൾ ബോധപ്പെടുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ യോഗശാസ്ത്രം വളരെ വിസ്മയനീയമായിരിക്കുന്നു എന്നു ഈയിടെ യൂറോപ്യന്മാർ പലരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു

പണ്ഡിതന്മാൎക്കു സദ്വിഷയങ്ങളുടെ പൎയ്യാലോചനയിൽ നേരം പോകുന്നു. പാമരന്മാൎക്കു കാമക്രോധാദിവികാരങ്ങളുടെ അനുധാവനത്തിൽ സമയം കഴിയുന്നു. രണ്ടു കൂട്ടക്കാൎക്കും കാലത്തിനു ദൈൎഘ്യപ്രതീതിയുണ്ടു്. ഒരു വകക്കാർ സമയത്തെ വിനിയോഗിക്കാൻ ഒരു മാൎഗ്ഗം കാണായ്കയാൽ അതിനെ ദീൎഘമെന്നു വിചാരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. മറേറ വകക്കാർ സമയത്തിൽ ഉള്ള ഓരോ നിമിഷത്തേയും ഉപയോഗിക്കുകയാൽ അതിന്റെ ദൈൎഘ്യത്തെ അറിയുന്നു. ഏകന്മാർ സമയം തൊലയുന്നില്ലല്ലോ എന്നു് അവസ്ഥപ്പെടുന്നു. അന്യന്മാർ അതിനെ മുഴുവനും ഉപഭോഗിക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥകാലക്ഷേപം ചെയ്തു് അറിവു സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളും വൃഥാ കാലക്ഷേപത്തിൽ ആയുസ്സു പോക്കിട്ടുള്ള ഒരാളും വാൎദ്ധക്യാവസ്ഥയിൽ തങ്ങളുടെ കഴിഞ്ഞുപോയ യൗവനകാലങ്ങളെക്കുറിച്ചു് സ്മരിക്കുന്നതായാൽ രണ്ടു പേരുടേയും ഓൎമ്മ എത്രയും വ്യത്യാസമുള്ളതായിരിക്കും. ഒരുത്തൻ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാംകൂടി ഒരു വിശാലമായ മരുഭൂമിയാകുന്നു. മൊട്ടക്കുന്നുകളും വെറും തറകളും ശൂന്യങ്ങളായ മൈതാന-

ങ്ങളും അല്ലാതെ ഒന്നും അതിൽ കാണുകയില്ല. മറേറവൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ അവന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുന്നതു രമണീയങ്ങളായ പൂങ്കാവനങ്ങളും കൃഷിയേററിട്ടുള്ള കണ്ടങ്ങളും നട്ടനനകൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ തോട്ടങ്ങളും ആകുന്നു. അവന്റെ സമ്പാദ്യത്തിൽ ഒരു തുശി കുത്താൻപോലും പാഴ്ഭൂമി കാണുകയില്ല.

പാഠം ൧൭.

മലയവിലാസം.

ഇതെന്തു നീണ്ടെന്തിതു? ഹന്ത! നോക്കുവിൻ!
കരണ്ടിടുന്നു കരപത്രമെന്നപോൽ
ഇടയ്ക്കിടെപ്പൊന്തിന ദന്തപങ്ക്തിയാ-
ലുടക്കി വാനാമൊരു ചെമ്പുപാളിയേ. || ൧ ||

ജലേശ്വരൻ തന്നുടെ രാജധാനിയിൽ
ബലത്തിനായ് തീർത്തൊരു കോട്ടതാനിതോ?
അതിങ്കലിസ്സന്ധ്യയുമർക്കമൂർത്തിയാൽ
പതിച്ചിടുന്നോ പുതുതാഴികക്കുടം? || ൨ ||

നിനച്ചിടുമ്പോൾ നിജനാട്ടിലെപ്പൊഴും
പൊഴിച്ചിടേണം മഴയെന്നൊരാശയാൽ
കരുത്തനാം ഭാർഗ്ഗവനന്നു ശേഖരി-
ച്ചെടുത്തു സൂക്ഷിച്ചൊരു മേഘമാലയോ? || ൩ ||

അഹോ മറന്നേൻ ബത ദിഗ്ഭ്രമത്തിനാൽ
മഹാചലേന്ദ്രൻ മലയാദ്രി താനിതു;
കുലച്ചൊരേലക്കൊടിയിൽ കളിച്ചിതാ
കുതൂഹലത്തോടണയുന്നു മാരുതൻ. || ൪ ||

നിനയ്ക്കിലീ നിൻ തലയെത്രയുന്നതം
ഞെളിഞ്ഞു പൊങ്ങീട്ടിതു മേഘമാർഗ്ഗവും
കവിഞ്ഞു ലോകത്തിനൊരേകനേത്രമാം
ഖരാംശു തൻ യാത്രയുമങ്ങെതിർത്തിതോ? || ൭ ||

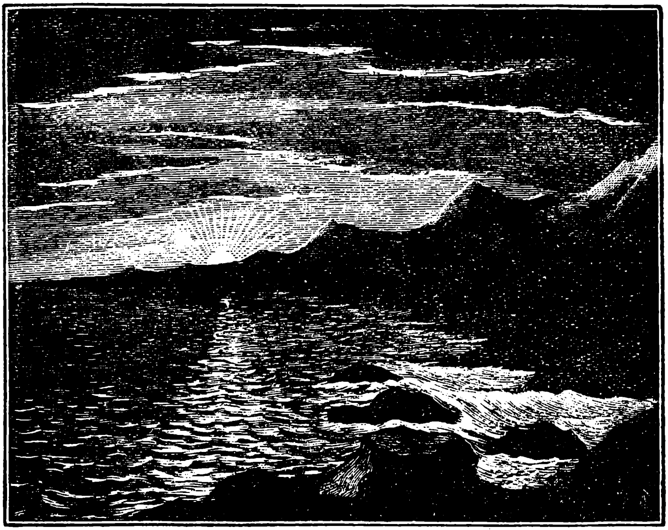

മലയപർവ്വതപംക്തി.

കുനിച്ചിടുന്നെന്തിനു നീ കഥിക്കെടോ
ഗിരീന്ദ്ര, തെക്കോട്ടു തുടർന്നിടും മുടി?
കുമാരിഗേഹത്തിലമർന്നു വാഴുമ-
ക്കുമാരിയെക്കുമ്പിടുവാൻ തുനിഞ്ഞിതോ? || ൮ ||

കുതിച്ചു പായും കടുവാക്കിടാങ്ങളും,
മദിച്ചു മണ്ടും കളഭപ്രവീരരും,
കളിച്ചു വാഴുന്നൊരു കാനനങ്ങളാ-
ലസഹ്യനാം നീബത! സഹ്യനാണ് പോൽ. || ൯ ||

തരം ലഭിച്ചാൽ പരഹിംസചെയ്യുമ-
ത്തരക്ഷുവിന്നും മറവന്നുമൊന്നു പോൽ
ഇടം വസിക്കാൻ നെടുനീളെയങ്ങു നീ
കൊടുപ്പതയ്യോ ബത! കഷ്ടമെത്രയും. || ൯ ||

അല്ലെങ്കിലായതിലുമില്ലൊരു ദോഷമോത്താ-
ലത്യന്തമുന്നതതരസ്ഥിതിയുള്ളവൎക്ക
തൻപാദമൂലമൊരുവൻ ശരണം ലഭിച്ചാൽ
കൈക്കൊണ്ടു കാത്തരുളിടേണ്ടതു കൃത്യമല്ലോ || ൧൦ ||

(അത്രതന്നെയുമല്ല)

ബൊംബാപുരം തൊട്ടിഹ കന്യയോള-
മമ്പോ ഭവാൻ നീണ്ടുയരാതിരുന്നാൽ
മിണ്ടാതെ "മൈസൂർക്കടുവാ" ഇതൊക്കെ-
പ്പണ്ടേ പെരുംപ്രാതലിനാക്കിയേനേ. || ൧൧ ||

കീഴിലൂഴിവഴിയെപ്പൊഴും പുഴക-
ളാഴിയോളമിഹ പാഞ്ഞിടും,
മേലിലങ്ങു മുകിൽമാലമൂലമുഴ-
ലുമ്പൊഴൊക്കെ മഴ ചിന്തിടും,
കാത്തുകൊണ്ടിവിടെ നീയൊരുത്തനിതു-
മാതിരിക്കു മരുവായ്കിലോ
കിട്ടുകില്ല ജലപാനമിക്ഷിതിയി-
ലഷ്ടിപോലുമഥ കഷ്ടിയാം. || ൧൨ ||

ഗോവൎദ്ധനാദ്രിയെ എടുത്തു പിടിച്ചു കൃഷ്ണൻ
ഗോഗോപരെ സ്വയമൊരേഴുദിനം തുണച്ചാൻ;
ഇന്നാട്ടിൽ നാട്ടി മലയാദ്രിയെയന്നു രാമ-
നെന്നേയ്ക്കുമിങ്ങിടവിടാതെ തുണച്ചിടുന്നു. || ൧൩ ||

൧൦൦ ാം ഖണ്ഡം.

നിയതിയുടെ ഗൃഹഭരണം.

മാങ്ങായണ്ടിയിൽ നിന്നു മാവേ മുളച്ചുകൂട്ടു എന്നും, ചക്കക്കുരു പാകിയാൽ അതിൽനിന്നു പ്ലാവല്ലാതെ മറെറാരു വൃക്ഷം ഉണ്ടാകയില്ലെന്നും, പശു പ്രസവിക്കുന്ന കുട്ടി ഒരു കന്നുകിടാവായിത്തന്നെ ഇരിക്കണമെന്നും, കോഴിമുട്ട വിരിഞ്ഞാൽ കോഴിക്കുഞ്ഞു തന്നെയേ ജനിക്കയുള്ളൂ എന്നും മററും പലവ്യവസ്ഥകൾ നാം എല്ലാവരും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതിന്മണ്ണം കുംഭം, മീനം മാസങ്ങളിൽ വേനൽ കടുക്കുന്നു; മിഥുനം, കർക്കടകം മാസങ്ങളിൽ വർഷം ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ വേനലും വർഷവും തന്നെ മററു ദേശങ്ങളിൽ മററു സമയങ്ങളിൽ ആയിപ്പോകുന്നു. സൂര്യാദിഗ്രഹങ്ങളും നക്ഷത്രങ്ങളും പ്രതിദിനം ഉദിച്ച് അസ്തമിക്കുന്നു. ഈ വക നിയമങ്ങളെല്ലാം ലോകത്തിന്റെ ആരംഭകാലം മുതൽ ഈ ക്ഷണംവരെ ഈ മട്ടിൽ തന്നെ വ്യത്യാസം കൂടാതെ നടന്നു വന്നിട്ടുള്ളതായി ചരിത്രം നമ്മോടു പറയുന്നു. മേലും ഇതു തുടൎന്നു കൊള്ളുമെന്ന് അനുമാനംകൊണ്ടു നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ വക ഏൎപ്പാടുകളെ എല്ലാം ജാഗ്രതയോടു കൂടി സദാ നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്ന ഒരു ദിവ്യശക്തിക്കാണ് "നിയതി" എന്നു പേർ. ഈ ശക്തിക്കും നിയന്താവായിട്ട് ഈശ്വരൻ എന്ന് വേറേ ഒരു ശക്തി ഉണ്ടോ എന്നും മററുമുള്ള ചോദ്യം പ്രകൃതം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നമ്മെ പരാമൎശിക്കുന്നില്ല.

ഈ നിയമങ്ങളെ എല്ലാം നടത്തുന്നതിലേക്കു നിയതി കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഏൎപ്പാടുകൾ എത്രയും വിചിത്രങ്ങളായിരിക്കുന്നു. അഞ്ചാറു കുഞ്ഞുകുട്ടികളേക്കൊണ്ട് ഒരു മനുഷ്യൻ പരാധീനക്കാരനാകുന്നതു പോലെ ഈ ദൃശ്യമായ പ്രപഞ്ചം ആസകലംകൊണ്ടു നിയതി കുടുംബിനിയായിരിക്കുന്നു. ലൗകി-

കമാതാവു് വാത്സല്യത്തോടേ തന്റെ മക്കളെ വളൎത്തുന്നതു പോലെ ഈ ജഗന്മാതാവു് പ്രപഞ്ചാന്തൎഗ്ഗതമായ സൎവ്വഭൂതജാലത്തേയും പോററുന്നു. ചരാചരഭുവനമാകുന്ന തറവാട്ടിൽ നിയതിക്കു കാരണവസ്ഥാനം ആണു്. നമ്മുടെ കുടുംബങ്ങളിലേപ്പോലെ സകല ഏൎപ്പാടുകളും ഈ ജഗൽ കുടുംബിനി ചെയ്തിട്ടുണ്ടു് മനുഷ്യന്റെ ഏൎപ്പാടുകൾ എത്ര തന്നെ കണിശമായി നടത്തിയാലും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ക്ലിപ്തിയിൽനിന്നു പലപ്പോഴും ഭേദപ്പെട്ടുപോകും; എന്നാൽ നിയതിയുടെ ഏൎപ്പാടുകളിൽ ഈ വൈകല്യം ഒരിക്കലും സംഭവിക്കുന്നതല്ല. വരവിലധികം ചെലവോ വരവിനുചേൎന്ന ചെലവിലാത്തതോ ഒരിക്കലും വന്നുപോകുന്നില്ല. കൃഷിപ്പിഴ, കുടിശിഖ, വിശേഷാൽ അടിയന്തിരങ്ങൾ മരാമത്തു മുതലായ ഇനങ്ങളാൽ വരവുചെലവുകളുടെ ആകത്തുകയിൽ ഏററക്കുറവുകൾ, ഇതൊന്നും നിയതിയുടെ കണക്കുപുസ്തകത്തിൽ കടന്നുകൂടാറില്ല.

നിയതിയുടെ കുടുംബം ഏതാകുന്നു? ബ്രഹ്മാണ്ഡം മുഴുവനും അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു എങ്കിലും അതിലേ ഒരു ശാഖയോ ഒരു ഡിപ്പാൎട്ടുമെന്റോ ആയ ഭൂമിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മാത്രം ഇവിടെ ആലോചിക്കാം. പ്രപഞ്ചം ചരമെന്നും അചരമെന്നും രണ്ടു വിധമാണെന്നു സൎവ്വലോകവിദിതമാണല്ലോ. ഇവയ്ക്കു തന്നെ ജംഗമമെന്നും സ്ഥാവരമെന്നും വേറേ പേരുകളുമുണ്ടു് രണ്ടു വകയ്ക്കും അവസാനം കൂടാതെ ഉൾപ്പിരിവുകളും അതാതിനെ പ്രതിപാദിക്കാൻ പ്രത്യേകം ശാസ്ത്രങ്ങളും ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു് എന്നാൽ പ്രധാനമായിട്ടു ചരത്തിനു മനുഷ്യനെന്നും തിൎയ്യക്കുകളെന്നും, അചരത്തിനു ധാതുക്കളെന്നും ഉൽഭിജങ്ങളെന്നും ആണു് ഈ രണ്ടു് അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ. ഉൽഭിജങ്ങളെന്നാൽ മുളച്ചുവരുന്ന തൃണഗുല്മലതാദികളാകുന്നു. അവ ഒഴികെ ഉള്ള

ലോഹാദികൾക്ക ധാതുക്കൾ എന്നു പേർ. ഈ വിധമാകുന്നു നിയതിയുടെ കുടുംബസ്ഥിതി. ഈ വിഭാഗത്തിൽ പ്രാണികൾ എന്നു പൊതുവേ പറയുന്ന മനുഷ്യരും തിൎയ്യക്കുകളും അചരത്തിൽ ഉൽഭിജങ്ങളും ചേൎന്നു തറവാട്ടിലേ ഭോക്താക്കളായ സന്താനങ്ങളാകുന്നു. ഇവൎക്കു അനുഭവിക്കാനുള്ള തറവാട്ടുമുതലിന്റെ സ്ഥാനം ശേഷിച്ച ധാതു എന്ന ഇനത്തിനു വന്നു ചേരുന്നു. നാം പൊതുമുതലിനെ ഭൂമിയിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നു. നിയതിയും അതുപോലെ തന്നെ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭൂമിയിൽ മാത്രമല്ല, വായുമണ്ഡലത്തിലും നിയതി സ്വത്തുക്കളെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അന്തരിക്ഷം അല്ലെങ്കിൽ വായുമണ്ഡലം എന്നതിന്റെ സ്വഭാവം ഒന്നു ഇവിടെ വിവരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാം ഒരു വിശറികൊണ്ടു വീശിയാൽ ആ വിശറിയിൽ കാണുന്നില്ലാത്തതായ എന്തോ ഒരു അദൃശ്യവസ്തു നമ്മുടെ ദേഹത്തിൽ തൊടുന്നതായി അനുഭവം ഉണ്ടല്ലോ. അതിനെ ശാസ്ത്രക്കാർ ശ്വസനൻ എന്നു പറയുന്നു. നമ്മുടെ ദേഹങ്ങളിലും വൃക്ഷങ്ങളിലും വന്നടിക്കുന്ന വായുതന്നെ ചലനമില്ലാത്ത അവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ശ്വസനവായുവായി എന്നേ ധരിക്കേണ്ടതുള്ളു. ഈ വായുവിന്റെ സഞ്ചാരം ഭൂപൃഷ്ഠത്തിൽനിന്നു ഒരു പത്തുകാതം ഉയരം വരെ ഉണ്ടു്. ആകാശത്തിന്റെ അത്രയും സ്ഥലമാണു വായുമണ്ഡലം അല്ലെങ്കിൽ അന്തരിക്ഷം എന്നു പറയുന്നതു്.

അന്തരിക്ഷമണ്ഡലത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ വായു രൂപഗുണമില്ലാത്തതിനാൽ അദൃശ്യമാകുന്നു. മൂൎത്തദ്രവ്യങ്ങൾ (കാണത്തക്ക ശരീരമുള്ള വസ്തുക്കൾ)പോലെ തന്നെ അമൂൎത്തദ്രവ്യങ്ങളും ലോകത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു നാം ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ദ്രവമായിരിക്കുന്ന ജലം തണുപ്പു ഏറുന്ന ദിക്കുകളിൽ ഉറഞ്ഞു കട്ടിയാകയും, ചൂടു അധികപ്പെടുന്ന

ദിക്കുകളിൽ അദൃശ്യമായ ആവിയായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നത് നാം കണ്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ എല്ലാ ദ്രവങ്ങൾക്കും ഉഷ്മാവിന്റെ താരതമ്യമനുസരിച്ച ഘനം, ദ്രവം, അത്രൂപം അല്ലെങ്കിൽ വാതകം എന്ന മൂന്നവസ്ഥകൾ ഉണ്ടാകും. അതിൽ അന്തരിക്ഷവായു എന്നത് അമൂർത്തമാകയാൽ മൂന്നാം വകയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാകുന്നു. നാം പലതരം എണ്ണകൾ ചേർത്തു മുക്കൂട്ടുകുഴമ്പുണ്ടാക്കുന്നതു പോലെ ആണു നിയതി ഇതിനെ പലവക വാതകങ്ങളെ ചേർത്തു നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്. കൂട്ടുകളാവിത്—പ്രാധാന്യേന അമ്ലജനകം, പ്രാണവായു, പചി എന്നും മററും പറയാറുള്ള ഓക്സിജൻ; പാക്യജനകം, യവകം, നത്രം എന്നും മററും പറയുന്ന നൈട്രൊജൻ; ഇംഗാലാമ്ലം എന്നു പറയാറുള്ള കാർബോണിക്ക് ആസിഡ് ഗാസ്; ആവി അല്ലെങ്കിൽ ബാഷ്പം ഇങ്ങനെ നാലു വാതകങ്ങൾ ആകുന്നു. ഈ അമൃതക്കുഴമ്പുകൊണ്ടാണു പ്രാണികളും ഉൽഭിജങ്ങളും ജീവിക്കുന്നത്.

ഇതിൽ അമ്ലജനകവാതകം എന്നതു ജംഗമത്തിന്ന് ഒട്ടുക്കുള്ള ആഹാരമാകുന്നു. അവ അതിനെ ശ്വാസനാഡികളിൽ കൂടി പ്രതിക്ഷണം ഉള്ളിലേയ്ക്കു ഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇംഗാലാമ്ലം എന്നത് ഉൽഭിജങ്ങൾക്ക് ഇതുപോലെ തന്നെ ഉപകരിക്കുന്നു. ബാഷ്പം രണ്ടു കൂട്ടർക്കും ഒന്നുപോലെ ഉപയോഗമുള്ളതാകുന്നു. ശേഷിച്ചിട്ടുള്ള യവകത്തിന്റെ ഫലം അത്ര എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാകാത്തതാകയാൽ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ ആണ് നിയതി അന്തരിക്ഷത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള സ്വത്തുകളെ ഓരോ ശാഖകൾക്ക് അനുഭവിക്കാനായി ഭാഗിച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്.

ഈ സ്വത്തുകൾ പ്രതിനിമിഷം അനന്തകോടിവ്യക്തികളാൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥിതിക്കു ക്ഷയിച്ചുപോകാതെയിരിക്കാൻ എന്തു ഏർപ്പാടാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത് എന്ന്

ആലോചിക്കണമല്ലോ. അന്തരിക്ഷവായുവിന്റെ ഘടകതത്വങ്ങളിൽ ഇംഗാലാമ്ലം എന്നതു് ഇംഗാലവും അമ്ലജനകവാതകവും ചേൎന്നുണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. അതിൽ ഇംഗാലം മാത്രമേ ഉൽഭിജങ്ങൾക്കു് ആവശ്യപ്പെടുന്നുള്ളൂ. അവ അതിനാൽ ഇംഗാലാമ്ലത്തിലെ ഇംഗാലം എടുത്തുകൊണ്ടു്, നാം കരിമ്പിന്റെ നീർ ആസ്വദിച്ചിട്ടു ചവറു തുപ്പുന്നതുപോലെ, അമ്ലജനകവാതകത്തെ നിരസിക്കുന്നു. പ്രാണികൾക്കാകട്ടേ നേരേ മറിച്ചു് അമ്ലജനകവാതകമാണു് ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. അവർ അന്തരിക്ഷവായുവിൽനിന്നു് അമ്ലജനകവാതകത്തെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടു തങ്ങളുടെ രക്തത്തിൽ മലമായി കിടക്കുന്ന ഇംഗാലത്തോടു ചേൎത്തു് അതിനെ ഇംഗാലാമ്ലമാക്കി വെളിയിലേയ്ക്കു വിടുന്നു. ഇപ്രകാരം ഒരു തായ്വഴിക്കാർ മറേറ തായ്വഴിക്കാൎക്കു് ആവശ്യപ്പെടുന്ന ആഹാരം കൃഷിചെയ്തു കൊടുത്തു കൊള്ളണമെന്നാണു നിയതിയുടെ ഏൎപ്പാടു്. ഇതിലധികം രമണീയമായ ഒരു നിബന്ധന നമുക്കു് ആലോചിക്കാൻ കഴിയുമോ?

പാഠം ൧൫.

മന്മഥദഹനം.

അന്നേരമക്കിന്നരഗീതികൊണ്ടു-
മുണ്ടായതില്ലീശനശേഷമീഷൽ,
തനിക്കു താൻ നായകനാകുവോൎക്കു
സമാധിവിഘ്നങ്ങൾ ഭവിപ്പതുണ്ടോ? ൧.

സ്വൎണ്ണപ്പിരമ്പൊന്നു കരത്തിലേന്തി
ദ്വാരത്തിൽ നിന്നീടിന നന്ദിയപ്പോൾ
ശാസിച്ചു ഭൂതങ്ങളെ മൂക്കിനററ-
ത്തേററീടിനോരംഗുലികൊണ്ടു തന്നേ. ൨.

വൃക്ഷം ചലിച്ചില്ലളി മൂളിയില്ല;
ഘോഷിച്ചില്ല പക്ഷികൾ; മൃഗം പതുങ്ങി;
തദാജ്ഞയാൽ കാനനമാകവേ താൻ
ചിത്രത്തിലൎപ്പിച്ചതു പോലെ മേവി. ൨.

യാത്രയ്ക്കു ശുക്രന്റെയതെന്നപോലെ
പുരാരിതൻ ദൃഷ്ടി പെടാതെ മാരൻ
സൂക്ഷിച്ചു ചെന്നാൻ ചുഴലും നമേരു-
മരം പടൎന്നോരു ഹരാശ്രമത്തിൽ. ൩.

ചാകാൻ തുനിഞ്ഞീടിന മാരനുള്ളിൽ
കടന്നു കൂട്ടമ്പൊഴുതങ്ങു പാൎത്താൻ—
പുള്ളിപ്പുലിത്തോലു വിരിച്ചു ദേവ-
ദാരുദ്രുമത്തിന്റെ തറയ്ക്കു മീതെ, ൪.

പിണച്ചു പാദം തുടയോടു ചേൎത്തും;
നിവിൎന്നനങ്ങാതഥ തോൾ കുനിച്ചും;
വിടിൎന്ന ചെന്താമരപോലെ ചെമ്മേ
മടികൾ മേൽ കൈകൾ മലൎത്തിവെച്ചും; ൫.

ജടാഭരം പാമ്പുകളാൽ തൊടുത്തും;
രുദ്രാക്ഷമാല്യം ചെവിമേൽ പിണച്ചും;
തോളിൽ ഗളച്ഛായ കലൎന്നിരട്ടി-
യിരുണ്ട കൃഷ്ണാജിനവാറണിഞ്ഞും; ൬.

തുറന്നൊരല്പം മണി കാണുമാറു
തുറിച്ചു, ചില്ലിക്കൊടി വെട്ടലെന്യേ,
പക്ഷ്മങ്ങൾ ചിമ്മാതെ, തിളങ്ങി നീറും
മൂന്നക്ഷിയും മൂക്കിനു നേൎക്കണച്ചും; ൭.

കാർകൊണ്ടു മിണ്ടാത്തൊരു കൊണ്ടൽപോലെ,
കല്ലോലമില്ലാതെഴമാഴിപോലെ,

കാററിൽ പെടാദ്ദീപവുമെന്നപോലെ
നിഷ്പന്ദമായ് പ്രാണനടക്കിവെച്ചും; ൯.

ഊറിശ്ശിരസ്സീ’ന്നു കപാലനേത്ര-
ച്ചാലൂടെ ചിന്നും കിരണങ്ങളാലെ,
ഇളംമൃണാളത്തളിർ പോൽ വിളങ്ങും
തിങ്കൾക്കിടാവിന്നു തളച്ചു ചെയ്തും; ൧൦.

മനം നവദ്വാരവഴീ’ന്നൊഴിച്ചു
സമാധിയാൽ ഹൃത്തിലണച്ചു നന്നായ്
ആത്മാവിലാത്മാവിനെയോർത്തു കണ്ടും,
കൊണ്ടാടി മേവുന്ന തപസ്വിവേഷം. ൧൧.

നിനയ്ക്കിലും ഭീഷണനായിവണ്ണം
പിനാകി മേവുന്നതു പാർത്തനേരം,
അന്ധിച്ചു കാമൻ ബത! വില്ലുമമ്പും
കരം തളർന്നൂർന്നതറിഞ്ഞതില്ല. ൧൨.

മുക്കാലെടം കെട്ടൊരു മാരവീര്യം
മെയ്യിൽ ഗുണത്താൽ തെളിയിച്ചുകൊണ്ടു
കാണായി കുന്നിൻമകൾ തോഴിമാരു-
മൊന്നിച്ചു നന്ദിച്ചു വരുന്നതപ്പോൾ— ൧൩.

നൽപത്മരാഗപ്രഭമാമശോകം,
തങ്കത്തിനൊക്കും നവ കർണ്ണികാരം,
മുത്തിന്നു നേരായൊരു നൊച്ചിയെന്നീ
വസന്തപുഷ്പങ്ങളണിഞ്ഞു കൊണ്ടും; ൧൪.

സൂക്ഷിച്ചു മാരൻ സമയത്തു നൽകാ-
നേൽപ്പിച്ചതാം മറെറാരു മൗർവിയെന്നു
തോന്നാവതാം കേസരദാമകാഞ്ചി-
യഴിഞ്ഞു വീഴാതെ പിടിച്ചുകൊണ്ടും; ൧൫.

ശ്വാസം മണത്താശു മുഖത്തു നേരെ
മണ്ടുന്ന വണ്ടിണ്ടയെയിണ്ടലോടേ
ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കാകുലഭാവമാൎന്നു
ലീലാംബുജംകൊണ്ടു തടുത്തുകൊണ്ടും. ൧൬.

രതിക്കുമില്ലാത്തൊരു രൂപപുഷ്ടി-
യക്കന്യയാളിൽ ബത! കണ്ട നേരം
തപസ്വിയാം ദേവനിലമ്പയപ്പാൻ
സ്മരന്നു ദുൎമ്മോഹമുദിച്ചു വീണ്ടും. ൧൭.

കുമാരിയാൾ ഭാവിവരൻ ഭവന്റെ
വാസാലയത്തിൻ പടിവാതിൽ പുക്കാൾ;
യോഗം വിടത്തിപ്പരചിൽ പ്രകാശ-
ധ്യാനം കഴിഞ്ഞീശനുമങ്ങുണൎന്നാൻ. ൧൮.

നുറുങ്ങി നോവുന്ന ഫണങ്ങളൂന്നി-
ത്താഴത്തു ശേഷൻ ബത! താങ്ങിനില്ക്കേ
പ്രാണങ്ങളെ സ്വൈരമയച്ചു വിട്ടേ-
ച്ചുഴിച്ചു ദേവൻ ദൃഢയോഗബന്ധം. ൧൯.

ശുശ്രൂഷകൾക്കായുമ കാത്തുനില്ക്ക-
ന്നുണ്ടെന്നു കൂപ്പീട്ടറിയിച്ചു നന്ദി;
ഭ്രൂക്ഷേപമാകുന്നൊരനുജ്ഞ വാങ്ങി
പ്രവേശവും നൽകിയവൾക്കു വേഗാൽ. ൨൦.

താനേ വസന്തോജ്ജ്വലമാം വനത്തി'-
ന്നുറുത്ത നൽപല്ലവപുഷ്പജാലം
തൃപ്പാദമൂലത്തിലണച്ചു ഭക്ത്യാ
വണങ്ങിനാർ തോഴികൾ രണ്ടുപേരും. ൨൧.

കൊങ്ങിൻ പുതുപ്പൂമലർ കുന്തളീ'ന്നും,
മങ്ങാത്തിളംചെന്തളിർ കാതിൽനിന്നും,

ചൊരിഞ്ഞിടും ചാരുശിരസ്സു താഴ്ത്തി-
ഗ്ഗിരിശനെഗ്ഗൗരിയു മാനമിച്ചാൾ. ൨൨.

'അനന്യഭാക്കാം പതിയേ ലഭി'യ്ക്കെ-
ന്നനുഗ്രഹിച്ചാൻ ഹരനുണ്മയിൽ താൻ;
സർവ്വേശ്വരന്മാരരുളുന്ന വാക്യ-
മെന്തെങ്കിലും താൻ ഫലിയാതെ പോമോ? ൨൩.

മന്മഥദഹനം.

തീയിൽ പതിപ്പാൻ തുനിയുന്നൊരീയൽ-
പാററയ്ക്കു തുല്യം മലരമ്പനപ്പോൾ
മുക്കണ്ണനാം ലാക്കിലു മാസമക്ഷ-
മുൽക്കോടൊരമ്പോങ്ങി വലിച്ചു വീണ്ടും. ൨൪.

വിൺഗംഗയിൽ ചെന്നു പറിച്ചുണക്കി-
ക്കോർത്തൊരു പൊൽത്താർമണിമാലയപ്പോൾ

ഓമൽക്കരത്തിങ്കലെടുത്തു ഗൌരി
തപസ്വിയാം ദേവനു കാഴ്ചവെച്ചാൾ. ൧൫.

ഗിരീശനും ഭക്തജനപ്രിയത്താ-
ലൊതുങ്ങി സൽക്കാരമതേററു കൊൾവാൻ;
കെല്പോടു 'മുഗ്ദ്ധാത്മ മയക്കി'യെന്ന
നൽബാണമദ്ദർപ്പകനും തൊടുത്താൻ. ൧൬.

ചന്ദ്രോദയം പാർത്തെഴുമാഴി പോലെ-
യന്നേരമൊന്നുള്ളമലിഞ്ഞു ദേവൻ
പാരിച്ച ബിംബാധരകാന്തികോലും
ഗൌരീമുഖം കണ്ണുകളാൽ നുകൎന്നാൻ. ൧൭.

പാടേ കുളുൎത്തോരിളതാം കടമ്പി-
ന്നൊത്തോരു ഗാത്രത്തൊടു ഗൌരിതാനും
ശൃംഗാരമുൾക്കൊണ്ടതിഭംഗിയോടേ
മുഖം തിരിച്ചൊന്നു പതുങ്ങി നിന്നാൾ. ൧൮.

ക്ഷോഭം ക്ഷണം കൊണ്ടഥ വീണ്ടടക്കി
സ്വഭാവധീരൻ ഭഗവാൻ ത്രിനേത്രൻ
എന്താണിതിൻ ഹേതുവതെന്നു ശങ്കി-
ച്ചെല്ലാടവും ദൃഷ്ടികൾ വിട്ടയച്ചാൻ. ൧൯.

മുന്നാഞ്ഞിടംകാലു കുനിച്ചു, മുഷ്ടി
വലത്തു കാതിങ്കലണച്ചുകൊണ്ടു്,
വളച്ച വില്ലോടൊരു കോണിലപ്പോ-
ളനംഗനോങ്ങുന്നതുമങ്ങു പാൎത്താൻ. ൨൦.

തപം തടഞ്ഞോനിവനെന്നു തീവ്രം
കയൎത്തു പാൎത്തീടിന ശങ്കരന്റെ
മൂന്നാമതാം ദൃഷ്ടിപുടത്തിൽനിന്നു
പെട്ടെന്നു തീജ്ജ്വാലകുതിച്ചു ചാടി. ൨൧.

'അടക്കണേ കോപമി'തെന്നു വാനോർ
വിളിച്ചുണൎത്താൻ തുനിയുമ്പൊഴേയ്ക്കു്
തൃക്കണ്ണിൽനിന്നാശു ചൊരിഞ്ഞ ചെന്തീ-
യെയ്യമ്പനെച്ചുട്ടു പൊടിച്ചുതീൎന്നു. ന. വ.

പാഠം ൨൦.

നളൻ.

പണ്ടു നിഷധരാജ്യത്തു വീരസേനപുത്രനായിട്ടു നളൻ എന്നൊരു രാജാവുണ്ടായി. അദ്ദേഹം വീൎയ്യത്തിലെന്നപോലെ രൂപസൗന്ദൎയ്യത്തിലും അദ്വിതീയനായിത്തീൎന്നു. അക്കാലത്തു വിദൎഭരാജ്യത്തിന്റെ അധിപതിയായ ഭീമരാജാവിന്നു ദമനൻ എന്ന മഹൎഷിയുടെ വരപ്രസാദത്താൽ ലഭിച്ച ദമൻ, ദാന്തൻ, ദമനൻ, ദമയന്തി എന്ന മക്കളിൽ, ദമയന്തി എന്ന പുത്രി, നളൻ പുരുഷരിൽ എന്നപോലെ, രൂപലാവണ്യംകൊണ്ടു സ്ത്രീകളിൽ ലോകപ്രസിദ്ധയായി ചമഞ്ഞു. ദമയന്തീനളന്മാൎക്കു് അന്യോന്യഗുണശ്രവണത്താൽ ബാല്യത്തിൽ തന്നെ പരോക്ഷാനുരാഗമുളവായി. അഭിലാഷവിപ്രലംഭദശയിൽ വിരഹാസഹനായിട്ടു്, നളൻ ഒരു ദിവസം ഉദ്യാനത്തിൽ വിജനവാസം ചെയ്യുമ്പോൾ ക്രീഡാതടാകത്തിന്റെ കരയിൽ ക്രീഡിക്കുന്ന സുവൎണ്ണഹംസങ്ങളെക്കണ്ടു കൗതുകം തോന്നീട്ടു് അതിൽ ഒന്നിനെ ഉറങ്ങുന്ന സമയം കടന്നു പിടിച്ചു. അരയന്നം ഉടൻ ഉണൎന്നു വിലപിച്ചപ്പോൾ വിട്ടുകയും ചെയ്തു. രാജാവിന്റെ ദയാശീലത കണ്ടു് താൻ ഒരു പ്രത്യുപകാരമായി ദമയന്തിയോടു ദൂതു പറയാം എന്നു് ഹംസം ഏറ്റു; ഉടൻ കുണ്ഡിനപുരിയിൽ ചെന്നു് ദമയന്തിയുടെ അടുക്കൽ നളനെ വൎണ്ണിച്ചു; അവൾ മനസ്സുകൊണ്ടു നളനെ വരിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരം മടങ്ങിവന്നു പറകയും ചെയ്തു.

താമസിയാതെ കന്യകയുടെ യൗവനാരംഭം കണ്ടു ഭീമ-രാജാവു ദമയന്തിക്കു സ്വയംവരം നിശ്ചയിച്ചു്, രാജാക്കന്മാരെ ക്ഷണിക്കാൻ ദൂതന്മാരെ അയച്ചു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ പൎവ്വതമുനിയോടുകൂടി ശ്രീനാരദൻ സ്വൎഗ്ഗത്തു ചെന്നപ്പോൾ പ്രസംഗവശാൽ പ്രസ്താവിച്ച ദമയന്തിയുടെ അസാധാരണഗുണങ്ങളെ കേട്ടു കൗതുകം പൂണ്ടു് ഇന്ദ്രാഗ്നിയമവരുണന്മാരാകുന്ന ദിക്പാലന്മാരും സ്വയംവരത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. അവർ വഴിയിൽവെച്ചു നളനെ കണ്ടെത്തി, ദമയന്തീകാമുകനായ ആ രാജാവിനെത്തന്നെ ദമയന്തിയുടെ അടുക്കൽ ദൂതിനയച്ചു. അൎത്ഥികളുടെ വാസ്തവവും അൎത്ഥനയുടെ സ്വഭാവവും അറിയും മുമ്പെ വാഗ്ദാനം ചെയ്തുപോകയാൽ ധൎമ്മപാശബദ്ധനായ നളൻ ഇന്ദ്രാദികളുടെ പ്രഭാവത്താൽ അദൃശ്യമൂൎത്തിയായിട്ടു യാതൊരു പ്രതിബന്ധവും കൂടാതെ കന്യാന്തഃപുരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു്, അവളോടു് ഇന്ദ്രാദികളുടെ പ്രാൎത്ഥനയെ അറിയിച്ചു. തന്റെ വരനായ നളൻ അന്യന്റെ ദൂതനായി വന്നതിനാൽ ദമയന്തി വ്യസനിക്കയും നളൻ എല്ലാറ്റിനും സമാധാനം പറകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ ദമയന്തി 'എന്നാൽ ഇന്ദ്രാദികളും സ്വയംവരസമയത്തിൽ വരട്ടെ; അവരുടെ സമക്ഷം തന്നെ ഞാൻ അങ്ങയെ വരിച്ചുകൊള്ളാം' എന്നു് ഒരു തീരുമാനം പറഞ്ഞു. ഈ വിവരമെല്ലാം നളൻ മടങ്ങിവന്നു് ഇന്ദ്രാദികളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കയും ചെയ്തു.

അനന്തരം നാനാദേശാധിപതികളായ രാജാക്കന്മാരാൽ അലംകൃതമായ സ്വയംവരമണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ദമയന്തി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ട ഓരോരോ രാജാക്കന്മാരേയും ഉപേക്ഷിച്ചു നളസവിധത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ നളന്റെ ആകൃതിയിൽ അഞ്ചുപേർ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു കുഴങ്ങിവശമായി. ഇതികൎത്തവ്യതാമൂഢയായ ദമയന്തി

മനസ്സുകൊണ്ടു ദേവന്മാരെ ശരണംപ്രാപിച്ച്, താൻ ഹൃദയംകൊണ്ടു വരിച്ചുപോയ വരനെ തനിക്കു കാണിച്ചുതരാൻ പ്രാൎത്ഥിച്ചുതനുസരിച്ച് അവർ തങ്ങളുടെ ദേഹചിഹ്നങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു; ദമയന്തി നളനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു് മാലയിട്ടു വരിക്കയും ചെയ്തു. ദേവന്മാർ പ്രസാദിച്ചു നളന് ഓരോരുത്തനും ഈരണ്ടുവരം വീതം കൊടുത്തിട്ട് അന്തൎദ്ധാനം ചെയ്തു. ഇതെല്ലാം കണ്ടു വിസ്മയിച്ചു രാജാക്കന്മാർ കലഹിക്കാതെ പിരികയും ചെയ്തു. നളൻ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു സ്വരാജ്യത്തു ചെന്നു ദമയന്തിയുമായൊരുമിച്ചു ചിരപ്രാൎത്ഥിതങ്ങളായ സുഖങ്ങളെ യഥേഷ്ടം അനുഭവിച്ചു സുഖിച്ചു വാണു. അനേകം യാഗാദികൎമ്മങ്ങളും ചെയ്തു ദമയന്തിയും ഒരുമിച്ചു വാഴുമ്പോൾ നളന് ഇന്ദ്രസേനൻ എന്നൊരു പുത്രനും ഇന്ദ്രസേന എന്നൊരു പുത്രിയും ഉണ്ടായി.

ഇന്ദ്രാദികൾ സ്വയംവരം കഴിഞ്ഞു സ്വൎഗ്ഗത്തേയ്ക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ വഴിമദ്ധ്യേ ദ്വാപരനോടു കൂടി കലി വരുന്നതു കണ്ടു. എവിടേയ്ക്കായി പുറപ്പെട്ടുവെന്നു ദേവന്മാർ ചോദിച്ചതിനു കലി സ്വയംവരത്തിൽ ദമയന്തിയെ വരിക്കാൻ പോകുന്നു എന്നുത്തരം പറഞ്ഞപ്പോൾ ദേവന്മാർ നടന്ന വിവരമെല്ലാം പറഞ്ഞു്, ധാൎമ്മികനായ നളനെ ദ്രോഹിപ്പാൻ വിചാരിക്കുന്നവൎക്കു അധഃപതനം വരുമെന്നു കലിയെ വിലക്കീട്ടു പോകുകയും ചെയ്തു. കലി, കോപം സഹിയാതെ ദ്വാപരനുമായി ആലോചിച്ചു നളനെ ദമയന്തിയുടെ അടുക്കൽനിന്നു പിരിക്കാമെന്നു സത്യവും ചെയ്തു നിഷധരാജ്യത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. പന്ത്രണ്ടു വൎഷം അവിടെ കാത്തിരുന്നതിൻെറ ശേഷം അവസരം നോക്കി കലി നളനെ ആവേശിച്ചു. അനന്തരം നളൻെറ അനുജനായ പുഷ്കരൻ കലിപ്രേരിതനായിട്ടു നളനെ ചൂതു പൊരുതാൻ,

വന്നു വിളിച്ചു. ദ്യൂതത്തിൽ വൃഷഭവേഷനായ കലിയായിരുന്നു പുഷ്കരന്റെ പണയമായിട്ടു; ദ്വാപരൻ അക്ഷങ്ങളിലും അധിവാസം ചെയ്തു. നളൻ തന്റെ നാടും നഗരവുമെല്ലാം മുറയ്ക്കു പണയം വെച്ചു തോററുകൊണ്ടുവന്നു. ഈ വിധം അഞ്ചാറു മാസം അവൎക്കു ദ്യൂതം നടന്നു. വിവരമറിഞ്ഞു മന്ത്രിമാരും നഗരവാസികളും ബന്ധുക്കളുമെല്ലാവരും രണ്ടു പ്രാവശ്യം ഉപദേശം ചെയ്യാൻ വന്നിട്ടും നളൻ ഒന്നും കൂട്ടാക്കാതെ ചൂതുകളി തന്നെ തുടൎന്നു സൎവ്വസ്വവും നശിപ്പിച്ചു ഏകവസ്ത്രശേഷനായിട്ടു കലാശിച്ചു.

ഇതിനിടയിൽ ദമയന്തി നളന്റെ പരാജയം കണ്ടു കരുതലോടുകൂടി പുത്രനേയും പുത്രിയേയും വാൎഷ്ണേയൻ എന്ന നളസാരഥിയെ ഏല്പിച്ചു കുണ്ഡിനപുരത്തിലേക്കു അയച്ചു. വാൎഷ്ണേയൻ അവരെ അവിടെ കൊണ്ടുചെന്നു വിട്ടിട്ടു വ്യസനിച്ചു നടന്നു, ഒടുവിൽ അയോദ്ധ്യാപതിയായ ഋതുപൎണ്ണരാജാവിന്റെ സൂതനായി വാഴുകയും ചെയ്തു.

സൎവ്വസ്വവും തട്ടിപ്പറിച്ചിട്ടു ഇനി ഭൈമിയല്ലാതെ തനിക്കു പണയത്തിനെന്തുണ്ടെന്നു പുഷ്കരൻ പരിഹാസമായി ചോദിച്ചപ്പോൾ നളൻ വ്യസനാക്രാന്തനായിട്ടു ദേഹത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ആഭരണങ്ങളും അഴിച്ചുകൊടുത്തിട്ടു ഏകവസ്ത്രനായി കാട്ടിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. വഴിയിൽ വെച്ചു ദുഷ്ടനായ കലി കപടം ചെയ്തു നളന്റെ വസ്ത്രവും കൂടി അപഹരിച്ചു. ഒരേ വസ്ത്രംകൊണ്ടു രണ്ടുപേരും ദേഹം മറച്ചു ദമ്പതിമാർ രാത്രിയിൽ ഒരു വനമണ്ഡപത്തിൽ ചെന്നു കിടന്നു. ഭൈമി തളൎന്നു കൊണ്ടുറങ്ങി. നളൻ വിചാരമഗ്നനായിട്ടു ആലോചന തുടങ്ങി. 'കൂടെ കൊണ്ടു നടന്നാൽ ഇവൾ വലയും; വിട്ടേച്ചുപോയാൽ പിതൃഗേഹത്തിലോ മറേറാ ചെന്നു രക്ഷപ്പെട്ടുവെന്നു വരാം; ധൎമ്മരക്ഷിതയായ ഇവൾക്കു വഴിയിൽ അപായം ഒന്നും വരാനും ഇടയില്ല'. ഇങ്ങനെ

ഉറച്ചു് ആദിത്യാദിദേവന്മാരോട് അവളെ രക്ഷിപ്പാൻ പ്രാൎത്ഥിച്ചിട്ടു്, വസ്ത്രം മുറിച്ചുകൊണ്ടു് വിട്ടുപോകയും ചെയ്തു.

ദമയന്തി ഉണൎന്നു നോക്കുമ്പോൾ നളനെ കാണ്മാനില്ല. ആ വൻകാട്ടിൽ അവൾ വിലപിച്ചുകൊണ്ടും, ഭൎത്താവിനെ ആവേശിച്ച ഭൂതത്തിനെ ശപിച്ചുകൊണ്ടും തേടിനടന്നു. അപ്പോൾ ഒരു പെരുംപാമ്പു് കാലിൽ പിടികൂടി. എന്നിട്ടും അവൾ നളനെത്തന്നെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞു. അതു കേട്ട് ഒരു കാട്ടാളൻ വന്നു കണ്ടു്, പാമ്പിനെ കൊന്നു് അവളെ രക്ഷപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ അവൻ അവളിൽ ബലാൽക്കാരമായി അധൎമ്മം പ്രവൎത്തിക്കാൻ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അവനെ അവൾക്കു ശപിക്കേണ്ടതായും വന്നുകൂടി. 'നളനൊഴികെ ഒരു പുരുഷനെ ഞാൻ മനസ്സുകൊണ്ടു പോലും സ്പൎശിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇവൻ മരിച്ചുവീഴട്ടെ' എന്നു് ആ പതിവ്രത പറകയും ആ ദുഷ്ടൻ ശവമായി വീഴുകയും ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഈവക പല അനൎത്ഥങ്ങളും സംഭവിച്ചു എങ്കിലും ചാരിത്രരക്ഷിതയായ അവൾ അപായം ഒന്നും കൂടാതെ ഒരു ധാൎമ്മികനായ സാൎത്ഥവാഹന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ചേദിരാജ്യത്തു ചെന്നെത്തി. അവിടെ നഗരവീഥിയിൽ കച്ചവടക്കാരുടെ ഇടയിൽ കൂടി സഞ്ചരിച്ച ദമയന്തിയെ അങ്ങാടിപ്പിള്ളർ ചുററിക്കൂടി പരിഹസിക്കയും ശല്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു് ആ രാജ്യത്തെ രാജാവായ സുബാഹുവിന്റെ മാതാവു മാളികയിൽ നിന്നു നോക്കിക്കണ്ടിട്ട് അവളെ ആളയച്ചു വരുത്തി സൈരന്ധ്രിയുടെ നിലയിൽ സ്വപുത്രിയായ സുനന്ദയുടെ സഖിയാക്കി താമസിപ്പിച്ചു. രാജമാതാവിനോടു ഭൈമി എല്ലാം സാമാന്യരീത്യാ അല്ലാതെ താൻ ഭീമപുത്രി എന്നും, നളമഹിഷി എന്നും കുറിപ്പെടുത്തിപ്പറക ഉണ്ടായില്ല.

നളനാകട്ടെ ഭൈമിയേയും ഉപേക്ഷിച്ചു കാട്ടിൽ ചുററി

നടക്കുമ്പോൾ കാട്ടുതീയുടെ നടുക്കുനിന്നും ഒരാൾ തന്റെ പേരു വിളിച്ചു നിലവിളിക്കുന്നതു കേട്ട് അടുത്തുചെന്നതിൽ, വിളിച്ചതു കാർക്കോടകനായ നാഗരാജാവെന്നറിഞ്ഞു് അവനെ കാട്ടുതീയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തി. കൃതജ്ഞനായ കാർക്കോടകൻ നളനെ കടിയ്ക്കുയാണു ചെയ്തതു്. സർപ്പദംശത്താൽ നളൻ വിരൂപനായിത്തീൎന്നു. നാഗരാജൻ പിന്നീടു തന്റെ ദംശം നളനെ ആവേശിച്ചിരിക്കുന്ന ദുഷ്ടഭൂതത്തെ ബാധിക്കാനാണെന്നും, വൈരൂപ്യം തൽക്കാലം ജനങ്ങൾ കണ്ടറിയാതിരിപ്പാൻ ഉപകരിക്കുമെന്നും, തന്നെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു താൻ കൊടുത്ത വസ്ത്രയുഗ്മത്തിൽ ഒന്നുടുത്താൽ വീണ്ടും സ്വന്തരൂപം പ്രാപിക്കാമെന്നും നളനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു്, വരങ്ങളും കൊടുത്തു്, ബാഹുകസംജ്ഞനായ സൂതനെന്നു പറഞ്ഞു് ഋതുപൎണ്ണനെ പോയി സേവിച്ചാൽ അക്ഷഹൃദയവിദ്യ അറിയാനും അതുനിമിത്തം ഭൂതാവേശം നീങ്ങി ദമയന്തീസംഗമം ലഭിക്കാനും ഇടയാകുമെന്നുപദേശിക്കയും ചെയ്തിട്ടു മറഞ്ഞു. അതുപ്രകാരം നളൻ കോസലത്തിലെത്തി ഋതുപൎണ്ണസൂതനായി വാഴുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ ദമയന്തിയും നളനും വേഷം മാറി ചേദിപുരിയിലും കോസലത്തിലും വസിക്കവേ, നളന്റെ രാജ്യഭ്രംശം കേട്ടു ഭീമരാജാവു് ഭൈമീനളന്മാരെ തിരയാനായി അയച്ച ബ്രാഹ്മണരിൽ സുദേവനെന്നു പേരായ ഒരുവൻ ചേദിപുരിയിൽ ഭൈമിയെ കണ്ടെത്തി. പിന്നീടു സൈരന്ധ്രി തന്റെ സ്വസൃപുത്രിയായ ഭൈമിയാണെന്നറിഞ്ഞു് അനുശോചിച്ചു രാജമാതാവിന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി ദമയന്തി രഥമേറി കുണ്ഡിനത്തിൽ ചെന്നു പിതൃസമീപത്തിൽ താമസിച്ചു. അവിടെനിന്നു സകലദിക്കുകളിലും നളനെ അന്വേഷിക്കാൻ ബ്രാഹ്മണരെ നിയോഗിച്ചു. ഇങ്ങനെ അന്വേഷണം നടത്തിയതിൽ പൎണ്ണാദൻ എന്നൊരു ബ്രാഹ്മണൻമുഖേന

നളൻ ഋതുപൎണ്ണസാരഥിയായി താമസിക്കുന്നു എന്നൊരു തുമ്പു കിട്ടി.

ഈവിധം അങ്കുരിച്ച പ്രത്യാശയോടേ ഭൈമി അച്ഛ-നെ വിവരമറിയിക്കാതെ സുദേവനെ വരുത്തി മാതൃസന്നി-ധിയിൽ വെച്ച് ഇപ്രകാരം സന്ദേശിച്ചു:— "അങ്ങു് ഒരു വഴിയാത്രക്കാരന്റെ നിലയിൽ അയോദ്ധ്യയിൽ ചെന്ന് 'നളൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നോ ഇല്ലയോ എന്നറിഞ്ഞില്ല; ദമ-യന്തിയ്ക്കു പുനർവിവാഹം നടക്കുന്നു; നാളെയാണു സ്വയം-വരം; അതിലേയ്ക്കു രാജാക്കന്മാരെല്ലാം പോകുന്നു' എന്നു പറ-യണം". സുദേവൻ അതുപ്രകാരം ആചരിക്കയും ചെയ്തു.

പണ്ടു തന്നെ ഭൈമീകാമുകനായിരുന്ന ഋതുപൎണ്ണൻ ഉടൻ തന്നെ ബാഹുകനെക്കൊണ്ടു തേർതെളിപ്പിച്ചു നിദ്ദിഷ്ടസമ-യത്തിനു മുമ്പു കുണ്ഡിനത്തിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. വഴിയിൽവെച്ചു നളന്റെ അശ്വഹൃദയവിദ്യാപ്രയോഗം കണ്ടു സന്തോഷിച്ച അയോദ്ധ്യാധിപതി സ്വതന്ത്ര അക്ഷഹൃ-ദയം ഉപദേശിക്കയുമുണ്ടായി. ഇതോടുകൂടി കലിബാധ ഒഴി-ഞ്ഞു. എങ്കിലും നളൻ വേഷഭേദം ചെയ്യാതെ തന്നെ തേർ തെളിച്ചു കൊണ്ടുപോയി.

അയോദ്ധ്യാധിപതി വന്നിരിക്കുന്ന വിവരം കേട്ടു ഭീമരാ-ജാവു ചെന്ന് എതിരേററു അതിഥിയെ സൽക്കരിച്ചു. എ-ന്നാൽ സ്വയംവരത്തിന്റെ വട്ടമൊന്നും കാണാഞ്ഞു ഭഗ്നാ-ശയനായ ഋതുപൎണ്ണന് ഇത്ര ദൂരത്തുനിന്നും ഇത്ര ബദ്ധപ്പെട്ടു വന്നതിന്റെ കാരണം ഭീമരാജാവു ചോദിച്ചതിനു സൗ-ഹാർദ്ദംകൊണ്ടു സന്ദർശിക്കാൻ വന്നതേയുള്ളു എന്നല്ലാതെ ഉത്തരമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. ഭൈമിയാകട്ടെ പരിചിതമായ നളന്റെ രഥഘോഷം കേട്ടു ഭർത്താവിന്റെ ആഗമനം കാ-ത്തുകൊണ്ടു നിന്നു. രഥം അടുത്തുവന്നപ്പോൾ അഭിജ്ഞാ-തന്മാരായ ഋതുപൎണ്ണനും വാർഷ്ണേയനും കൂടാതെ വിരൂപനായ

ബാഹുകൻ മാത്രമേ അതിലുള്ളൂ. ഭൈമി നിരാശപ്പെട്ടു. ഒരു വേള സ്വസാരഥിയായിരുന്ന വാർഷ്ണേയനേയും നളൻ അശ്വഹൃദയം അഭ്യസിപ്പിച്ചിരിക്കാമോ? എന്നും മററും പല ആലോചനകളും തുടങ്ങി. ഏതായാലും ബാഹുകനെ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കണമെന്നുറച്ച്, കേശിനി എന്നൊരു ദൂതിയെ അവൻെറ അടുക്കൽ അയച്ച്, പർണ്ണാദൻ പറഞ്ഞതു വാസ്തവമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി; അതിനു പുറമേ അവൻ ചെയ്ത പാകവിദ്യ പരിശോധിച്ചു; പുത്രനേയും പുത്രിയേയും അടുക്കൽ അയച്ചുനോക്കി; അവൻ മദ്ദിച്ചാൽ പുഷ്പങ്ങൾ വാടുന്നില്ലെന്നു കണ്ടറിഞ്ഞു; എന്നു വേണ്ട സകല പരീക്ഷകളും കഴിച്ചു, ഒടുവിൽ ഭൈമി അമ്മയുടെ അനുമതിയോടു കൂടെ ബാഹുകനെ ആളയച്ചു വരുത്തി, സ്വയമേ ചോദ്യങ്ങൾ ചെയ്തു നളൻെറ വാസ്തവം വെളിപ്പെടുത്തി. അനന്തരം ബാഷ്പാകുലയായ ഭൈമി തൻെറ പ്രവൃത്തിയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെല്ലാം നളനെ ബോധപ്പെടുത്തി. പാതിവ്രത്യനിഷ്ഠയെപ്പററി ലോകസാക്ഷികളായ ദേവന്മാരേക്കൊണ്ട് ആണയിടുപ്പോൾ വായുഭഗവാൻ:—

'രാജൻ ശീലനിധിഃ സ്ഫീതോ ദമയന്ത്യാ സുരക്ഷിതഃ
സാക്ഷിണോ രക്ഷിണശ്ചാസ്യാ വയം ത്രീൻ പരിവത്സരാൻ'

എന്ന അശരീരിവാക്കുകൊണ്ട് അവളുടെ വാക്കിനെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി. ആകാശത്തിൽ പുഷ്പവൃഷ്ടി മുതലായതുണ്ടായി. സന്തുഷ്ടനായ നളൻ കാർക്കോടകനെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു തദ്ദത്തമായ വസ്ത്രം ധരിച്ചു സ്വന്ത സ്വരൂപം പ്രാപിച്ചിട്ടു തപസ്വിനിയായ ഭൈമിയെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

പാഠം ൧൮.

ഉമയും കപടവടുവും.

വടുവവനവിടെക്കടന്നിവണ്ണം
വടിവൊടുരച്ചതു കേട്ടു ഗൌരി താനും
സ്വയമവനൊടൊരുത്തരം കഥിക്കാ-
തരികിലെഴും സഖിയെത്തിരിഞ്ഞു പാർത്താൾ. ൧.

സഖിയവൾ ഹിതമോർത്തറിഞ്ഞു ചൊന്നാൾ:—
"കുതുകമതെങ്കിൽ നിനക്കു കേൾക്ക സാധോ!
കമലമലർ കുടയ്ക്കൊടുത്തിടുംപോ-
ലുടലിവൾ ചേർത്തു തപസ്സിനെന്തിനെന്നു്. ൨.

പദവി കലരുമിന്ദ്രമുഖ്യരാകും
ദിഗധിപർ നാൽവരെയും വെടിഞ്ഞു ഗർവ്വാൽ,
ഇവളഴകു വഴിക്കു കൈക്കലാകാ-
ത്തലർശരശാസനനേ വരിച്ചിടുന്നു. ൩.

മദനനൊടുവിലന്നു വിട്ടൊരസ്ത്രം
പുരഹരനിൽ പതിയാഞ്ഞു, പാഞ്ഞു പിന്നിൽ,
ഇവളുടെ ഹൃദയത്തിലാഞ്ഞിറങ്ങീ
ക്ഷണമവനങ്ങുടൽ വിട്ട ശേഷവും കേൾ. ൪.

അതുമുതൽ മദനാർത്തിയേററു ബാലാ
കുറുനിരയിൽ കുളുർചന്ദനാങ്കമോടേ
പിതൃഗൃഹമതിൽ വാണു മഞ്ഞുകട്ടി-
ത്തറകളിലും ബത! നീററലാററിടാതേ. ൫.

പലതരമൊരുമിച്ചിരുന്നു പാടും
സ്വസഖികൾ കിന്നരരാജകന്യമാരെ

ഇവൾ ബത! കരയിച്ചു ശങ്കരൻ തൻ
വിരുതുകൾ തൊണ്ട വിറച്ചു ചൊൽകമൂലം. ൬.

പുരഹര, പറകെന്തു പോയി നീയെ-
ന്നഴറി വെറും ഗളവും പുണൎന്നുകൊണ്ടു്
ഉണരുവളിവളൎദ്ധരാത്രി നേരം
നിമിഷമടച്ചൊരു കൺ തുറന്നു വേഗാൽ. ൭.

'നിഖിലഹൃദയനിഷ്ഠനെങ്കിൽ നീയെൻ
പ്രണയമിതെന്തറിയാത്തതെ'ന്നു ഗൂഢം
സ്വയമെഴുതിയ ബാലചന്ദ്രചൂഡൻ-
പടമതിനോടുമുരയ്ക്കുമാവലാധി. ൮.

വരനവനെ ലഭിപ്പതിന്നു നോക്കീ-
ട്ടൊരുവഴിയും ഫലിയാഞ്ഞു, തോഴി പിന്നെ
ഗുരുഹിതവുമറിഞ്ഞു ഞങ്ങളൊന്നി-
ച്ചരിയ തപോവിധിയീ വിധം തുടങ്ങി. ൯.

തപമിതിന്നു തുനിഞ്ഞതിൻെറ ശേഷം
സ്വയമിവൾ നട്ട മരങ്ങളിങ്ങു കായ്ച്ചു;
സഖിയുടയ മനോരഥത്തിനോ കേ-
ളിഹ മുതൽനാമ്പുമിനിക്കുരുത്തതില്ല. ൧൦.

സഖികളഴലിയന്നു കാത്തുനോക്കും
വ്രതകൃശയാമിവളെപ്പരിഗ്രഹിപ്പാൻ
കരിവിന്നു മഴ നൽകുവാൻ വൃഷാവെ-
ന്നതു വിധമായവനെപ്പൊഴോ വരുന്നു? ൧൧.

കളവു കരുതിടാതിവണ്ണമെല്ലാ-
മവളുരചെയ്തതു കേട്ടു സുന്ദരാംഗൻ
"ശരിയിതു പരിഹാസമോ? കഥിയ്ക്കൂ-"
ന്നുമയൊടുരച്ചിതു ഭാവഭേദമെന്ന്യേ. ൧൨.

അഥ വിരലുകൾ കൂപ്പിവെച്ചു കൈയിൽ
ജപമണിമാല കുറുക്കിയിട്ടുകൊണ്ടു്,
ചിരപരിധൃതമായിരുന്ന മൗന-
വ്രതമവളൊന്നു നിറുത്തി വച്ചുചൊന്നാൾ. ൫൨.

"ഇവളരുളിയപോലെയിജ്ജനത്തി-
ന്നധികമുയർന്ന പദത്തിലാണു് മോഹം;
തപമിതുമതിലേയ്ക്കുപായമെന്നാ-
ണവിഷയമല്ല മനോരഥത്തിനൊന്നും." ൫൩.

വടുവരുളി: "ധരിച്ചതുണ്ടിതോഹോ!
ഗിരിശനിലാണിനിയും പ്രിയം നിനക്കു്;
അവനുടെയശുഭപ്രവൃത്തിയോർത്തി-
ട്ടിനിമുതൽ നിന്നോടെനിക്കു പക്ഷമില്ല. ൫൪.

ശഠതകൾ ശരിയല്ല; കേൾക്ക! വേൾക്കാൻ
മൃദുവൊരു കാപ്പു ധരിച്ച നിൻകരം താൻ
ഫണിവളയണിവോൻ ശിവൻെറ പാണി-
ഗ്രഹണമതെങ്ങനെയാദ്യമേ സഹിക്കും? ൫൫.

അയി! മതിമതിയോർത്തു നോക്കി നീ താ-
നരുളണമിങ്ങിതു രണ്ടുമെത്ര ചേരും?
കസവുകുറികൾ ചേർന്ന മന്ത്രകോടി-
പ്പുടക, നിണം തുവരാത്തതായ തോലും. ൫൬.

മലർചിതറുമകത്തളത്തിലല്ലാ-
തൊരു ചുടുകാടതിലിമ്പു വൽപദങ്ങൾ
ശവമുടിനടുവിൽ പതിഞ്ഞു കാണ്മാൻ
കൊതിവരുമോ ബത! ശത്രുവിന്നു പോലും? ൫൭.

ഇതിലധികമയുക്തമെന്തു? നീ യോ-
ർത്തരുളുക, നിൻ കുളുർമേനിയിങ്കലും കേൾ

ഹരനുടെയുടലീ’ന്നു, ചന്ദനത്തിൻ
പകരമഹോ! പുകയും ശ്മശാനഭസ്മം. ൧൯.

ഇനിയൊരു പരിഹാസമുണ്ടു്, ചൊല്ലാ-
മൊരുവിധമൊക്കെ വിവാഹവും കഴിഞ്ഞാൽ,
ഉടനൊരു മുതുകാളമേൽ കരേറും
ഭവതിയെ നോക്കി മഹാജനം ചിരിക്കും. ൨൦.

കുലമതു നഹി; പിന്നെയാൾ വിരൂപൻ;
ബത! പണമോ തികയാ തുണിക്കു പോലും;
ശിവനവനിലെടോ വരനു വേണ്ടും
ഗുണമതുള്ളതിലൊന്നുപോലുമുണ്ടോ? ൨൧.

ശഠതകൾ കരുതേണ്ട, ധന്യ നീയെങ്ങ-
ഥഹരനെങ്ങവലക്ഷണസ്വരൂപൻ?
കഴവതിലൊരു ക്കുറ ചേർത്തു, കോവിൽ
ക്കൊടിമരമെന്നു വണങ്ങുമേതു ഭോഷൻ?" ൨൨.

പരുഷമൊഴിയിവണ്ണമൂഴിദേവൻ
പറവതു കേട്ടു കുമാരി പിൻതിരിഞ്ഞാൾ;
മുഖമതിലധരം വിറച്ചു, ചില്ലി-
ക്കൊടികൾ ചുളുങ്ങി, കലങ്ങി കണ്ണിനററം. ൨൩.

അവൾ മറുമൊഴിചൊല്ലി: "വാസ്തവം നീ-
യറികിൽ മഹേശനെയീവിധം ദുഷിക്കാ;
ജഗദവിഷയമാം മഹച്ചരിത്രം
ജളരിഹ ചൊല്ലുവർ ദുർന്നടത്തയെന്നു്. ൨൪.

നവവിഭവമനിഷ്ടവാരണം താൻ
കരുതിടുവോർക്കിഹ മംഗലങ്ങൾ വേണം;
നിഖിലശരണദൻ നിരീഹനാകും
പുരുഷനു വേണ്ട ശുഭാശുഭപ്രഭേദം. ൨൫.

ധനരഹിതനവൻ, ധനത്തിനെല്ലാം
പ്രഭവം; അധീശനവൻ, ശ്മശാനവാസി;
ശിവനവനഥ ഭീമരൂപനും താൻ;
ഉലകിതിലാർക്കറിയാം ഹരന്റെ തത്വം? ൧൬.

മണികളണിയും, അല്ല പാമ്പിനെത്താൻ;
അഥ ച തുകൽത്തുണി, പട്ടമങ്ങുടുക്കും;
ശശികല തലയോട്ടി രണ്ടുമേന്തും;
ഭുവനശരീരനു ക്ലൃപ്തവേഷമില്ല. ൧൭.

തിരുവുടലിലെടുത്തു തൊട്ടതിന്നാൽ
ചുടലയിലുള്ളൊരു ചാമ്പലും പവിത്രം;
പരിചൊടു മകുടത്തിൽ നൃത്തനേര-
ത്തുതിരുമതിൻപൊടി ചൂടിടുന്നു വിണ്ണോർ. ൧൮.

അയി ബത! ധനപുഷ്ടിയൊട്ടുമില്ലാ-
ത്തൊരു മുതുകാളയിലേറുമപ്പുമാന്റെ
കഴലിണ കഴുകുന്നു മൗലിഭാസ്സാൽ
മദഗജവാഹനമേറി വന്നു ശക്രൻ. ൧൯.

ജളമതിയിഹ ദോഷമെന്നു താൻ നീ-
യുളറിയതെങ്കിലുമൊന്നു സത്യമായി;
ഉലകിതു പണിയും സ്വയംഭുവിന്നും
തലവനവന്റെ കുലം ഗണിപ്പതുണ്ടോ? ൨൦.

മതി കലഹം; ഇരുന്നിടട്ടവൻ, നീ-
യിഹ വിവരിച്ചതുപോലെ തന്നെയെല്ലാം;
രുചിയവനിലെനിക്കു തോന്നിയെന്നേ
മതി; മടി തോന്നിയ വാസികൾക്കു വേണോ? ൨൧.

സഖി, ഇവനെ വിലക്കണേ കഥിക്കാ-
നിനിയുമിതാ ബത! ചുണ്ടനക്കിടുന്നു;

വരുമിഹ സുജനാപവാദപാപം
പരനതു ചൊൽവതു കേട്ടു നില്പവൎക്കും. ൰൨.

ഉമാവടുസംഭാഷണം.

സ്വയമിവിടമഥവാ ഗമിക്ക നന്നെ-
ന്നരുളി നടന്നു മടിച്ചിടാതെ ബാലാ:

വട്ടവടിവു് വെടിഞ്ഞു് ഹാസമോടേ
ഗിരിശനുമങ്ങവളെത്തടഞ്ഞു കൊണ്ടാൻ. ൨൨.

അദ്ദേവനെസ്സപദി പാൎത്തു വിയൎത്തുകൊണ്ടു,
നീങ്ങാനെടുത്തൊരടിയൂഴിയിലൂന്നിടാതേ
കുന്നിൽ തടഞ്ഞ പുഴപോലെ കുഴങ്ങി മദ്ധ്യേ
നിന്നില്ല, കന്നൽമിഴിയൊട്ടു നടന്നുമില്ല. ൨൩.

ഇന്നേമുതൽക്കയി! നിനക്കു തപോവ്യയത്താൽ
സിദ്ധിച്ച ദാസനിവനെന്നഥ ചന്ദ്രചൂഡൻ
കല്പിക്കവേ സുമുഖി മാലഖിലം മറന്നാൾ;
ക്ലേശം ഫലിക്കിലതുതാൻ പുതുതായ സൗഖ്യം. ൨൪.

പാഠം ൨൨.

ഗ്രഹണം (ഒന്നാം ഭാഗം).

ഗ്രഹണം പണ്ടുപണ്ടേ പരിഷ്കൃത ജനങ്ങളെല്ലാം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിശേഷസംഭവമാകുന്നു. നമ്മുടെ പഞ്ചാംഗങ്ങളിൽ ആണ്ടുതോറും തിഥിവാരനക്ഷത്രങ്ങളെ ഗണിച്ചെഴുതുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഗ്രഹണത്തെക്കുറിച്ചും എഴുതിക്കാണുന്നുണ്ടു. എന്നാൽ ഇതു് ആകാശത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്ന ഒരു കൗതുകപ്രദമായ പ്രതിഭാസവുമാകുന്നു. അനൎഗ്ഗളമായി പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാൎക്കു പെട്ടെന്നു തേജോഹാനി സംഭവിക്കുന്നതിനു കാരണം എന്താകുന്നു?

പണ്ടു രാഹു എന്നു് ഒരു അസുരനുണ്ടായിരുന്നു എന്നും, പാലാഴിമഥനകാലത്തിൽ അവൻ ദേവന്മാരുടെ പന്തിയിൽ കടന്നിരുന്നു വ്യാജമായി അമൃതപാനം ചെയ്തപ്പോൾ ഇരുപുറവുമിരുന്ന സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാരുടെ പ്രേരണയാൽ മഹാവിഷ്ണു

അവന്റെ ശിരച്ഛേദം ചെയ്തു എന്നും, അമൃതപാനമഹിമാവിനാൽ അവന്റെ രണ്ടു ദേഹഖണ്ഡങ്ങളും അജരാമരതയെ പ്രാപിച്ചു എന്നും, അവർ വൈരനിര്യാതനത്തിനായി സൂര്യചന്ദ്രന്മാരെ അപ്പോഴപ്പോൾ ആക്രമിക്കുന്നതാണെന്നും പുരാണകഥകളിൽ നാം കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനെ അവലംബിച്ചു് അതിശയോക്തിപ്രിയന്മാരായ കവികൾ രാഹു ചന്ദ്രനെ മിഴുങ്ങുന്നു എന്നും, ഛിന്നമായ കണ്ഠനാളത്തിന്റെ ദ്വാരത്തിൽ കൂടി ചന്ദ്രൻ നിൎഗ്ഗമിച്ചുകളയുന്നു എന്നും മറ്റും ചമൽക്കാരമായി വൎണ്ണിക്കുന്നു. ചില പാമരന്മാർ ഈ കല്പനകളെ യഥാൎത്ഥമെന്നു വിശ്വസിച്ചു വരുന്നുമുണ്ടു്. ഗ്രാമങ്ങളിൽ എന്നു വേണ്ട, പട്ടണങ്ങളിൽ പോലും, ഗ്രഹണസമയങ്ങളിൽ മടലടിശബ്ദം നാം കേൾക്കാറുണ്ടല്ലോ. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു സൂൎയ്യഭഗവാനേയോ ചന്ദ്രഭഗവാനേയോ രാഹുമഹാസുരന്റെ പിടിയിൽനിന്നു് വിടുവിക്കുന്നതിനാണത്രെ.

എന്നാൽ ഇതെല്ലാം കേവലം അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെ വിലാസമാകുന്നു എന്നുള്ളതു ഹിന്ദുക്കളുടെ ഗോളശാസ്ത്രത്തിൽ സ്വല്പമെങ്കിലും പ്രവേശം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്കു ലേശം സംശയമില്ലാത്ത ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. ഗ്രഹണത്തിന്നു രാഹുകേതുക്കളുടെ സംബന്ധം അത്യാവശ്യകം തന്നെ. എന്നാൽ ഇവരെ അസുരന്മാരാക്കീട്ടു ജ്യോതിഷികൾക്കു ഒരു കാൎയ്യവുമില്ല. തമോഗ്രഹങ്ങളെന്നാണു് ഇവൎക്കു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലേ വ്യപദേശം. സൂൎയ്യാദികളായ മറ്റു ഗ്രഹങ്ങളെന്നപോലെ ഇവൎക്കു വാസ്തവമായ ഒരു ബിംബം ഇല്ല. സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാർ സഞ്ചരിക്കുന്ന വൃത്തങ്ങൾ തങ്ങളിൽ കൂട്ടിമുട്ടുന്ന സമ്പാതസ്ഥലങ്ങൾക്കാണു് ഈ പേരുകൾ. സമ്പാതരൂപങ്ങളാകയാൽ രാഹുകേതുക്കളെ പാതഗ്രഹങ്ങൾ എന്നും പറയാറുണ്ടു്.

ഇനി ഗ്രഹണത്തിൻെറ വാസ്തവമായ കാരണമെന്തെന്ന് ആലോചിക്കാം. വെളുത്ത വാവിൻ നാൾ സൂൎയ്യൻ അസ്തമിക്കുന്നതോടുകൂടി ചന്ദ്രൻ ഉദിക്കുന്നു. പിറേറദ്ദിവസം രണ്ടു നാഴിക ഇരുട്ടുമ്പോൾ ആണ് ചന്ദ്രോദയം; അതിൻെറ പിറേറന്നാൾ നാലു നാഴിക ഇരുട്ടീട്ടേ ചന്ദ്രൻ ഉദിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ ദിവസംപ്രതി ഈരണ്ടു നാഴിക താമസിച്ചു താമസിച്ചു വരുന്നു ചന്ദ്രൻെറ ഉദയം. ഈ മുറയ്ക്കു് പതിനഞ്ചാം നാളായ കറുത്തവാവിൻ നാൾ രാത്രി (൧൫ × ൨=൩൦) ൩൦ നാഴികയും കഴിഞ്ഞു സൂൎയ്യനൊന്നിച്ചു തന്നെ ചന്ദ്രനും ഉദിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അന്നു സൂൎയ്യനും ചന്ദ്രനും തമ്മിൽ കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറുള്ള അകലം തീരെ നശിച്ചു്, രണ്ടു ഗ്രഹങ്ങളും ഒരേ രേഖയിൽ വരുന്നു എന്നത്ഥമായി. അന്നേദ്ദിവസം തന്നെ തെക്കുവടക്കുള്ള അകലവും ഇല്ലാതാകുന്ന പക്ഷം താഴെ നിൽക്കുന്ന ഗ്രഹത്തിൻെറ ബിംബംകൊണ്ടു, മേൽ നിൽക്കുന്ന ഗ്രഹത്തിൻെറ ബിംബം മറയാൻ ഇടയുണ്ടു്

കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറുള്ള അകലം മാസത്തിലൊരിക്കൽ കറുത്തവാവുതോറും നശിക്കുന്നതുപോലെ തെക്കുവടക്കുള്ള അകലവും ആണ്ടിൽ രണ്ടുതവണ നശിക്കുന്നുണ്ടു്. എങ്ങനെ എന്നാൽ — വാസ്തവത്തിൽ ഭൂമി സൂൎയ്യനേയും ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയേയുമാണ് ചുററുന്നതെന്നു വരികിലും സാധാരണ ദൃഷ്ടിയിൽ നമുക്കു തോന്നുന്നതു രണ്ടു ഗ്രഹങ്ങളും ഒന്നുപോലെ ഭൂമിയെച്ചുററി സഞ്ചരിക്കുന്നുവെന്നാണല്ലോ. തൽക്കാലത്തേ ആവശ്യത്തിന് ഈ തോന്നലിൻപ്രകാരം തന്നെ യുക്തി ആലോചിച്ചാലും മതിയാകും. സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാർ എന്നും നേരെ കിഴക്കുദിച്ചു പടിഞ്ഞാറസ്തമിക്കയല്ലെന്ന് എല്ലാവക്കും അറിയാമല്ലോ. അവർ തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും ക്രമേണ നീങ്ങിപ്പോകുന്നതു കാണാറുണ്ടു്. ഇതിൽ സ്വല്പ-

ഭേദംകൂടിയുണ്ടെന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ ആക്കം ഗ്രഹി-
ക്കാം. സൂൎയ്യൻ എത്രത്തോളം തെക്കോട്ടോ വടക്കോട്ടോ

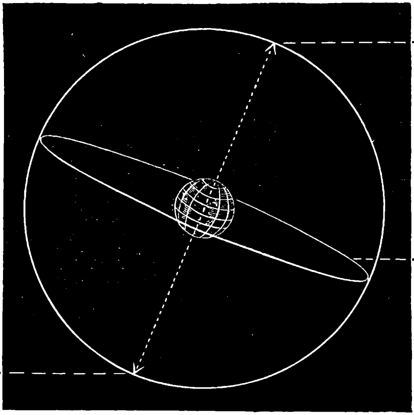

ഭൂമിയുടെ സ്ഥിതി.

നീങ്ങുന്നുവോ അതിലധികം ചന്ദ്രൻ ആ രണ്ടു ദിക്കുകളി-
ലേയ്ക്കും നീങ്ങാറുണ്ടു. അപ്പോൾ രണ്ടു ഗ്രഹങ്ങളും സഞ്ച-

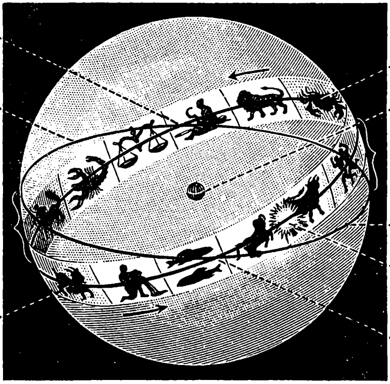

വൃത്തങ്ങളുടെ സംപാതങ്ങൾ.

രിക്കുന്ന വൃത്തം ഒന്നല്ല, പരിലേഖ(പട)ത്തിൽ കാണിച്ചതു പോലെ തങ്ങളിൽ പിണഞ്ഞാണു കിടക്കുന്നതു. രണ്ടു വൃത്തങ്ങൾ തങ്ങളിൽ പിണയുമ്പോൾ അവ രണ്ടു ബിന്ദുക്കളിൽ കൂടിക്കലരണം. ഇങ്ങനെ കൂടിക്കലരുന്ന ബിന്ദുവിനാണ് 'പാതം' എന്ന പേർ മുമ്പു പറഞ്ഞതു. പാതസ്ഥാനം അപ്പോൾ രണ്ടു വൃത്തത്തിനും പൊതുവായ സ്ഥലമാണ്. ഈ സ്ഥലത്തു സൂൎയ്യൻ നില്ക്കുന്ന കാലത്തു കറുത്തവാവു വന്നാൽ സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാൎക്കു തെക്കുവടക്കും കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറും എന്നു രണ്ടു വിധമുള്ള അകലവും പോയി ഒന്നിനു മേൽ മറേറതു എന്നുള്ള സ്ഥിതി വന്നുചേരും. ഇതിൽ ചന്ദ്രൻ താഴെയും സൂൎയ്യൻ മുകളിലും ആകയാൽ ചന്ദ്രബിംബംകൊണ്ടു സൂൎയ്യബിംബം മറയുന്നു. ഇതാണ്

സൂൎയ്യഗ്രഹണം.

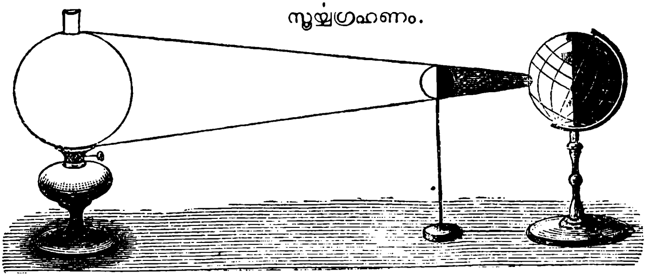

സൂൎയ്യൻ. ചന്ദ്രൻ. ഭൂമി.

സൂൎയ്യഗ്രഹണം. രാഹുവെന്നും കേതുവെന്നും പറയുന്ന രണ്ടു പാതസ്ഥാനങ്ങളിൽ സൂൎയ്യൻ നില്ക്കുന്ന കാലത്തും അമാവാസിദിവസവും മാത്രമേ സൂൎയ്യന്നു ഗ്രഹണമുണ്ടാകയുള്ളു എന്നും നമുക്കു ഇത്രയുംകൊണ്ടു മനസ്സിലായി.

പാഠം ൨൩.

ഗ്രഹണം (രണ്ടാം ഭാഗം).

ഇനി ചന്ദ്രഗ്രഹണത്തെപ്പററി ആലോചിക്കാം. അമാവാസിനാൾ സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാർ ഒന്നിക്കുന്നതുപോലെ പൗൎണ്ണമാസിനാൾ അവർ നേൎക്കുനേർ എതിരായി വരുന്നു. അന്നു സൂൎയ്യൻ ഉത്തരായണവൃത്തികൊണ്ടു വടക്കേ അററത്തു നീങ്ങി അസ്തമിക്കയാണെങ്കിൽ ആ സമയം തന്നെ ചന്ദ്രൻ ദക്ഷിണായനവൃത്തികൊണ്ടു തെക്കേ അററത്തു നീങ്ങി ഉദിക്കുന്നതു കാണാം. അയനം മറിച്ചാണെങ്കിലും ശരി, അല്ല രണ്ടു ഗ്രഹങ്ങളും നേർകിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും ആണെങ്കിലും ശരി, നേൎക്കുനേർ അഭിമുഖമായിത്തന്നെ ഇരിക്കും. അതിനാൽ അന്നേദിവസം ഭൂമിയിൽനിന്നു കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറായി ഒരു ചരടു കെട്ടിപ്പിടിച്ചാൽ അതിൻെറ രണ്ടു് അഗ്രങ്ങളിലുമായിരിക്കും സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാരുടെ നില. ഈ നിലയും കണക്കുതിയായി വരണമെങ്കിൽ സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാർ മുൻപ്രസ്താവിച്ച പാതസ്ഥാനത്തിൽ ആയിരിക്കയും കൂടി വേണമെന്നു് എളുപ്പത്തിൽ ഊഹിച്ചറിയാം. പാതസ്ഥാനത്തിലല്ലെങ്കിൽ ഒരു ഗ്രഹം തെക്കോട്ടോ വടക്കോട്ടോ സ്വല്പം അധികം നീങ്ങിപ്പോകുന്നതുകൊണ്ടു ഭൂഗൎഭത്തിൽ കൂടിപ്പോകുന്ന യോഗസൂത്രം ശരിയായ ഋജുരേഖയാവുകയില്ല.

ഇവിടെ മദ്ധ്യേ ഒരു സംഗതികൂടി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ചന്ദ്രൻ വാസ്തവത്തിൽ സ്വയംപ്രകാശമുള്ള ഒരു ഗോളമല്ല; ചന്ദ്രമണ്ഡലം നമ്മുടെ ഭൂമണ്ഡലംപോലെ നിഷ്പ്രകാശമാകുന്നു. സൂൎയ്യൻെറ രശ്മികൾ പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ടാകുന്ന പ്രകാശത്തെ ആണു നാം നിലാവെന്നു പറയുന്നതു്. വെളുത്തവാവിൻനാൾ സൂൎയ്യനും ചന്ദ്രനും നേൎക്കുനേർ എതിരായി വരുമ്പോൾ സൂൎയ്യരശ്മികൾ ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിൻെറ ഒരൎദ്ധ-

ത്തിൽ മുഴുവൻ തട്ടുകയാൽ അന്നു ചന്ദ്രൻ പൂൎണ്ണബിംബ-
ത്തോടേ പ്രകാശിക്കുന്നു. പിന്നീടു ക്രമേണ രണ്ടു നാഴിക

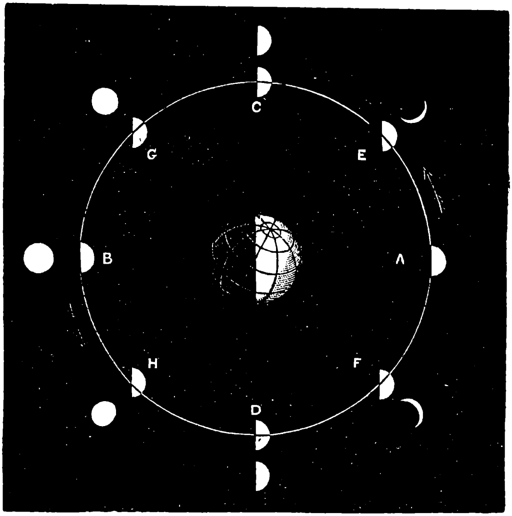

ചന്ദ്രന്റെ കലകൾ.

വീതം കിഴക്കോട്ടു് അകലുമ്പോൾ സൂൎയ്യനോടു് അകന്ന ഭാഗ-
ത്തിൽ വെളിച്ചം തട്ടായ്കയാൽ കലകൾ കുറയുന്നു. കുറഞ്ഞു-

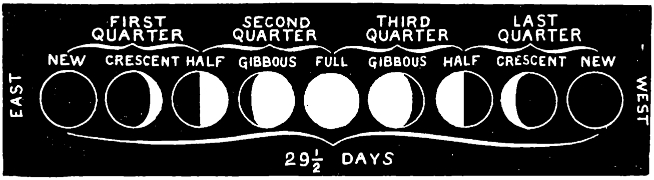

ശുക്ലകൃഷ്ണപക്ഷങ്ങൾ.

കുറഞ്ഞു് അമാവാസിയിൽ സൂൎയ്യനോടൊന്നിക്കുമ്പോൾ കല
എല്ലാം നശിച്ചു ചന്ദ്രൻ പ്രകാശിക്കാതെ അദൃശ്യനായി-
ത്തീരുന്നു. പിന്നീടും രണ്ടു നാഴിക വീതം തന്നെ കിഴക്കോട്ടു

നീങ്ങിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ സൂൎയ്യനോടടുത്തുള്ള ഭാഗം പ്രകാശിച്ച് ഓരോരോ കലയായി വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നു. ൧൫ ദിവസംകൊണ്ടു ൩൦ നാഴിക ദൂരം അകന്നു കലയെല്ലാം തികഞ്ഞു പൗൎണ്ണമാസിയിൽ പിന്നീടും പൂൎണ്ണനായി പ്രകാശിക്കുന്നു.

ഇത്രയുംകൂടി ധരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ചന്ദ്രഗ്രഹണം ഉണ്ടാകാനുള്ള കാരണം ഏറെ വിസ്തരിക്കേണ്ടതൊന്നുമില്ല. സൂൎയ്യൻ ചന്ദ്രൻ ഭൂമി ഇതുകൾ മൂന്നും ഒരേ യോഗസൂത്രത്തിൽ നിൽക്കുന്നു. അതിൽ ഭൂമി നടുക്കും സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാർ എതിർ വശങ്ങളിലും ആകുന്നു. സൂൎയ്യരശ്മികൾ ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിൽ പതിച്ചിട്ടാണു ചന്ദ്രനു പ്രകാശമുണ്ടാകുന്നതും. ഈ സ്ഥിതിക്കു ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിലേക്കു പോകുന്ന സൂൎയ്യരശ്മികളെ മദ്ധ്യേ നിൽക്കുന്ന ഭൂമി തടയുന്നതിനാൽ ചന്ദ്രൻ പ്രകാശമില്ലാതെ മങ്ങിപ്പോകണമെന്ന് സ്പഷ്ടമായി. ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്ന സംഭവത്തെ അല്ലേ നാം ചന്ദ്രഗ്രഹണമെന്നു പറയുന്നത്. രാത്രിയിൽ ഒരു മേശപ്പുറത്തു വെച്ചിരിക്കുന്ന

ചന്ദ്രഗ്രഹണം.

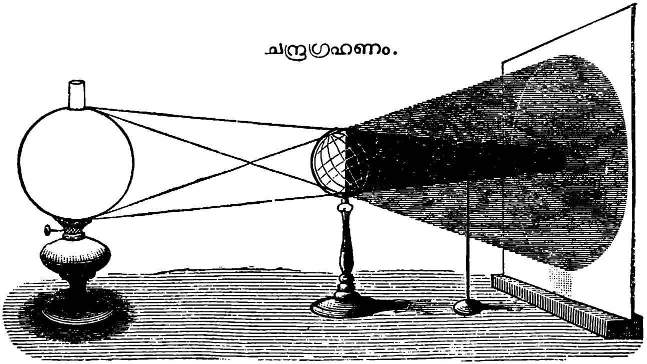

വിളക്ക് ഒരു തട്ടികൊണ്ടു മറച്ചാൽ തട്ടിയുടെ നിഴൽകൊണ്ടു് അതിന്റെ മറുപുറത്തു ദീപപ്രകാശം ഇല്ലാതെ ഏതുപോലെ

ഇരുളടയുന്നുവോ അതുപോലെ ചന്ദ്രൻ ഭൂമികൊണ്ടു മറഞ്ഞു് അതിന്റെ നിഴലിൽ അകപ്പെട്ടു നിഷ്പ്രകാശനായിപ്പോകുന്നു. ഇത്രയേ ഉള്ളൂ ചന്ദ്രഗ്രഹണത്തിന്റെ യുക്തി.

പാഠം ൨൭.

ഗ്രഹണം (മൂന്നാം ഭാഗം).

ഗ്രഹണങ്ങളുണ്ടാകുന്നതു മേൽ കാണിച്ച പ്രകാരമാണെന്നു ബോധപ്പെടുന്നതിനു ചില അനുഭവങ്ങളും കൂടിയുണ്ടു്. സൂൎയ്യഗ്രഹണത്തിൽ സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിന്റെ ഗ്രസിച്ചിടത്തോളം ഭാഗം അറുത്തു മുറിച്ചെടുത്തു കളഞ്ഞതുപോലെ തോന്നും. ഇതു കട്ടിയായുള്ള ചന്ദ്രമണ്ഡലംകൊണ്ടു മറയുന്നതിനാലാണ്. ചന്ദ്രഗ്രഹണത്തിലാകട്ടേ ബിംബം ഒരിക്കലും നിശ്ശേഷം മറയുന്നില്ല. പൂൎണ്ണഗ്രഹണകാലത്തു് ഒരു നേൎത്ത തുണികൊണ്ടു മൂടിയ റോസാച്ചെണ്ടു പോലെ ചന്ദ്രബിംബം ഗ്രസിച്ചതിനുള്ളിൽ കാണാം; നിലാവില്ലെന്നേ ഉള്ളൂ. വാസ്തവത്തിൽ ചന്ദ്രനെ ആരും മറയ്ക്കുന്നില്ല; ചന്ദ്രൻ ഭൂഛായയ്ക്കുള്ളിൽ കടന്നുപോകുന്നു എന്നേ ഉള്ളൂ. അതിനാൽ സൎവ്വഥാ അദൃശ്യനാകുന്നതിനു ന്യായമില്ല.

നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിക്കു തോന്നുന്ന ചന്ദ്രബിംബത്തിനും സൂൎയ്യബിംബത്തിനും വലിപ്പത്തിനു ഏറെ ഭേദമില്ല; എന്നു മാത്രമല്ല, ചിലപ്പോൾ ഒന്നു മററതിനെക്കാൾ അല്പം വലുതായും തോന്നാം. ഈ തോററം അനുസരിച്ചു് സൂൎയ്യനു പൂൎണ്ണഗ്രഹണം രണ്ടു വിധം വരും: ചന്ദ്രബിംബമാണ് തൽക്കാലം വലുതെങ്കിൽ സൂൎയ്യമണ്ഡലം മുഴുവൻ ക്ഷണനേരത്തേയ്ക്കു മറഞ്ഞുപോകും; അല്ലെങ്കിൽ സൂൎയ്യമണ്ഡലം മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ ഗ്രസ്തമായിട്ടു് വിളിമ്പു മാത്രം ഒരു രേഖപോലെ പ്രകാശിക്കും. ഈ കാഴ്‌ വളരെ ഭാഗിയുള്ളതാണ്. ഇതു്

ആണ്ടുതോറും എന്ന പോലെ സംഭവിക്കാറുള്ളതാണെങ്കിലും ഓരോ ദേശത്തിലും അപൂൎവ്വമായിട്ടേ കാണുകയുള്ളൂ. ൧൦൭൭-ാമാണ്ടു തുലാമാസം ൨൬-ാംനു ഇങ്ങനെ ഉള്ള ഗ്രഹണം മലയാളരാജ്യത്തു കാണുകയുണ്ടായി. ഈ ഗ്രഹണമദ്ധ്യത്തിൽ സൂൎയ്യബിംബം വൈരക്കല്ലു പതിച്ച ഒരു വളപോലെ കാണുന്നതിനാൽ ഇതിനു വലയഗ്രഹണ-

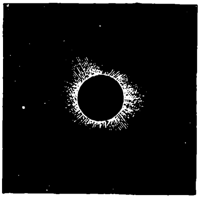
സൂൎയ്യഗ്രഹണം പൂൎണ്ണം.

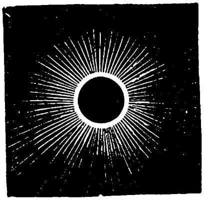
വലയഗ്രഹണം.

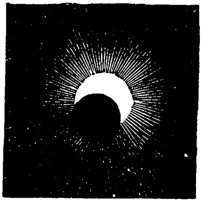
പാൎശ്വഗ്രഹണം.

മെന്നും കങ്കണഗ്രഹണമെന്നും പേർ പറയുന്നു. ചന്ദ്രഗ്രഹണത്തിനാകട്ടേ ഈ വക വിശേഷവിധിയൊന്നുമില്ല. ചന്ദ്രനേക്കാൾ ഭൂമി വലുതാകയാൽ അതിന്റെ നിഴൽ ചന്ദ്രൻ സഞ്ചരിക്കുന്ന ആകാശമാൎഗ്ഗത്തിൽ ചന്ദ്രബിംബത്തിന്റെ വീതിയെക്കാൾ നീളത്തിൽ വ്യാപിക്കും. അതിനാൽ

പാൎശ്വഗ്രഹണം.

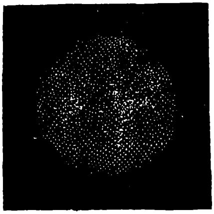
പൂൎണ്ണഗ്രഹണം.

ഒന്നു രണ്ടു നാഴികനേരം ചന്ദ്രൻ അതിൽ അകപ്പെട്ടുപോകും. ചന്ദ്രന്റെ പൂൎണ്ണഗ്രഹണം സൂൎയ്യന്റേതുപോലെ ക്ഷണികമല്ല.

സൂൎയ്യന്റെ ഗ്രഹണം സൎവ്വദാ ബിംബത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തുനിന്നു തുടങ്ങി കിഴക്കുവശത്തു് അവസാനിക്കും; ചന്ദ്രന്നാകട്ടേ നേരെ മറിച്ചു് കിഴക്കുനിന്ന് സ്പൎശ്ശവും പടിഞ്ഞാറു മോചനവുമാണു്. ചന്ദ്രന്റ ഗ്രഹണം ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു ഭൂമിയിൽ ഏതു ദേശത്തിലും കാണാം; സൂൎയ്യഗ്രഹണം ചില ദേശത്തിൽ മാത്രമേ ദൃശ്യമാകയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ പലവക ഭേദങ്ങളും ഗ്രഹണങ്ങൾക്കുണ്ടു്. നാം ഇവിടെ പ്രതിപാദിച്ച യുക്തിപ്രകാരം ഈ വൈചിത്ര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം സമാധാനങ്ങളും സുലഭങ്ങളാണു്.

സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാൎക്കു് എന്നപോലെ മററു ഗ്രഹങ്ങൾക്കും ഗ്രഹണമുണ്ടു്. അതിനെ നാം ശ്രദ്ധവെച്ചു നോക്കാറില്ല എന്നേ ഉള്ളൂ. ഗുരു, ശുക്രൻ, കുജൻ, ശനി ഈ ഗ്രഹങ്ങൾ ചന്ദ്രനേക്കൊണ്ടു ചിലപ്പോൾ മറയും. ഇങ്ങനെയുള്ള ഗ്രഹണം ശുക്രന്റ പൂൎണ്ണചന്ദ്രനെക്കൊണ്ടു സംഭവിക്കയില്ല. ചന്ദ്രകലകൊണ്ടു ശുക്രൻ മറയുന്നതും കലയുടെ ഇരുവശത്തും തെളിയുന്നതും ഒരു നല്ല കാഴ്ചയായിരിക്കും. ബുധൻ സൂൎയ്യനോടു വളരെ അടുത്താകയാൽ ആ ഗ്രഹം അപൂൎവ്വ-

ശുക്രന്റെ അസ്തമയവും ഉദയവും.

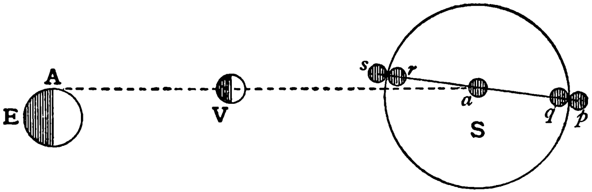

E = ഭൂമി. S = സൂൎയ്യൻ. V, s, r, a, p, q = ശുക്രൻ.

മായിട്ടേ ദൃശ്യമാവുകയുള്ളൂ. അതിനാൽ ബുധഗ്രഹണം കുഴൽക്കണ്ണാടിയുടെ സഹായം കൂടാതെ കാണാൻ കഴികയില്ല.

ബുധശുക്രന്മാർ സൂൎയ്യന്റെ അധോഭാഗത്തിൽ കൂടി കടന്നുപോകുമ്പോൾ ഈ ഗ്രഹങ്ങളെക്കൊണ്ടു സൂൎയ്യബിംബത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾ മറഞ്ഞു് ഒരുവിധം ഗ്രഹണമുണ്ടാകും. ഇതു അതിസരസമായ ഒരു കാഴ്ചയാണു്. ചരിലേഖം നോക്കുക.

കുഴൽക്കണ്ണാടികൊണ്ടു മാത്രം നോക്കി അറിയാവുന്ന ഗ്രഹണങ്ങളെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കയാണെങ്കിൽ നിത്യം എന്നപോലെ ഈ സംഭവങ്ങൾ ആകാശത്തിൽ നടക്കുന്നുണ്ടു്. ഭൂമിക്കു ഉപഗ്രഹമായി ഒരു ചന്ദ്രനുള്ളതുപോലെ ഗുരുവിന്നും ശനിക്കും അനേകം ചന്ദ്രന്മാരുണ്ടു്. ഇതിൽ ഗുരുവിന്റെ ചന്ദ്രന്മാരിൽ ഒന്നിനെക്കൊണ്ടു മറെറാന്നു മറയുന്നതു വളരെ സാധാരണമാണു്. ഗുരുവിന്റെ ബിംബത്തിൽ വസിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഗ്രഹണത്തെ ഒരു അപൂൎവ്വസംഭവമായി വിചാരിക്കയില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ എല്ലാ ഗോളങ്ങൾക്കും അധഃസ്ഥിതത്താൽ ഊൎദ്ധ്വസ്ഥിതത്തിന്റെ ബിംബം മറയാൻ ഉള്ള സൗകൎയ്യം ഒത്തുവരുമ്പോൾ ഗ്രഹണമുണ്ടാകും.

പാഠം ൨൫.

രാമപ്രവാസം.

കല്യാണരൂപി വനത്തിന്നു പോകാൻ
വില്ലും ശരം കൈപ്പിടിച്ചോരു നേരം
മെല്ലെപ്പുറപ്പെട്ടു പിന്നാലെ സീതാ
കല്യാണിനീ ദേവി ശ്രീരാമ രാമ. ‖ ൧ ‖

മോദേന കൂടെപ്പുറപ്പെട്ട സീതാം
കോദണ്ഡധാരീ സമാലോക്യ രാമൻ

വൈദഗ്ദ്ധ്യശാലീ രമേശൻ പറഞ്ഞു
വൈദേഹി തന്നോടു ശ്രീരാമ രാമ. || ൨ ||

“കാന്താരവിന്ദായതാക്ഷി, മനോജ്ഞേ,
കാന്താരവാസം നിനക്കാവതല്ലേ;
ശാന്തേ, കുടുംബപ്രിയേ, താതപാദം
കാന്തേ, ഭജിച്ചീടു ശ്രീരാമ രാമ. || ൩ ||

വൈദേഹി, പോരേണ്ട പോരേണ്ട ബാലേ,
പൈദാഹശാന്തിക്കുപായങ്ങളില്ല;
ഹേ ദേവി, കല്ലുണ്ടു മുള്ളുണ്ടു കാട്ടിൽ
പാദവ്യഥയ്ക്കുണ്ടു ശ്രീരാമ രാമ. || ൪ ||

വ്യാളങ്ങൾ സാലാവൃകദ്വീപിവൃന്ദം
വ്യാളീതരക്ഷുക്കൾ കാട്ടാനയുണ്ട്;
കാളുന്ന തീയുണ്ടു പോരേണ്ട ബാലേ,
നീലാരവിന്ദാക്ഷി ശ്രീരാമ രാമ.” || ൫ ||

“എന്നാര്യപുത്രൻ വനത്തിന്നു പോയാൽ
പിന്നെപ്പുരീവാസമെന്തിന്നു വേണ്ടി?
നിന്നോടു കൂടീട്ടു പോരുന്നു ഞാനും”
എന്നാൾ മനോജ്ഞാംഗി ശ്രീരാമ രാമ. || ൬ ||

ഗാഢം വളർന്നോരു ദുഃഖേന ലോകർ
ചാടിച്ചു കണ്ണീരുമാബാലവൃദ്ധം
ചാടിപ്പുറപ്പെട്ടു തീരേ സരയ്വാഃ
കൂടിത്തുടങ്ങു ശ്രീരാമ രാമ. || ൭ ||

“നാരീശിരോമാലകൈകേയിചിത്തം
പാരിൽത്തകം കാരിരുമ്പിന്നു തുല്യം;
രാമാനനം കാണ്കിലേവൎക്കു ചിത്തം
ശൈഥില്യമാകാത്തു ശ്രീരാമ രാമ?” || ൮ ||

"കൂനീഗിരം കേട്ടു കൈകേയിമാതാ
മാനിച്ചു ചൊല്ലുന്ന വാചാ മഹാത്മാ
ദീനത്വമുൾക്കൊണ്ടു താതാജ്ഞ രാമൻ
മാനിക്ക വേണ്ടീല ശ്രീരാമ രാമ. || ൯ ||

കാണിക്ഷണം നിന്നെ വേർപെട്ടിരുന്നാൽ
ദീനത്വമുൾക്കൊണ്ടു ദുഃഖിക്കമസ്മാൻ
കാണാതെ വേർപെട്ടു നീ പോകിലിപ്പോൾ
പ്രാണങ്ങൾ പോകുന്നു ശ്രീരാമ രാമ." || ൧൦ ||

പാരിച്ചു കണ്ണീരൊലിപ്പിച്ചു താതൻ
ചാരത്തു വന്നങ്ങു നില്ക്കുന്ന നേരം
ചാരുസ്മിതം തൂകി വന്ദിച്ചു പോയി
ശ്രീരാമചന്ദ്രോപി ശ്രീരാമ രാമ. || ൧൧ ||

"ഇന്നെത്ര ദൂരം നടക്കേണമാര്യ്യാ"
എന്നങ്ങു ഭൂയോപി ഭൂയോപി ചൊല്ലും
വാമാക്ഷി സീതാ ജനിപ്പിച്ചു കണ്ണീർ
പ്രാഥമ്യമായങ്ങു ശ്രീരാമ രാമ. || ൧൨ ||

രാമാംഘ്രി തട്ടുന്ന പാഷാണവും പോയ്
സ്ത്രീരൂപമായ്വന്നവെന്നോർത്തു തന്നെ,
സീതാ ന സസ്മാര പാദവ്യഥാം താം
സഞ്ചാര ഖിന്നാപി ശ്രീരാമ രാമ. || ൧൩ ||

പാഠം ൨൩.

ജന്തുസ്നേഹിയായ ഒരു ബാലൻ.

താമസ് എഡ്വേഡ്സ് ഒരു ജന്തുസ്നേഹിയായി തീൎന്നതെങ്ങനെ എന്നു പ്രതിപാദിക്കുന്നതു പ്രയാസമാകുന്നു. അയാൾക്കു തന്നെ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞുകൂടാ എന്ന് അയാൾ

പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ബാലന്മാരുടെ ബുദ്ധിക്ക ചിലതിൽ പ്രിയവും ചിലതിൽ അപ്രിയവും തോന്നാനുള്ള കാരണകലാപം ബഹുവിധമാകുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളിൽ വളരുന്ന കുട്ടികൾക്ക പ്രായേണ പക്ഷികളിലും അവയുടെ കൂട്ടുകളിലും മററും പ്രിയം ഉണ്ടാകും. അതിന്മണ്ണം വീട്ടിൽ തന്നെ താമസിക്കുന്ന പെൺകുട്ടികൾക്ക പാവകളേക്കൊണ്ടു കളിക്കുന്നതിൽ കൗതുകം ജനിക്കും. എന്നാൽ നമ്മുടെ പ്രകൃതബാലന്ന് ഒരു അസാധാരണമായ ജന്തുസ്നേഹം സഹജമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവന്നു സദാ പ്രാണികളെച്ചുററും കണ്ടെങ്കിലേ മനസ്സിന്ന് ഉന്മേഷമുള്ളൂ. എഡ്വാഡിന്റെ പ്രാണിസ്നേഹം അതിബാല്യം മുതൽ തന്നെ പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. നാലു മാസം തികയാത്ത ഒരു ശിശുവായിരിക്കുമ്പോൾ അവൻ ഒരിക്കൽ അമ്മയുടേ കൈയിൽനിന്ന്, ജന്നൽവാതലിൽ ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചില ഈച്ചകളെ പിടിക്കാനായിട്ടു് ഉത്സാഹിച്ചു ചാടി. അവന്റെ അമ്മ ഉടൻ ഉടുപ്പിന്റെ വാറിൽ മുറുകെ പിടിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ പ്രാണിസ്നേഹിക്ക് അന്നു പ്രാണഭയം സംഭവിക്കുമായിരുന്നു.

എഡ്വാഡ്ു് അതി ബാലനായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അവന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ തങ്ങൾ താമസിച്ചുവന്ന ഗ്രാമം വിട്ടു് ആബഡിൻനഗരത്തിലേയ്ക്കു മാറിപ്പാൎക്കാൻ ഇടയായതു് ഈ പ്രാണിസ്നേഹിക്ക വളരെ സൗകൎയ്യത്തിന്നു കാരണമായി. ഇവന്റെ വീട്ടിന്ന് അടുത്തുള്ള നദിയിൽ അനേകം ചെറിയ തുരുത്തുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവയിലുള്ള ചെടികളിലും മദ്ധ്യേയുള്ള ഇടത്തോടുകളിലും കുണ്ടുകളിലും മററും ആയിട്ടു് ആ പ്രദേശം പലതരം പ്രാണികളാൽ പരിപൂൎണ്ണമായിരുന്നു.

ബാലൻ ദിവസംപ്രതി ഈ സ്ഥലങ്ങളിൽ കളിക്കാൻ പോകയും വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ ഒരു ചുമടു പ്രാണി-

കളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു വരികയും പതിവായിരുന്നു. ആരംഭത്തിൽ ഞാഞ്ഞൂൽ, ഒച്ച്, വിട്ടിൽ, ഞണ്ട്, തവള മുതലായ ചെറുതരം പ്രാണികളെ മാത്രമേ അവൻ പിടിച്ചിരുന്നുള്ളു; എന്നാൽ ക്രമേണ വളൎന്നുവന്നതോടുകൂടി പെരുമാളട്ടകൾ, പെരുമ്പുഴക്കൾ, ചുണ്ടെലികൾ, പെരിച്ചാഴികൾ, പക്ഷികൾ മുതലായ വലിയ പ്രാണികളേയും സംഗ്രഹിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഇങ്ങനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന പ്രാണികളിൽ പക്ഷികളേയും മത്സ്യങ്ങളേയും കെട്ടി സൂക്ഷിക്കുന്നതു് എളുപ്പമായിരുന്നു. അട്ട തവള എലി മുതലായവയെ ബന്ധിക്കാൻ തക്കതായ കൂടുകൾ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അവ അടുത്തുള്ള വീടുകളിൽ പ്രവേശിച്ചു ശല്യം ചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചു. ഈ ജന്തുസ്നേഹി പിടിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്ന ദുഷ്ടജന്തുക്കളുടെ ഉപദ്രവം അയൽവാസികൾക്കു ക്രമേണ അസഹ്യമായിത്തീൎന്നു. അട്ടകൾ അറിയാതെ കാലിൽ ഇഴഞ്ഞു കേറി കടിക്കും; തവളകൾ തളങ്ങളിൽ ചാടിനടക്കും; വിട്ടിലുകൾ സുഷിരങ്ങളിലൊക്കയും കടന്നിരുന്നു നിലവിളി കൂട്ടും; എലികൾ വസ്ത്രപുസ്തകാദികൾ കരളും; എന്നു വേണ്ട, അയൽവീട്ടുകാർ ഈ ബാലൻെറ ദുശ്ശീലംനിമിത്തം ബുദ്ധിമുട്ടി.

അയൽക്കാരുടെ ആവലാധികൾ മുഴുത്തപ്പോൾ എഡ്വാൎഡിൻെറ അമ്മ വീട്ടിനുള്ളിൽ അവൻ സംഗ്രഹിച്ചിരുന്ന സകലപ്രാണികളേയും എടുത്തു പുറത്തു കളഞ്ഞിട്ടു് മേലാൽ ഈ വകയൊന്നും വീട്ടിൽ കൊണ്ടു കേറരുതെന്നു് അവനെ വിലക്കി. എന്നാൽ അമ്മയുടെ ശാസന ഒന്നും ഫലിച്ചില്ല. പിറ്റെ ദിവസം അവൻ കളി കഴിഞ്ഞുവന്നപ്പോൾ മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ ജന്തുക്കളെ പിടിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു.

സാന്ത്വനവാക്കുകൾ ഫലിക്കയില്ലെന്നു തീൎച്ചയായപ്പോൾ ഗുരുക്കന്മാർ, ചതുൎത്ഥോപായം ആരംഭിച്ചു. എന്നാൽ

അവൻ അടികൊണ്ട ദിവസം തന്നെ രാത്രിയിൽ അഞ്ചെട്ട് എലിക്കുട്ടികളെ പിടിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു. അടിക്കയോ ശാസിക്കയോ ശകാരിക്കയോ പട്ടിണി ഇടുകയോ ചെയ്തിട്ടും അവനു ജന്തുക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിപത്തിക്കു യാതൊരു കുറവും വന്നില്ല. അവന്റെ ഈ ശീലം ഒരു വിധത്തിലും മാററാൻ കഴിയാത്ത മട്ടിൽ ദൃഢമൂലമായിത്തീൎന്നു.

കണ്ടിടത്തെല്ലാം തെണ്ടിനടന്നു ദുഷ്ടപ്രാണികളെ ഭാണ്ഡം കെട്ടിക്കൊണ്ടു വരാൻ അവസരം കൊടുക്കാതെ അവനെ വീട്ടിനുള്ളിൽ തന്നെ ഇരുത്തുന്നതിന് ഒരു ഉപായമാലോചിച്ച് അവന്റെ അച്ഛൻ ഒരു ദിവസം രാവിലെ വേലയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ബാലന്റെ ഉടുപ്പുകളെല്ലാം തന്റെ കൈയിൽ എടുത്തുകൊണ്ടു നടന്നുകളഞ്ഞു. എഡ്വേർഡ് എഴുനേററു നോക്കിയപ്പോൾ അവനു ദേഹാച്ഛാദനം ചെയ്വാൻ യാതൊന്നും കാണാഞ്ഞിട്ടു നന്നായി കുഴങ്ങി. നഗ്നനായിട്ടെങ്ങനെ പുറത്തു ചാടുന്നു? അവന്റെ മാതാവാകട്ടേ ഒരു പഴയ ഉടുപ്പിന്റെ കഷണം എടുത്തു മൊട്ടസൂചികൊണ്ടു തച്ച് അവനെ ധരിപ്പിച്ച് "ഇന്നു നീ വീട്ടിനകത്തകപ്പെട്ടുപോയി" എന്നു പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടും അവന് ഒരു ക്ലേശമുണ്ടായില്ല. അമ്മ ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ടു വീട്ടുജോലികൾക്കായിട്ടു പോയി. അവൻ അപ്പോഴേയ്ക്ക് ഒരു ചരടെടുത്ത് അരയിൽ കെട്ടി പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കാൻ വേണ്ടുന്ന ആച്ഛാദനം ഉണ്ടാക്കി അമ്മയുടെ പുറകെ തന്നെ പുറപ്പെട്ടു. അവൾ തൊഴുപ്പുരയിൽ കയറിയതോടു കൂടി അവൻ വെളിയിൽനിന്നു വീട്ടിന്റെ പടിവാതൽ അടച്ചുകൊണ്ടു പുറത്തു ചാടി. ഒരു ക്ഷണത്തിനകത്തു പതിവുപോലെ പ്രാണികളെ തേടുകയുമായി.

എഡ്വേർഡിനു വയസ്സു നാലു തികഞ്ഞ് അഞ്ചു തുടങ്ങി-

യപ്പോൾ അവനെ ബെൽഹിൽ എന്ന ഒരു വൃദ്ധയായ വാധ്യാരിച്ചിയുടെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ അയച്ചു. അവിടെയും അവൻ അവൻെറ പ്രാണികളെ കൊണ്ടുചെല്ലും. അവന്റെ ചിത്രകീടങ്ങൾ സഹപാഠികൾക്കു രസിച്ചു. എന്നാൽ ഒച്ചുകൾ ചുററും ഇഴഞ്ഞു നടക്കുന്നതും കടന്നലുകൾ കടന്നു കൊത്തുന്നതും ഈച്ചകൾ മുഖത്തു വന്നു ആക്കുന്നതും അട്ടകൾ ഇഴഞ്ഞു മേത്തു കയറുന്നതും മററും അവക്കു അസഹ്യമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ കുറഞ്ഞോരു കാലത്തിനകത്തു എഡ്വാർഡ് ആ പള്ളിക്കൂടത്തിനു ആകെത്തന്നെ ഒരു ഉപദ്രവഹേതുവായിത്തീൎന്നു.

ഒരു ദിവസം അവൻ കൈയിൽ ഒതുങ്ങാത്ത ഒരു ജന്തുവിനെക്കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടു. അതു ഒരു കുളക്കോഴി ആയിരുന്നു. ആ പക്ഷി അവനോടിണങ്ങീട്ടു കുറേ ദിവസമായിരുന്നു. അവൻ അതിനെ വീട്ടിൽ വെച്ചു ലാളിക്ക പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം രാവിലെ അതു ദുസ്സഹമായി ശബ്ദിച്ചതിനാൽ അവൻ താമസിച്ചിരുന്ന ഗൃഹത്തിലുള്ളവർ അവനെ പക്ഷിയോടുകൂടെ പുറത്താക്കീട്ടു, "മേലാൽ ഇതിനെ അകത്തു കൊണ്ടുവരരുതു" എന്നു ഖണ്ഡിതമായി ആജ്ഞാപിച്ചു. ഒന്നുകിൽ അവൻ ഇതിനെ വിട്ടുകളയണം, അല്ലെങ്കിൽ മററാക്കെങ്കിലും കൊടുക്കണം എന്ന സ്ഥിതിയിലായി.

എന്നാൽ അവനു കുളക്കോഴിയെക്കുറിച്ചും, കുളക്കോഴിക്കു അവനെക്കുറിച്ചും വളരെ പ്രതിപത്തിയായിരുന്നു. അതു ഒരു വളൎത്തുപട്ടിയെപ്പോലെ അവൻ വിളിക്കുന്ന ദിക്കിൽ ചെല്ലും. അവനു അതിനെ വിട്ടുപിരിയാൻ പാടില്ല. നേരെ അതിനോടൊരുമിച്ചു തന്നെ അവൻ പള്ളിക്കൂടത്തിലേയ്ക്കു നടന്നു. എന്നാൽ അതിനെ എങ്ങനെ മറയ്ക്കേണ്ടു? അന്നത്തേ കാലങ്ങളിൽ ബാലന്മാരുടെ കാൽച്ചട്ടകൾ കട്ടത്തുണിയിൽ പിത്താൻ ഇട്ടു മുറുക്കുന്ന മാതിരിയിൽ ആ-

യിരുന്നു. എഡ്വാർഡ് തന്റെ കാൽച്ചട്ടയ്ക്കു ധാരാളം വിസ്താരമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കുളക്കോഴിയെ അതിനുള്ളിൽ ഇട്ടു സൂക്ഷിക്ക തന്നെ എന്നു നിശ്ചയിച്ച് അതിന്മണ്ണം അതിനെ കാൽച്ചട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു പതിവുപോലെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ഹാജരായി.

അത്രത്തോളമെല്ലാം ശരിയായിരുന്നു. എന്നാൽ വാദ്ധ്യായിനി പ്രാൎത്ഥന വെയ്യാൻ വരുതി കൊടുത്തു് എല്ലാ കുട്ടികളും മുട്ടുകുത്തിയിരുന്നപ്പോൾ എഡ്വാർഡിന്റെ കാൽച്ചട്ടയ്ക്കകത്തിരുന്ന കുളക്കോഴി അതിൽ കിടന്നു ഞെരുങ്ങിത്തുടങ്ങി. എഡ്വാർഡ് അതിനെ വെളിപ്പെടുത്താതിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അവന്റെ യത്നം ആ പക്ഷിയെ കുറച്ചുകൂടി പരിഭ്രമിപ്പിച്ചതേയുള്ളു. കുളക്കോഴി കാൽച്ചട്ടയുടെ പിത്താൻദ്വാരത്തിലൂടേ കഴുത്തു വെളിയിലേയ്ക്കു നീട്ടി, തൽക്ഷണം തന്നെ 'ക്രേ ക്രേ' എന്നു ചിലയ്ക്കാനും ആരംഭിച്ചു. ബെൽഹിൽ ഞെട്ടിക്കൊണ്ടു് "ഈശ്വരൻ രക്ഷിക്കട്ടെ! എന്താണിതു!" എന്നു നിലവിളിച്ചു. "പിന്നേയും എഡ്വാർഡിന്റെ ദുശ്ശീലം തന്നെ. അവൻ ഇന്നു് ഒരു കുളക്കോഴിയെ കാൽച്ചട്ടയ്ക്കകത്തു തള്ളിക്കേററി കൊണ്ടുവന്നിരിക്കയാണു്" എന്നു കുട്ടികളെല്ലാവരും കൂടി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. വാദ്ധ്യായിനി നേരെ അവന്റെ അടുത്തു ചെന്നു് അവനെ വലിച്ചിഴച്ചു കഴുത്തിനു പിടിച്ചു പുറത്തു തള്ളി വാതൽ അടച്ചു. താമസ് എഡ്വാർഡ് ബൽഹിലിനെ പിന്നീടു കാണുകയുണ്ടായിട്ടില്ല.

പാഠം ൨൬.

ഒരു താരാട്ടു.

ഓമനത്തിങ്കൾക്കിടാവോ—നല്ല
കോമളത്താമരപ്പൂവോ
പൂവിൽ നിറഞ്ഞ മധുവോ—പരി-
പൂൎണ്ണേന്ദു തന്റെ നിലാവോ
പുത്തൻ പവിഴക്കൊടിയോ—ചെറു-
തത്തകൾ കൊഞ്ചും മൊഴിയോ
ചാഞ്ചാടിയാടും മയിലോ—മൃദു-
പഞ്ചമം പാടും കുയിലോ
തുള്ളുമിളമാൻ കിടാവോ—ശോഭ-
കൊള്ളുന്നൊരന്നക്കൊടിയോ
ഈശ്വരൻ തന്ന നിധിയോ—പര-
മേശ്വരിയേന്തും കിളിയോ
പാരിജാതത്തിൻ തളിരോ—എന്റെ
ഭാഗ്യദ്രുമത്തിൻ ഫലമോ
വാത്സല്യരത്നത്തെ വെപ്പാൻ—മമ
വായ്ച്ചൊരു കാഞ്ചനച്ചെപ്പോ
ദൃഷ്ടിക്കു വെച്ചോരമൃതോ—കൂരി-
രുട്ടത്തു വെച്ച വിളക്കോ
കീൎത്തിലതയ്ക്കുള്ള വിത്തോ—എന്നും
കേടു വരാതുള്ള മുത്തോ
ആൎത്തിതിമിരം കളവാൻ—ഉള്ള
മാൎത്താണ്ഡദേവപ്രഭയോ
സൂക്തിയിൽ കണ്ട പൊരുളോ—അതി
സൂക്ഷ്മമാം വീണാരവമോ
വമ്പിച്ച സന്താനവല്ലീ—തന്റെ

കൊമ്പത്തു പൂത്ത പൂവല്ലി
പിച്ചകത്തിൻ മലർ ചിണ്ടോ — നാവി-
ന്നിച്ഛനൽകും നൽകല്ക്കണ്ടോ
കസ്തൂരി തന്റെ മണമോ — നല്ല
സത്തുക്കൾക്കുള്ള ഗുണമോ
പൂമണമേറ്റൊരു കാറ്റോ — ഏറ്റം
പൊന്നിൽ കലൎന്നൊരു മാറ്റോ
കാച്ചിക്കുറുക്കിയ പാലോ — നല്ല
ഗന്ധമേറും പനിനീരോ
നന്മ വിളയും നിലമോ — ബഹു
ധമ്മങ്ങൾ വാഴും ഗൃഹമോ
ദാഹം കളയും ജലമോ — മാൎഗ്ഗ-
ഖേദം കളയും തണലോ
വാടാത്ത മല്ലികപ്പൂവോ — ഞാനും
തേടിവെച്ചുള്ള ധനമോ
കണ്ണിന്നു നല്ല കണിയോ — മമ
കൈവന്ന ചിന്താമണിയോ
ലാവണ്യ പുണ്യനദിയോ — ഉണ്ണി-
ക്കാർവൎണ്ണൻ തന്റെ കണിയോ
ലക്ഷ്മി ഭഗവതി തന്റെ — തിരു
നെററിമേലിട്ട കുറിയോ
എന്നുണ്ണിക്കൃഷ്ണൻ ജനിച്ചോ — പാരി
ലിങ്ങിനെ വേഷം ധരിച്ചോ
പത്മനാഭൻ തൻ കൃപയോ — ഇനി
ഭാഗ്യം വരുന്ന വഴിയോ?

പാഠം ൨൪.

കലാപം.

ഘസിനിദേശത്തിൽ പ്രബലനായിത്തീൎന്ന മാമൂദ് എന്ന തുലുഷ്കപ്രഭു പല പ്രാവശ്യം ഇൻഡ്യയെ ആക്രമിച്ചു. ക്രിസ്ത്വബ്ദം ൧൦൨൪-ൽ അയാളുടെ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ അഭിഷേണനത്തിൽ ഗുൎജ്ജരരാജ്യത്തിന് അലങ്കാരഭൂതമായിരുന്ന മഹാക്ഷേത്രത്തെ അയാൾ കൊള്ളചെയ്തു സോമനാഥസ്വാമിയുടെ ബിംബം ധ്വംസിച്ചനാൾമുതൽ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെ ആധിപത്യം അസ്തമിക്കയും ഭാരതഖണ്ഡം വൈദേശികവിജിഗീഷുക്കളുടെ ആമിഷമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. സുൽത്താന്മാരും നബാബന്മാരും നൈസാമന്മാരും ഇൻഡ്യയിൽ രാജാക്കന്മാരായി. അനേകം തുലുഷ്കരാജവംശങ്ങൾ പുതുമഴയിലേ കുമിഴകൾ പോലെ ഉത്ഭവിക്കയും വൎദ്ധിക്കയും ക്ഷയിക്കയും ചെയ്തു. ആ കൂട്ടത്തിൽ മുകിൽ എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഒരു രാജവംശം പ്രബലപ്പെട്ടു് അതിലേ രാജാക്കന്മാർ വളരെക്കാലം ഡല്ഹിയിൽ ബാദഷാക്കളായി വാണു. ൧൬-ാം ശതവൎഷത്തിൽ വാണിഭത്തിനായി പുറപ്പെട്ട ചില യൂറോപ്യന്മാരും ഇൻഡ്യയിൽ വന്നുചേൎന്നപ്പോൾ അന്നത്തേ അനാഥസ്ഥിതിയും ദേശത്തിന്റെ സമ്പൽസമൃദ്ധിയും കണ്ടു് വിജിഗീഷുവേഷം കെട്ടി തൽക്കാലം വാണിരുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ പക്ഷങ്ങളിൽ ചേൎന്നു പടവെട്ടാൻ ആരംഭിച്ചു. ഹിന്ദുക്കളിലും മഹാരാഷ്ട്രജാതിക്കാർ കുറച്ചുകാലം പ്രബലന്മാരായിത്തീൎന്നു മററുള്ളവരോടു കലഹിച്ചു. സ്വദേശികളും പരദേശികളും ഹിന്ദുക്കളും ക്രിസ്ത്യന്മാരും തുലുക്കന്മാരും ആയ നാനാജാതിക്കാരുടെ നാനാപ്രകാരങ്ങളായ രണകളാൽ ഭാരതഖണ്ഡം ഹിമവൽസേതുപൎയ്യന്തം ഉദ്ദേശം എണ്ണൂറു സംവത്സരകാലത്തേയ്ക്കു പരസ്പരജയേച്ഛുക്കളായ സമരവീര-

ന്മാരുടെ കൈത്തരിപ്പു തീൎപ്പാനുള്ള ഒരു പോക്കളമായിത്തീൎന്നു.

വിശേഷിച്ചു് ഫ്രാൻസും ഇംഗ്ലണ്ടും തമ്മിലുള്ള ജയപരീക്ഷകളും ചന്ദാസാഹേബും മഹമ്മദാലിയും തമ്മിലുള്ള അവകാശത്തൎക്കങ്ങളും ഒത്തുചേൎന്ന് ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ അനവരതം സമാധാനഭംഗം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കേ, കേരളം മാത്രം സ്വദേശരാജാക്കന്മാരുടെ നിർബാധമായ ഭരണത്തിൽ സ്ഥായിയായ ജനക്ഷേമത്തേയും സമ്പൽസമൃദ്ധിയേയും അനുഭവിച്ചുവന്നു. തുറമുഖത്തിന്റെ ഉൾക്കടവുകളിൽ അടുത്തു കിടക്കുന്ന കപ്പലുകളെ വൻകടലിൽ കയക്കുന്ന കൊടുങ്കാറ്റും പെരുമാരിയും ബാധിക്കാത്തതുപോലെ, സഹ്യപൎവ്വതപങ്ക്തിയാകുന്ന മഹാപ്രാകാരത്തിന്റെ അന്തൎഭാഗത്തിലുള്ള കേരളീയരെ വെളിയിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന യുദ്ധകോലാഹലങ്ങളൊന്നും സ്പൎശിച്ചതേ ഇല്ല. മുകിൽപ്പെരുമാളുടെ സേനാപതികളിൽ ദുസ്സ്വാതന്ത്ര്യം സ്വീകരിച്ചു് കൊള്ളുതേടി നടന്നിരുന്ന മുകിലൻ എന്ന ഒരു സേനാനായകൻ ഒരു കാലത്തു് ഏതാനും ഭടന്മാരോടുകൂടി തെക്കു തിരുവനന്തപുരത്തെ ആക്രമിച്ചപ്പോഴും, ഹൈദർ വടക്കു മംഗലപുരത്തിൽ കൂടാരം അടിച്ചപ്പോഴുമല്ലാതെ വൈദേശികവിജിഗീഷുക്കളുടെ യുദ്ധയാത്ര കേരളീയർ കാണുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. അവരുടെ ദൃഷ്ട്യാ സ്വദേശപ്രഭുക്കന്മാരുടെ സൗന്ദൎയ്യപ്പിണക്കങ്ങളിൽ കൂടെക്കൂടെ ഉണ്ടാകുന്ന ക്ഷുദ്രകലഹങ്ങൾ ആയിരുന്നു മഹായുദ്ധങ്ങൾ.

എന്നാൽ കേരളവും ഏറെ ദിവസം ബാഹ്യശത്രുപരിഭവത്തിന്റെ സ്വാദറിയാതെ ഇരുന്നുകൂടെന്നു സൎവ്വശക്തൻ സങ്കല്പിച്ചിരുന്നു. കൊല്ലം ൯൬൩-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു "മൈസൂരിലേ വ്യാഘ്രം" എന്നു പ്രസിദ്ധനായ ടിപ്പുസുൽത്താൻ മലയാളത്തിൽ കടന്നുവന്നു ഗ്രാമങ്ങളേയും നഗരങ്ങളേയും ദേശങ്ങ-

ളേയും ആക്രമിച്ചു. സുൽത്താൻ വടക്ക് പാലക്കാട്ടു വഴി ആയിട്ടാണ് മലയാളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചത്. ജനങ്ങളെല്ലാം വിജിഗീഷുവിന്റെ വരവു കണ്ടു സർവസ്വവുമുപേക്ഷിച്ച് പേടിച്ചു തെക്കോട്ടു പലായനം ചെയ്തു. മഹമ്മദരുടെ ഉപദ്രവത്തിൽനിന്നു മലയാളരെ രക്ഷിച്ചതു തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവായിരുന്നു.

കൊല്ലം ൯൫൭-ൽ ഹൈദരാലിയുടെ മരണാനന്തരം അയാൾ അപഹരിച്ച് അനുഭവിച്ചുവന്ന മൈസൂർരാജ്യം പുത്രനായ ടിപ്പുവിനു കൈവശപ്പെട്ടു. ഇംഗ്ലീഷുകാരോട് ഹൈദർ ആരംഭിച്ചിരുന്ന യുദ്ധം മംഗലപുരത്തു വെച്ചു നടന്ന സന്ധിയാൽ അവസാനിച്ചു. കമ്പനിക്കാർ അയാളോടു സമാധാനത്തിന് അപേക്ഷിക്കയാണുണ്ടായത്. ഇതു ടിപ്പുവിന് ഒരു വലിയ അവസ്ഥയായി. അയാളുടെ പിന്നത്തെ ശ്രമം സൈന്യം ശേഖരിച്ചു പ്രബലനാകാനായിരുന്നു. മുകിൽചക്രവർത്തിയുടെ ബാദഷാസ്ഥാനം താൻ തന്നെ വഹിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അപ്രകാരം വിളംബരം ചെയ്തു. ടിപ്പുവിന്റെ പിന്നത്തെ മോഹം മഹമ്മദീയമതത്തിനു കഴിയുന്നിടത്തോളം പ്രചാരം വരുത്തി താൻ ഒരു രണ്ടാമത്തെ മഹമ്മദായിത്തീരണമെന്നായിരുന്നു.

ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടെ ടിപ്പു കാനറാ (കർണ്ണാടക) രാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ചു സ്വാധീനപ്പെടുത്തി. തദ്ദേശവാസികളായിരുന്ന നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളിൽ മുപ്പതിനായിരം ജനങ്ങളെ ബലാൽകാരം ചെയ്തു മഹമ്മദ് മതത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. അനന്തരം കൊടകുദേശത്തെ ആക്രമിച്ച്, സ്ത്രീബാലവൃദ്ധസഹിതം എഴുപതിനായിരം ആളുകളെ ബന്ദികളായി പിടിച്ച്, ശ്രീരംഗപട്ടണത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവന്ന്, നിർബന്ധപൂർവ്വം അള്ളാവിന്റെ മതം സ്വീകരിപ്പിച്ചു. ടിപ്പുവിന്റെ ഈ അതിക്രമങ്ങൾ കണ്ടു് അയാളെ അമർച്ചചെയ്യണമെന്നു

നിശ്ചയിച്ച മഹാരാഷ്ട്രന്മാരും നൈസാമും കൂടി സന്ധിചെയ്തു് അയാളോട യുദ്ധത്തിന്ന പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ടിപ്പു അവരെ നിശ്ശേഷം ജയിച്ചു എന്ന മാത്രമല്ല, അവരുടെ സമ്മതപ്രകാരം 'ദക്ഷിണാപഥത്തിലെ ഗവർണർ' എന്ന സ്ഥാനവും സ്വീകരിച്ചു.

ജയശ്രീലാളിതനായ ടിപ്പുവിൻെറ ദൃഷ്ടി ഈ അവസരത്തിലാണ കേരളത്തിൽ പതിച്ചതു്. മലയാളത്തിലെ നായന്മാരെ മുസൽമാന്മാരാക്കണമെന്നുറച്ചു സുൽത്താൻ ഒരു വലിയ സേനയോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടു. ഇന്നും കേരളത്തിലേ വൃദ്ധന്മാർ ഉള്ളിൽ കിടുകിടുപ്പു കൂടാതെ ടിപ്പുവിൻെറ പേർ ഉച്ചരിക്കുമോ എന്ന സംശയമാണ്. ഉദ്ധതനായ ടിപ്പുവിൻെറ യുദ്ധയാത്ര അത്രമാത്രം ഭയാവഹമായിരുന്നു. പ്രകൃത്യാ മുട്ടാളന്മാരും ഫ്രെഞ്ചുകാരാൽ യഥാശാസ്ത്രം ശിക്ഷിതന്മാരുമായ തുലുഷ്കഭടന്മാരെ സാധുക്കളായ നാട്ടുയോദ്ധാക്കന്മാർ സാക്ഷാൽ യമഭടന്മാർ എന്നു തന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. പട്ടാളക്കാരുടെ അഴിമതിക്കു യാതൊരു അതിരും ഇല്ലായിരുന്നു. യുദ്ധമര്യാദകൾ ഒന്നും തന്നെ അവർ ഗണിച്ചില്ല. വലിയ മത്സ്യം ചെറിയ മത്സ്യത്തെ വിഴുങ്ങുന്നതു പോലെ പ്രബലൻ ദുർബ്ബലനെ ഹിംസിക്ക തന്നെ ന്യായം ആയിരുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളെ ചുട്ടുകരിച്ചും ദേവാലയങ്ങളെ തട്ടിനിരത്തിയും കടകമ്പോളങ്ങളെ മരുഭൂമിയാക്കിയും സൈന്യങ്ങൾ വിനോദസുഖം അനുഭവിച്ചു.

എതിരാളിയായി ആരും പുറപ്പെടാനില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ടിപ്പുവിൻെറ സൈന്യത്തിന്ന യുദ്ധശ്രമമേ ഉണ്ടായില്ല. തുലുക്കന്മാരുടെ ആ സൈന്യവ്യാപാരത്തിന്ന് ആക്രമമെന്നല്ല, അക്രമം എന്നാണ് ഉചിതമായ പേർ. ടിപ്പുവിൻെറ ഉദ്ദേശത്തിലും ദിഗ്ജയത്തേക്കാൾ മതപ്രചാരമായിരുന്നു പ്രധാനം. എല്ലാ ഹിന്ദുവിൻെറ കണ്ണവും ഒന്നുകിൽ ഗോ-

മാംസത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ കൃപാണധാരയുടെ രസം ആസ്വദിക്കണമെന്ന് അയാൾ വരുത്തി കൊടുത്തു. അനേകസഹസ്രം ജനങ്ങൾ തുലുക്കരായിട്ടു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ ഭേദം പ്രാണഹാനിതന്നെ, എന്നു നിശ്ചയിച്ച് ആ നിഷ്ഠുരന്റെ കൈയാൽ പരലോകം പ്രാപിച്ചു. അവിശ്വാസികളെക്കൊണ്ടു നരബലികൊടുക്കുംതോറും അള്ളാ പ്രസാദിക്കുമെന്നു ടിപ്പു സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. "സർവ്വാൻ ബലകൃതാനർത്ഥാനകൃതാന്മനുരബ്രവീൽ" എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം ചിലർ ഗോമാംസഗ്രാസം ചെയ്തു ജീവനെ രക്ഷിച്ചു. മററു ചിലർ സർവ്വസ്വവുമുപേക്ഷിച്ചു കാടുകളിൽ ഓടി ഒളിച്ചു. സാമൂതിരിമഹാരാജാവ്, കോലത്തിരിരാജാവ്, വേപ്പൂർരാജാവ്, പരപ്പനാട്ടുരാജാവ് മുതലായ പ്രഭുക്കന്മാർ, അനേകം നമ്പൂരിമാർ, നായന്മാർ എന്നുവേണ്ട തരംകിട്ടിയവർ എല്ലാം തിരുവിതാംകൂറിൽ ചെന്നു ശരണം പ്രാപിച്ചു. ശ്രീപത്മനാഭദാസൻ അവരെ എല്ലാം യഥാർഹം ആദരിച്ച് അഭയപ്രദാനവും ചെയ്തു.

തന്റെ വായിൽ വന്നു വീഴാൻ പോകുന്ന കബളങ്ങളെ മഹാരാജാവ് അപഹരിച്ചതു മൈസൂർവ്യാഘ്രം സഹിച്ചില്ല. തിരുവിതാംകൂറിനെ ആക്രമിക്ക തന്നെ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി സുൽത്താൻ കൊച്ചിരാജാവിനെ ഭേഷജപ്പെടുത്തിനോക്കി; അതു ഫലിച്ചില്ല. പിന്നീട് അന്നു തിരുവിതാംകോട്ടുനിന്നു ഡച്ചുകാരോടു വാങ്ങിച്ചിരുന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ട തന്റെ രാജ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണെന്ന് ഒരു കാരണം കെട്ടിച്ചമച്ചുകൊണ്ടു ടിപ്പു ൯൬൫ ധനു ൧൫-ാംനു- കോട്ടയ്ക്കു സമീപം വന്ന് സേനാനിവേശം ചെയ്തു. ൧൭-ാംനു- രാത്രിയിൽ കോട്ട പൊളിക്കാനുള്ള യത്നം ആരംഭിച്ചു. പിറേറ ദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ സുൽത്താന്റെ സൈന്യത്തിൽ ചിലർ കോട്ടയ്ക്കകത്തു കടന്നു എങ്കിലും ശ്രീപത്മനാഭകാരുണ്യത്താൽ

കൊത്തളത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്ന രാജഭടന്മാരുടെ വെടികൾ വിചാരിച്ചതിലധികം ഫലിക്കയാൽ ഒരു ആകസ്മികഭയം ശത്രുസൈന്യത്തെ ആസകലം വ്യാപിച്ച് ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. ഭയാക്രാന്തമായ തുലുഷ്കസൈന്യം പിൻതിരിഞ്ഞു പലായനം ചെയ്തു. തുലുക്കർക്ക് വലുതായ ആൾച്ചേതം വന്നതിനു പുറമേ സുൽത്താന് സ്ഥായിയായ അംഗഭംഗത്തിനും ഇടയായി. പലായനസംഭ്രമത്തിൽ പല്ലക്കിൽനിന്നു വീണു കാലൊടിഞ്ഞ ടിപ്പുസ്സുൽത്താൻ ഉപേക്ഷിച്ച മുദ്രവാളും അനേകം ആഭരണങ്ങളും മററും മഹാരാജാവിനു ജയചിഹ്നങ്ങളായി ലഭിച്ചു.

ടിപ്പു തനിക്കുണ്ടായ അവമാനത്തിനും പരാജയത്തിനും പകരം വീട്ടണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അടുത്ത മീനമാസത്തിൽ തക്കതായ സന്നാഹത്തോടുകൂടി വീണ്ടും ആയിക്കോട്ടയെ ഉപരോധിച്ച്, തിരുവിതാംകോട്ട കടന്ന്, കൊള്ളചെയ്തുകൊണ്ട് ആലുവാവരെ തെക്കോട്ടു വരികയും അപ്പോഴേക്കു മഹാരാജാവിൻെറ ബന്ധുക്കളായ കമ്പനിക്കാർ മൈസൂരിലേ തലസ്ഥാനമായ ശ്രീരംഗപട്ടണത്തെ ആക്രമിച്ചിരിക്കുന്ന വർത്തമാനം കേട്ടു "തെക്കോട്ടു പോകാനായിട്ടു തന്നെ" വടക്കോട്ടു തിരിക്കയും ചെയ്തു. ടിപ്പു സുൽത്താൻെറ ഈ അഭിഷേണനത്തിനു "പടയോട്ടം" എന്നും "കലാപം" എന്നും പേരുകൾ സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

പാഠം ൨൯.

ശകുന്തളാനിരസനം.

ദുഷ്ഷന്തമഹാരാജാവു് ശകുന്തളയെ ഗാന്ധർവമായി വിവാഹംചെയ്തു് അഞ്ചാറു ദിവസം ആശ്രമത്തിൽ താമസിച്ചിട്ടു് നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിയതിൻെറ ശേഷം പ്രവാസപ്രതി-

നിവൃത്തനായ കണ്വമഹർഷി ഗർഭിണിയായ ശകുന്തളയെ അഭിനന്ദിച്ച ശാർങ്ഗരവൻ, ശാരദ്വതൻ എന്ന ശിഷ്യന്മാരേയും ഗൗതമിയേയും കൂട്ടി പുത്രിയെ രാജധാനിക്ക് അയച്ചു. അവർ രാജഗൃഹത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവരെ രാജപുരോഹിതൻ സൽക്കരിച്ച്, സഭയിലേക്ക പ്രവേശിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം—

പുരോഹിതൻ—(മുമ്പോട്ടു ചെന്നിട്ട്) ഈ തപസ്വികളെ വിധിപ്രകാരം സൽക്കരിച്ചിരിക്കുന്നു; ഇവർ തങ്ങളുടെ ഉപാധ്യായന്റെ സന്ദേശം കൊണ്ടുവന്നിരിക്കയാണ്; അതിവിടെ കേൾക്കണം.

രാജാ.—ഭഗവാന്റെ കല്പന എന്താണ്?

ശാർങ്ഗരവൻ—എന്റെ പുത്രിയെ അങ്ങ് അന്യോന്യസമയപ്രകാരം പരിഗ്രഹിച്ചതു നിങ്ങളുടെ രണ്ടാളുടെയും പേരിലുള്ള വാത്സല്യത്താൽ ഞാൻ അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു. ആയതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ഗർഭിണിയായ ഇവളെ സഹധർമ്മചാരണത്തിന്നായി ഭവാൻ സ്വീകരിക്കണം.

ഗൗതമി—ആര്യാ, എനിക്കും ചിലതു പറഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്; പക്ഷെ അതിനവസരം കാണുന്നില്ല. എങ്ങനെ എന്നാൽ—

ചിന്തിച്ചതില്ലിവൾ ഗുരുക്കളെ; അങ്ങുമൊട്ടു
ചോദിച്ചതില്ല വധുബന്ധുജനാനുവാദം;
ബോധിച്ചപോലിരുവർ നിങ്ങൾ രഹസ്യമായി-
സ്സാധിച്ച സംഗതിയിലാരൊടെവന്നു ചോദ്യം?

ശകുന്തള—(വിചാരം) ആര്യപുത്രൻ എന്തു പറയുമോ?

രാജാ.—ഇതെന്താണ് പ്രസംഗിച്ചത്?

ശകുന്തള—(വിചാരം) ഈ വാക്ക തീ കോരിയിടുന്നല്ലോ.

ശാർങ്ഗ.—എന്താണെന്നോ? ലോകതന്ത്രത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക തന്നെയല്ലയോ അധികം പരിജ്ഞാനം?

സതിയെങ്കിലും പിതൃഗൃഹത്തിൽ വാഴുകിൽ
പതിയുള്ള മങ്കയെ ജനം പഴിച്ചിടും;
അതിനാൽ സ്വബന്ധുജനമങ്ങു പെണ്ണിനെ-
പ്പതിയോടു ചേർത്തിടുമവൻ ത്യജിക്കിലും.

രാജാ.— അല്ലാ — ഈ സ്ത്രീയേ ഞാൻ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടുണ്ടേന്നോ?

ശകു.— (വിഷാദത്തോടെ വിചാരം) ഹൃദയമേ, നിന്റെ ആശങ്ക ശരിയായി.

ശാർങ്ഗ.— വീഴ്ച വന്നതു നിനച്ചൊരീച്ചയോ,
പുച്ഛമോ കൃശരിൽ, മുഷ്ക തന്നെയോ?

രാജാ.— ഇതെന്താണ് ഇല്ലാത്തതുണ്ടെന്നു സങ്കല്പിച്ച ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത്?

ശാർങ്ഗ.— വായ്ക്കുമീവക വികാരമൊക്കവേ
മിക്കവാറു മധികാരമത്തരിൽ.

രാജാ.— എനിക്കു നല്ല ശകാരം കിട്ടി.

* * *
* * *

അല്ലേ തപോധന, ഞാൻ തന്നെ വിചാരിച്ചു നോക്കീട്ടും ഈ സ്ത്രീയെ സ്വീകരിച്ചതായി ഓൎമ്മിക്കുന്നില്ല. പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് സ്പഷ്ടമായ ഗർഭലക്ഷണമുള്ള ഇവളെ പരദാരപ്രവേശശങ്ക കൂടാതെ പരിഗ്രഹിക്കുന്നതു?

ശകു.— (വിചാരം) ഹൃദയമേ, വിവാഹസംഗതിതന്നെ ഇവിടെ തൎക്കത്തിലായിരിക്കുന്നു; ഇനി എന്തിനാണു നിനക്ക് അങ്ങേ അററം കടന്നുള്ള മോഹങ്ങൾ.

ശാർങ്ഗ.— എന്നാൽ വേണ്ട:—
ഭാവിക്കു വേണ്ടിയതിതേ മുററ കന്യയാളിൽ
കൈ വെച്ചു വീഴ്ച വകവെച്ചു മുനീന്ദ്രനോടു;
മോഷ്ടിച്ചു വസ്തു വിരവോടു വിളിച്ചിണക്കി
മോഷ്ടിച്ച പൂരുഷനു താനിവനേകിയല്ലോ.

ശാരദ്വ.— ശാർങ്ഗരവ! താനിനി മതിയാക്ക! ശകുന്തളേ, ഞങ്ങൾ പറയേണ്ടതു പറഞ്ഞു; യോഗ്യനായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്തരം ഇങ്ങനെയാണ്. അടയാളവാക്ക വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ കേൾപ്പിക്ക.

ശകു.— (വിചാരം) അങ്ങനെ ഒക്കെ ഇരുന്ന അനുരാഗം ഇത്രത്തോളം ഭേദപ്പെട്ട നിലയിൽ ഇനി ഓർമ്മിപ്പിച്ചിട്ട് എന്താണ് ഫലം? എങ്കിലും ആത്മശോധനത്തിനുള്ള തുനിവാണിത്. (വെളിവായിട്ട്) ആര്യപു   , (പാതിക നിറുത്തീട്ടു) വിവാഹകാര്യം തർക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഇതല്ലല്ലോ സംബോധനത്തിന്റെ മുറ, പൌരവ! അന്ന് ആശ്രമത്തിൽ വച്ച് പച്ചപ്പാവമായ ഈയുള്ളവളെ കള്ളസ്സത്യം ചെയ്തു ചതിച്ചിട്ട് ഈ മാതിരി വാക്ക പറഞ്ഞു ഇപ്പോൾ നിരസിക്കുന്നതു അങ്ങേക്കു യുക്തം തന്നെ!

രാജാ.— (ചെവി പൊത്തിക്കൊണ്ടു) ശാന്തം പാപം!!

ശകു.— അങ്ങിപ്പറയുന്നതു പരമാർത്ഥമായിട്ടു തന്നെ എന്നെ പരപരിഗ്രഹമെന്നു ശങ്കിച്ചിട്ടാണെങ്കിൽ ഈ അഭിജ്ഞാനംകൊണ്ടു് അങ്ങേ സംശയം തീർക്കാം.

രാജാ.— ഉത്തമപക്ഷം തന്നെ; എന്നാൽ അതു കാണട്ടെ.

ശകു.— (മോതിരവിരൽ തപ്പീട്ടു) അയ്യോ! കഷ്ടം! കഷ്ടം! എന്റെ വിരലിൽ മോതിരം കാണുന്നില്ലല്ലോ.

(വിഷാദിച്ചു ഗൌതമിയുടെ മുഖത്തു നോക്കുന്നു.)

ഗൌതമി— ശക്രാവതാരത്തിൽ വെച്ചു ശചീതീർത്ഥത്തെ വന്ദിച്ച സമയം മോതിരം നിന്റെ വിരലിൽനിന്ന് ഊരിപ്പോയതായിരിക്കണം.

രാജാ.— (മന്ദഹാസത്തോടുകൂടി) ഇതാണ് സ്ത്രീകൾക്കു കണക്കിനുത്തരം തോന്നിക്കൊള്ളുമെന്നു പറയാറുള്ളതു്.

ശകു.— ഇതു എന്റെ ദുർവ്വിധിമാഹാത്മ്യമാണ്. വേറെ ഒന്നു പറയാം —

രാജാ.—ഇനി കേൾക്കേണമെന്നായി, ആകട്ടെ അതും ആവാം.

ശകു.—അന്നൊരു ദിവസം ആററുവഞ്ചിക്കെട്ടിലിരിക്കുമ്പോൾ താമരയിലയിൽ വെച്ചിരുന്ന വെള്ളം അങ്ങേടെ കൈയിലായിരുന്നു.

രാജാ.—കേൾക്കട്ടെ—

ശകു.—അപ്പോൾ ഞാൻ പുത്രനേപ്പോലെ ഭാവിച്ചുവന്ന ദീർഘാപാംഗൻ എന്ന മാൻകുട്ടി അടുത്തുവന്നു. അങ്ങു കരുണ തോന്നീട്ട് ആദ്യം ഈ മാൻകുട്ടി കുടിക്കട്ടെ എന്നു് പറഞ്ഞു് വെള്ളം അതിൻെറ നേരെ കാണിച്ചു. പരിചയം പോരാഞ്ഞതിനാൽ അങ്ങേ കൈയിൽനിന്നു് അതു വെള്ളം കുടിച്ചില്ല; പിന്നീട് ആ വെള്ളം തന്നെ ഞാൻ വാങ്ങിക്കാണിച്ചപ്പോൾ അതു കുടിച്ചു; അപ്പോൾ അങ്ങു് "എല്ലാവൎക്കും അവരവരുടെ കൂട്ടുകാരിൽ വിശ്വാസമുണ്ടു; രണ്ടാളും വനവാസികളാണല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു് എന്നെ പരിഹസിച്ചു.

രാജാ.—തങ്ങളുടെ കാൎയ്യം കാണ്മാൻവേണ്ടി സ്ത്രീകൾ ഈ വിധം ഭംഗിയായി കെട്ടിച്ചമച്ചു പറയുന്നതു കേട്ട് വിഷയാസക്തന്മാർ അകപ്പെട്ടുപോകുന്നു.

ഗൗത.—മഹാനുഭാവനായ അങ്ങു് ഇങ്ങനെ പറയുന്നതു യുക്തമല്ല. തപോവനത്തിൽ വളൎന്ന ഇവൾ വഞ്ചനമാൎഗ്ഗം അഭ്യസിച്ചിട്ടില്ല.

രാജാ.—അല്ലയോ വൃദ്ധതാപസീ,—

വാൎദ്ധക്യം സ്വതേ ഒരു തിറം ജന്തുവിൻസ്ത്രീ-
വൎഗ്ഗത്തിലും; മനുജജാതിയിലെത്ര വേണ്ട!
മററുള്ള പക്ഷികൾ മുമ്പൊന്നരമായി മുട്ട
മുററും വരയ്ക്കു കുയിലിൻ പിട പോററിടുന്നു.

ശകു.—(കോപത്തോടെ) അനാൎയ്യാ, ശേഷം പോരും

അങ്ങേപ്പോലെയെന്നാണ് അങ്ങേയ്ക്കു ഭാവം; പുല്ലുകൊണ്ടു മറഞ്ഞ കിണറുപോലെ ധൎമ്മച്ചട്ടയിട്ടു മൂറുക്കിയ അങ്ങേടെ മട്ട് മററാരെങ്കിലും കാട്ടുമോ?

രാജാ. — ഭദ്രേ ദുഷ്യന്തൻെറ ചരിതം പ്രസിദ്ധമാണ്; ഇതു മാത്രം കേട്ടിട്ടില്ല.

ശകു. — കൊള്ളാം! ആകക്കൂടെ എന്നെ താന്തോന്നി ആക്കിത്തീൎത്തു അല്ലേ? മുഖത്തിൽ തേനും മനസ്സിൽ വിഷവും വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇയാളുടെ പിടിയിൽ, പുരുവംശത്തിലുള്ള വിശ്വാസംകൊണ്ടു്, ഞാൻ അകപ്പെട്ടുപോയല്ലോ.

(വസ്ത്രത്തിൻെറ തുമ്പുകൊണ്ടു മുഖം മറച്ചു കരയുന്നു.)

ശാൎങ്ഗ. — സ്വയംകൃതമായ ചാപല്യം ഇങ്ങനെയാണ് തിരിഞ്ഞടിക്കുന്നത് —

അതിനാലെതുമാചരിക്ക സൂക്ഷി-
ച്ചതിലും പിന്നെ രഹസ്സിലുള്ള വേഴ്ച;
സ്ഥിതിയൊന്നുമറിഞ്ഞിടാതെ ചെയ്താ-
ലിതുപോൽ ബന്ധുത ബദ്ധവൈരമാകും.

രാജാ. — ഈ സ്ത്രീയുടെ വാക്കു മാത്രം വിശ്വസിച്ച് നമ്മെ എന്താണിങ്ങിനെ സ്പഷ്ടമായി ദുഷിക്കുന്നതു?

ശാൎങ്ഗ. — (രാജാവിനെ നോക്കി അസഹ്യഭാവത്തോടെ) കേട്ടില്ലേ, കീഴ്മേലാക്കി പറയുന്നതു.

പാരിൽ പിറന്നതു മുതൽ ചതിയെന്നതുള്ളിൽ
കേറാത്തൊരാൾ പറവതൊക്കയുമപ്രമാണം:
നേരസ്ഥരായി വിലസട്ടെ പഠിത്തമെന്നു
പോലും പറഞ്ഞു പരവഞ്ചനയഭ്യസിപ്പോർ.

രാജാ. — ഹേ, നേരസ്ഥ, ഇതു സമ്മതിച്ചു. എന്താണ് പിന്നെ ഇവളെ ചതിച്ചിട്ട് എനിക്കു കിട്ടാനുള്ളത്?

ശാൎങ്ഗ. — അധോഗതി.

രാജാ. — അധോഗതി ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നതു് വിശ്വസിക്കത്തക്കതല്ല.

ശാൎങ്ഗ. — രാജാവേ, എന്തിനു തൎക്കിക്കുന്നു? ഞങ്ങൾ ഗുരുവിന്റെ കല്പന അനുഷ്ഠിച്ചു; ഇനി പോകുന്നു.

ഇക്കന്യ നീ വേട്ടൊരു പത്നിയത്രേ;
കൈക്കൊൾകതാൻ തള്ളുക താൻ യഥേഷ്ടം:
പാണിഗ്രഹം ചെയ്തു പരിഗ്രഹിച്ച
പെണ്ണിന്റെ മേലേതിനു കോയ്മയില്ല?

ഗൗതമി, മുമ്പേ നടക്കു! (പുറപ്പെടുന്നു.)

ശകു. — ഈ ധൂൎത്തൻ എന്നെ വഞ്ചിച്ചു; നിങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുന്നോ? (പിന്നാലെ പുറപ്പെടുന്നു.)

ശാൎങ്ഗ. — (കോപത്തോടുകൂടി തിരിഞ്ഞു നിന്നു്) ആ് ഹാ്! തൊട്ടതിനൊക്കെ കുററം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഇനിയും നീ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രവൎത്തിക്കുന്നോ?

(ശകുന്തള പേടിച്ചു വിറയ്ക്കുന്നു.)

ശാൎങ്ഗ. — ക്ഷിതിപൻ കഥിച്ചതു കണക്കു തന്നെ നിൻ-
സ്ഥിതിയെങ്കിലെന്തിനു പിതാവിനിന്നി നീ?
സതിയെന്നു തന്നെ നിജ ബോധമെങ്കിലോ
ക്ഷതിയെന്തു ഭൎത്തൃഗൃഹദാസ്യമേൽക്കിലും?

രാജാ. — അല്ലയോ, താപസ, എന്തിനാണിവളെ ചതിക്കുന്നതു്?

ശാൎങ്ഗ. — രാജാവേ, ഒരു വേള ബദ്ധപ്പാടുകളുടെ ഇടയിൽ മറവി വന്നുപോയതാണെങ്കിൽ അധൎമ്മഭീരുവായ അങ്ങേയ്ക്കു് പത്നീപരിത്യാഗം ശരിയാണോ?

രാജാ. — ഇതിൽ ഗുരുലാഘവം ഞാൻ ഭവാനോടു തന്നെ ചോദിക്കുന്നു.

മറക്കയോ ഞാൻ, ഇവൾ കൈതവം ചമ-
ച്ചുരയ്ക്കയോ എന്ന വിശങ്കയിങ്കൽ, ഞാൻ
പരിഗ്രഹിച്ചുള്ളവളെ ത്യജിക്കണോ?
പരാംഗനാസംഗകളങ്കമേൽക്കണോ?

അനന്തരം പുരോഹിതൻെറ ഗൃഹത്തിൽ ശകുന്തള പ്രസവിക്കുന്നതുവരെ താമസിക്കട്ടെ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ പ്രകാരം അവൾ അങ്ങോട്ടു പോകുന്ന മദ്ധ്യേ ഒരു അപ്സരസ്ത്രീ ആകാശത്തിൽനിന്നിറങ്ങി അവളെ കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടു പോയി.

പാഠം നം.

രേണു (ഒന്നാം ഭാഗം).

നാം അധിവസിക്കുന്ന ഭൂമിയെച്ചുററി പൊതിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന വായുമണ്ഡലത്തിൽ വ്യാപിച്ച് മിക്കപ്പോഴും നമുക്ക് ഉപദ്രവം ചെയ്യുന്ന മൺപൊടിയുടെ പ്രയോജനമെന്താണെന്നു ചോദിച്ചാൽ മനുഷ്യൻെറ സുഖത്തിനും സ്വാസ്ഥതയ്ക്കും ഹാനി വരുത്തുകയല്ലാതെ മററു യാതൊരു ഫലവും അതിന്നില്ല എന്നേ മിക്കവാറും ജനങ്ങൾ ഉത്തരം പറകയുള്ളൂ. വലിയ നഗരങ്ങളിൽ മൺപൊടി ഭവനങ്ങൾക്കകത്തു പ്രവേശിച്ച പല വിധത്തിലും അസൌഖ്യ-ഹേതുവായിത്തീരുന്നുണ്ട്; നഗരവാസികളിൽ പലരും പലവിധ രോഗബീജങ്ങൾ ഇടകലൎന്ന രേണുക്കളെ നാസാദ്വാരങ്ങളിൽ കൂടെ വായുസമേതം ശ്വസിച്ച് ആരോഗ്യവിഹീനന്മാരായി പരിണമിക്കാറുണ്ട്. രേണു കണ്ണിൽ പ്രവേശിച്ച പലൎക്കും നേത്രരോഗങ്ങൾ വരുത്തുകയും ചിലരെ തീരെ അന്ധരാക്കിത്തീൎക്കയും ചെയ്യാറുണ്ടെന്നുള്ളതിലേയ്ക്ക് ആധുനികവൈദ്യന്മാരുടെ അനുഭവം ഉത്തമസാക്ഷിയാകുന്നു.

എങ്കിലും മൺപൊടിമൂലം മനുഷ്യൎക്ക സുഖഹാനി വരുന്നത് അതു പ്രവേശിക്കരുതാത്ത സ്ഥലത്ത് അതിന്ന് പ്രവേശം ലഭിക്കുന്നതിനാലും പ്രകൃതിയിലുള്ള സാധനങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ അലംഘ്യങ്ങളായ ചില നിയമങ്ങളുള്ളതു നാം വേണ്ടുംവണ്ണം വകവെയ്ക്കാത്തതിനാലും മാത്രമാകുന്നു.

വാഹനങ്ങൾ വലിക്കുന്നതിന്നു നാം ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന കുതിര, കാള മുതലായ മൃഗങ്ങളെ കൈവിട്ട് യന്ത്രങ്ങൾ മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്ന കാലം വരുമ്പോൾ രോഗബീജങ്ങൾ ഇടകലൎന്ന രേണുക്കളെ നഗരങ്ങളിലേ രാജപാതകളിൽനിന്ന് ഇല്ലായ്മ ചെയ്‌വാൻ നമുക്കു സംഗതിയായി എന്നു വരാം. എന്നാലും വായുവിൽ സമ്മിശ്രമായി കിടക്കുന്ന രേണുക്കളെ അശേഷം ഇല്ലാതാക്കുവാൻ യാതൊരു മനുഷ്യനും യാതൊരു കാലവും സാധിക്കുന്നതല്ല. അങ്ങനെ വന്നിരിക്കുന്നതു ഒരു ഭാഗ്യവുമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ ഭൂമിയിൽ നമുക്കു ആനന്ദപ്രദമായി കാണുന്ന സൌന്ദൎയ്യത്തിന്നെല്ലാം കാരണഭൂതമായി നിന്ന് ഭൂമിയെ മാനുഷനിവാസത്തിന്നുപയുക്തമാക്കി നിലനിറുത്തിപ്പോരുന്ന സാധനം രേണുക്കളാകുന്നുവെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇപ്പോൾ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തുടരെത്തുടരെ പുതുതായി കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന ഓരോ തത്വങ്ങൾ എത്രയോ അത്ഭുതങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ഇതുകൾ, പണ്ടു യക്ഷകിന്നരഗന്ധൎവ്വാദികളേക്കൊണ്ടു പുരാണകൎത്താക്കന്മാർ കേവലസങ്കല്പശക്തിയാൽ മാത്രം ആകാശത്തിൽ നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ചരിത്രങ്ങളേപ്പോലും അതിശയിക്കുന്നു. എന്നാൽ പ്രകൃതിയിൽ രേണുക്കൾക്കു കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികളേയും അവയുടെ സ്വഭാവതത്വങ്ങളേയും കുറിച്ചു നവീനമായി വെളിപ്പെട്ടുവന്നിട്ടുള്ള വാസ്ത-

വങ്ങൾ മേൽ കാണിച്ച രണ്ടുവക ആശ്ചൎയ്യങ്ങളേയും അതി-ക്രമിച്ചവയാകുന്നു.

ആകാശവും സമുദ്രവും നീലവൎണ്ണമായിക്കാണുന്നതെ-ന്തുകൊണ്ടാണെന്നറിവാൻ മുൻകാലങ്ങളിലെ പ്രകൃതിശാസ്ത്ര-ജ്ഞന്മാർ താൽപൎയ്യപ്പെട്ടുകയാകട്ടെ അതിന്നു ഗ്രഢമായ വല്ല കാരണവും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ഊഹിക്കയാകട്ടെ ചെയ്തി-രുന്നില്ല. ശുദ്ധവായുവിന്റേയും ശുദ്ധജലത്തിന്റേയും സ-ഹജമായ നിറം നീലമാണെന്നും, വായു സമീപമായിരി-ക്കുംപോഴും, ജലം സ്വല്പമായിരിക്കുംപോഴും അതു നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പതിയത്തക്ക ബലമില്ലായ്കയാൽ ലഘുവായ ഒരു ഛായ മാത്രമായിരിക്കുന്നുവെന്നും അതുനിമിത്തം അ-നേകം നാഴിക ദൂരെ നിബിഡമായി കിടക്കുന്ന വായുവി-ന്റേയും വലിയ ജലാശയങ്ങളിൽ അനേകായിരം അടി ആ-ഴമായി കിടക്കുന്ന ജലത്തിന്റേയും നിറം മാത്രമേ നമുക്കു നേത്രഗോചരമാകയുള്ളുവെന്നും ആയിരുന്നു അവർ വളരെ കാലമായി കരുതിപ്പോന്നിരുന്നതു.

എന്നാൽ സൂൎയ്യോദയാസ്തമയകാലങ്ങളിൽ നാം പതി-വായി ചക്രവാളത്തിന്റെ സമീപം കണ്ടുവരുന്ന നാനാ-വിധ വിശിഷ്ടവൎണ്ണങ്ങൾക്കും ഉദയത്തിന്നു മുമ്പേയും അസ്ത-മയത്തിന്നു ശേഷവും നമുക്ക് ആദിത്യൻ ചക്രവാളത്തിൻ കീഴേ ഇരിക്കുംപോൾ ആദിത്യകിരണങ്ങൾ പതിക്കുന്ന ഹി-മാദ്രിശിഖരങ്ങളിൽ ഇപ്രകാരം തന്നെ അതിമനോഹരമാ-യിക്കാണുന്ന വിവിധവൎണ്ണങ്ങൾക്കും, മേല്പറഞ്ഞതു മതിയായ ഒരു യുക്തിയായിരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നു കാണ്കയാൽ ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഈ കഴിഞ്ഞ നൂററാണ്ടിൽ ഇതിന്റെ വാ-സ്തവതത്വം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ഉത്സാഹിച്ചുതുടങ്ങി.

൧൮൬൯-ാമാണ്ടിൽ ടിൻഡൽ എന്നു പേരായ ഒരു പ-ണ്ഡിതൻ വായു ദൃശ്യമോ അദൃശ്യമോ എന്നറിവാൻ പല

പരീക്ഷകൾ കഴിച്ചു. മിക്കതും അന്ധകാരമായ ഒരു മുറിക്കകത്ത് സൂൎയ്യരശ്മി ഒരു സൂക്ഷ്മസുഷിരത്തിൽ കൂടെ പ്രവേശിച്ചാൽ രശ്മിമാൎഗ്ഗത്തിലുള്ള വായുവിൽ ചില അണുക്കൾ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എല്ലാവരും കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ. ആ അണുക്കൾ ഒട്ടും വായുവിലില്ലാതെ ഇരുന്നാൽ ആ സൂൎയ്യരശ്മിമാൎഗ്ഗം കാണ്മാൻ കഴിവില്ലാത്തതാണെന്നും, എത്രയും ചെറിയ അണുക്കൾ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമായി വായുവിലുണ്ടായിരുന്നാൽ രശ്മിമാൎഗ്ഗത്തിലുള്ള വായു ആകാശനീലനിറമായി കാണാവുന്നതാകുന്നു എന്നും ആ മഹാ വിദ്വാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു; അതു പലവിധ പരീക്ഷകൾമൂലേന തെളിയിക്കയും ചെയ്തു. നീണ്ട ഒരു കണ്ണാടിക്കുഴലിൽ കൂടെ വിദ്യുദ്ദീപരശ്മി പ്രവേശിപ്പിച്ചാൽ സാധാരണ വായു ആ കുഴലിലുള്ളിടത്തോളം കാലം ആ കുഴലിന്നകത്ത് എത്രയും തേജസ്സോടു കൂടിയ ഒരു പ്രകാശവിശേഷം കാണാം; പ്ലാററിനംകമ്പികൊണ്ടു മടഞ്ഞ ഒരു വലക്കഷണം ആ കുഴലിൻെറ ഒററത്തു വെച്ചു തപിപ്പിച്ച് അതിൽ കൂടെ കുഴലിൻെറ ഉള്ളിലേക്കു വായുവിനെ കടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന വായുവിലുണ്ടായിരുന്ന രേണുക്കളെല്ലാം ഈ വലയിന്മേൽവെച്ചു ദഹിച്ചുപോകുന്നതിനാൽ രേണുവില്ലാത്ത വായു കുഴലിന്നകത്തു വൎദ്ധിക്കുന്തോറും പ്രകാശത്തിൻെറ മാത്ര കുറഞ്ഞുപോകും. രേണുക്കൾ ഒട്ടും ഇല്ലാത്ത വായുകൊണ്ടു കുഴൽ നിറഞ്ഞാലുടനെ തന്നെ വിദ്യുദ്ദീപരശ്മി അദൃശ്യമായിത്തീൎന്നിട്ട് കുഴലിന്നകത്ത് ഒരു വിധം കറുത്ത പുക നിറഞ്ഞാലുണ്ടാകാവുന്ന ഒരു പ്രതീതി ഉണ്ടാകും. വീണ്ടും രേണുക്കൾ മുഴുവനും ദഹിക്കാത്ത വായു അസാരം കുഴലിന്നകത്തു പ്രവേശിപ്പിച്ചാൽ മങ്ങിയ ഒരുവിധം നീലച്ഛായ കണ്ടുതുടങ്ങും. ഇങ്ങനെ ക്രമേണ രേണുമിശ്രമായ വായു കുഴലിൽ വൎദ്ധിച്ചുവരുന്തോറും ഈ

നീലച്ഛായ കടുന്നീലമായി ആകാശവർണ്ണത്തിനു തുല്യമായിത്തീൎന്നിട്ടു ക്രമേണ മങ്ങിമങ്ങി നമ്മുടെ ചുററുമുള്ള വായുവെപ്പോലെ വർണ്ണവിഹീനമായി പരിണമിക്കും. ഇതെല്ലാം ടിൻഡൽ പണ്ഡിതർ സൎവ്വൎക്കും ഗ്രഹിക്കാവുന്ന വിധത്തിൽ തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇതിൽനിന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന സംഗതികൾ എന്തെന്നാൽ:—വായുവിൽ വിവിധപരിമാണത്തിൽ അസംഖ്യം രേണുക്കൾ അടങ്ങിട്ടുണ്ടു്; വായുവിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ആദിത്യരശ്മികളെ ഈ അണുക്കളാകുന്നു പ്രതിഫലനം ചെയ്തു നമുക്കു ദൃഷ്ടിഗോചരമാക്കിത്തീൎക്കുന്നതു; ഈ അണുക്കളെ വായുവിൽനിന്നു തീരെ ദഹിപ്പിച്ചു നശിപ്പിക്കാവുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഇവ മിക്കവാറും ജീവപദാൎത്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചവയാകുന്നു. അതിനാലത്രേ അവ അത്ര ഘനംകുറഞ്ഞു നിരന്തരം വായുവിൽ വ്യാപിച്ചു നീന്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു. ഈ അണുക്കൾ വായുവിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ വെളിച്ചമുണ്ടാകുന്നതു് അസാദ്ധ്യമാണു്. വെളിച്ചം എന്നു പറയുന്നതു മഴവില്ലിൽ നാം കണ്ടുവരുന്ന സപ്തവൎണ്ണങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുണ്ടാകുന്ന വെളുത്ത പ്രകാശമാണെന്നു പ്രകൃതിശാസ്ത്രതത്വവേദികൾ പണ്ടേ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സൂൎയ്യകിരണങ്ങളിലുള്ള ഈ സപ്തവൎണ്ണങ്ങളിൽ ഓരോ തരത്തിനു പ്രതിഫലനം ഓരോ വിധമാകയാൽ വായുമണ്ഡലത്തിന്റെ അതിദൂരഭാഗത്തിലിരിക്കുന്ന രേണുക്കൾ നീലരശ്മികളെ എളുപ്പത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. അതിനാലത്രേ നാം ആകാശത്തെ നീലനിറമുള്ള ഒരു കമാനമായി കാണുന്നതു്. ഈ സംഗതിയെല്ലാം മേൽപ്പറഞ്ഞ പരീക്ഷകളിൽ നിന്നുളവായിട്ടുള്ള അനുമാനങ്ങളാകുന്നു.

ഭൂമിയിൽനിന്നു മേലോട്ടു ചെല്ലുംതോറും വായുമണ്ഡലത്തിലുണ്ടാകുന്ന അണുക്കൾ ഘനംകുറഞ്ഞു നേത്ര-

പോകുന്നുവെന്നു ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഭൂമിക്കടുത്തിരിക്കുന്ന വായുവിൽ അധികം ഘനവും വലിപ്പവുമുള്ള രേണുക്കൾ ഉണ്ടാകയാൽ അവ എല്ലാ വൎണ്ണങ്ങളിലുമുള്ള കിരണങ്ങളേയും ഒരുപോലെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതു നിമിത്തം നാം നീലവൎണ്ണത്തിനു പകരം ധവളവൎണ്ണം കണ്ടുവരുന്നു. ഇതു ഗ്രഹിപ്പാൻ അത്ര പ്രയാസമില്ല. മേലോട്ടു ചെല്ലുംതോറും വായുവിനു ഘനം കുറയുന്നു. അതിനാൽ ഘനമേറിയ രേണുക്കൾ അവിടെ സഞ്ചരിപ്പാൻ അസമൎത്ഥങ്ങളായിട്ടു താണുപോകുന്നു; താണുവന്നിട്ട് അവ ഘനമേറിയതും തങ്ങളെ താങ്ങുവാൻ കഴിവുള്ളതുമായ ഭൂമിക്ക് അടുത്ത വായുവിൽ വ്യാപിച്ചു നീന്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ വായുവിൽ ഓരോരിക്കൽ പല ദിക്കിലേക്കും പലവിധ വേഗത്തിലുമായി ഉണ്ടാകുന്ന ചലനങ്ങൾ നിമിത്തം ഈ രേണുക്കൾ പല അടരുകളായും പലവിധം ഘനത്തിലായും അണിയണിയായി ചമയുന്നു. അതിനാൽ അതാതു സ്ഥിതിക്ക് അനുരൂപമായി ആദിത്യകിരണങ്ങളിലുള്ള നാനാ വൎണ്ണങ്ങൾ ഈ രേണുക്കളുടെ അടരുകളിൽ പ്രതിഫലിക്കും. മേഘങ്ങൾ തങ്ങളുടെ നേൎമ്മയ്ക്കും, ഘനത്തിന്നും, സാമീപ്യത്തിന്നും, ദൂരത്തിനും അനുരൂപമായി സൂൎയ്യരശ്മികളിലുള്ള വൎണ്ണങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുകയോ പ്രതിഫലിപ്പിക്കയോ ചെയ്യും. ഇതു നിമിത്തമത്രേ സൂൎയ്യോദയാസ്തമയകാലങ്ങളിൽ നാം ആകാശത്തിൽ നയനാഹ്ലാദകരങ്ങളായ തേജഃപുഞ്ജങ്ങളെ വിവിധവൎണ്ണങ്ങളിൽ കണ്ടുവരുന്നതു. സൂൎയ്യന്റെ സ്ഥിതി മാറുന്നതിന്നു തക്കവണ്ണം ഈ വിധം ജ്യോതിസ്സിന്നും വൎണ്ണവ്യത്യാസം കണ്ടുവരുന്നതും ഇതു ഹേതുവായിത്തന്നെയാകുന്നു.

ഇങ്ങനെ നാം നിസ്സാരമായി ഗണിച്ചുവരുന്നതും, രോഗകാരണവും അസഹ്യഹേതുവും എന്നു കരുതി വെറുത്തു

വരുന്നതുമായ രേണുക്കൾ നമ്മുടെ ജീവസന്ധാരണത്തിന്നും സുഖപ്രാപ്തിക്കും നയനാനന്ദത്തിന്നും ആധാരമായി നില്ക്കു-ന്നുവെന്നുള്ളത് എത്രയും അത്ഭുതകരമായ ഒരു സംഗതിയാ-കുന്നു; ഇപ്രകാരം പ്രപഞ്ചത്തിൽ മാനുഷബുദ്ധിയ്ക്കു അ-ഗോചരവും അപ്രമേയവും ആയ വേറേയും അനേകം തത്വ-ങ്ങൾ നാം നിസ്സാരമായി ഗണിച്ചുപോരുന്ന ഓരോ വസ്തു-ക്കളിൽ സൃഷ്ടികർത്താവു് നിഗൂഢമാക്കീട്ടുണ്ടു.

ഫ൨൦൦ നം.

രേണു (രണ്ടാം ഭാഗം).

ശുദ്ധജലം ശുദ്ധവായുവേപ്പോലെ വർണ്ണവിഹീനമായ ഒരു വസ്തുവാകുന്നു എന്നാണല്ലോ വിചാരിച്ചുപോന്നിരു-ന്നതു്. എന്നാൽ വായുവിലുള്ള രേണുക്കൾ നിമിത്തം അ-തിന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞപ്രകാരം ഒരു നീലച്ഛായയുണ്ടാകുന്നതു പോലെ തന്നെ വെള്ളത്തിന്നും അതിലുള്ള അസംഖ്യം രേണുക്കൾ നിമിത്തം ഒരു നീലച്ഛായ ലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. സമുദ്രങ്ങളിൽ വളരെ ആഴമുള്ളേടങ്ങളിൽ സൂര്യരശ്മികൾ ഈ രേണുക്കളാൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു് അസാ-ദ്ധ്യമാകയാൽ ഒരു വക ഇരുണ്ട നിറമേ അവിടങ്ങളിൽ കണ്ടുവരാറുള്ളൂ. എങ്കിലും ആഴം കുറഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളിലെ-ല്ലാം ഏകദേശം ഇന്ദ്രനീലത്തിന്നു തുല്യമായ ഒരു നീലച്ഛായ കണ്ടു വരാറുള്ളതു വെള്ളത്തിലുള്ള രേണുക്കൾ വായുവിലു-ള്ളവയേപ്പോലെ തന്നെ നീലരശ്മികളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കു-ന്നതിനാലാകുന്നു. കടലിലേ രേണുക്കളും മുൻപറഞ്ഞപ്ര-കാരം ജീവജാലങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചവയാകുന്നു. സമുദ്ര-ത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ ഭൂതക്കണ്ണാടിയിലൂടേ മാത്രം കാ-ണ്മാൻ പാടുള്ള ലക്ഷോപലക്ഷം പ്രാണികൾ നീന്തിക്കളി-

കുന്നുണ്ടു്. ഓരോ നിമിഷത്തിലും ഈ പ്രാണികൾ അസംഖ്യം എണ്ണം ജനിക്കയും അസംഖ്യം എണ്ണം മരിച്ചുപോകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവയുടെ അസ്ഥികൂടങ്ങൾ അണുക്കളായി വെള്ളത്തിൽ വ്യാപിച്ചുകിടപ്പുണ്ടു്. അങ്ങനെ തന്നെ സമുദ്രത്തിൽ ചെന്നു വീഴുന്ന നദികളും ഈ വക രേണുക്കളെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു് അവിടെ നിക്ഷേപിക്കാറുണ്ടു്. ഇപ്രകാരമത്രേ സമുദ്രജലത്തിൽ രേണുക്കളുണ്ടായി ജലത്തോടു സമ്മിശ്രമായി കിടക്കുന്നതു്.

എന്നാൽ മനുഷ്യജീവനത്തിനു് ഇപ്പുറത്തെതിനെ ഒക്കെയും അതിക്രമിച്ചു പലഗുണങ്ങളും വായുവിലുള്ള രേണുക്കളെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു. മഞ്ഞു്, മേഘം, മഴ എന്നിവയെല്ലാം വായുമണ്ഡലത്തിൽ രേണുക്കളില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു നിങ്ങൾ കേട്ടാൽ അത്ഭുതപ്പെടുകയില്ലയോ; എങ്കിലും വിശ്വസിപ്പാൻ എത്രയും പ്രയാസമായ ഈ അവസ്ഥ നിരാക്ഷേപമായ വാസ്തവമാകുന്നു. ഇരുപത്തഞ്ചു സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പെ ഫ്രാൻസുരാജ്യത്തിലെ രണ്ടു പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഈ പരമാൎത്ഥം അറിഞ്ഞു പ്രസ്താവിച്ചുവെങ്കിലും അതു പരീക്ഷിച്ചു പൂൎണ്ണമായി സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയതു ൧൮൮൦-ാം ക്രിസ്താബ്ദത്തിൽ ജാൺ എയിറ്റ്ക്കൻ (John Aitken) എന്ന ഇംഗ്ലീഷുപണ്ഡിതനാകുന്നു. ഒന്നാമതായി അയാൾ ഒഴിഞ്ഞ കുപ്പികൾ രണ്ടെണ്ണമെടുത്തു് ഒന്നിൽ സാധാരണവായുവും മറേറതിൽ പരുത്തിപ്പഞ്ഞിയിൽ കൂടെ അരിച്ചെടുത്ത വായുവും നിറച്ചു. (വെള്ളം അരിച്ചെടുക്കുംപോലെ തന്നെ പഞ്ഞിയിൽ കൂടെ വായുവും അരിച്ചെടുക്കാറുണ്ടു; വായുവിലുള്ള ധൂളികളെല്ലാം ഈ പഞ്ഞിയിൽ പററിപ്പോകും.) അതിന്റെ ശേഷം രണ്ടു കുപ്പികളിലും കുറെ നീരാവി കടത്തി വിട്ടപ്പോൾ ഒന്നാമത്തേതിൽ നീരാവി മേഘസങ്കാശമായി ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭവിക്കയും മറേറതിൽ അ-

ദൃശ്യമായിത്തന്നെ ഇരിക്കയും ചെയ്യുന്നതായി കണ്ടു. രണ്ടാമത് അയാൾ രണ്ടു കുപ്പികളിലും അതേവിധത്തിൽത്തന്നെ വായു നിറച്ച ശേഷം ആ വായുവിൽ അദൃശ്യമായ നീരാവി കുറെ സമ്മിശ്രമാകുവാൻ തക്കവണ്ണം കുറെ വെള്ളമൊഴിച്ച് ചൂടുപിടിപ്പിക്കയും അതിന്റെ ശേഷം കുപ്പികളെ സ്വല്പം തണുപ്പിക്കയും ചെയ്തപ്പോൾ ഒന്നാമത്തേതിൽ അത്യന്തം നിബിഡമായ ഒരു മേഘം കാണായിരിക്കയും രണ്ടാമത്തെ (രേണുക്കളില്ലാത്ത)തിൽ ആ വക യാതൊന്നും ദൃശ്യമാകാതിരിക്കയും ചെയ്തു. ഈ വക പരീക്ഷകൾ പലതും കഴിച്ച കണ്ടുപിടിച്ചതെന്തെന്നാൽ:— നീരാവി വെറും വായുവിൽ തണുത്താൽ അതു മഞ്ഞോ മേഘമോ മഴയോ ആയി പരിണമിക്കയില്ല; അണുപ്രായമായിട്ടെങ്കിലും വായുവിൽ ഘന ദ്രവ്യങ്ങളുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു; ആ അണുക്കളുടെ ചുറ്റും നീരാവി പറ്റിത്തണുത്തിട്ടത്രേ അതു മേഘമായിട്ടും നീർത്തുള്ളിയായിട്ടും പരിണമിക്കുന്നതു; ഈ രേണുക്കൾ വായുവിൽ അധികപ്പെടുകയോ കുറയുകയോ ചെയ്യുന്നതിനെ അനുസരിച്ചിരിക്കും മേഘത്തിന്റെ കട്ടിയും നേർമ്മയും. ആവി യന്ത്രത്തിൽനിന്നു ചിലപ്പോൾ ചില കുഴലുകളിൽക്കൂടി പോകുന്ന നീരാവി പുകപോലെയോ കനത്ത മേഘം പോലെയോ നമുക്കു ദൃശ്യമായി ഭവിക്കുന്നതും ഈ സംഗതികൊണ്ടാകുന്നു. വായുവിൽ ആ സമയം നാം രേണുക്കളെ കാണാതിരുന്നാലും ഒരു ഭൂതക്കണ്ണാടിയിലൂടേ നോക്കിയാൽ അസംഖ്യം സൂക്ഷ്മരേണുക്കൾ ഭൂമിക്കു സമീപമുള്ള വായുവിൽ പറക്കുന്നുണ്ടെന്നു ബോധപ്പെടും. അവ മൂലമായിട്ടത്രേ ഭൂപത്തിൽ അദൃശ്യമായി നിൽക്കുന്ന ജലം ദൃശ്യമായ ആവിയായി പരിണമിക്കുന്നത്.

ഭൂമിയെ മുഴുവനും പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന വായുമണ്ഡലത്തിൽ മേൽ കാണിച്ചപ്രകാരം രേണുക്കൾ സൂക്ഷ്മമായും

സ്ഥൂലമായും ഇടകലൎന്നു വ്യാപിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഭവിഷ്യത്തെന്തായിരിക്കും എന്ന് ആലോചിച്ചു നോക്കുവിൻ:—ഒന്നാമത്തു നമ്മുടെ തലയ്ക്കു മീതെ കമാനാകൃതിയിൽ എത്രയും ഭംഗിയോടെ ഇന്ദ്രനീലവൎണ്ണമായി കാണുന്ന ഈ ആകാശത്തിന്നു പകരം ഒരു കറുത്ത വൎണ്ണം മാത്രമേ കാണുകയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സൂൎയ്യോദയാസ്തമയദശയിങ്കൽ പൂൎവ്വപശ്ചിമചക്രവാളങ്ങൾക്കടുത്തു വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തേജോഭരങ്ങൾ ഒരിക്കലും ദൃശ്യമാകുന്നതുമല്ലായിരുന്നു. ഭൂമിക്കു ഇപ്പോളുള്ളതിൽ ശതാംശം പോലും സൌന്ദൎയ്യം ഉണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. രണ്ടാമത്തു വെളിച്ചം ഭൂമിയിൽ ഇപ്പോൾ വ്യാപിക്കുന്ന വിധത്തിൽ എല്ലാ സ്ഥലത്തും ഒരുപോലെയും നമ്മുടെ നേത്രങ്ങൾക്കു ഹാനിവരുത്താതെയും വ്യാപിക്കയില്ലായിരുന്നു. മൂന്നാമത് ആകാശം തീരെ കൃഷ്ണവൎണ്ണമായിട്ടു പകലും കൂടെ നക്ഷത്രങ്ങൾ ദൃശ്യങ്ങളായിരിക്കുമായിരുന്നു. ഒന്നുകിൽ പൂൎണ്ണാന്ധകാരമോ അല്ലെങ്കിൽ അസഹ്യമായ തേജസ്സോ അല്ലാതെ നാട്ടുവെളിച്ചമെന്നതു് ഉണ്ടാവുകയേ ഇല്ലായിരുന്നു. ഈ ഒരു സംഗതി നിമിത്തം തന്നെ ലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ കണ്ടുവരുന്ന സസ്യവൃക്ഷാദികൾക്കും ജീവജാലങ്ങൾക്കും പകരം മേൽപറഞ്ഞ സ്ഥിതിക്കനുരൂപമായ സൃഷ്ടികൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കൂ. നാം തന്നെയും നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രകൃതിക്കു യോജിച്ചതും ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു സ്വീകാൎയ്യവുമായുള്ള സൂൎയ്യരശ്മികളുടെ അഭാവത്തിൽ എങ്ങനെ ജീവിക്കുമായിരുന്നു എന്നറിവാൻ പാടില്ല. പക്ഷെ, വാനത്തിന്റേയും വെളിച്ചത്തിന്റേയും സ്ഥിതി മേൽ പറഞ്ഞപ്രകാരത്തിലായിരിക്കുംപോൾ മാനുഷശരീരത്തിന്റേയും ജീവിതത്തിന്റേയും സ്വഭാവവും ആ സ്ഥിതിക്കു യോജിച്ച ഒരു പ്രകാരത്തിൽ ആയിരുന്നിരിക്കും എന്നേ ഊഹിപ്പാൻ ഇടയുള്ളൂ. നാലാമത്തു—ഭവനങ്ങളിൽ സൂൎയ്യരശ്മി-

കൾ നേരിട്ടു പ്രവേശിച്ചല്ലാതെ നമുക്കു വെളിച്ചം കിട്ടുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു മേൽപ്പുരകൂടാതെയോ, സൂൎയ്യരശ്മികൾ അകത്തേയ്ക്കു പ്രതിഫലിക്കത്തക്ക വല്ല ഒരു ഏൎപ്പാടോടു കൂടിയോ ഭവനങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടുമായിരുന്നു. എന്നാൽ സൂൎയ്യന്റെ ഉദയം മുതൽ അസ്തമയം വരേയുള്ള സഞ്ചാരത്തിന്നു യോജിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിൽ രശ്മിപ്രതിഫലനത്തിന് ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്യുന്നതും അസാദ്ധ്യമാണല്ലോ. അഞ്ചാമതു—ഇതിലെല്ലാററിലും പ്രധാനമായി മഞ്ഞും മഴയും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നുള്ളതു് ഓൎക്കുമ്പോൾ അവയുടെ ഫലമായി നാം കാണുന്ന ആറു്, തോടു, കായൽ, കുളം മുതലായ ജലാശയങ്ങളും നാനാവിധ സസ്യവൃക്ഷാദികളാൽ അലങ്കൃതങ്ങളായ വനങ്ങളും ഗിരികളും എല്ലാം ശൂന്യപ്രദേശങ്ങളായിരിക്കയേ ഉള്ളു എന്നും കൂടെ ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇനിയും ഇപ്രകാരം അനേകകാൎയ്യങ്ങളെ പ്രസ്താവിക്കാമെങ്കിലും ഈ പറഞ്ഞതിൽനിന്നു തന്നെ നാം എത്രയോ നിസ്സാരമായും അസഹ്യമായും ഗണിച്ചുവരുന്ന രേണുവിന്റെ പ്രയോജനവും പ്രാധാന്യവും നമുക്കു് സ്പഷ്ടമായിരിക്കുന്നു.

ലോകരചനയിൽ സൃഷ്ടികൎത്താവിന്നുള്ള വാചാമഗോചരമായ ഘടനാചാതുൎയ്യമോൎക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ നിസ്സാരതയേക്കുറിച്ചു നാം എത്രയോ താഴ്മയായി പൎയ്യാലോചന ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു മുൻ പറഞ്ഞ തത്വമെല്ലാം നമ്മെ ബലമായി പഠിപ്പിക്കുന്നു.

പാഠം ൩൨.

പടയോട്ടം (ഒന്നാം ഭാഗം).

ശമനസഹജനായ്ത്താനപ്പുരിവൎത്തമാന്നി-
ട്ടമരമധികപാപൻ ടിപ്പുവിൻ ഘോരദൃഷ്ടി

അനുപദമിഹ മന്ദൻ തന്റെയെന്നോണമന്നാ-
ളനുപമരുചി തേടും കേരളത്തിൽ പതിച്ചു. || ൫ ||

അഥപുനരവനൎക്കൈസ്സൈന്യമോടാഗമിക്ക-
ന്നളവിലശുചിലോകസ്സൎവ്വദോഷത്തെയോൎത്തു്
അവനിയിതു ഗമിച്ചാൾ പാംസുവെന്നുള്ള കള്ള-
ത്തൊടു സുരനദിയിൽപ്പോയ് മുങ്ങുവാനങ്ങു നൂനം. || ൬ ||

അബലകൾ പുരുഷന്മാരെന്നു തന്നല്ല പാരം
പ്രബലഭയമൊടോരോ ദേവതാവൃന്ദവും ഹാ!
നിജവിഭവമശേഷം സത്വരം സന്ത്യജിച്ചി-
ട്ടവരവരുടെ ഗേഹം വിട്ടു മണ്ടിത്തുടങ്ങി. || ൭ ||

പ്രജകൾ, പരിവൃഢന്മാർ, കോലപ്പാദിവംശ-
പ്രഭവനരവരന്മാർ, ഭൂസുരന്മാരിവണ്ണം
പലരുമരിഭയത്താലന്നു സൎവ്വസ്വവും വി-
ട്ടിഹ ശരണമണഞ്ഞാർ വഞ്ചിരാജോപകണ്ഠം. || ൮ ||

“ഇഹ ബത! ഭഗവാൻ ശ്രീപത്മനാഭൻ തുണയ്ക്കും
നഹി ഭയ”മിതി വഞ്ചിക്ഷ്മാവരൻ ധീരശാന്തൻ
അരുളിയവരെയെല്ലാം നവ്യഗേഹങ്ങളിൽത്താ-
നരുതരമുപകാരം ചെയ്തു പാൎപ്പിച്ചു മോദാൽ. || ൯ ||

പടുതരമയി സുൽത്താൻ പാരമീൎഷ്യാഭരത്താൽ
പടയൊടതികഠോരം പാഞ്ഞടുക്കുന്ന നേരം
കടകളിഹ മുടങ്ങീ നായകന്മാർ നടുങ്ങീ
സ്ഫുടഭയമിടതിങ്ങീ ലോകരോടിത്തുടങ്ങി. || ൰ ||

വിരുതൊടൊരു കരത്തിൽ കൃഷ്ണസൎപ്പം കണക്കേ
വിലസുമസിയിളക്കീട്ടന്യമാകും കരത്താൽ
തരയൊടു പശുമാംസം നൽകിയസ്സൈന്യജാലം
പെരുകിന മദമോടെ വീടുതോറും നടന്നു. || ൧ ||

അഥ ബത! മലബാറിൻ പാലകൻ ശൈലസിന്ധു-
ക്ഷിതിപതി വലു താമിസ്സങ്കടേ തൻ കുടുംബം
പരമകൃപയെഴും ശ്രീവഞ്ചിഭൂവാസവങ്കൽ
പരിചിനൊടു സമപ്പിച്ചഞ്ജസാ കാട്ടുകേറി. || ൯ ||

പ്രതിഹതമതി സുൽത്താൻ വഞ്ചിഭൂപന്റെ ധർമ്മ-
പ്രകടനമിതിലേററം ദ്വേഷരോഷാന്ധനായാൻ;
സ്ഫുടമൊരു കടുവാ താനാഗ്രഹിച്ചോരു മാംസം
ഹരിണമപഹരിച്ചാൽ സന്ത്യജിക്കുന്നതുണ്ടോ? || ൻ ||

അവനഥ വിവശന്മാക്കാശ്രയീഭൂതനാമീ-
യ്യവനിപനെയിളക്കീടുന്നതിന്നുദ്യമിച്ചു;
ജലമതിൽ നിപതിക്കുന്നോക്ക കൈ നൽകുവോനും
ചിലപൊഴുതു പതിക്കാനാഞ്ഞുവെന്നായ്‌ വരിക്കും. || ൧൦ ||

നരപതിയിഹതന്നാൽ സേവ്യമാനൻ മുകുന്ദൻ-
തിരുവടി കുലദൈവത്തിന്റെയും, ബന്ധുവാകും
പ്രബലതയെഴുമാംഗ്ലേശന്റെയും ശത്രുവീയ്യ-
പ്രമഥനപടുചക്രം തൻ സഹായം നിനച്ചു. || ൧൧ ||

അഥ നിജമഹിയെ ശ്രീപത്മനാഭങ്കലപ്പി-
ച്ചവനിപതിയവൻ തൻ ദാസഭാവം വഹിച്ചു;
മഹിതമതിസുഹൃത്താം മദ്രഭത്താവിനോടീ-
യഹിതകഥ നിവേദിപ്പിക്കയും ചെയ്തു ധീമാൻ. || ൧൨ ||

അവികലതരമേവം ദൈവികം മാനവീയം
ദ്വിവിധമപി ച യത്നം ഭൂപരത്നം നടത്തി
പ്രബലതയൊടണഞ്ഞീടുന്ന നൈഷ്ഠുയ്യമേറും
പ്രതിഭടനെയെതിപ്പാൻ പ്രേഷണം ചെയ്തു സൈന്യം. || ൧൩ ||

അരിപടകളുമപ്പോളാകുമോടേ നടന്നി-
ട്ടുരുകുതുകമൊടേ തദ്രാജ്യസീമാവിലെത്തി

സ്ഫുടമിഹ കൊടി തൂക്കിസ്സാലമൂലത്തിലത്യുൽ-
ക്കടരഭസമടിച്ചാർ പാളയം നീളവേ താൻ. || ൧൪ ||

പരിഘയഥ കടന്നിട്ടെത്രയും ക്രുദ്ധരായോ-
രരികളധികവേഗാൽ സാലശൃംഗങ്ങളേറി;
പരിചിനൊടൊരു പാൎശ്വത്തിങ്കൽ നിന്നത്ര വഞ്ചീ-
ശ്വരഭടർ വെടിവെച്ചാർ മൂന്നുനാലെണ്ണമപ്പോൾ. || ൧൫ ||

ബലവിരഹിതമാണെന്നാകിലും പാഞ്ഞുചെല്ലും
നളികഗുളികയാലേ ഭീതമായ് വൈരിസൈന്യം;
ദ്വിപതതി വിപിനാന്തേ വ്യാധബാലപ്രയുക്തം
ചപലമുപലഖണ്ഡം കണ്ടു പേടിക്കുമല്ലോ. || ൧൬ ||

എവിടെയമിതവീൎയ്യം ചേൎന്ന തൌലുഷ്കരോത്താ-
ലെവിടെ നൃപതിഭൃത്യന്മാരഹോ ദുൎബ്ബലന്മാർ?
ഇവരുടെ ഗുളികാസ്ത്രങ്ങൾക്കു നൂനം മുകുന്ദൻ
കൃപയൊടു നിജചക്രത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമേകി. || ൧൭ ||

നരവരകുലദൈവത്തിന്റെ സംപ്രീതിയാലോ,
പെരിയൊരു മലയാളത്തിന്റെ ഭാഗ്യത്തിനാലോ,
പരമിഹ ഭടവൃന്ദത്തിന്റെ വീൎയ്യത്തിനാലോ
ദരഭരമൊടു മണ്ടീ വ്യാകുലം ടിപ്പുസൈന്യം. || ൧൮ ||

പരിഖയതു കടന്നീടുമ്പൊഴും കോട്ട കൈവി-
ട്ടുരുജവമൊടിറങ്ങീടുമ്പൊഴോടുമ്പൊഴും ഹാ!
തെരുതെരെ വെടിയേറ്റട്ടിപ്പുസൈന്യങ്ങളപ്പോൾ
കരിയിലകൾ കണക്കേ വീഥിതോറും പതിച്ചു. || ൧൯ ||

ശിരസി ചെറിയ വട്ടത്തൊപ്പിയും, നാഭിദേശം-
വരെയവിരളമെത്തും മീശയും കാൽവരെയ്ക്കും
ഉരസിടുമൊരുടുപ്പും ചേൎന്ന ദേഹങ്ങളാൽ ഭൂ-
പരിസരമവിടത്തിൽ സാന്ദ്രമാച്ഛന്നമായി. || ൨൦ ||

തെരുതെരെ നിജസൈന്യം തത്ര പേടിച്ചു മണ്ടി-
സ്സരഭസമഥ തമ്മിൽത്തിങ്ങിവിങ്ങിപ്പുരുങ്ങും
പരിഖയുടെ തടത്തിൽ പങ്കമദ്ധ്യത്തു സുൽത്താൻ
പരിഭവമൊടു പർയ്യങ്കത്തിൽനിന്നും പതിച്ചാൻ. || ൨൧ ||

ചരിവിലഥ ചരൽക്കല്ലിങ്കലേയ്ക്കുന്ത്വങ്ങുരുണ്ടി-
ട്ടവനുടെയുടലെല്ലാം ഹന്ത! പാരം തകൎന്നു;
ഉരുമദമൊടു പാരം വിഗ്രഹധ്വംസനം ചെ-
യ്തൊരു ചരണവുമെന്നേയ്ക്കുമായിട്ടൊടിഞ്ഞു. || ൨൨ ||

അവരുടെ മണിഭൂഷാസ്വൎണ്ണദ്രവ്യമുഖ്യം
വിവിധവിഭവജാതം, വീവധാദ്യം പദാത്ഥം,
അഥനരവരചിഹ്നം നാമമുദ്രാങ്കപത്രാ-
ദികവുമവിടെനിന്നും വഞ്ചിയോദ്ധാക്കളാന്നു. || ൨൩ ||

ഗളിതനിതി മഹാത്മാ വഞ്ചിഭൂജാനി മൈസ്സൂ-
രെഴുമൊരു കടുവാതൻ വക്ത്രഗൎത്തിൽനിന്നും
തെളിവൊടു വിജയശ്രീയാന്നു സഖ്യം വഹിക്കും
സുഭഗതരയശശ്രീ പൂണ്ടു പാരം വിളങ്ങി. || ൨൪ ||

പാഠം ൩൩.

പടയോട്ടം (രണ്ടാം ഭാഗം).

അതിരുജയൊടു സുൽത്താൻ ഭൃത്യഹസ്താവലംബി
പതിതഭടർ കിടന്നീടുന്ന മാൎഗ്ഗത്തിലൂടേ
രുധിരമുടലിലെല്ലാം പൂണ്ടു പാരം മുടന്തി-
പ്പരിസരഗതമാകും പാളയത്തിങ്കലെത്തി. || ൧ ||

പടനിലയനമേവം പ്രാപ്തവാനായി വഞ്ചി-
ക്ഷിതിപതിയുടെ ദുൎഗ്ഗം തന്നിൽനിന്നാശു സുൽത്താൻ,

രുജയൊടു ഹൃതശൃംഗൻ കാളയക്കൎഷകൻ തൻ
വിളനിലമതിൽനിന്നും ഗോഷ്ഠദേശം കണക്കേ. || ൨ ||

ഭടജനഹതിയാലോ, സ്വാംഗഭംഗത്തിനാലോ,
സ്ഫുടധനഹൃതിയാലോ സന്തപിച്ചില്ല സുൽത്താൻ;
തൃണസമമിതി ചിന്തിച്ചോരമിത്രൻകൽനിന്നു-
ള്ളപജയമിതപൂൎവ്വം പാൎത്തുതാനാൎത്തനായാൻ. || ൩ ||

അവനുടയ ശരീരത്തിങ്കലുണ്ടായ നാനാ-
വ്രണമചിരമുണങ്ങിപ്പോയിതെന്നാലുമുള്ളിൽ
സ്ഫുടതരമുളവായോരപ്രിയാകാരമാകും
വ്രണമനുദിനമേറ്റം വീൎത്തുതാനാൎത്തിനൽകി. || ൪ ||

ഖലനഥ നിജമാകും വാഹനാശ്വത്തെ വഞ്ചീ-
ശ്വരകുലപരദൈവാംഭോജനാഭാലയത്തിൽ
വിലസിന കനകശ്രീകേതുവിൽ കെട്ടിടുന്നു-
ണ്ടിത ബത! ശപഥം ചെയ്തീടിനാൻ ഗൎവ്വമോടേ. || ൫ ||

അഥ കുപിതനവൻ തൻ സേനയോടാൎത്തണഞ്ഞ-
ദ്ദധി വിലസിന ദുൎഗ്ഗം ദുൎഗ്ഗമം ഭഗ്നമാക്കി;
പ്രളയപവനവേഗം പൂണ്ട കല്ലോലജാല-
ങ്ങളൊടു കടൽതടത്തിൽ ചേൎന്ന ശൈലത്തിനേപ്പോൽ. ||൬||

അധികമുയരമുള്ള കോട്ടയെല്ലാമിടിച്ചി-
ട്ടഥ ബഹുതരമാഴംകൊണ്ടു ദുഷ്പ്രാപമാകും
അരചനുടെ കിടങ്ങിൽ ചേൎത്തു ധീരൻ നിരത്തി-
ച്ചരിശമൊടു സമത്വം ഭൂതലത്തിന്നു നൽകി. || ൭ ||

അഥ ദിശി ദിശി പാരം പൊങ്ങിയോരുഗ്രഗന്ധാ-
ന്വിതമിഹ പടുസിദ്ധാൎത്ഥോജ്വലൽസൈന്ധവോത്ഥം
പൊടി ബത! രിപുബാഹാകണ്ഡുവേത്തീൎത്തു, നേരി-
ട്ടവനുടനണയുമ്പോളശ്വിമാഹാത്മ്യയുക്തൻ. || ൮ ||

അതിബലനിഹ സുൽത്താൻ കണ്ട വസ്തുക്കളേയും
നരതതികളെയും ഹാ! നിർദ്ദയം സംഹരിച്ചു:
പ്രളയമതിലെഴുന്നോരുഗ്രനാമുഗ്രനേപ്പോൽ
പ്രതിഭയബലശാലീ വന്നിതന്നാലുവായിൽ. ॥ ൯ ॥

അവനിയതിലെഴും തൻ ശത്രുജാലം തകർത്തി-
ട്ടണയുമവനെയപ്പോളന്തരിക്ഷത്തിൽ നിന്നും.
അതിരഭസമുദിച്ചീടുന്ന വർഷർത്തുവായോ-
രപരനഹിതവീരൻ വന്നു പെട്ടെന്നെതിർത്തു. ॥ ൧൦ ॥

ഗഗനതലമതിങ്കൽ സ്ഥിതമാം വാതചക്രം
മികവിനൊടണിയായിച്ചുഴവും ചേർത്താകം
ജലധരനളികൌഘത്തിങ്കൽനിന്നാശു വർഷോ-
പലഗുളികകളേററം ഘോരമായിച്ചൊരിഞ്ഞു. ॥ ൧൧ ॥

ഋതുവിഹ പരിഗർജ്ജിക്കാതെയും ചഞ്ചലത്വം
കലരുമരിയ തേജസ്സുദ്ഭമിക്കാതെയും താൻ
അവനുടെ ഭടകൃത്യം നിന്ദചെയ്യുന്ന പോല-
ന്നവനിയെയുദകത്തിൽ സ്നാനമാടിച്ച ജോഷം. ॥ ൧൨ ॥

ജനമതിനതിതാപം സന്തതം ഹന്ത നൽകും
ദിനമണിയുടെയെന്നല്ലായവന്റേയുമുഗ്രം
അഴകൊഴുകിടുമുദ്യദ്ദണ്ഡമാം മണ്ഡലാഗ്രം
മഴയഥ ഘനകോശത്തിന്നകത്താക്കി വെച്ചു. ॥ ൧൩ ॥

ഉഡുപതരണിയാനം ഭൂവിഭാഗത്തിലെന്ന്യേ
ദിവി പുനരൊരിടത്തും കണ്ടിടാത്തുള്ള മട്ടിൽ
കൊടിയ മഴയപൂർവ്വം കണ്ടുടൻ ടിപ്പുസൈന്യം
ഭയതരളതയോടേ വിസ്മയിച്ചമ്പരന്നു. ॥ ൧൪ ॥

ജലമതിൽ മുഴുകീടും പാളയത്തിന്നു ചുററും
ബലമൊടവിടെ നാട്ടീട്ടുള്ളൊരക്കുററി പോലും

അവന്റെ ഹയബന്ധം സമ്മതിച്ചില്ല; ശൗരി-
യ്ക്കുടയ കൊടിമരത്തിൻവാൎത്ത പിന്നെന്തു ചൊൽവൂ? ||൭൭||
വിധുരഹൃദയനാകും വഞ്ചിഭൂവാസവൻ തൻ
ലിഖിതമിഹ ലഭിച്ചോരാംഗലേശൻ മഹാത്മാ
നിജസഖനൊടെതിൎക്കും ടിപ്പുവാം പൂൎവ്വശത്രു-
പ്രവരനെയഥ നേൎപ്പാൻ വേണ്ട സന്നാഹമാൎന്നു. || ൭൮ ||
ശൂരൻ ഹൈദരപുത്രനും പരിചിനോടാംഗ്ലേയർ ചെയ്യു-
ന്നൊരീ-
യാരംഭത്തെയറിഞ്ഞു കോപവുമലം മന്ദാക്ഷമുൾക്കൊണ്ടെയും
ഏറ്റുന്നോരനുതാപവും വ്യസനവും കൈക്കൊണ്ടു തൻ ഗേ-
ഹമാം
ശ്രീരംഗത്തിന്നു തന്നെ വിഹ്വലതരം വേഗാൽ മടങ്ങീടി-
നാൻ. || ൭൯ ||

പാഠം ൩൮.

അത്ഭുതകരമായ ശതാബ്ദം (ഒന്നാം ഭാഗം).

പത്തൊമ്പതാം ശതാബ്ദത്തിൽനിന്ന് ഇരുപതാമത്തേ-
തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ ധനികന്മാരും,
ദരിദ്രന്മാരും, വിദ്വാന്മാരും അജ്ഞന്മാരും, പുരുഷന്മാരും
സ്ത്രീകളും എല്ലാത്തരക്കാരും ഒരുപോലെ അവരവരുടെ സ്ഥി-
തിക്കനുസരിച്ചു കഴിഞ്ഞ നൂററാണ്ടിൻെറ മഹിമയേക്കുറിച്ചു്
അറിവുള്ളവരായിരിക്കുമല്ലോ. പ്രകൃതിരഹസ്യങ്ങൾ പലതും
ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ വ്യവസായംകൊണ്ടു വെളിപ്പെടുകയാൽ
നമുക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള വിവിധ നന്മകളും, നമ്മുടെ ജ്ഞാന-
ത്തിന്നു വിഷയമായി ഭവിച്ചിട്ടുള്ള അനവധി ആശ്ചൎയ്യങ്ങളും,
നമ്മുടെ സുഖസന്തോഷാദികൾക്കു കാരണഭൂതങ്ങളായി-
ത്തീൎന്നിട്ടുള്ള അസംഖ്യം ഉപകാരങ്ങളും ഏൎപ്പാടുകളും നമ്മുടെ

പൂർവികന്മാർ സ്വപ്നത്തിൽ പോലും ഊഹിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തവയാകുന്നു. എന്നാൽ ജീവിതസമ്പ്രദായത്തിലും ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിലും ഈ കഴിഞ്ഞ ശതാബ്ദം അതിന്നു മുമ്പെ കഴിഞ്ഞുപോയ എല്ലാ ശതാബ്ദങ്ങളേക്കാളും അനവധി പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നതു് എത്ര ആളുകൾ പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കാം എന്നറിവാൻ പ്രയാസം. "നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ നമ്മേക്കാൾ ബുദ്ധി കുറഞ്ഞവരായിരുന്നുവെന്നു് അവരേക്കാൾ ജ്ഞാനം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള നാം വിചാരിക്കുംപോലെ തന്നെ നമ്മെക്കാൾ ജ്ഞാനികളാവാൻ ഇടയുള്ള നമ്മുടെ മക്കൾ നമ്മെ ബുദ്ധിഹീനരെന്നു മതിക്കും" എന്നു ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് കവികുഞ്ജരൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഓരോ തലമുറ കഴിയുന്തോറും മിക്ക കാൎയ്യങ്ങളിലും അഭിവൃദ്ധിയും പരിഷ്കാരവും മേൽക്കുമേൽ അധികപ്പെട്ടുവരുന്നു എന്നുള്ളതു സൎവ്വസമ്മതമാകുന്നു. എങ്കിലും പത്തൊമ്പതാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ഉത്തരാൎദ്ധത്തിൽ അതിന്നു മുമ്പു എത്രയോ ശതാബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടായതിനേക്കാൾ അധികം പരിഷ്കാരവും നാഗരികത്വവും ഭൂമിയിൽ സൎവ്വത്ര, അനിൎവ്വചനീയവും അപ്രതീക്ഷിതവുമായ ശീഘ്രഗതിയിൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയുടെ മഹിമയും ഗൌരവവും ഇതേവരേ മനുഷ്യന്നു് അനധീനമായിരുന്ന പ്രകൃതിയുടെ മേൽ ഇപ്പോൾ അവന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും അധികാരശക്തിയും എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നു സാക്ഷാൽ ബോധപ്പെടണമെങ്കിൽ തൽക്കാലസ്ഥിതിയെ മാനുഷചരിത്രത്തിന്റെ ആരംഭകാലം മുതൽ നമുക്കറിവുള്ള സംഗതികളോടെല്ലാം ഒത്തുനോക്കിയേ മതിയാവൂ. ആദിമുതൽ ഇതുവരെയുള്ള പല സംഗതികളും നാം പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ സൎവ്വോപരിയായി നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്നതു് ഇപ്പോൾ സൎവ്വമനുഷ്യരും ഉപ-

യോഗിച്ചു വരുന്നതും, ആദികാലങ്ങളിൽ എത്രയും ദുഃഖേന ലഭ്യമായിരുന്നതുമായ അഗ്നി ആകുന്നു. ജലാശയങ്ങളിൽ ജലം നിൽക്കുംപോലെയും മനുഷ്യൎക്കു അത്യാവശ്യമുള്ള മററു പല സാധനങ്ങൾ അവിടവിടെ അനവധിയായി കാണുംപോലെയും അഗ്നി ഒരു സ്ഥലത്തു സംഭരിക്കപ്പെട്ടതായി പ്രകൃതിയിൽ കാണ്മാനില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഇപ്പോഴും ചില ദിക്കുകളിൽ വനവാസികളും അപരിഷ്കൃതരും ആയ ഏതാനും ജാതിക്കാർ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ പചിച്ചു ഭക്ഷിക്കാതെ കണ്ടുവരുംപ്രകാരം ഒരു കാലത്തു ഭൂമി ഒട്ടുക്കുള്ള മനുഷ്യർ അഗ്നി എന്നൊരു സാധനം ഉണ്ടെന്നറിയാതെ ഭോജ്യപേയാദികൾ പ്രകൃത്യാ ലബ്ധമായ വിധത്തിൽ തന്നെ ഭക്ഷിച്ചു പോന്നിരിക്കണം. കാലക്രമത്തിൽ അഗ്നിയുടെ തത്വവും പ്രയോജനവും അറിഞ്ഞു പാചകകൃത്യത്തിന്നുപയുക്തമാക്കിത്തീൎത്തു മുതൽ ഏറിയ കാലങ്ങളോളം അതു മനുഷ്യന്റെ മിത്രമായി മാത്രമിരിക്കാതെ പലപ്പോഴും ശത്രുവും യജമാനനുമായി വൎത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോൾ അതു മനുഷ്യന്റെ ദാസനും ഇഷ്ടഭൃത്യനുമായി തീൎന്നിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ മനുഷ്യർ കല്ലുകൾ തട്ടീട്ടോ, ചില വൃക്ഷങ്ങളുടെ വേരുകളും ശാഖകളും തമ്മിൽ ഉരസീട്ടോ തീ കത്തിച്ചുതുടങ്ങിയതു മുതൽ ഇന്നേ ദിവസംവരെ ജ്ഞാനത്തിൽ ഉപൎയ്യുപരി അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചതും, ജീവനസുഖമാൎഗ്ഗങ്ങളെ പരിഷ്കരിച്ചതും, നാഗരികത്വത്തിൽ ഉന്നതി പ്രാപിച്ചതും മുഖ്യമായി അഗ്നിയുടെ സഹായത്താലാകുന്നു. അഗ്നിയുടെ സഹായം കൂടാതെ ഭൂമിയുടെ നാനാപ്രദേശങ്ങളിൽ മനുഷ്യൎക്കു കുടിയേറിപ്പാൎക്കുന്നതിന്നും, വിശിഷ്ടഭോജ്യപേയാദികൾ പചിച്ചുണ്ടാക്കുന്നതിന്നും, ലോഹങ്ങളെ പല പ്രകാരേണ ഉപയുക്തപദാൎത്ഥങ്ങളാക്കിത്തീൎക്കുന്നതിന്നും, ആധുനികകാലങ്ങളിൽ സൎവ്വത്ര പ്ര-

ചാരമായിട്ടുള്ള യന്ത്രങ്ങളെ നിൎമ്മിക്കുന്നതിന്നും കഴിവുണ്ടാകുന്നതല്ല. അഗ്നി നമുക്കു സ്വാധീനമില്ലാതിരുന്നെങ്കിൽ പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, രസതന്ത്രം മുതലായവയും തന്മൂലം നമുക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അസംഖ്യം ഗുണോൽകൎഷാദികളും അസാദ്ധ്യങ്ങളാകുമായിരുന്നു; പ്രകൃതിയേയും അതിൻ തത്വങ്ങളേയും പററി ഒററിവും തന്നെ നമുക്കു ലഭിക്കയുമില്ലായിരുന്നു.

പാഠം ൩൫.

അത്ഭുതകരമായ ശതാബ്ദം (രണ്ടാം ഭാഗം).

വാഹനങ്ങൾ.

പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിയായി നമ്മുടെ ജ്ഞാനത്തിന്നു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ള പല വസ്തുക്കളിലും വെച്ചു സ്ഥലം കാലം എന്നവററിന്റെ തത്വം ഗ്രഹിപ്പാൻ അല്പപ്രജ്ഞന്മാൎക്കു മാത്രമല്ല, മഹാ വിദ്വാന്മാരിൽ വെച്ച് അഗ്രഗണ്യന്മാരായിട്ടുള്ളവൎക്കുപോലും ഇനിയും പ്രയാസമാകുന്നു. കണ്ണിന്നു മുമ്പാകെ കാണുന്ന ഒരു വലിയ കെട്ടിടം അതു നില്ക്കുന്ന സ്ഥലത്തില്ലാതിരുന്നെങ്കിൽ ആ സ്ഥലം എങ്ങനെ ഇരിക്കുമായിരുന്നുവെന്ന് നമുക്കു ഏകദേശം ഊഹിച്ചറിയാം. അതുപോലെ പകൽസമയത്തു രാത്രികാലത്തിന്റെയും, വേനൽകാലത്തു വൎഷകാലത്തിന്റെയും സ്ഥിതി അനുമാനിക്കാൻ കഴിയും. എന്നാൽ സ്ഥലം എന്നതും കാലം എന്നതും തീരെ ഇല്ലാതെയിരുന്നെങ്കിൽ അതെന്തൊരു നിലയായിരിക്കും എന്നത് നമുക്ക് അശേഷം ഊഹിപ്പാൻ കഴികയില്ല. അങ്ങനെ തന്നെ കാലം എത്ര കഴിഞ്ഞു എന്നും, എപ്പോൾ അവസാനിക്കുമെന്നും, സ്ഥലമെന്നത് എവിടെത്തുടങ്ങി എവിടെ അവസാനിക്കുന്നു എന്നും നമുക്കു ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴികയില്ല. രണ്ടിന്റെയും

പരിമാണം മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അഗോചരമത്രേ. മനുഷ്യജീവനം സ്ഥലകാലങ്ങൾ എന്ന ഉപാധികളാൽ പരിച്ഛിന്നമായിരിക്കുന്നു. ഇതു സ്പഷ്ടമായി ബോധപ്പെടണമെങ്കിൽ ദൈവം സൎവസമീപസ്ഥനും ആദ്യന്തവിഹീനനും ആകുന്നു എന്നോൎത്താൽ മതി. ദൈവത്തിന്നു സൎവ്വം കാണ്മാനും അറിവാനും ഒരേ സമയത്തു തന്നെ കഴിയും; ഭൂതം, വൎത്തമാനം, ഭാവി എന്ന കാലവ്യത്യാസവുമില്ല. കഴിഞ്ഞതും വരുവാനുള്ളതും ദിവ്യചക്ഷുസ്സിന്നു വൎത്തമാനംപോലെതന്നെ ആകുന്നു. നമുക്കോ, കണ്ണെത്തുന്ന സ്ഥലമല്ലാതെ കാണ്മാൻ കഴികയില്ല. ഒരു സ്ഥലത്തിരിക്കുമ്പോൾ മറെറാരു സ്ഥലത്തു സംഭവിക്കുന്ന യാതൊരവസ്ഥയും അറിവാനും കഴികയില്ല. നാളെ എന്തു സംഭവിക്കുമെന്ന് ഇപ്പോൾ നമുക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ എന്നു മാത്രമല്ല, കീഴ്ക്കിടെ കഴിഞ്ഞ സംഭവങ്ങളിലും അനേകകാൎയ്യങ്ങൾ നമുക്ക് ഓൎമ്മയില്ല. ഇങ്ങനെ സ്ഥലകാലങ്ങളാൽ ബന്ധിതനായ മനുഷ്യൻ അവൻെറ അല്പബുദ്ധികൊണ്ടു ആലോചിച്ചു ഗ്രഹിച്ചു വശമാക്കിയ ചില ശക്തികളാൽ ഈ ബന്ധനങ്ങളെ ഏതാനും ലഘുവാക്കിത്തീൎത്തിരിക്കുന്നു. ഇനിയും ലഘുവാക്കും എന്ന് ആശംസിക്കാനും ധാരാളം സംഗതിയുണ്ടു്. ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറയാം. ഒന്നാമതു, സ്ഥലത്തെ സംബന്ധിച്ചു്-ദൂരയാത്ര ചെയ്യുന്നതിന്ന് ഇക്കാലം നമുക്കുള്ള സൗകൎയ്യങ്ങൾ നോക്കുവിൻ! ഒരു ദിക്കിൽനിന്ന് മറെറാരു ദിക്കിലേക്കു പോകുന്നതു പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ എത്രയോ പ്രയാസമുള്ള ഒരു കാൎയ്യമായിരുന്നു. കാലവിളംബമോ ഇരിക്കട്ടെ. മാൎഗ്ഗദൂഷ്യം ഗതാഗതം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വാഹനങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും സൗകൎയ്യവും മാത്രം ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ നമ്മുടെ പൂൎവ്വന്മാർ പത്തോ പതിനഞ്ചോ കാതം ദൂരം സഞ്ചരിപ്പാൻ എത്ര സാഹസം അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നി-

രിക്കുന്നു എന്നൂഹിക്കാം. പതിനഞ്ചു സംവത്സരത്തിന്നു മുമ്പെ കണ്ണൂരിൽനിന്ന് കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കും, ചിറമണ്ണൂരിൽ നിന്നു എറണാകുളത്തേയ്ക്കും യാത്രചെയ്യേണ്ടി വന്നവർ എത്ര നേരം കാളവണ്ടിയിലോ കുതിരവണ്ടിയിലോ ഇരുന്നും കിടന്നും ദേഹദണ്ഡം അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നിരുന്നു! ഇതിന്നു പുറമേ വണ്ടിക്കാരോടും തോണിക്കാരോടും തലതല്ലിയും കണക്കിലധികം പണം ചെലവുചെയ്തും തക്കകാലത്തു ഭക്ഷണപാനാദികൾ ലഭിക്കാതെയും വളരേ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടി വരികയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോഴോ, നിശ്ചിത സമയത്തു തീവണ്ടിയാപ്പീസിൽ ചെന്ന്, മുമ്പെ നാലോ അഞ്ചോ ഉറുപ്പിക ചെലവാക്കിയതിന്നു പകരം യാതൊരു തക്കവും കൂടാതെ എട്ടോ പത്തോ അണ കൊടുത്ത് ഒരു ചീട്ടു വാങ്ങി വണ്ടിയിൽ കയറി ഇരുന്നാൽ അല്പനേരം-കൊണ്ടു യാത്ര കഴിയും എന്നു മാത്രമല്ല, നിശ്ചിതസമയ-ത്തിൽ തന്നെ എത്തേണ്ട സ്ഥലത്തു എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്യാം. ഈ നാട്ടിൽ നമുക്കുള്ള അനുഭവം തന്നെയാകുന്നു ലോകത്തിൽ സർവ്വത്ര സർവ്വജാതിക്കാരുടേയും സാക്ഷാൽ അനുഭവം. സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് ഇവിടെ കാളവണ്ടി ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലെ തന്നെ വിലാത്തിയിലും അമേരി-ക്കായിലും മറ്റും ദൂരദിക്കുകളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനായി തണൽദേശങ്ങളിൽ നിഷ്പ്രയാസേനയും ധനവ്യയം അധി-കപ്പെടാതെയും ലഭ്യമായ വിധത്തിൽ കാള, കുതിര, മാൻ മുതലായ മൃഗങ്ങൾ വലിക്കുന്ന വണ്ടികളാകുന്നു ഉണ്ടായി-രുന്നതു. പുരാതനമിസ്രക്കാരുടേയും റോമാക്കാരുടേയും ചരിത്രങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കിയാൽ രാജാക്കന്മാൎക്കും കുലീന-ന്മാൎക്കും പോർചേവകന്മാൎക്കും അത്യന്തം ഘനമുള്ള തേരു-കളായിരുന്നു വാഹനം എന്നു കാണാം. അങ്ങനെ തന്നെ മഹാഭാരതയുദ്ധത്തിലും മറ്റും പ്രാചീനഹൈന്ദവയോദ്ധാ-

ക്കളും ആന കുതിര തേർ മുതലായവയായിരുന്നു മുഖ്യവാഹനങ്ങളായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു. പുരാണറോമാസാമ്രാജ്യത്തിൻെറ അത്യുൽകൃഷ്ടദശയിൽ പോലും രാജ്യതന്ത്രനിപുണന്മാരും സ്വദേശാഭിമാനികളും ആയവരുടെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ അവർ കീഴടക്കിയ രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം യാത്രാസൗകൎയ്യത്തിന്നായി വിശാലമായ നല്ല രാജപഥങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയതേ ഉള്ളൂ. അനവധി ജനങ്ങൾക്ക് ഒന്നായി അതിശീഘ്രം സഞ്ചരിപ്പാൻ അഗ്നിയും ജലവും സഹായികളായിത്തീരുമെന്നുള്ളത് അവർ സ്വപ്നേപി നിരൂപിച്ചിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലെ കവികുഞ്ജരന്മാർ ആകാശവാഹനങ്ങളും മറ്റും അവരുടെ മനോരാജ്യത്തിലെങ്കിലും നിൎമ്മിച്ചിരുന്നു.

ലോകചരിത്രം വായിച്ചുനോക്കിയാൽ തേരുകളും രഥങ്ങളും ശകടങ്ങളും ഏതാണ്ടു എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും പണ്ടുപണ്ടേ നടപ്പായിരുന്നുവെന്നും, അതിവേഗസഞ്ചാരത്തിന്നായി പരക്കെ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഉപയോഗിച്ചുവന്ന മൃഗം കുതിര ആയിരുന്നു എന്നും കാണാം. എങ്കിലും അത്യുത്തമാശ്വങ്ങൾക്കു പോലും ദീൎഘയാത്രയിൽ മണിക്കൂറിന്നു മൂന്നു നാലു കാതം വീതമല്ലാതെ അതിലധികം പോവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു പുരാതനകാലംമുതൽ അനേകായിരം വൎഷങ്ങളോളം യാത്രയ്ക്കുള്ള വാഹനങ്ങളുടെ അവസ്ഥ മിക്കവാറും ഒരേ നിലയിലായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. എന്നാൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ ശതാബ്ദത്തിലായിരുന്നു ആവിയുടെ ശക്തികൊണ്ടും വിദ്യുച്ഛക്തികൊണ്ടും അനവധി ജനങ്ങൾക്ക് ഒന്നായി ഒരേ വാഹനത്തിൽ മണിക്കൂറിൽ അറുപതും എണ്പതും നൂറും നാഴിക സഞ്ചരിപ്പാനും അതും ദേഹത്തിന്നു വലിയൊരു ക്ഷീണംകൂടാതെ നിൎവ്വഹിപ്പാനും ഒന്നാമതായി സാധ്യമായതു്.

സമുദ്രസഞ്ചാരവും ഇങ്ങനെ തന്നെ ആയിരുന്നു. കാററുകൊണ്ടു കപ്പലോടിക്കുന്ന സൂത്രം അനേക ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പേ തന്നെ സമുദ്രതീരവാസികളായ എല്ലാ രാജ്യക്കാൎക്കും മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും അനുകൂലമായ കാററില്ലാതെ പോയാൽ കപ്പലിന്റെ ഗതിക്കു വിഘ്നം വരികയും കാററു പ്രതികൂലമായാൽ അതിനെ നേർവഴിക്കു നടത്തുന്നതു് അശക്യമായി തീരുകയും ചെയ്യുക പതിവായതിനാൽ വിലാത്തിയിലേ ചില രാജ്യക്കാർ അവർ യുദ്ധത്തിൽ പിടിച്ച ശത്രുക്കളേയും സ്വരാജ്യത്തിൽ തടവുശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കപ്പെട്ട പ്രധാനകുററക്കാരേയും അടിമകളാക്കി കപ്പലുകൾ തുഴയുന്ന പ്രവൃത്തി ചെയ്യിപ്പിച്ചു വന്നു. ഓരോ കപ്പലിൽ നൂറു നൂറൈമ്പതു് അടിമകൾ വരിവരിയായിരുന്നു് തണ്ടു വലിക്കയും അവർ ക്ഷീണിച്ചു കപ്പലിന്റെ ഗതിക്കു വേഗം കുറയുംപോൾ കപ്പലിലേ പ്രധാനികൾ പിന്നിൽ നിന്നു ചമ്മട്ടികൊണ്ടു മുതുകിൽ കഠിനമായി അടിച്ചു തുഴയിക്കയും ചെയ്തു വന്നു. ഇങ്ങനെ കരയിലും കടലിലും യാത്ര ചെയ്യുന്നവർ തങ്ങളുടെ സുഖത്തിന്നായി മനുഷ്യരേയും മൃഗങ്ങളേയും ഒരു പോലെ ദേഹദണ്ഡം അനുഭവിപ്പിച്ചു വന്നതു് അനേകായിരം സംവത്സരങ്ങളോളം ഒരേ സ്ഥിതിയിൽ തന്നെ നടപ്പായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ ശതാബ്ദം മുതൽ ആവിയന്ത്രത്തിന്റെ സഹായത്താൽ എത്രയോ വലിയ ഇരിമ്പുകപ്പലുകൾ കൊടുംകാററുകളുടെ കാഠിന്യവും തിരമാലകളുടെ ക്ഷോഭവും അല്പംപോലും ഗണിക്കാതെ ഒരു തുറമുഖത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു്, നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സമയത്തിന്നുള്ളിൽ മറെറാരു തുറമുഖത്തിൽ ചെന്നുചേരുന്നതു സാധാരണമായ ഒരു സംഗതിയായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. അനേകായിരം നാഴിക അകലെ ഇരിക്കുന്ന രണ്ടു പട്ടണങ്ങളെ അവയ്ക്കു മദ്ധ്യേ സമുദ്രങ്ങളും പൎവ്വതങ്ങളും വനങ്ങളും ഉണ്ടായാലും ഇപ്രകാരം സമീപസ്ഥലങ്ങളാക്കി-

ത്തീൎത്തു ൧൮-ാം നൂററാണ്ടിൽ വിദ്വാന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ച ആവിയന്ത്രത്താലത്രേ. ഇതാകുന്നു "സ്ഥലം" എന്നതിന്റെ ബന്ധനത്തിന്മേൽ മനുഷ്യനു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ജയങ്ങളിൽ ഒന്ന്. ഇതിലേയ്ക്കു മുഖ്യമായ ഒരു സഹായി അഗ്നി അല്ലയോ?

ഇനി പറവാൻ പോകുന്നതു "കാല"ത്തേക്കുറിച്ചാകുന്നു. ദൂരദിക്കുകളിലിരിക്കുന്ന ഇഷ്ടജനബന്ധുക്കളെ സന്ദൎശിക്കുന്നതിന്നു പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ആവശ്യമായിരുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയും കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ടു് അൎവ്വാചീനകാലങ്ങളിൽ സാധിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്തിൽ ഒരിടത്തു സംഭവിച്ച ഒരു സംഗതി ഇതിൽപരം വേഗത്തിൽ ഭൂമിയുടെ നാനാപ്രദേശങ്ങളിലും അറിയിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നു എന്നതു് ഇതിനേക്കാൾ വലിയ ഒരു അത്ഭുതമല്ലയോ? മുമ്പു രാജാക്കന്മാൎക്കുപോലും സ്വരാജ്യത്തിലെല്ലാ ഇടവും ഒരു വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനായി അനവധി ദൂതന്മാരെ എല്ലാ ഭാഗത്തും അയക്കേണ്ടതാവശ്യമായിരുന്നു. അവർ കാൽനടയായോ അശ്വാരൂഢന്മാരായോ വളരെ സാഹസപ്പെട്ടും സമയം ചെലവഴിച്ചുംകൊണ്ടു് ഈ ചുമതല നിൎവ്വഹിച്ചുവന്നു. അക്ഷരപരിജ്ഞാനം വൎദ്ധിച്ചുവന്ന ശേഷം ഇതേവിധം ദൂതന്മാർമുഖാന്തരമായി പരസ്യങ്ങൾ എഴുതി ദിക്കെങ്ങും പ്രചരിപ്പിച്ചുവന്നെങ്കിലും അതിന്നും കാലതാമസം ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. അതിൽ പിന്നെയാകുന്നു തപ്പാൽ ഏൎപ്പെടുത്തിയതു. ഒരു പട്ടണത്തിൽ നിന്നു മറെറാരു പട്ടണത്തേയ്ക്കുള്ള മാൎഗ്ഗത്തിൽ അഞ്ചോ ആറോ നാഴിക ഇടവിട്ടു് അവിടവിടെ അഞ്ചൽസ്ഥലങ്ങൾ ഏൎപ്പെടുത്തി ഓട്ടക്കാരെ നിയമിച്ചു. കത്തു്, ഭാണ്ഡം മുതലായവയുടെ ഗതാഗതത്തിന്നു സൗകൎയ്യം വരുത്തിയതു മുതൽ രാജാക്കന്മാരേപ്പോലെ തന്നെ പ്രജകൾക്കും ഇതിന്റെ ഗുണം അനുഭവിപ്പാനും, ചുരുങ്ങിയ സമയംകൊണ്ടും കുറഞ്ഞ ചെലവു

ചെയ്യും ഇഷ്ടജനബന്ധുക്കൾക്ക പരസ്പരം സുഖവൎത്തമാനങ്ങളും മറ്റും അറിയിപ്പാനും സംഗതിയായി. ഇതിന്നും അതാതു രാജ്യത്തിൻെറ ധനപുഷ്ടിയും പരിഷ്കാരവ്യാപനവും അനുസരിച്ചു ചില താരതമ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ധനദൗൎല്ലഭ്യമുള്ളേടങ്ങളിൽ അഞ്ചൽക്കാർ കാൽനടയായി ഓട്ടുക സംപ്രദായമായിരുന്നെങ്കിലും പരിഷ്കാരവും ധനസമൃദ്ധിയുമുള്ള ദേശങ്ങളിൽ ഇതരദേശങ്ങളുമായി കച്ചവടം മൂലമായും മറ്റും സഹവാസം വൎദ്ധിക്കുംതോറും തപ്പാലാപ്പീസിൽ വേലയും അധികപ്പെടുന്നതാകയാൽ ആളുകൾ ഓടുന്നതിന്നു പകരം അഞ്ചൽക്കുതിരകളും തപ്പാൽവണ്ടികളും മുഖാന്തരമായി ഇതു നിവൃത്തിക്കേണ്ടിവരുന്നു. എങ്കിലും ഇതിന്നും കാലതാമസം വേണ്ടിവരുന്നുവല്ലോ. ഇപ്പോൾ കൂടി തീവണ്ടിമുഖാന്തരം കത്തുകൾ അയച്ചാലും ഒരു ദിവസത്തിൽ നാനൂറോ അഞ്ഞൂറോ നാഴികയല്ലാതെ അതിലധികം ദൂരം അതു ചെന്നെത്തുകയില്ല. എന്നാൽ കമ്പിത്തപ്പാൽ മൂലമായും ദൂരശ്രവണയന്ത്രംമൂലമായും അല്പം ചില നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അനേകായിരം നാഴിക ദൂരത്തിലുള്ള എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും ഓരോ വൎത്തമാനം അറിയിക്കാം. വിലാത്തിയിലും ആഫ്രിക്കയിലും അമേരിക്കയിലും മറ്റും സംഭവിക്കുന്ന ഓരോ വിശേഷങ്ങൾ അതേ ദിവസത്തിൽ തന്നെ നമുക്ക് ഇവിടെ അറിവാൻ സാധിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഇപ്പോൾ ഒരു വിശേഷസംഭവമുണ്ടായാൽ ഇന്നു തന്നെ അത് എല്ലാ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലുമുള്ള മുഖ്യനഗരങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധമായിത്തീരും. ഇതൊക്കെയും വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ സഹായത്താൽ ആകുന്നു സാധിച്ചുവരുന്നതു. ഇതിന്നു കമ്പിത്തൂണുകളും കമ്പിയും കരമേൽ നടപ്പാക്കിയിരിക്കുംപ്രകാരം തന്നെ സമുദ്രങ്ങളാൽ അന്തരിതങ്ങളായ രാജ്യങ്ങളെ തമ്മിൽ കൂട്ടിച്ചേൎപ്പാൻ സമുദ്രത്തിന്നടിയിൽ കൂടെ കമ്പിയിട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇനിമേലാൽ ഇതി-

ന്നായിട്ടുള്ള ചെലവും വേണ്ടിവരികയില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പത്തൊൻപതാം നൂററാണ്ടിന്റെ ഒടുവിൽ മാർക്കോണി എന്നു പേരായ ഒരു വിദ്വാൻ കമ്പി കൂടാതെ വൎത്തമാനം അയക്കുന്നതിനു ഒരു നൂതനസമ്പ്രദായം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു നടപ്പായാൽ കമ്പിത്തപ്പാൽമുഖാന്തരം സന്ദേശങ്ങൾ അയക്കുന്നതിന്ന് ഇപ്പോഴുള്ളതിലും ചെലവിന്ന് ആദായമുണ്ടാകുന്നതാകുന്നു.

പാഠം ൩൩.

അത്ഭുതകരമായ ശതാബ്ദം (മൂന്നാം ഭാഗം).

നൂതന യന്ത്രവിദ്യകൾ.

നാഗരികതയിൽ ഔന്നത്യം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ഇക്കാലം കൈത്തൊഴിലുകൾക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്ന നാനാവിധയന്ത്രങ്ങളിൽ മിക്കതും ൧൯-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ പ്രഥമമായി നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടവയും കാലക്രമേണ പ്രയോഗസമ്പ്രദായങ്ങളെ ലഘുപ്പെടുത്തി പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടവയുമാകുന്നു. പരുത്തി നൂററു നൂലാക്കുവാനും, നൂലുകൊണ്ടു എത്രയും നേൎത്ത ശീലകൾ നെയ്തുണ്ടാക്കുവാനും, ഇരിമ്പുകൊണ്ടും മററു ലോഹങ്ങൾകൊണ്ടും നാനാവിധ ഭാജനങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും വാൎത്തുണ്ടാക്കുവാനും മററും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്നവയാകുന്നു ഇവയിൽ മുഖ്യമായവ. ഈ നാട്ടിൽ തന്തുവായന്മാർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന മാതിരി ചക്രവും റാട്ടും പണ്ടു പണ്ടേ അനേകം രാജ്യങ്ങളിൽ നടപ്പായിരുന്നു. എന്നാൽ പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലും ഈ ദേശത്തിൽ പാശ്ചാത്യന്മാർ ഏപ്പെടുത്തി നടത്തുന്ന കരകൗശലശാലകളിലും നൂൽ നൂല്ക്കുന്നതിന്ന് ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന യന്ത്രം ഒന്നാമതു ൧൭൬൭-ൽ ഹാർഗ്രീവ്സ് എന്നൊരു വിദ്വാ-

നം, പിന്നീട് ആർ ക്രൈററ് എന്ന മറെറാരു വിദ്വാനും കണ്ടുപിടിച്ചതും അതിൽപിന്നെ ക്രോംപ്റ്റൻ മുതലായ ചില ശില്പശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പരിഷ്കരിച്ച് ആധുനികസ്ഥിതിയിൽ ആക്കിയതുമാകുന്നു. പുരാതനമായി നടപ്പുള്ള ചക്രംകൊണ്ടു ഒരു ഒററ ആൾ നൂറു വാര നീളത്തിൽ നൂററുണ്ടാക്കുന്ന സമയത്തിൽ ഇപ്പോൾ അതിന്റെ ദശാംശം അദ്ധ്വാനം കൂടാതെ ഇരുനൂററിൽ പരം ആളുകൾ ഉണ്ടാക്കാം. ആവിയന്ത്രത്തിന്റെ സഹായം ഈ യന്ത്രങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചതു മുതൽ കാലത്തിന്നു ലാഭവും, ദേഹാദ്ധ്വാനത്തിന്നു കുറവും സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, പണിത്തരങ്ങൾക്കു വൈശിഷ്ട്യവും ഭംഗിയും വർദ്ധിക്കയും സാധനങ്ങളുടെ വിലയ്ക്കു സഹായം വരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിനേപ്പററി ഇവിടെ സവിസ്തരം പ്രസ്താവിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാൽ ൧൯-ാം നൂററാണ്ടിൽ കണ്ടുപിടിച്ച രണ്ടു മൂന്നു യന്ത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ ചില നിത്യാവശ്യസാധനങ്ങളെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്ന് എത്രത്തോളം ഉതകിയിരിക്കുന്നു എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച മാത്രം സ്വല്പമായി വിവരിപ്പാൻ ഭാവിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ഒന്നു തുന്നൽയന്ത്രമാകുന്നു.

യന്ത്രനിർമ്മാതാക്കൾ വളരെക്കാലം മുൻപേ തന്നെ തുന്നൽവേല സുഗമമായും വൃത്തിയായും നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതിന്നുള്ള ഒരു യന്ത്രം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ഉത്സാഹിച്ചിരുന്നു. തോൽസഞ്ചികളും ചെരിപ്പും തുന്നുവാൻ തക്ക ഒരു യന്ത്രം ൧൮൦൪ൽ ഒരാൾ നിർമ്മിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും വിലയുടെ ആധിക്യംനിമിത്തവും മാർദ്ദവമുള്ള ശീലകൾ തുന്നുന്നതിന്നുപകരിപ്പാൻ പാടില്ലാഞ്ഞതിനാലും മററും അതിന്നു പരക്കെ പ്രചാരം വന്നില്ല. പല മാതിരി സൂത്രങ്ങൾ ഓരോരുത്തർ കണ്ടുപിടിച്ചിരുന്നെങ്കിലും തുണിക്കഷണങ്ങൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തു തുന്നുവാൻ തക്ക ഒരു യന്ത്രം ഒന്നാമതായി ആ-

വിർവിച്ചത് ൧൮൪൬-ാം സംവത്സരത്തിൽ മസാച്ചുസെറ്റ്സ് രാജ്യത്തിലേ ഹൌ എന്ന പേരായ ഒരു ശില്പശാസ്ത്രജ്ഞൻെറ കൈയാലായിരുന്നു. അതുമുതൽ ആ യന്ത്രം പരിഷ്കരിച്ചു പരിഷ്കരിച്ചാകുന്നു ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള അത്യത്ഭുതകരമായ തുന്നൽയന്ത്രം ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിച്ചത്. ഈ വിധം യന്ത്രംകൊണ്ടു കഷണം ചേൎക്കുക, വക്കു തിരക്കുക, മടക്കിത്തുന്നുക, ബട്ടൻദ്വാരങ്ങൾ തുന്നുക മുതലായി നാം ധരിച്ചുവരുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾക്ക് എന്തെല്ലാം മാതിരി തുന്നലുകൾ ആവശ്യമോ അതുകളൊക്കെയും നിവൃത്തിക്കാവുന്നതു കൂടാതെ തുണിമേൽ പുഷ്പലതാദികളുടെ രൂപങ്ങൾ തുന്നിയുണ്ടാക്കുവാനും കഴിയും. അധികസാഹസം കൂടാതെ തടിച്ച തോലുകൾകൊണ്ടു ചെരിപ്പു സഞ്ചി മുതലായ വിവിധസാധനങ്ങൾ തുന്നിയുണ്ടാക്കുന്ന യന്ത്രങ്ങളും ഇതേ മാതൃകയായി ഇപ്പോൾ നിൎമ്മിച്ചുവരുന്നു.

രണ്ടാമതായി നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയമായ ഒരു യന്ത്രം "മുദ്രാക്ഷരലേഖനി" (ടൈപ്പ്റൈററർ) എന്ന പേരായി എഴുതുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു യന്ത്രമാകുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ ഉള്ള എല്ലാ അക്ഷരങ്ങളും അക്കങ്ങളും അടയാളങ്ങളും പല വലിപ്പങ്ങളിൽ ഛേദിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു യന്ത്രം പരക്കെ ഈ നാട്ടിൽ നടപ്പായിത്തുടങ്ങീട്ട് ഇനിയും ഇരുപതു സംവത്സരം ആയിട്ടില്ല. ഈ യന്ത്രം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചു് അതിന്മേലുള്ള ഒരു ഉരുൾ തടിയിൽ ഒരു പായ് കടലാസിൻെറ അഗ്രം വെച്ചു് കൊടുത്താൽ മതി. യന്ത്രത്തിലുള്ള അക്ഷരങ്ങളേയും അടയാളങ്ങളേയും സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഏതാണ്ടു് അറുപതു മുദ്രകൾ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ കാണാം. ആവശ്യംപോലെ ആ മുദ്രകൾ വിരൽകൊണ്ടു് അമൎത്തിയാൽ അവററിന്മേൽ കാണുന്ന അക്ഷരങ്ങളും അടയാളങ്ങളും ആ കടലാസിൽ പതിയും. ഒരു വരി

എഴുതിക്കഴിയാറാകുമ്പോൾ യന്ത്രത്തിൽനിന്നു തന്നെ ഒരു മണി അടിക്കും. അപ്പോൾ കടലാസ് ആവശ്യം പോലെ അടുത്തോ അകന്നോ രണ്ടാം വരിക്കു തക്കവണ്ണം നീട്ടിക്കൊടുപ്പാൻ ഒരു ആണി തിരിച്ചാൽ മതി. ഇങ്ങനെ വരിവരിയായി മുദ്രകൾ അമൎത്തുവാനുള്ള കൈവേഗത്തിനു തക്കവണ്ണം കൈകൊണ്ടെഴുതുന്നതിനേക്കാൾ തുലോം ശീഘ്രമായും വൃത്തിയായും നാം ആവശ്യപ്പെടുന്നതെല്ലാം അച്ചക്ഷരത്തിൽ എഴുതിത്തീൎക്കാം. മുമ്പെ കടലാസിൽ അക്ഷരങ്ങൾ പതിയുന്നതു യന്ത്രത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ കൂടെ ആയിരുന്നതിനാൽ എഴുതുമ്പോൾ വല്ല അക്ഷരപ്പിഴയും സംഭവിച്ചാൽ അതറിവാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അഞ്ചാറു വൎഷങ്ങളായി നടപ്പുള്ള നൂതനയന്ത്രത്തിൽ ഓരോ അക്ഷരം പതിയുന്നതും നമുക്കു തത്സമയം തന്നെ കാണ്മാൻ പാടുള്ളതാകയാൽ അബദ്ധം പിണഞ്ഞാൽ ഉടനെ തിരുത്തുവാൻ വൈഷമ്യമില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നു.

ഇപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു യന്ത്രങ്ങളേക്കാളും ജനങ്ങൾക്കു പൊതുവേ പ്രയോജനമായിട്ടുള്ളതു ധാന്യങ്ങൾ കൊയ്യുവാനായി ഇംഗ്ലണ്ടു മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന യന്ത്രമാകുന്നു.

കതിരുകൾ നിഷ്പ്രയാസമായി അറുത്തെടുക്കുന്നതിനുപകരിക്കുന്ന പലവിധ യന്ത്രങ്ങൾ യൂറോപ്പിൽ മിക്ക രാജ്യങ്ങളിലും അനേക ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പേ തന്നെ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ച് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കൊയ്ത്തുകാലമായാൽ നിനച്ചിരിക്കാത്ത മഴ പെയ്തു ധാന്യക്കററകളെല്ലാം നശിച്ചുപോകുന്നതും വിളഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന കതിരുകളിൽനിന്നു മണികൾ ഉതിൎന്നുപോകുന്നതും ഒരു സാധാരണ സംഭവമായിരുന്നതിനാൽ ഈ ദോഷത്തെ പരിഹരിക്കേണ്ടതിന്നു തഞ്ചം നോക്കി ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസത്തിന്നകം എത്രയും

വിസ്തീൎണ്ണമായ വിളഭൂമികളിലുള്ള ധാന്യങ്ങളെല്ലാം കൊയ്തു വണ്ടിയിൽ കയററിക്കൊണ്ടു പോയി കളപ്പുരകളിൽ സൂക്ഷിക്കത്തക്കവണ്ണം കൊയ്ത്തുവേല ശീഘ്രം നിൎവ്വഹിക്കുന്ന ഒരു യന്ത്രത്തെയാകുന്നു അവർ ഒന്നാമതു കണ്ടുപിടിച്ചതു്. ഇതിന്നു പലർ നിൎമ്മിച്ച അനേകമാതിരി യന്ത്രങ്ങളിൽവെച്ചു് ഏററവും ഉപകാരപ്രദമായി ഭവിച്ചതു ൧൮൨൬-ാമാണ്ടിൽ ബെൽ എന്നു പേരായ ഒരു ശില്പശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഉണ്ടാക്കിയ യന്ത്രമാകുന്നു. അതുമുതൽ ആ യന്ത്രത്തെ പല പ്രകാരേണ പരിഷ്കരിച്ചു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ മാത്രമല്ല, അമേരിക്ക ആസ്ത്രേലിയ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ധാരാളം ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. ഇതിന്മദ്ധ്യേ കാലക്രമേണ ഈ യന്ത്രത്തിന്നു് ഓരോ ഭേദഗതികൾ ഉണ്ടായതിനാൽ കൊയ്യുന്നതിന്നു മാത്രമല്ല, കൊയ്ത കതിരുകളെ കററയാക്കി കെട്ടുവാനും കററകളെ വലിയ ചുമട്ടുകളാക്കി വണ്ടിയിൽ കയററുവാൻ തക്ക സ്ഥിതിയിൽ ആക്കുവാനും ഈ യന്ത്രംകൊണ്ടു തന്നെ സാധിച്ചു എങ്കിലും കൃഷിക്കാൎക്കു് അതുകൊണ്ടും തൃപ്തിയായില്ല. കററകൾ വണ്ടിയിൽ കയററിക്കൊണ്ടു പോകുംപോൾ കളം ദൂരെയാണെങ്കിൽ പെട്ടെന്നു് അദ്ധ്വാൎഗ്ഗത്തിൽവെച്ചു് മഴ പെയ്തു നഷ്ടം സംഭവിക്കുന്നതിന്നും ഒരു നിവാരണമാൎഗ്ഗം കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നു വെച്ചു പല വിദ്വാന്മാരും ഇതിലേയ്ക്കു മനസ്സിരുത്തി യത്നിക്കയും ഒടുവിൽ അമേരിക്കാരാജ്യത്തിലേ ഒരു വിദ്വാൻ എത്രയും സുഗമമായി വേല നടത്താവുന്ന ഒരു നൂതനയന്ത്രം കണ്ടുപിടിക്കയും ചെയ്തു. ഈ യന്ത്രംകൊണ്ടു് ഒരേ സമയം തന്നെ കതിരുകൾ അറുത്തെടുപ്പാനും, മെതിച്ച മണിയെടുപ്പാനും, പതിരു വേറാക്കിക്കളവാനും, നല്ല മണികളെ ശേഖരിച്ചു ചാക്കിലാക്കി കെട്ടുവാനും അത്ഭുതകരമാംവണ്ണം സാധിക്കും. അതുകൂടാതെ ഈ യന്ത്രംകൊണ്ടു വെറും രണ്ടു കൂലിക്കാൎക്കു് അധികമായ ദേഹാദ്ധ്വാനം കൂടാ-

തെ ഉദയത്തിൽ തുടങ്ങിയാൽ അസ്തമിക്കുംപോഴേക്ക പത്തേക്കർ സ്ഥലത്തിൽ കതിരുകളായി നില്ക്കുന്ന ധാന്യത്തെ കൊയ്തെടുത്തു ചാഴി നീക്കി ചാക്കായി കെട്ടി പാണ്ടികശാലയിൽ കൊണ്ടു സംഭരിപ്പാൻ തക്ക സ്ഥിതിയിലാക്കിത്തീൎക്കാം. അമേരിക്കയിലും ഓസ്ത്രേല്യായിലും മഹാരണ്യതുല്യമായിക്കിടക്കുന്ന വിശാല വിളഭൂമികളിൽ ഈ യന്ത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാൽ സമയലാഭവും ചെലവിന്നാദായവും ഉണ്ടെന്നല്ലാതെ മററു യാതൊരു പ്രസ്താവയോഗ്യമായ ലാഭവും ഇല്ലെന്നു വരികിലും ഇംഗ്ലാണ്ടിൽ ഇതിന്നു പുറമേ വേറെ വലിയൊരു ആദായവും കൂടിയുണ്ടു്. അവിടെ മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം മിക്കപ്പോഴും വിചാരിച്ചിരിക്കാത്ത സമയത്തു മഴ പെയ്തു ധാന്യത്തിന്നു നഷ്ടം വരുന്നതാകയാലും രണ്ടു മൂന്നു ദിവസം ഒന്നായിട്ടു കൊയ്ത്തിന്നു തക്ക തഞ്ചം കിട്ടി വരുന്നതും വളരെ ദുല്ലഭമാകയാലും ഇപ്പോൾ ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ സഹായത്താൽ ഒരു ഒററദിവസംകൊണ്ടു് അനേകം ചാക്കുകൾ നിറയേ ധാന്യം കൊയ്തു കെട്ടി ശേഖരിപ്പാൻ കഴിവു വരുന്നതു് എത്രയും പ്രയോജനകരമായ ഒരു കാൎയ്യമല്ലയോ?

ആദികാലങ്ങളിൽ ഈ യന്ത്രവും കഴുതകളെയോ കുതിരകളെയോ (അവ വിളയിൽ കൂടിനടന്നു കതിരുകൾ ചവിട്ടികൊഴിച്ചുകളയാതിരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം) ഇതിന്റെ പിമ്പിൽ കെട്ടിയിട്ടായിരുന്നു നടത്തിവന്നതു്. യന്ത്രം മുമ്പിൽ അറുത്തു കൊണ്ടുപോയ സ്ഥലത്തിൽക്കൂടെ മാത്രം അവ നടക്കുന്നതാകയാൽ വിളയ്ക്കു നഷ്ടം സംഭവിക്കയില്ല. ഇപ്പോൾ ഇതും ആവിയന്ത്രത്തിന്റെ സഹായത്താലത്രെ നടത്തുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു മുമ്പേത്തതിലും ശീഘ്രമായി വേലനടന്നു വരുന്നു. ഇപ്പറഞ്ഞ യന്ത്രങ്ങളിലെല്ലാം അഗ്നിയാകുന്ന ഒരു വലിയ സഹായി എന്നു കാണുന്നില്ലയോ? ഇവയെല്ലാം

പരിപൂൎണ്ണസ്ഥിതിയിലായതു പത്തൊൻപതാം നൂററാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാൎദ്ധത്തിലത്രേ. അതിന്നു മുമ്പു് അനേകം ശതാബ്ദങ്ങളോളം ഈ വേലകളെല്ലാം മിക്കവാറും ഒരേ രീതിയിൽ തന്നെയായിരുന്നു നടന്നതെന്നു പറയാം.

പാഠം ൩൬.

വിക്ടോറിയ മഹാരാജ്ഞി തിരുമനസ്സിലെ വിളംബരം.

"ഇൻഡ്യാമഹീഭരണമിന്നുമുതൽക്കു സാക്ഷാൽ
നാം തന്നെയേൽപ്പതിന്നു ഹേതുവുദിക്കയാലേ
സംഘത്തിൽനിന്നതിനെഴുന്നൊരു ഭാരമെല്ലാം
നേരിട്ടു നാം നലമൊടിന്നു വഹിച്ചിടുന്നു. ॥ ൧ ॥
അക്ഷോണിതന്നിലമരുന്ന ജനങ്ങളെല്ലാം
സശ്രദ്ധമിന്നുമുതൽ നന്ദിയിൽ നമ്മുടേയും
ആസ്മാകരാകുമധികാരിജനങ്ങ'ടേയു-
മാജ്ഞാപനങ്ങളഖിലം നിറവേററിടേണം. ॥ ൨ ॥
കാനിംഗവീരനധിഭൎത്തൃപദേ നിയുക്തൻ
താനങ്ങു വാഴ്ക വഴിപോൽ പ്രതിരാജനായി;
നാനാധികാരമെഴുമന്യരുമസ്മദീയ-
സ്ഥാനാജ്ഞപോലെ നിജവൃത്തികൾ ചെയ്തുകൊൾവൂ. ॥ ൩ ॥
സാമന്തഭൂപതികൾ നമ്മൊടു സഖ്യമാൎന്നോ-
രാത്മീയവൃത്തിയെ നടത്തുക മുമ്പിലേപ്പോൽ;
നാമും ചിരപ്രണയമുള്ളൊരവൎക്കുവേണ്ടി
പ്രേമാനുവൃത്തി വിധിപോൽ നിറവേററുമെന്നും. ॥ ൪ ॥
രാജ്യം ഹരിപ്പതിന്നു വാഞ്ഛയൊടേ നൃപന്മാർ
തമ്മിൽ പിണങ്ങിടുകിലായതു നാം സഹിക്കാ;
നാമന്യലക്ഷ്മിയെ ഹരിക്കയുമില്ല; രാജ്യ-
ലോഭം ചതിച്ചിടുകയില്ല കദാപി നമ്മേ. ॥ ൫ ॥

നൂനം നരേശരുടെയന്യരുടേയുമോരോ
സ്ഥാനാഭിമാനബിരുദാദി ഹരിച്ചിടാ നാം;
ഭൂവിന്നു നിത്യശമസാധ്യസമൃദ്ധി മെന്മേൽ
താവുന്നതിന്നു നിനവിങ്ങനിശം ഭവിക്കും. ||൬||

ആംഗ്ലേയരാം പ്രജകളെപ്പരിരക്ഷചെയ്വാൻ
യാതൊന്നു നമ്മെ നയമോടു നയിച്ചിടുന്നു,
ചൊൽക്കൊണ്ടൊരക്കടമതാനിഹ ഭാരതീയ-
സംരക്ഷണയ്ക്കുമിനി നമ്മെ നയിച്ചിടട്ടേ. ||൭||

കൃസ്തീയമായ മതമാണു ധരിപ്പതീ നാ-
മെന്നാലുമന്യമതനിന്ദ വഹിച്ചിടാ നാം;
സന്മാൎഗ്ഗവൎത്തികൾടെ വൈദികമായിടുന്നോ-
രാചാരരീതിയിൽ നമുക്കിഹ മൗനമത്രേ. ||൮||

നാനാധികാരഭരണാൎഹരെ നിശ്ചയിപ്പോ-
രാസ്മാകദൃഷ്ടി ജനജാതിമതാദികാൎയ്യം
ഏതും ഗണിച്ചിടുകയില്ലൊരു നാളുമെന്നു-
മിൻഡ്യാജനങ്ങൾ വഴിപോലെ ധരിച്ചിടേണം. ||൯||

നാമത്ര ദുഷ്ടജനവഞ്ചിത സൈന്യകോപ-
ക്ഷോഭം തടുപ്പതിനു കാട്ടി നിജപ്രതാപം;
ഇപ്പോളുദിച്ച ശമമോൎത്തുരരീകരിക്കും
ദാക്ഷിണ്യവും വിജിതസാഹസിദണ്ഡനത്തിൽ. ||൧൦||

സൎവേശ്വരന്റെ കൃപകൊണ്ടു വിപത്തൊഴിഞ്ഞോ-
രുൎവീതലത്തിലിനി ലോകഹിതത്തിനായി
വാണിജ്യശില്പമുഖവൃത്തികൾ വൃദ്ധിയാൎന്നു
കാണേണമെന്നു കരുതുന്നിതു നാമജസ്രം. ||൧൧||

നിത്യം പ്രജാകുശലമാണു ബലം നമുക്കു;
തൽപ്രീതിയാണരിയ രക്ഷയുമില്ല വാദം;

ഒപ്പം കൃതജ്ഞത കലൎന്നവരിഞ്ഞു കാട്ടും
നൽപ്രേമമേ പ്രതിഫലം സകലപ്രധാനം. || ൧൨ ||

നാനാജനങ്ങ'ടെ സുഖത്തെ വളൎത്തുവാനു-
ള്ളോരോ മനോരഥകുലം സഫലീകരിപ്പാൻ
ഈശൻ നമുക്കമതുപോൽ പ്രതിപൂരുഷനും
നൽകീടണം തികവു മററധികാരികൾക്കും. || ൧൩ ||

ഇൻഡ്യക്ക ഭാഗ്യജനിനാടകനാന്ദിയായും,
ശണ്ഠയ്ക്കു മൃത്യുസമയശ്രുതിമന്ത്രമായും,
സൗരാജ്യലക്ഷ്മിയുടെ ജാതകപത്രമായും,
ബ്രിത്താനികാ വിജയ ഡിംഡിമഘോഷമായും, || ൧൪ ||

നിത്യാഗമപ്രണവമായുമനേക കൃത്യ-
ശ്രേണീപരിഷ്കരണസൂചികയായുമേവം
വിക്ടോറിയാ പ്രഥമശാസനലേഖനം കേ-
ട്ടന്നാൾ സമസ്തജനവും ബഹു മോദമാൎന്നു. || ൧൫ ||

പാഠം ൩൮.

കേരളം.

ദക്ഷിണാപഥത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തു തെക്കുവ-ടക്ക നീണ്ടുകിടക്കുന്ന സഹ്യപൎവ്വതപംക്തികളുടേയും പശ്ചി-മസമുദ്രത്തിന്റെയും മദ്ധ്യേ കന്യാകുമാരിക്കോടി മുതൽ ഗോകൎണ്ണക്ഷേത്രംവരെ ൧൩൦ കാതം നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ഭൂമി-യാണു് കേരളം. ഈ ഭൂമിക്ക തന്നെ ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രം, കൎമ്മ-ഭൂമി, മലയാളം എന്നും പേരുകൾ ഉണ്ടു്. കേരങ്ങൾ എന്നു പറയുന്ന നാളികേരവൃക്ഷങ്ങൾക്കു് ഈ ഭൂമിയിൽ സമൃദ്ധി-യുള്ളതിനാൽ ഇതിനു കേരളം എന്നു പേർ സിദ്ധിച്ചു. ഭാ-ൎഗ്ഗവനായ പരശുരാമൻ കണ്ടുപിടിച്ചതിനാൽ ഇതു ഭാൎഗ്ഗവ-

ക്ഷേത്രമായിത്തീൎന്നു. ആൎയ്യാവൎത്തംപോലെ പുണ്യഭൂമിയല്ലാത്തതിനാൽ, കൎമ്മബലംകൊണ്ടേ ഈ ഭൂവാസികൾക്കു ശുദ്ധി വരു എന്ന അൎത്ഥത്തിൽ ഇതിനു കൎമ്മഭൂമി എന്ന സംജ്ഞ ലഭിച്ചു. മലയുടേയും ആഴിയുടേയും മദ്ധ്യേ കിടക്കയാൽ (മലയാഴം) മലയാളം എന്നുള്ള പേരും ഉണ്ടായി. മലയാളുന്ന ദേശം മലയാളം (മല ഏറുന്ന രാജ്യം) എന്നും വ്യുൽപത്തി പറയാറുണ്ട്.

കേരളദേശം ഒരു കാലത്ത് എന്തോ കാരണവശാൽ സമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോകയും അനന്തരം മററൊരു കാരണവശാൽ സമുദ്രത്തിൽനിന്നു പൊങ്ങുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു പല ലക്ഷ്യങ്ങളും ഉണ്ട്. പുരാണപ്രകാരം സമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോയതു സഗരൻെറ പുത്രന്മാർ ദേവേന്ദ്രാപഹൃതമായ അശ്വമേധാശ്വത്തെ തേടി പാതാളത്തിലേയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ കുഴിച്ചുണ്ടാക്കിയ സമുദ്രത്തിൻെറ ആക്രമണത്താൽ ആകുന്നു. പിന്നീടു വീണ്ടെടുത്തതു വീരഹത്യാപാപത്തിനു പ്രായശ്ചിത്തമായി ഭൂമിയെല്ലാം ബ്രാഹ്മണൎക്കു ദാനം ചെയ്ത പരശുരാമനാണത്രേ. മതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പുരാണവചനങ്ങളുടെ പ്രാമാണ്യത്തിൽ നമുക്കു വിപ്രതിപത്തി വരാൻ ഇടയില്ല; ചരിത്രം ഇടപെട്ട ഈ പ്രകൃതസംഗതിയിലാകട്ടേ അവിശ്വാസം തോന്നുക തന്നെ ചെയ്യുന്നു. ഭൂകമ്പം, അഗ്നിപൎവ്വതം മുതലായ പ്രതിഭാസങ്ങളുടെ നിദാനമായി ഭൂമിയുടെ ഗൎഭത്തിൽ ചില ശക്തിവിശേഷങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അനുഭവപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ഈ ശക്തികളുടെ വേഗത്താൽ സമുദ്രം ചില സമയം ഒരിടത്തു കവിഞ്ഞു കയറുകയും മററൊരിടത്തു പിൻവാങ്ങുകയും ചെയ്യും. നദീതീരങ്ങളിൽ വസിക്കുന്നവൎക്കു നദിയുടെ ആക്രമണത്താൽ ചില സമയം ഓൎത്തിരിക്കാതെ ആപത്തു സംഭവിക്കുന്നതുപോലെ സമുദ്ര-

തീരത്തുള്ളവക്കും അനത്ഥങ്ങളുണ്ടാകുന്നതു് അപൂൎവമല്ല. അടുത്തകാലത്തു തന്നെ ജപ്പാൻദ്വീപിൽ ൨൨൦ മയിൽ നീളം കര സമുദ്രത്തിന്റെ ആക്രമത്താൽ ഒന്നുരണ്ടു ദിവസം ജലത്തിൽ മഗ്നമായി കിടന്നുപോകയുമുണ്ടായി. ഇങ്ങനെ ഭൂഗൎഭത്തിൽ ഉത്ഭവിച്ച ഒരു ക്ഷോഭത്താൽ കേരളം ഒരു കാലത്തു സമുദ്രത്തിൽ നിമജ്ജിക്കയും മറെറാരു കാലത്തു യഥാപൂൎവം ഉന്മജ്ജിക്കയും ചെയ്തിരിക്കണമെന്നാകുന്നു ശാസ്ത്രീയമായ സിദ്ധാന്തം.

ആൎയ്യന്മാർ കേരളത്തിൽ കുടിയേറി പാൎത്തു തുടങ്ങിയതു് എന്നായിരിക്കണമെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു നമുക്കു വിശ്വാസയോഗ്യമായ യാതൊരു തെളിവും ഇല്ല. കേരളമാഹാത്മ്യത്തിലേ രേഖകൾ ശാസ്ത്രകാരന്മാൎക്കു സ്വീകാരയോഗ്യങ്ങളല്ലല്ലോ. ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ ക്രമേണ തെക്കോട്ടു വ്യാപിച്ചുവന്ന ആൎയ്യജാതിക്കാർ കേരളത്തിന്റെ സൎവോൽകൃഷ്ടമായ സമൃദ്ധി കണ്ടു് ഇങ്ങോട്ടു കടന്നിരിക്കണം എന്നേ നമുക്കു് ഊഹിപ്പാൻ ഇടയുള്ളൂ. ഈ ആൎയ്യന്മാരാകുന്നു ഇപ്പോഴത്തേ നമ്പൂരിമാരുടെ പൂൎവപുരുഷന്മാർ എന്നൊരു സിദ്ധാന്തം ഉണ്ടു്. നമ്പൂരിമാരും പരദേശികളും ആയ ബ്രാഹ്മണൎക്കു തമ്മിലുള്ള ആചാരഭേദങ്ങളെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ആൎയ്യകുടുംബങ്ങളുടെ വാസം ഈ നാട്ടിൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ടി പല യത്നങ്ങളും നടത്തീട്ടുണ്ടെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുന്നു. കേരളത്തിലേ അനാചാരങ്ങളൊക്കെയും പരശുരാമന്റെ ഏൎപ്പാടാണെന്നു പൗരാണികന്മാർ ഘോഷിക്കുന്നു. ഈ നാട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ആദിമനിവാസികളോടുള്ള സംസൎഗ്ഗമാണു് അവയുടെ മൂലമെന്നു് ചരിത്രക്കാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. കേരളത്തിൽ പരശുരാമപ്രതിഷ്ഠകൾ എന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടു വരുന്ന ദേവാലയങ്ങളിൽ ഇന്നും ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാൎക്കു പ്രവേശമില്ലായ്ക മുതലായ പല ലക്ഷ്യങ്ങളേയും സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ

പരശുരാമന്റെ അധികാരം ഈ നാട്ടിൽ ഒരിക്കൽ അപ്രതിഹതമായിരുന്നു എന്നും നമുക്കു ബോധപ്പെടുന്നുണ്ടു്.

ഇപ്പോഴുള്ള പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ കേരളത്തിലേ ആദിമനിവാസികളായിരുന്നവർ വേട്ടുവർ, പുലയർ, പറയർ, കുറവർ, മലവേടർ മുതലായ കീഴ് ജാതിക്കാരായിരുന്നു. വൈദേശികന്മാരിൽ ആദ്യം കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതു തീയന്മാരും രണ്ടാമതു നായന്മാരും മൂന്നാമതു ബ്രാഹ്മണരും ആണെന്നു ചിലർ വിചാരിച്ചുവരുന്നു. തീയന്മാരുടെ ആഗമനകാലം തീൎച്ചപ്പെട്ടിട്ടില്ല. തീയർ എന്നും ഈഴവർ എന്നും പറയുന്നവർ ഒരു ജാതിക്കാർ തന്നെ ആകയാലും ഈ പേരുകൾ ദ്വീപശബ്ദത്തിൽനിന്നും, സിംഹളശബ്ദത്തിൽനിന്നും, യഥാക്രമം ഉത്ഭവിച്ചവയാകയാലും ഇവർ സിംഹളദ്വീപിൽനിന്നു വന്നവർ എന്ന് ഊഹിപ്പാൻ ഇടയുണ്ടു്. ഇവരാണു സിംഹളത്തിൽനിന്നു മലയാളത്തിൽ തെങ്ങു കൊണ്ടുവന്നതെന്നും ഒരു അഭിപ്രായം ഉണ്ടു് രണ്ടാമതു വന്ന നായന്മാർ കിഴക്കേ സമുദ്രനിരപ്പിൽനിന്നു കേരളത്തിൽ കുടിപാൎക്കാൻ പുറപ്പെട്ട ദ്രാവിഡരാകുന്നു. ചിലരുടെ പക്ഷത്തിൽ നായന്മാർ ആദ്യം ദക്ഷിണഖണ്ഡത്തിലും കൊങ്കണദേശത്തിലും വന്നു താമസിക്കയും പിന്നീടു കുറഞ്ഞൊരു കാലം തുളുനാട്ടിൽ കുടിപാൎത്തതിന്റെ ശേഷം വടക്കൻ വഴിക്ക് കേരളത്തിൽ പ്രവേശിക്കയും ചെയ്തു. ഇവരുടെ വരവു് ക്രിസ്താബ്ദാൽ പൂൎവം നാലാമത്തെ നൂററാണ്ടിലാണെന്നു ചിലർ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കേരളത്തിലേ ആദിമനിവാസികളും ആഗതന്മാരായ നായന്മാരും തീയന്മാരും എല്ലാം ദ്രാവിഡവൎഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരായിരിക്കണമെന്നും മൂന്നാമതു ഏകദേശം ക്രിസ്താബ്ദാരംഭത്തിൽ വന്ന ബ്രാഹ്മണർ ആൎയ്യവംശക്കാർ ആണെന്നും ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശൂദ്രർ കൂടാതെ ബ്രാഹ്മണൎക്കും ബ്രാഹ്മണർ കൂടാതെ

ശൂദ്രക്കും യാതൊരു കർമ്മവും പാടില്ലെന്നും, നമ്പൂരിമാരിൽ ജ്യേഷ്ഠപുത്രനു മാത്രമേ വിവാഹം ചെയ്തുകൂട്ടു എന്നും, ത്രൈവർണ്ണികരും മരുമക്കത്തായം അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നും മററുമുള്ള ഏറ്റപ്പാടുകൾ നടപ്പായതിനോടു കൂടി ആയിരിക്കണം കേരളശൂദ്രക്ക പാണ്ഡ്യശൂദ്രരേക്കാൾ ആര്യത്വം സംഭവിച്ചതു്. നിറത്തിലും മുഖച്ഛായയിലും ഭാഷയിലും ആചാരങ്ങളിലും ബുദ്ധിശക്തിയിലും കേരളീയശൂദ്രർ പാണ്ഡ്യശൂദ്രരേക്കാൾ അധികം ആര്യന്മാരോടു ചേൎന്നവരാകുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ നായന്മാർ ആര്യവംശക്കാരായ നമ്പൂരിമാരും ദ്രാവിഡവൎഗ്ഗത്തിൽ ചേൎന്ന ശൂദ്രസ്ത്രീകളും തമ്മിലുള്ള വിവാഹങ്ങളിൽ നിന്നു ജനിച്ച സങ്കരസന്താനങ്ങളായിരിക്കണം എന്നൊരു പക്ഷമുണ്ടു്. ഈ മൂന്നു കൂട്ടക്കാരും ഒഴികേ ക്രിസ്താബ്ദാരംഭത്തിൽ വന്ന സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യന്മാർ, മുഗൾചക്രവൎത്തികളുടെ കാലത്തിൽ വന്ന തുലുക്കർ മുതലായ പല ജാതിക്കാരും ഇപ്പോൾ കേരളീയരായി തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്.

ആര്യബ്രാഹ്മണരുടെ ആഗമനകാലത്തിൽ കേരളം അരണ്യപ്രായവും, കടുവാ പുലി കാട്ടാന പന്നി സൎപ്പം മുതലായ ദുഷ്ടജന്തുക്കളാൽ ആക്രാന്തവും ആയിരുന്നു. ആര്യന്മാർ തങ്ങളുടെ ഉത്തമപരിഷ്കാരങ്ങളെ ക്രമേണ ഏൎപ്പെടുത്തി; പശുപ്രായന്മാരായിരുന്ന അന്നത്തെ നാടുവാഴികളെ കീഴടക്കി; തങ്ങൾ സ്വാധീനപ്പെടുത്തിയ ഭൂമികളെ കൃഷിചെയ്യിച്ചു; കാടുകളേയും കച്ഛങ്ങളേയും അവർ നാടുകളും കണ്ടങ്ങളും ആക്കിത്തീൎത്തു. ക്ഷത്രധൎമ്മമായ രാജ്യഭരണത്തിന്നു് പരദേശത്തുനിന്നു രാജാക്കന്മാരെ കൊണ്ടുവന്നു നാടുവാഴിച്ചു്, കച്ചവടവും കൃഷിയും നടപ്പാക്കി. അതേവരെ കാനനചന്ദ്രിക പോലെ അനുപഭുക്തങ്ങളായി കിടന്നിരുന്ന ഓരോരോ സമ്പദാകരങ്ങളെ ക്രമേണ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. പ്രജകൾക്ക ക്ഷേമവും വൎദ്ധിച്ചു.

നാളികേരം, നല്ലമുളക്, ഏലം, ഇഞ്ചി മുതലായ അത്യന്തോപയുക്തങ്ങളായ പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ സമൃദ്ധിയാകുന്നു കേരളത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ഒരു അനുഗ്രഹം. കേരളത്തിൽ ഇടവപ്പാതിവൎഷം എന്നും, തുലാവൎഷം എന്നും രണ്ടു തരം വൎഷത്തുവുണ്ടു്. ഒരു മാസമെങ്കിലും ഒരു മഴയും കൂടാതെ കേരളത്തിൽ കഴിയാറുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. വൎഷവിഷയത്തിൽ സഹ്യാദ്രിയുടെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തിനും കിഴക്കുവശത്തിനും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസം കാണുന്നു. മേട്ട്, മല, മരു, കച്ഛം, സമതലം മുതലായ ഭൂമിയുടെ പ്രകാരഭേദങ്ങൾക്കു് എല്ലാറ്റിനും കേരളത്തിൽ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഈതിബാധകൾ കേരളത്തിൽ അപൂൎവമായിട്ടേ കേൾക്കാറുള്ളൂ. ഇതെല്ലാം കൂട്ടിച്ചേൎത്തു് ആലോചിക്കുമ്പോൾ സ്ഥലപുരാണത്തിൽ കേരളത്തെ ഒരു ഭൂലോകസ്വൎഗ്ഗമാക്കി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു കേവലം അതിശയോക്തിയോ സ്വദേശാഭിമാനവിലാസമോ അല്ലെന്നു തന്നെ തോന്നിപ്പോകുന്നു.

പാഠം ൭൦.

ദേവന്മാരുടെ ആവലാധി.

"സ്ഥാനഭ്രംശം ഭവിച്ചിങ്ങു ഭവാൻ ശങ്കിച്ചപോലെ താൻ;
സൎവാന്തൎയ്യാമി ഭഗവൻ! ഭവാനിതറിയാത്തതോ? ൧.

ദൈത്യൻ മത്തൻ നിൻ വരത്താലൊരുത്തൻ താരകാഭിധൻ
ജഗത്തിന്നു വിപത്തിന്നായ് ജനിച്ചാൻ ധൂമകേതുപോൽ. ൨.

തൽപുരത്തിൽ പരത്താവൂ കതിരോൻ കതിരത്രയേ;
നീരാഴിനീരജങ്ങൾക്കു വിരിയാനെത്ര വേണമോ. ൩.

എന്നുമെല്ലാക്കലകളും ചേൎന്നു ചന്ദ്രൻ വിളങ്ങുവോൻ;
എടുക്കാറില്ല മുക്കണ്ണൻ ചൂടുമക്കല കേവലം. ൪.

പൂങ്കാവനങ്ങളിൽ പുഷ്പം പൊഴിക്കാതോൎത്തു വായുവും
ആലവട്ടത്തിനൊത്തോണം മാത്രമേ തത്ര വീശുവോൻ. ൫.

കഷ്ടം തവണ കൈവിട്ടു ചട്ടം മൂരണ്ടു തുക്കളും
തോട്ടക്കാരുടെ മട്ടിൽത്താൻ മുട്ടാതേ സേവ ചെയ്യുവോർ. ൬.

അവന്റെ തിരുമുൽക്കാഴ്ചക്കതകം രത്നമാകവേ
സമുദ്രരാജൻ സൂക്ഷിപ്പോൻ ഭദ്രം വിളയുവോളവും. ൭.

ഫണാമണികൾ മിന്നിച്ചിട്ടവനെക്കാത്തു രാത്രിയിൽ
വാടാവിളക്കായ് വാഴുന്നു വാസുകിപ്രമുഖോരഗർ. ൮.

കല്പവൃക്ഷങ്ങളുപ്പിക്കമെനല്പാഭരണങ്ങളാൽ
പ്രഭുവിൻ പ്രീതി നേടുന്നു കാൎയ്യസിദ്ധിക്കു ശക്രനും. ൯.

ഇച്ചൊന്നതൊക്കെ ച്ചെയ്തിട്ടും ദ്രോഹിക്കുന്നു മഹാസുരൻ;
ഇണക്കം ദുഷ്ടരിൽ പററാ പിണക്കം താൻ ഫലപ്പെടും. ൧൦.

ദേവസ്ത്രീകൾ കനിഞ്ഞെന്ന്യേ തളിൎന്നുള്ളാത്ത ശാഖികൾ
വെട്ടേററു വീഴ്വതിൻ സ്വാദിന്നറിഞ്ഞു നന്ദനത്തിലും. ൧൧.

പള്ളികൊള്ളുമവന്നെന്നും സൂക്ഷിച്ചു സുരനാരിമാർ
കണ്ണീർകണങ്ങൾ ചിന്തുന്ന ചാമരം ചാൎത്തി വാഴണം. ൧൨.

സൂൎയ്യാശ്വങ്ങളെഴുന്നോരു സുമേരുശിഖരങ്ങളെ
അടത്തിത്തന്റെ തോട്ടത്തിൽ പടുത്താൻ കേളിപൎവ്വതം. ൧൩.

വിൺഗംഗയിന്നു വീൺവെള്ളം മാത്രം ദിഗ്ഗജദൂഷിതം;
പൊൽത്താർകൃഷികളോ പിന്നെത്താരകന്റെ കുളങ്ങളിൽ. ൧൪.

പാൎത്തു പാൎത്തിടാനുള്ള യാത്ര വിണ്ണോർ നിറുത്തിനാർ;
വാനത്തില്ല വിമാനത്തിൻ വാൎത്തയും ശത്രുഭീതിയാൽ. ൧൫.

ഹവിൎഭുത്തിൻ വായിൽനിന്നു യാഗലബ്ധം ഹവിസ്സവൻ
തട്ടിപ്പറിപ്പോൻ മായാവി ഞങ്ങൾ നിന്നു മിഴിക്കവേ. ൧൬.

ഉച്ചൈശ്ശ്രവസ്സാമശ്വത്തെ മെച്ചത്തിൽ കൈക്കലാക്കിനാൻ;
അണ്ടർകോനുടൽ പൂണ്ടോരു പണ്ടത്തെക്കീർത്തിതാനതു്. ൧൭.
ഇന്നു ഞങ്ങ'ടെ തന്ത്രങ്ങളൊന്നും തത്ര ഫലിച്ചിടാ;
നന്നായുള്ള മരുന്നെല്ലാം സന്നിഗോഷ്ഠിയിലെന്നപോൽ. ൧൮.
ജയാശയേതിലോ ഞങ്ങൾക്കസ്സുദർശനചക്രവും
നിഷ്കണ്ടകന്റെ കണ്ഠത്തിൽ നിഷ്ഠം പോലെ പതിഞ്ഞു പോൽ. ൧൯.
അവന്റെ വാരണേന്ദ്രന്മാർ പോരിലൈരാവണാധികർ
വപ്രക്രീഡ പഠിക്കുന്നു പുഷ്കലാവർത്തകങ്ങളിൽ. ൨൦.
അതിനാലവനേക്കൊല്ലുാൻ മതിയായോരു വീരനെ
തീൎക്കണം, കൎമ്മബന്ധത്തെപ്പോക്കാൻ മോക്ഷത്തെയെന്ന പോൽ. ൨൧.
ദേവസേനാപതിസ്ഥാനമവന്നേകീട്ടനാകുലം
അണ്ടർകോൻ വിണ്ടലശ്രീയെ വീണ്ടെടുക്കട്ടെ തൊണ്ടി പോൽ. ൨൨.

പാഠം ൫൦.

ജന്തുക്കളുടെ ബുദ്ധിചാതുര്യം.

തിര്യക്കുകൾ കേവലം ആഹാരാദിപരായണങ്ങളാണെന്നാകുന്നു നാം വിചാരിച്ചുപോരുന്നതു്. സാധാരണമായി പശുപക്ഷിമൃഗാദികളുടെ നടപടി ആ വിചാരത്തിനു് അനുരൂപമായിത്തന്നെ ഇരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഉണൎന്നെഴുന്നേററാൽ ഉടൻ ജന്തുക്കളുടെ പ്രവൃത്തി ആഹാരം തേടുകയാകുന്നു. വേശം എപ്പോൾ ഉദിക്കുന്നുവോ അപ്പോൾ തന്നെ നിർഹാരം. നിദ്ര വരുന്ന സമയം ഉറങ്ങുക.

എന്നാൽ ചില ജന്തുക്കൾക്കു് ചില അവസരങ്ങളിൽ

വിശേഷബുദ്ധി സ്പഷ്ടമായി കാണുന്നുണ്ടു്. ആനയ്ക്കു ധാരണാശക്തി മനുഷ്യനേക്കാൾ അധികം ആണു്. തടിപിടിക്കുന്നതിലും കൊപ്പത്തിൽനിന്നു കാട്ടാനയെ പിടിച്ചു കയറ്റുന്നതിലും മറ്റും ആനയുടെ പ്രേക്ഷാവൽപ്രവൃത്തി നമുക്കു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. പട്ടിയുടെ സ്വാമിഭക്തി മുതലായ ഗുണങ്ങളും ഇതുപോലെ ആശ്ചര്യകരങ്ങളാകുന്നു. പണ്ടാരങ്ങൾ കൊണ്ടു നടക്കുന്ന അപ്പുക്കാളയുടെ പ്രവൃത്തികളും ഈ കൂട്ടത്തിൽ തന്നെ. സർക്കസ്സുകളിക്കാരുടെ പക്കലുള്ള മൃഗങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന അഭ്യാസങ്ങൾ കണ്ടാൽ അവ വിശേഷബുദ്ധിയിൽ മനുഷ്യരേക്കാൾ ഒട്ടും താഴെ അല്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകും.

ഇതെല്ലാം കേവലം അഭ്യാസബലത്തിന്റെ വിലാസമാകുന്നു എന്നു് ഒരു ആക്ഷേപമുണ്ടാകാം. എന്നാൽ കുരുവി കൂടുകെട്ടുന്നതും വേട്ടാവെളിയൻ കല്ലറ കെട്ടി പുഴക്കളെ കുടിപാർപ്പിക്കുന്നതും, ഉറുമ്പു് സൈന്യം ശേഖരിച്ചു ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളെ കൊള്ളയിടുന്നതും, തേനീച്ച കോട്ടകെട്ടി മധു സംക്ഷിക്കുന്നതും മറ്റും ഒരുവനോടും അഭ്യസിച്ചിട്ടല്ലല്ലോ. എന്നല്ല, നേരേ മറിച്ചു് ഈ ജന്തുക്കൾക്കു കൂട്ടു പിരിഞ്ഞാൽ ബുദ്ധിചാതുര്യം ക്ഷയിച്ചുപോകുന്നു. ഒരു ഉറുമ്പിനേയോ തേനീച്ചയേയോ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു പിരിച്ചു് ഒരിടത്തു തടഞ്ഞിടുന്നതായാൽ അതു തന്റെ പരിചിതമായ വ്യാപാരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കയില്ലെന്നു തന്നെയല്ല, സ്വല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ മന്ദിച്ചു മരിച്ചുപോകയും ചെയ്യും.

സംഘബലത്തിന്റെ അപേക്ഷ കൂടാതെ പ്രേക്ഷാവൽ പ്രവൃത്തിയുള്ള വകയിൽ ഒന്നാകുന്നു ചിലന്തി എന്ന കീടം. ഈ പൂച്ചിയുടെ പ്രകൃതി ഒരു പോരാളിവീരന്റെ പോലെയാകുന്നു. അതിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ കെട്ടുപാടും യുദ്ധവ്യാപാരത്തിനു യോജിച്ചതാകുന്നു. അതിനു തലയിലും മാറി-

ടത്തിലും ബലമുള്ള തൊലികൊണ്ടു കൎക്കശമായ ഒരു കുപ്പായമുണ്ടു്. അതിന്റെ ഉദരം മൃദുവും മുറിവുപെടാത്തതുമായ ഒരു മാതിരി തൊലികൊണ്ടു മൂടീട്ടുണ്ടു്. കടുന്നലിന്റെ കൊമ്പുകൾ പോലും അതിൽ ഫലപ്പെടുന്നതല്ല. അതിന് അതിദീൎഘങ്ങളും തീക്ഷ്ണങ്ങളായ നഖങ്ങളിൽ അവസാനിക്കുന്നതും ആയ എട്ടു കാലുകൾ ഉണ്ടു്. ഇതു കൂടാതെ അതിന് അനേകം കണ്ണുകളും വായുടെ ഉപരിയായി ഇര കടിച്ചുപിടിക്കാൻ സൗകൎയ്യമുള്ള രണ്ടു വിശേഷാൽ നാക്കുകളുമുണ്ടു്.

ചിലന്തിയുടെ വിശേഷസാമൎത്ഥ്യം വല നെയ്യുന്നതിൽ ആകുന്നു. അതിന്റെ പൃഷ്ഠത്തിൽനിന്ന് കൊഴുത്തു പശയുള്ളതായ ഒരു ദ്രവം പുറപ്പെടും. അതിനെ ആ പ്രാണിക്കു പഞ്ഞിയെ എന്നപോലെ കനത്തതോ നേൎത്തതോ ആയ നൂലുകളായിട്ടു നൂല്ക്കാൻ കഴിയും. ഗൃഹംപണി ആരംഭിക്കാൻ ഉറച്ചു തീൎന്നാൽ ഉടൻ ഈ ജന്തു സ്ഥലം കണ്ടു നിശ്ചയിക്കും. മനുഷ്യന്റെ ഉപദ്രവം വരാത്തതും പുഴു, ഈച്ച മുതലായ ഭക്ഷ്യപദാൎത്ഥങ്ങൾക്കു സുഭിക്ഷമുള്ളതും കാററിന്റെ ശല്യമില്ലാത്തതും ആയ ഒരു സ്ഥലത്താണ് ഇതു വല കെട്ടുന്നതു്.

വല നെയ്യുന്നതിൽ ആദ്യത്തെ പ്രവൃത്തി ഇഴകൾ ഉറപ്പിക്കയാകുന്നു. അതിലേയ്ക്കു് ഈ പ്രാണി പൃഷ്ഠത്തിൽനിന്നു നിൎമ്മിക്കുന്ന ദ്രവത്തിന്റെ ഒരു ബിന്ദു ഭിത്തിയിൽ തേച്ചു് അവിടെ ഒരററം ഉറപ്പിച്ചിട്ടു് നൂൽ നൂല്ത്തുകൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടു മറേറ അററവും ആവശ്യപ്പെട്ട ദിക്കിൽ അപ്രകാരം ബന്ധിക്കും. ഇതിന്മണ്ണം ഓരോന്നായി നെടുനീളേ ഉള്ള ഇഴകൾ എല്ലാം മുറയ്ക്കു പാകിത്തീൎന്നാൽ കുറുകെ ഉള്ള ഇഴകൾ ആരംഭിക്കയായി. ഉറപ്പു് അധികം ആവശ്യപ്പെട്ട സ്ഥലങ്ങളിൽ നൂലുകൾ അഞ്ചോ ആറോ ഒന്നിച്ചു

ചേൎത്തു ബലപ്പെടുത്തും. നൂൽ നൂല്ക്കുകൊണ്ടു് ഒരററത്തു നിന്നു മറേറ അററത്തേയ്ക്കു നീട്ടുമ്പോൾ പൊട്ടിപ്പോകാതിരിപ്പാനായി നഖങ്ങളിൽ താങ്ങിക്കൊള്ളും. ഇഴകൾ തങ്ങളിൽ ഒട്ടാതിരിപ്പാൻ വേണ്ട ജാഗ്രതയെല്ലാം ചെയ്യും. ഇതിനു പുറമെ വല കെട്ടിത്തീൎന്നു കുടിപാൎപ്പു തുടങ്ങിയതിന്റെ ശേഷം പതിവായി പരിശോധനയും അററകുററങ്ങൾ തീൎക്കയും ഉണ്ടു്.

സാധാരണമായി ഈ മാതിരി ഒരു സ്ഥലം മൂന്നു ദിവസത്തെ നിരന്തരമായ വേലകൊണ്ടു പണി തീരും. പുതുതായി ഉണ്ടാക്കിയ പാൎപ്പുസ്ഥലത്തിൽ ഈ കീടം സ്വാതന്ത്ര്യനായിരിക്കുന്നതു കാണാൻ രസമുള്ളതാകുന്നു. ആളിവർ ഗോൾഡ് സ്മിത്ത് എന്ന കവി ഇതിനെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി പഠിച്ചു വളരെ രസമായി വൎണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു് ഈ ലൂതാഗൃഹത്തിന്റെ ഒരു സൗകൎയ്യം ഇതിൽ വസിക്കുന്നവൎക്ക് ഇര തേടി നടക്കേണ്ടുന്ന ശ്രമമില്ല എന്നുള്ളതാകുന്നു. ഈച്ചകളും പുഴുക്കളും മററു പ്രാണികളും സ്വയമേ വന്നു വലയിൽ അകപ്പെട്ടുകൊള്ളും. വലയുടെ ഏതൊരു ഭാഗത്തെങ്കിലും ഒരു ചലനം ഉണ്ടായാൽ ഉള്ളിലിരിക്കുന്ന ചിലന്തിക്കു കമ്പിമുഖേന എന്നപോലെ ഉടൻ അറിവു കിട്ടും. വലയിൽ അകപ്പെടുന്നതു് ഒരു ബലമേറിയ പ്രാണിയാണെങ്കിൽ ചിലന്തി മൗനമവലംബിച്ചു് ഇരുന്നുകളയും. ആ പ്രാണി തനിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കാൻ വേണ്ടി ശ്രമപ്പെടും തോറും അധികം വലയിൽ കുടുങ്ങുകയേ ഉള്ളു എന്നും, സ്വല്പകാലത്തിനകം ആയാസംകൊണ്ടും ഉപവാസംകൊണ്ടും തളൎന്നു് എളുപ്പത്തിൽ കൈവശപ്പെടുമെന്നും ചിലന്തിക്കു നല്ല വിശ്വാസമുണ്ടു. ഒരു വലിയ ഈച്ചയെ കിട്ടിയാൽ ചിലന്തിയ്ക്കു് എട്ടുപത്തു ദിവസത്തേയ്ക്കു് ആഹാരത്തിനു വകയായി.

ചില സമയം ചിലന്തിവീരന്മാർ സാമന്തന്മാരുമായി

യുദ്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. ഒരു ചിലന്തിക്കു കൂടിയ പക്ഷം മൂന്നു പ്രാവശ്യമേ വല കെട്ടുന്നതിനു കഴികയുള്ളൂ. അപ്പോഴേയ്ക്കു് അതിന്റെ ഉദരത്തിലുള്ള ദ്രവം ഒടുങ്ങിപ്പോകുന്നു. പിന്നീട് അതിനു കാലക്ഷേപോപായം പരസ്വത്തിനെ ആക്രമിക്കുക ഒന്നേ ഉള്ളൂ. ഇപ്രകാരമുള്ള കഷ്ടദശ നേരിടുമ്പോളാണു് ചിലന്തികൾക്കു തമ്മിൽ യുദ്ധമുണ്ടാകുന്നതു്. രാജ്യഭ്രഷ്ടനായ വീരൻ സാമന്തരാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ചു് കൈവശപ്പെടുത്താൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു. സാമന്തൻ ശത്രുവിന്റെ ആക്രമത്തെ എതിൎക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ രണ്ടു പേൎക്കും തമ്മിൽ പ്രബലമായ ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം നടക്കും. ആക്രമിക്കുന്നവൻ ജയിക്കുന്നപക്ഷം അവൻ ആ ശത്രുവിന്റെ പാൎപ്പുസ്ഥലത്തെ കൈവശപ്പെടുത്തി അതിൽ സ്വച്ഛന്ദമായി വാഴും. തോല്ക്കുന്ന പക്ഷം മേലാൽ കാലക്ഷേപത്തിനു് ഒരു മാൎഗ്ഗവും ഇല്ല. കുറേ കാലത്തേയ്ക്കു തന്തുക്കൾകൊണ്ടു് ഉപജീവനം കഴിച്ചുകൂട്ടും. അതെങ്ങനെ എന്നാൽ ഈ മേധാവിയായ കീടം തന്റെ കാലുകളെല്ലാം ഒന്നിച്ചു കൂട്ടി നിശ്ചേഷ്ടമായിട്ടു് ഒരനക്കവും കൂടാതെ മരിച്ചതുപോലെ മലൎന്നു കിടക്കും. എന്നാൽ അതിന്റെ ദൃഷ്ടിപ്രതീക്ഷികളായ ദൃഷ്ടികൾ സദാ ജാഗരൂകങ്ങളായിരിക്കും. വല്ല ഈച്ചകളോ മറ്റോ അടുത്തു വന്നാൽ ഉടൻ പാഞ്ഞു് അതിനെ കൈവശപ്പെടുത്തും. ഈ മാതിരി കപടവും ഫലിക്കാതെ വന്നു കൂടുമ്പോൾ അഭിമാനിയും വീരനുമായ ഈ ചെറിയ പ്രാണി പ്രായോപവേശം ചെയ്യും.

൧൦൦ ൟ.

നാരദരാവണസംവാദം.

ശാരദനീരദസന്നിഭനാകിയ
നാരദമാമുനി വീണയുമായി
ചാരുദയാനിധി കലഹപ്രീതിവി-
ശാരദനാകിയ ഭഗവാനൊരു നാൾ,

ധീരനതാകിയ നക്തഞ്ചരപതി
വീരനിരിക്കും മണിമാളികമേൽ
ചാരുദയാഘനമോദമൊടിങ്ങനെ
പാരാതങ്ങെഴുന്നെള്ളി തദാനീം.

ഉന്നതനാകിയ രാവണനപ്പോ-
ളുത്ഥാനംചെയ്താശു വണങ്ങി,
ഭക്തിപുരസ്സരമൎഘ്യാദികൾകൊ-
ണ്ടത്യാദരമാരാധന ചെയ്തു.
ഭദ്രാസനവും നൽകിയിരുത്തി
ഭദ്രതരം കുശലപ്രശ്നാദികൾ
സമുദാചാരം ചെയ്തു പരുക്കെ
സംസല്ക്കരണവുമാശു കഴിച്ചു.
"കമലാസനസുതനാകിയ മുനിവര!
വിമലഗുണാലയനാകിയ ഭഗവൻ!
ഭവദാഗമനംകൊണ്ടു മദീയം
ഭവനം പാവനമായി വിശേഷാൽ;
ഭുവനം മൂന്നിലുമുള്ള ജനാനാ-
മവനം ചെയ്യും നിന്തിരുവടിയെ-
ക്കണ്ടതുകൊണ്ടിഹ കളിയല്ലേ ദശ-
കണ്ഠനു മനസി മഹാസന്തോഷം.

കുഞ്ഞിതസുകൃതന്മാക്ക ഭവാനെ-
ക്കണ്ടു രസിപ്പാനെളുതല്ലേതും;
നമ്മുടെ വിക്രമമല്പമതല്ലൊരു-
ഹമ്മതി ഞാൻ പറകല്ല മുനീന്ദ്ര!

നമ്മെക്കൊണ്ടു ജഗത്ത്രയവാസികഠം
ചെമ്മേ കിമപി പറഞ്ഞീടുന്നു;
ധാമ്മികരാകിയ നിങ്ങഠക്കെന്തിഹ
ധാരണയില്ലതു ബോധിച്ചാലും.

ത്രിഭുവനവാസികളെല്ലാം നമ്മുടെ
വിഭുതതകൊണ്ടു പുകഴ്ത്തുന്നില്ലേ?
'സുഭഗൻ ദശമുഖ'നെന്നൊരു നാണയ-
മഹഹോ ദിശിദിശി കേഠക്കുന്നില്ലേ?

നമ്മുടെ ഗുണമിതു മററൊരു കൂട്ട-
ക്കാക്ക ലഭിപ്പാനതിവൈഷമ്യം.
ഉള്ളിലസൂയ നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞഥ
തുള്ളിനടക്കും കുസൃതിക്കാരതു
കൊള്ളരുതെന്നു ദൂഷിക്കുന്നതുകൊ-
ണ്ടേതുമോളം ഭയമില്ല നമുക്ക്.

ഭള്ളു പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിയ്ക്കുയുമ-
ല്ലുള്ളതു തന്നെ കഥിച്ചീടുന്നേൻ:—
തീത്തുരചെയ്യാമിന്നിഹ നമ്മൊടു
നേത്തു വരുന്നവരൊക്കെ മടങ്ങും.

ധൂത്തുകഠ നമ്മൊടു കൂടുകയില്ലെ-
ന്നോത്തു മഹേന്ദ്രനടങ്ങിപ്പാത്തു.

ജംഭാന്തകനുടെ കുംഭിപ്രവരൻ
കൊമ്പുകഠ നാലുമുയത്തിക്കൊണ്ടഥ

തുമ്പിക്കരമതിൽ മുസലവുമേന്തി
ജ്രുംഭിച്ചാശ്രു വരുന്നേരം ഞാൻ,
മുമ്പിൽ ചെന്നഥ കൊമ്പു പിടിച്ചു ത-
രിമ്പു വിടാതെ കരിമ്പു കണക്കെ
കൊമ്പുകൾ നാലുമൊരൻപതു ഖണ്ഡി-
ച്ചമ്പൊടു കുംഭമടിച്ചു പിളന്നു.
ഇമ്പമകന്നതി കമ്പമിയന്നുട-
നമ്പർകുലങ്ങളിൽ മുൻപനതാകിയ
വൻപൻ മണ്ടി നിലിമ്പപുരത്തിന-
കംപുക്കാനതി സംഭ്രമസരസൻ.
വെള്ളിക്കുന്നു പറിച്ചു കരത്തിൽ
തുള്ളിക്കുന്നൊരു നേരമതിന്മേൽ
പള്ളിയുറങ്ങും പരമേശ്വരനുടെ
പുള്ളിമൃഗാക്ഷി മൃഡാനീദേവി-
യ്ക്കുള്ളിലിരിക്കും കലഹം തീപ്പാ-
നുള്ളൊരു സംഗതി വന്നതുമൂലം
കൊള്ളാമിവനുടെ തൊഴിലെന്നൊരു തിരു-
വുള്ളം ഭഗവാനെൻകലുറച്ചു.
ശക്രനുമഗ്നിയുമന്തകവീരന-
രക്കൻ വരുണൻ വായു ധനേശൻ
മുക്കണ്ണരുമിവരെട്ടു വസുക്കളു-
മൊക്കെക്കപ്പമിനിക്കു തരുന്നു.
സവ്വസുരാംഗനമാരിൽ മികച്ചോ-
രുവ്വശി മേനക രംഭ തിലോത്തമ
നിത്യവുമിവർ വന്നെന്നുടെ ലങ്കയി-
ലച്ചികളായവർ വേലയെടുപ്പാൻ.

ഇങ്ങനെ വിട്ടപണിയൊക്കെയെടുപ്പാ-
നിന്ദ്രസുരാംഗനമാരാകുന്നു.

അങ്ങനെ നമ്മുടെ കല്പനയായതി-
നെങ്ങുമൊരല്പം കുറവതുമില്ല.

ഇന്ദ്രജിദാഖ്യർ നമ്മുടെ നന്ദന-
നിന്ദ്രനെ യുദ്ധം ചെയ്തു ജയിച്ചു.

എന്നല്ലവനെ ബന്ധിച്ചുംകൊ-
ണ്ടെന്നുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടിഹ വന്നു,
ലങ്കാപുരിയുടെ തോരണമൂലേ
ശൃംഖലകൊണ്ടു തളച്ചേച്ചാലും!

ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ കല്പന കേട്ടവ-
നങ്ങനെ ചെയ്താനുണ്ണി സമർത്ഥൻ.

കണ്ണുകളായിരമുള്ളവനവിടെ-
ക്കണ്ണീർകൊണ്ടൊരു നദിയുണ്ടാക്കി.
വിണ്ണവർനാടു വെടിഞ്ഞു വരുന്നൊരു
പെണ്ണുങ്ങൾക്കു കുളിപ്പാൻ കൊള്ളാം.
ഇക്കഥയും ഭുവനത്രയവാസിക-
ളൊക്കെപ്പുരിചൊടു ബോധിക്കുന്നു.

ഭുവനതലങ്ങൾ ജയിച്ചു വിശേഷം
മാമുനിപുംഗവനറിയുന്നീലേ?
ശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ നാടും നഗരവു-
മൊക്കെച്ചുട്ടു പൊടിച്ചും പിന്നെ;

കിട്ടുന്നവരെയടിച്ചു മുടിച്ചും
ഒട്ടും കൃപയില്ലാത്ത നിശാചര-
ദുഷ്ടന്മാരുടെ കരുമനമൂലം

നഷ്ടമതായി മഹീതലമിത്തൊഴിൽ
ചട്ടമിതൊന്നു നമുക്കില്ലേതും.
ദുഷ്ടന്മാരാമവരു ദിനംപ്രതി,
കഷ്ടമിതോർത്താലത്ഭുതമല്ലാ;
പട്ടിണിയിട്ടു വരുന്ന ജനത്തി-
ന്നിഷ്ടികൊടുക്കാത്തവനീശന്മാർ
കെട്ടിസ്വരൂപിക്കുന്ന സുവർണ്ണം
പട്ടും പൊന്നും പണവുമിതെല്ലാം;
പെട്ടെന്നാശു പിടിച്ചുപറിപ്പാ-
നൊട്ടും ദൂഷണമില്ല നമുക്ക്.
പട്ടന്മാരൊടു കടവും കൊണ്ടവ-
രഷ്ടികഴിച്ചു കിടന്നീടുന്നു.
ഗാന്ധാരേശൻ തന്നുടെ രാജ്യം
കാന്താരത്തിനു സദൃശമതായി;
സിംഹളഭൂപതി തന്നുടെ നാട്ടിൽ
സിംഹം പുലിയും ചെന്നു നിറഞ്ഞു;
ചേരനരാധിപനങ്ങു വനത്തിൽ
താളും തകരയുമശനമതായി;

കാശിനരേന്ദ്രനുമിക്കാലത്തൊരു
കാശിനു മുതലില്ലാതെ ചമഞ്ഞു;
കുന്തളനരപതി കുത്തിക്കവരാൻ
കുന്തവുമേററു നടന്നു തുടങ്ങി.
എന്തിനു പലവിധമുരചെയ്യുന്നു?
പംക്തിവരൻെറ പരാക്രമപുഷ്ടികൾ
ചിന്തിച്ചാലവസാനവുമില്ല,
നിന്തിരുവടിയറിയാത്തതുമില്ല.

ഭൂതലവും സ്വൎഗ്ഗം പാതാളം
ഭുവനം മൂന്നിലുമിന്നിഹ പാൎത്താൽ
രാവണനോടു സമാനപരാക്രമി-
യേവനൊരധിപതിയുള്ളു മുനീന്ദ്ര!

നാരദരാവണസംവാദം.

എങ്ങാനൊരുദിശി മത്സമനൊരുവൻ
തുംഗാഹംകൃതിഭാവത്തോടേ
സംഗരശൂരനതുണ്ടെന്നാല-
ച്ചെങ്ങാതിയ്ക്കുമനൎത്ഥമടുത്തു.

ഉണ്ടെന്നാലതുമതുൾച്ചെയ്യേണം;
ചെണ്ടക്കാരനുമരണത്തിന്നൊരു
രണ്ടോ നാലോ ദിവസം താമസ-
മുണ്ടാമായതിലേററം വേണ്ടാ.

കുഞ്ഞതരപ്രാണന്മാരോടു ദശ-
കണ്ഠനു പൊരുവാനാഗ്രഹമില്ല;
കുഞ്ഞന്മാരവരല്ലോ നമ്മുടെ
രണ്ടടി കൊൾവാനാരും പോരാ.”

ഉരത്താനന്നേരം നാരദ-
“നൊരുത്തൻ നിന്നോടു പോരിനു
സമൎത്ഥനില്ലെന്നോ? രാവണ!
മരുത്തൻ മന്നവൻ നിന്നുടെ
മദത്തെ ശമിപ്പിച്ചില്ലേ?
തരത്തിൽ ജയിച്ചുവെന്നതു
വരുത്തിപ്പോന്നില്ലേ നീ അതി-
സമൎത്ഥൻ പൌരുഷമിങ്ങനെ
കിമൎത്ഥം ഘോഷിക്കുന്നു? ബത!
അനൎത്ഥം നിന്നുടെ വാക്കുകൾ
സമസ്തം, നിന്ദിച്ചു ചൊന്നാൽ.
എങ്കിൽ പറയാം, നിന്നുടെ ഹുംകൃതി
ലംഘിപ്പതിനിഹ മതിയായുള്ള ഭ-
യങ്കരഭുജബലമുള്ളൊരു പുരുഷൻ
ലങ്കാധിപതേ! കേട്ടാലും നീ.

ഹേഹയനൃവരന്മാൎക്ക വസിപ്പാൻ
മാഹിഷ്മതിയെന്നുണ്ടൊരു നഗരി
കൃതവീൎയ്യാത്മജനൎജ്ജുനനെന്നൊരു
മതിമാൻ ഭൂപതി തത്ര ജനിച്ചു.
നീണ്ടു തടിച്ചു ഭുജങ്ങളൊരായിര-
മുണ്ടൎജ്ജുനനത്രു ബോധിച്ചാലും!

വൻപനതാകിയ നിന്റെ ഭുജങ്ങളി-
ലൊൻപതു ശതവുമൊരെൺപതുമേറും.
നിന്നേക്കാൾ ഭുജവിക്രമമേറും;
നിന്നേക്കാൾ ഭുജശക്തിയുമേറും.

പിന്നെയുമുണ്ടു വിശേഷമിതോൎത്താൽ
സജ്ജനദൂഷണമൎജ്ജുനനില്ലാ;

അവനുടെ ജനവും നിന്നുടെ ജനവും
ശിവശിവ വളരെ വിശേഷമതോൎത്താൽ.

അവനിയിലുള്ള മനുഷ്യരെയെല്ലാ-
മവികലമവനിഹ രക്ഷിക്കുന്നു;
തവ ഭൃത്യന്മാരവനിയിലുള്ള-
മനുഷ്യരെയെല്ലാം ഭക്ഷിക്കുന്നു.

അക്കൂട്ടം പുനരവനിസുരന്മാ-
ൎക്കില്ലം വളരെപ്പണിയിക്കുന്നു;
ഇക്കൂട്ടം പുനരന്തണവരരുടെ
ഇല്ലം ചുട്ടു മുടിച്ചീടുന്നു.
അജ്ജനമഷ്ടി തുടങ്ങിക്കുന്നു,
ഇജ്ജനമഷ്ടി മുടക്കിക്കുന്നു.

അവർ ബഹുധൎമ്മം സാധിക്കുന്നു,
ഇവർ ബഹുധൎമ്മം ബാധിക്കുന്നു.

അൎജ്ജുനനും രാവണനും തമ്മിൽ
ആനയുമാടും പോലെ വിശേഷം.
അജ്ജനമിങ്ങനെ പറയിക്കുന്നു;
ലജ്ജ നിനക്കു തരിമ്പുണ്ടെങ്കിൽ
അൎജ്ജുനനൃപനെ വധിക്കണമെന്നേ
ദുൎജ്ജനദൂഷണവാക്കു ശമിപ്പൂ.

നിന്നെ സ്നേഹമെനിക്കുണ്ടതുകൊ-
ണ്ടെന്നൊടു വൈരമവൎക്കില്ലാക്കും.

കേവലമിന്നിഹ ലങ്കാപതിയുടെ
സേവകനായതു നാരദനെന്ന്
ദേവകളും ഋഷികളും മനുഷ്യഗണങ്ങളു-
മേവനുമെന്നെ ദുഷിച്ചീടുന്നു.

വൃഷ്ണികുട്ടം നാരദനെന്നൊരു
ദൂഷണമുണ്ടു നമുക്കിഹ പണ്ടേ;
ഭോഷന്മാരതു പറയും ചെററു വി-
ശേഷജ്ഞന്മാർ പറകയുമില്ലാ.

അതുകൊണ്ടേതും ഖേദമെനിക്കി-
ല്ലിതുകൊണ്ടധികവിഷാദവുമുണ്ടു്.

കശ്മലനാകിയ കൃതവീൎയ്യസുതൻ
വിശപ്രഭുവാകുന്ന ഭവാനെ
പുല്ലോടിപോലേ നിന്ദിക്കുന്നതെ-
നിക്കു സഹിക്കുന്നില്ല ദശാസ്യ!

ബാഹുജവംശം തന്നിലധീശൻ
ബാഹുസഹസ്രംകൊണ്ടു പ്രസിദ്ധൻ
ഹേഹയമന്നവനന്നതവീരൻ
ആഹവശൂരൻ അതിഗംഭീരൻ.

ഇങ്ങനെ സൎവ്വജനങ്ങൾ പുകഴ്ത്തി-
ത്തിങ്ങിന ഗൎവ്വു മുഴുത്തു ചമഞ്ഞു.

അങ്ങനെയുള്ള മഹാമന്നവനെ
സംഗരസീമനി സപദി ജയിച്ചാൽ,
തുംഗമതാകിന കീൎത്തിവിജൃംഭണ-
മങ്ങു ഭവാനു ലഭിക്കും നിയതം.

ഭംഗം വരികയുമില്ല ഭവാനിഹ
സംഗതിയുണ്ടാം ബോധിപ്പാനും."

പാ ൧൦൦ ൹.

അലസത.

മനുഷ്യനു ദേഹത്തിനെന്നപോലെ മനസ്സിനും വ്യാധികൾ ഉണ്ടാകാറുണ്ടു്. കുഷ്ഠം, പ്രമേഹം, വിഷൂചി, ജ്വരം മുതലായവ എങ്ങനെ ബാഹ്യവ്യാധികളാകുന്നുവോ അങ്ങനെ കാമം, ക്രോധം, ലോഭം ഇത്യാദികൾ ആഭ്യന്തരവ്യാധികളാകുന്നു. കായവ്യാധികളിൽ ഉള്ളതുപോലെ മനോവ്യാധികളിലും രോഗങ്ങൾക്കു വകഭേദമുണ്ടു്. ചില രോഗങ്ങൾ കൂടെക്കൂടെ വരികയും സ്വല്പചികിത്സകൾകൊണ്ടു് എളുപ്പത്തിൽ മാറുകയും ചെയ്യുന്നു. മററു ചിലതു പിടിപെട്ടുപോയാൽ അവസാനംവരെ സ്ഥായിയായി നില്ക്കയും ചികിത്സകളാൽ അടങ്ങാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മടി എന്ന മനോരോഗം സ്ഥായിവ്യാധികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉള്ള ഒന്നാകുന്നു. അതിസുന്ദരമായ ഒരു ശരീരത്തിൽ കുഷ്ഠവ്യാധി പിടിപെട്ടാൽ അതു ക്ഷണേന സൎവ്വാംഗം വ്യാപിച്ചു് ആ ശരീരത്തിന്റെ സൗന്ദൎയ്യത്തിനു മാത്രമല്ല, ചലനാദിചേഷ്ടകൾക്കുള്ള ശക്തിയ്ക്കുപോലും ഏതുവിധം കെടുതൽ ചെയ്യുന്നുവോ, ആ വിധം

മടി എന്ന വ്യാധിക്കു മനസ്സിൽ ഇടം കിട്ടിപ്പോയാൽ അതു ക്ഷണം തോറും വൎദ്ധിച്ചു് അതേവരേ എത്ര തന്നെ ഉന്മേഷമുള്ളതായിരുന്നിരിക്കിലും ആ മനസ്സിനെ നിത്യകൃത്യങ്ങളിൽ പോലും വ്യാപരിക്കുന്നതിന്ന് അശക്തമാക്കിത്തീൎക്കുന്നു. മടി കുഷ്ഠംപോലെ ഒരു സാംക്രമികരോഗവുമാകുന്നു. മടിയന്റെ സഹവാസംകൊണ്ടു മടിയില്ലാത്തവനും ആ രോഗം പിടിപെടുന്നതു് ഒട്ടും അപൂൎവ്വമല്ല. എന്നാൽ ബാല്യവയസ്സിലും ആരംഭത്തിലുമായാൽ അതിനെ ഉപാദ്ധ്യായന്മാരുടെ ശിക്ഷ കൊണ്ടു് ഇല്ലാതെ ആക്കാൻ കഴിയുന്നതാണു്.

മടിയന്മാരെപ്പററി ഒരു കഥ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ കാൽമടിയൻ, അരമടിയൻ, മുക്കാൽമടിയൻ, മുഴമടിയൻ എന്നു നാലുപേർ കൂടി ഒരു വഴിയമ്പലത്തിൽ കിടന്നിരുന്നു പോലും. എങ്ങനെയോ യദൃച്ഛയാ ആ കെട്ടിടത്തിനു തീ പിടിച്ചു. ഊഷ്മാവു് സഹിക്കവയ്യാതെ ആയപ്പോൾ കാൽമടിയൻ 'വരവാര അമ്പലം വേവുതേ' എന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞുപോയി. അരമടിയൻ അതു കേട്ടു സഹിക്കാതെ 'ചന്തയെരപ്പിലെ കുടിയിരുക്കിറതെപ്പിടി' എന്നു പരിതപിച്ചു. മുക്കാൽമടിയൻ ഈ ലഹളയിൽ മുഖം ഒന്നു ചുളുക്കിയതേ ഉള്ളൂ. മുഴമടിയൻ അനങ്ങിയതേ ഇല്ല. അവനു ചലനം കൂടി ദുസ്സഹമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ നാലുപേരും തീയിൽ കിടന്നു വെന്തുപോകയാണു് ചെയ്തതു്.

മടിയുടെ ഉത്ഭവം ശ്രമവൈമുഖ്യത്തിൽനിന്നാകുന്നു. എന്നാൽ പരിശ്രമം ഇല്ലെങ്കിൽ ലോകമേ നടക്കുകയില്ലെന്നു മന്ദബുദ്ധികൾ അറിയുന്നില്ല. നാം ആഹരിക്കുന്ന അന്നവും ദേഹത്തെ ആച്ഛാദനം ചെയ്യുന്ന വസ്ത്രവും എത്രെല്ലാം ജനങ്ങളുടെ എത്രെല്ലാം വിധത്തിലുള്ള പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു മടിയൻ ഒരിക്കലെങ്കിലും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ? കായൽ പോലെ കിടക്കുന്ന കണ്ടത്തിൽ വെള്ളം

ചവിട്ടിക്കുഴഞ്ഞു് കാളകളെ പൂട്ടി ഉഴുതു് വിത്തു വിതച്ചു കള പറിക്കുക, വളമിടുക മുതലായ ശുശ്രൂഷയെല്ലാം കഴിച്ചു് സമയത്തിൽ നെല്ലു് കൊയ്തെടുത്തു് ഉണക്കി പുഴുങ്ങികുത്തി വേണ്ടുംവണ്ണം വേവിച്ചാലല്ലാതെ ചോറു് ഉണ്ടാകുന്നതാണോ? പരപരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലത്തെയല്ലയോ മടിയൻ മടി കൂടാതെ നിത്യം അനുഭവിക്കുന്നതു്?

അന്നവസ്ത്രാദിയായ നിത്യോപയോഗത്തിനു വേണ്ടതു ധാരാളം ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്തിനു കായക്ലേശം ചെയ്യുന്നു എന്നാണു് ചിലർ ആലോചിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ വിചാരം എത്രയും തെററായിട്ടുള്ളതാണെന്നു സ്വല്പം നിരൂപിച്ചു നോക്കിയാൽ ഏവനും ബോധപ്പെടും. ഇതരപ്രാണികളേപ്പോലെ ആഹാരാദിചതുഷ്ടയം മാത്രം യഥാകഥഞ്ചിൽ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനല്ല മനുഷ്യനു് ഈശ്വരൻ വിവേകശക്തി കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. അതിനു പുറമേ അവനു ചതുർവ്വർഗ്ഗം സാധിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളെ സാധിച്ചാലേ ഒരുത്തൻ പുരുഷനാകയുള്ളൂ എന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തിൻ പേരിലാണു് ഇവയ്ക്കു പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ എന്നു മഹാന്മാർ പേരു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ദരിദ്രനു് ഉദരപൂരണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള വ്യവസായത്തിൽ ആയുസ്സിന്റെ മിക്ക ഭാഗവും അവസാനിച്ചുപോകുന്നു. അതിനാൽ ധനികകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ളവനാണു് പുരുഷാർത്ഥസാധനത്തിൽ മുഖ്യാധികാരി. പരാശ്രയം കൂടാതെ നിത്യവൃത്തിക്കു കഴിവുണ്ടെന്നുള്ള അഹങ്കാരത്താൽ പൂർവ്വാജ്ജിതമായ കുടുംബസ്വത്തിനെ കുസ്തൂലമൂഷികനെന്നപോലെ തിന്നു മുടിച്ചു് കൊണ്ടു കളി, ഊണു്, ഉറക്കം, പരദൂഷണം എന്ന മട്ടിൽ അവസ്ഥയായി കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവരുടെ ജന്മം ഗണിതക്കാർ പറയുംപോലെ "വ്യർത്ഥഫലം" ആകുന്നു. ഈ വിധം ആയുസ്സിനെ പോക്കുന്നതു സുഖമാണെങ്കിൽ രാജമന്ദിരങ്ങ-

ളിൽ കൂട്ടിലിട്ടിരിക്കുന്ന കിളിയുടെ പദവിയെ സാമ്രാജ്യമെന്നു പറയണം.

ഒരുത്തനേപ്പററി നാം നിസ്സാരമായി സംസാരിക്കുമ്പോൾ അവനെ കീടപ്രായൻ എന്നു വിളിക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ അലസന്നു് ഇതും ഒരു ശകാരമാകുന്നതല്ല. ഈറുമ്പു്, തേനീച്ച മുതലായ കീടങ്ങൾക്കു വാസ്തവത്തിൽ മടിയനായ മനുഷ്യനേക്കാൾ വ്യവസായശീലമുണ്ടല്ലോ. സർവോത്തമമായ മനുഷ്യജന്മത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടു സർവാധമമായ കീടത്തിന്റെ സ്ഥിതിയേക്കാളും നികൃഷ്ടമായ നിലയിൽ പതിക്കുന്നതു് അത്യന്തം ശോചനീയം തന്നെ.

പരമാത്മവിചാരത്തിൽ പ്രപഞ്ചമാസകാലം തന്നെ ഒരു അനാദ്യന്തമായ പ്രവൃത്തിയിൽ ഇരിക്കുന്നു. ആകാശത്തിൽ കാണുന്ന അനന്തകോടി ഗോളങ്ങളിൽ ഒന്നു പോലും നിമിഷനേരമെങ്കിലും ചലനം കൂടാതെ ഒരിടത്തു നിൽക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഭൂമി സദാ ഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിന്നുള്ളിൽ അഗ്നിപർവ്വതം മുതലായ പ്രതിഭാസങ്ങളുടെ നിദാനഭൂതങ്ങളായ മഹാക്ഷോഭങ്ങൾ എന്നും നടക്കുന്നുണ്ടു് ഭൂപൃഷ്ഠത്തിലിരിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ ശരീരം, ഒരു പട്ടണം പോലെ പലമാതിരിയുള്ള വേലകളുടെ തിരക്കുകൊണ്ടു നിരന്തരം ഉൽബുദ്ധമായിരിക്കുന്നു. അവന്റെ മനസ്സും ക്ഷണനേരം വ്യാപാരവിമുഖമായിരിക്കുന്നില്ല. സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയിൽ പോലും മനസ്സിന്നു വിശ്രമമില്ലെന്നാണു് നവീന വേദാന്തികളുടെ സിദ്ധാന്തം. ലോകസ്ഥിതി ഈ വിധം ഇരിക്കേ വേല ചെയ്യാതിരിക്കണമെന്നാണു് മടിയന്റെ മോഹമെങ്കിൽ അതു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം കേവലം അസാദ്ധ്യം തന്നെ. അവന്നു ശക്യമായുള്ളതു് ഇത്രത്തോളമേ ഉള്ളൂ. ശരീരത്തിലുള്ള യന്ത്രങ്ങളുടേയും ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടേയും വ്യാപാരം അവശ്യം സ്വയമേവ നടന്നുകൊണ്ടി-

രിക്കും; മനസ്സിനെ മാത്രം സദ്വിഷയങ്ങളിൽ പ്രവൎത്തിപ്പിക്കാതെ ദുൎമ്മനോരാജ്യങ്ങൾക്ക് അധീനപ്പെടുത്തീട്ടു ജീവിതത്തെ ഒരു കൂലിയില്ലാച്ചുമടുപോലെ ചുമക്കാം.

---

൨൦൦ ാം പാ.

ലങ്കാദഹനം.

ഇതി സദസി ദശവദനസഹജവദനേന താ-
നെങ്കിലതങ്ങനെ എന്നു ചൊല്ലീടിനാൻ
വദനമപി കരചരണമല്ല ശൌൎയ്യാസ്പദം
വാനരന്മാൎക്കു വാൽമേൽ ശൌൎയ്യമാകുന്നു.
വയമതിനു ഝടിതി വസനേന വാൽ വേഷ്ടിച്ചു
വഹ്നി കൊളുത്തിപ്പുരത്തിലെല്ലാടവും,
രജനിചരപരിവൃഢരെടുത്തു വാദ്യം കൊട്ടി
രാത്രിയിൽ വന്നോരു കള്ളനെന്നിങ്ങനെ,
നിഖിലദിശി പലരുമിഹ കേൾക്കുമാറുച്ചത്തിൽ
നീളേ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു നടത്തുവിൻ.
കുലഹതകനിവനറിക നിസ്തേജനെന്നു തൽ-
കൂട്ടത്തിൽനിന്നു നീക്കീടും കപികുലം.
തിലരസഘൃതാദി സംസിക്തവസ്ത്രങ്ങളാൽ
തീവ്രം തെരുതെരെ ചുറ്റും ദശാന്തരേ,
അതുലബലനചലതരമവിടെ മരുവീടിനാ-
നത്യായതസ്ഥൂലമായിതു വാൽ തദാ.
വസനഗണമഖിലവുമൊടുങ്ങിച്ചമഞ്ഞിതു
വാലുമതീവ ശേഷിച്ചിതു പിന്നെയും.
നിഖിലനിലയനനിഹിതപട്ടാംബരങ്ങളും
നീളെത്തിരഞ്ഞുകൊണ്ടുവന്നു ചുറ്റീടിനാർ.

അത്തുമുടനൊടുങ്ങി വാൽ ശേഷിച്ചു കണ്ടള-
വങ്ങുമിങ്ങും ചെന്നു കൊണ്ടു വന്നീടിനാർ.
തിലജംല്യതസ്സ്നേഹസംസിക്തവസ്ത്രങ്ങൾ,
ദിവ്യപട്ടാംശുകജാലവും ചുററിനാർ.
നികൃതിപെരുതിവന്ന വസ്ത്രങ്ങളൊന്നില്ലിനി
സ്നേഹവുമെല്ലാമൊടുങ്ങീതശേഷവും.
അലമലമിതമലനിവനെത്രയും ദിവ്യനി-
താക്ക തോന്നി വിനാശത്തിനെന്നാർ ചിലർ.
അനലമിഹ വസനമിതിനനലമിനി വാലധി-
ക്കാശു കൊളുത്തുവിൻ വൈകരുതേതുമേ.
പുനരവരുമതുപൊഴുതു തീ കൊളുത്തീടിനാർ
പുച്ഛാഗ്രദേശേ പുരന്ദരാരാതികൾ.
ബലസഹിതമബലമിവ രജ്ജുബന്ധംകൊണ്ടു
ബദ്ധ്വാ ദൃഢതരം ധൃത്വാ കപിവരം
കിതവമതികളുമിതൊരു കള്ളനെന്നിങ്ങനെ
കൃത്വാ രവമരം ഗത്വാ പുരവരം.
പറകളെയുമുടനടനറഞ്ഞറഞ്ഞങ്ങനെ
പശ്ചിമദ്വാരദേശേ ചെന്നനന്തരം,
പവനജനുമതികൃശശരീരനായീടിനാൻ,
പാശവുമപ്പോൾ ശിഥിലമായ് വന്നിതു.
ബലമൊടവനതിചപലമചലനിഭഗാത്രനായ്
ബന്ധവും വേർപെട്ടു മേല്പോട്ടു പൊങ്ങിനാൻ.
ചരമഗിരിഗോപുരാഗ്രേ വായുവേഗേന
ചാടിനാൻ, വാഹകന്മാരെയും കൊന്നവൻ
ഉഡുപതിയൊടുരസുമടവുയരമിയലുന്ന ര-
ത്നോത്തുംഗസൌധാഗ്രമേറിമേവീടിനാൻ.

ഉദവസിതനികരമുടനടനടപരിവേഗമോ-
ടുൽപ്ലുത്യ പിന്നെയുമുൽപ്ലുത്യ സത്വരം,
കനകമണിമയനിലയമഖിലമനിലാത്മജൻ
കത്തിച്ചു കത്തിച്ചു വദ്ധിപ്പിതഗ്നിയും.
പ്രകൃതിചപലതയൊടവനചലമോരോ മണി-
പ്രാസാദജാലങ്ങൾ ചുട്ടുതുടങ്ങിനാൻ.
ഗജതുരഗരഥബലപദാതികൾ പക്ഷിയും
ഗമ്യങ്ങളായുള്ള രമ്യഹൎമ്മ്യങ്ങളും.
അനലശിഖകളുമവനിസുതഹൃദയവും തെളി-
ഞ്ഞാഹന്ത വിണ്ണുപദം ഗമിച്ചു തദാ.
വിബുധപതിയൊടു നിശിചരാലയം വെന്തോരു
വൃത്താന്തമെല്ലാമറിയിച്ചുകൊള്ളുവാൻ,
അഹമഹമികാധിയാ പാവകജ്വാലക-
ളംബരത്തോളമുയൎന്നു ചെന്നു മുദാ.
ഭുവനതലഗതവിമലദിവ്യരത്നങ്ങളാൽ
ഭൂതിപരിപൂൎണ്ണമായുള്ള ലങ്കയും,
പുനരനിലസുതനതു ദഹിപ്പിച്ചിതെങ്കിലും
ഭൂതിപരിപൂൎണ്ണമായ് വന്നിതത്ഭുതം.
ദശവദനസഹജഗൃഹമെന്നിയെ മററുള്ള
ദേവാരിഗേഹങ്ങൾ വെന്തുകൂടി ജവം.
രഘുകുലപതിപ്രിയഭൃത്യനാം മാരുതി
രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാൻ വിഭീഷണമന്ദിരം
കനകമണിമയനിലയനികരമതു വെന്തൊരോ
കാമിനീവൎഗ്ഗം വിലാപം തുടങ്ങിനാർ:—
ചികരഭരവസനചരണാദികൾ വെന്താശു
ജീവനും വേർപെട്ടു ഭൂമൗ പതിക്കയും;

ഉടലുരുകിയുരുകിയുടനുഴറിയലറിപ്പാഞ്ഞു-
മുന്നതമായസൗധങ്ങളിലേറിയും;
ദഹനനുടനവിടെയുമടുത്തു ദഹിപ്പിച്ചു
താഴത്തു വീണു പിടഞ്ഞു മരിക്കയും.
മമ തനയ, ജനക, രമണ, പ്രാണനാഥ ഹാ
മാമകം കർമ്മമയ്യോ വിധി ദൈവമേ,!
മരണമുടനുടലുരുകിമറുകിവരികെന്നു
മാററുവാനാരുമില്ലയ്യോ ശിവശിവ!
ദുരിതമിതു രജനിചരവരവിരചിതം ദൃഢം
മററൊരു കാരണമില്ലിതിനേതുമേ.
പരധനവുമമിതപരദാരങ്ങളും ബലാൽ
പാപി ദശാസ്യൻ പരിഗ്രഹിച്ചാൻ തുലോം.
അറികിലനുചിതമിതി മദേന ചെയ്തീടായ്വി-
നാരുമതിൻെറ ഫലമിതു നിർണ്ണയം.
മനുജതരുണിയെയൊരു മഹാപാപി കാമിച്ചു
മററുള്ളവർക്കുമാപത്തായിതിങ്ങനെ.
സുകൃതദുരിതങ്ങളും കാര്യമകാര്യവും
സൂക്ഷിച്ചു ചെയ്തുകൊള്ളേണം ബുധജനം.
മദനശരപരവശതയൊടു ചപലനായിവൻ
മാഹാത്മ്യമുള്ള പതിവ്രതമാരെയും,
കരബലമൊടനുദിനമണഞ്ഞു പിടിച്ചുതി-
കാമി ചാരിത്രഭംഗം വരുത്തീടിനാൻ.
അവർ-മനസി മരുവിന തപോമയപാവക-
നദ്യ രാജ്യേ പിടിപെട്ടു കേവലം.
നിശിചരികൾ ബഹുവിധമൊരോന്നേ പറകയും;
നിൽക്കും നിലയിലേ വെന്തു മരിക്കയും.

ശരണമിഹ കിമിതി ചലവഴിയുമുടനോടിയും;
ശാഖികൾ വെന്തു മുറിഞ്ഞുടൻ വീഴ്കയും.
രഘുകുലവരേഷ്ടദൂതൻ ത്രിയാമാചര-
രാജ്യമെഴ്നൂറു യോജനയും ക്ഷണാൽ

ലങ്കാദഹനം.

സരസബഹുവിഭവയുതഭോജനം നൽകിനാൻ,
സന്തുഷ്ടനായിതു പാവകദേവനും.

ലംഘിതരമനിലതനയനമൃതനിധി തന്നിലേ
ലാംഗൂലവും തച്ചു തീ പൊലിച്ചീടിനാൻ.
പവനജനു ദഹനനപി ചുട്ടതില്ലേതുമേ
പാവകനിഷ്ടസഖിയാകകാരണം,
പതിനിരതയാകിയ ജാനകീദേവിയാൽ
പ്രാൎത്ഥിതനാകയാലും കരുണാവശാൽ.
അവനിതനയാകൃപാവൈഭവമത്ഭുത-
മത്യന്തശീതളനായിതു വഹ്നിയും.
രജനിചരകുലവിപിനപാവകനാകിയ
രാമനാമസ്മൃതികൊണ്ടു മഹാജനം,
തനയധനദാരമോഹാത്മമെന്നാകിലും
താപത്രയാനലനേക്കടന്നീടുന്നു.
തദഭിമതകാരിയായുള്ള ദൂതനു സ-
ന്താപം പ്രകൃതാനലേന ഭവിക്കുമോ?
ഭവതി യദി മനുജജനനം ഭുവി സാംപ്രതം
പങ്കജലോചനനേബ്ഭജിച്ചീടുവിൻ!
ഭുവനപതി ഭുജഗപതിശയനഭജനം ഭുവി
ഭൂതദൈവാത്മസംഭൂതതാപാപഹം.

പാഠം ൭൭.

രാമയ്യൻ ദളവാ.

ഇദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂർരാജ്യത്തിൽ കുറേക്കാലം മന്ത്രി-സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന ഒരാളാകുന്നു. ഇപ്പോൾ ദിവാൻ എന്നു പറയുന്ന സ്ഥാനം തന്നെ അക്കാലങ്ങളിൽ ദളവാ എന്നു വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. രാമയ്യന്റെ ഉദ്യോഗകാല-

ത്തിലാണ് ഈ രാജ്യം തോവാളമുതൽ പറവൂർവരെ ഈ വിധം വിപുലമായി ഭവിച്ചതു്. തിരുവിതാംകോട്ടുകാരിൽ രാമയ്യന്റെ പേർ കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. അസാമാന്യബുദ്ധിവിശേഷത്തേയും അമാനുഷമഹിമാവിനേയും നിരതിശയബലപരാക്രമങ്ങളേയും മററും വിചാരിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇദ്ദേഹം ഒരു മഹാനായിരുന്നു എന്നു നിശ്ചയമാണു്.

രാമയ്യൻ ഒരു (തമിഴ്) ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു. ജനനസ്ഥലം എറ്വാടി എന്നൊരു ഗ്രാമം ആയിരുന്നു എന്നു കേൾവിയുണ്ടു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരേക്കുറിച്ചു് വിശ്വസനീയമായ യാതൊരു അറിവും കിട്ടീട്ടില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശം ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടു് രാമയ്യനെ നാം ആദ്യമായി അറിയുന്നതു് ഒരു ശാസ്ത്രിയുടെ പരിചാരകനായ കുട്ടിപ്പട്ടരുടെ നിലയിലാകുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിനു രാജഗൃഹത്തിൽ പ്രവേശം ലഭിച്ചതിനേപ്പററി ഒരു ഐതിഹ്യം കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. രാമയ്യന്റെ സ്വാമിയായിരുന്ന ശാസ്ത്രികൾ ഒരു ദിവസം കുലശേഖരപ്പെരുമാളെ ദർശിക്കാൻ വരികയുണ്ടായി. ഊണു കഴിഞ്ഞു ശാസ്ത്രികൾ രാത്രി മഹാരാജാവിനോടു സംഭാഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന മദ്ധ്യേ വിളക്കു മങ്ങുന്നതു കണ്ടു രാമൻകുട്ടിയെ വിളിച്ചു തിരി നീട്ടുന്നതിനു ശാസ്ത്രികൾ പറഞ്ഞു. രാമൻകുട്ടി ഉടൻ സവിനയം പ്രവേശിച്ചു് ഒരു വെറും തിരി കൊളുത്തി ഇടത്തു കൈയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു കത്തുന്ന തിരിയുടെ അററത്തു കരിഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന ഭാഗം തട്ടിക്കളഞ്ഞു ദീപം തെളിച്ചിട്ടു തിരിച്ചുപോരുകയും ചെയ്തു. ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ വിസ്മയിക്കത്തക്കതായ ഒരു വിശേഷവും നാം കാണുന്നില്ലെന്നു വരാം. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മദർശിയായ മഹാരാജാവു്, ചന്ദ്രഗുപ്തൻ ചാണക്യന്റെ തൃണസംഹാരത്തെ എന്നപോലെ, ആ കുട്ടിപ്പട്ടരുടെ മുൻകരുതലിനെ

ഹൃദയത്തിൽ അത്യന്തം അഭിനന്ദിച്ച്, പിരിയുന്ന സമയം ശാസ്ത്രികളോട് "ഈ കുട്ടി ഇവിടെത്തന്നെ നില്ക്കട്ടെ" എന്നു കല്പിക്കയും ചെയ്തു.

രാജഗൃഹത്തിൽ രാമൻകുട്ടിക്ക് തന്റെ ഔചിത്യവിശേഷത്തേയും അനന്യസാധാരണമായ സ്വാമിഭക്തിയേയും ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു യഥേഷ്ടം അവസരങ്ങൾ ലഭിച്ചു. മഹാരാജാവിന് ഈ പരിചാരകനിൽ തിരുവുള്ളം നാൾക്കു നാൾ വളൎന്നുവന്നു. ഉത്തരോത്തരം വൎദ്ധിഷ്ണുവായ മഹാരാജപ്രസാദത്തിനു പാത്രീഭവിച്ച ഈ യുവാവ് അധികാരനിശ്രേണിയുടെ പടികളിൽ ഉപൎയ്യുപരി കയറിത്തുടങ്ങി. കൊച്ചുമടപ്പള്ളിയിൽ ഭരിപ്പ്, അകത്തെ പ്രവൃത്തിവിചാരിപ്പ്, കൊട്ടാരം സംപ്രതി, വലിയ സൎവ്വാധി എന്നിങ്ങനെ മുറയ്ക്കു ഉദ്യോഗത്തിൽ കയററം ലഭിച്ചു. ഏറെ നാൾ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പു ഭക്തവത്സലനായ മഹാരാജാവ് രാമയ്യനു സൎവ്വോന്നതമായ ദളവാസ്ഥാനവും കൊടുത്തു.

അന്ന് ഒരു സ്വദേശരാജാവിന്റെ മന്ത്രിസ്ഥാനം ഇന്നുള്ളതിൽനിന്നു തുലോം ഭിന്നമായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തു "പേനകൊണ്ടു" നേടുന്ന കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം അക്കാലത്തു സേനകൊണ്ടു വേണ്ടിയിരുന്നു. ഇടപ്രഭുക്കന്മാരുടെ പ്രാബല്യവും അതിക്രമങ്ങളും അധികപ്പെട്ടുകയാൽ യുദ്ധങ്ങളും ലഹളകളും ഒട്ടും അപൂൎവ്വസംഭവങ്ങളായിരുന്നില്ല. സഹായസമ്പത്തും സൈന്യബലവും ധനപുഷ്ടിയും ഉള്ളവനു തൽക്കാലത്തേയ്ക്കു രാജാധിരാജനായി വാഴാമെന്ന സ്ഥിതി ആയിരുന്നു. പടനായകൻ തന്നെ നാട്ടിൽ പ്രമാണി. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ആയുധവിദ്യ തന്നെ പ്രധാനം. പ്രബലന്മാരായ രാജാക്കന്മാൎക്കു മുട്ടാളന്മാരുടെ മുഷ്കു ശമിപ്പിക്കാൻ ശേഷി പോരായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യാധിപത്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കീട്ടാണു രാജ്യഭാരം ഏൎപ്പെട്ടിരുന്നത്. ആംഗലാധി-

പത്യം അന്ന് ഇത്ര പ്രബലപ്പെട്ടിട്ടില്ല; എന്ന മാത്രമല്ല, കേരളത്തോളം വ്യാപിച്ചിട്ടും ഇല്ലായിരുന്നു. ഉത്സാഹശാലികളായ വിജിഗീഷുക്കളുടെ നിരന്തരാക്രമണങ്ങളാൽ രാജ്യങ്ങളുടെ അതിൎത്തികൾ ദിവസംതോറു എന്നപോലെ ഭേദപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഉള്ള ഒരു ഘട്ടത്തിലാണ രാമയ്യന്റെ ദളവാ ഉദ്യോഗം. ദുസ്സ്വാതന്ത്ര്യശാലികളായ മാടമ്പിമാരുടേയും ദുഷ്ടന്മാരായ എട്ടുവീട്ടിൽ പിള്ളമാരുടേയും പ്രാബല്യം അന്ന് അക്ഷോഭ്യമായിരുന്നതിനാൽ സ്വരാഷ്ട്രത്തിലേ കണ്ടകശോധനത്തിലാണ ദൂരദൎശിയായ രാമയ്യന്റെ ദൃഷ്ടി ആദ്യമായി പതിച്ചത്. ഇവരെ അമൎച്ച ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം പടവെട്ടിപ്പിടിച്ചു രാജ്യത്തിനു വലിപ്പമുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്സാഹമായി. സ്വാമിദ്രോഹപാതകത്തിൻപേരിൽ നിഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട നാട്ടുവാഴികളുടെ സമ്പാദ്യം കൊള്ളചെയ്തും ആൾക്കാരെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തിയും ഭടന്മാരെ ശേഖരിച്ച് ഒരു പ്രബലമായ സൈന്യം സമ്പാദിക്കപ്പെട്ടു. ഈ സൈന്യത്തെ പുരസ്കരിച്ച് വിജിഗീഷുവായി പുറപ്പെട്ട രാമയ്യനെ എതിൎത്തുനില്ക്കുന്നതിനു സാമന്തരാജാക്കന്മാരിൽ ഒരുത്തനും മുതിൎന്നില്ല. ദേശിംഗനാട്, കായംകുളം, ചെമ്പകശ്ശേരി, വടക്കംകൂർ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഓരോന്നും കുലശേഖരപ്പെരുമാൾക്കു കീഴടങ്ങി. ഈ ദേശങ്ങളെ പടവെട്ടി പിടിക്കുന്നതിൽ ചില അന്യായങ്ങളും രാമയ്യൻ പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവ് ഒരു നമ്പൂരി ആയിരുന്നതിനാൽ ആ രാജ്യത്തെ ആക്രമിക്കുന്നതിനു ബ്രഹ്മസ്വാപഹരണഭീരുവായ കുലശേഖരമഹാരാജാവ് രാമയ്യനു അനുവാദം കൊടുക്കാതിരുന്നു. എന്നാൽ ചെമ്പകശ്ശേരിയിലേ പുഞ്ചക്കണ്ടങ്ങളുടെ സമൃദ്ധി വിജിഗീഷുവായ ദളവായുടെ ദൃഷ്ടിയെ ആകൎഷിക്കാതിരുന്നില്ല. വഞ്ചിമഹാരാജാവിന്റെ ബ്രാ-

ഷണഭക്തി കണ്ടു ദേവനാരായണരാജാവു് രാമയ്യന്റെ വീൎയ്യപരാക്രമങ്ങളെ വകവെച്ചില്ല; അത്ര തന്നെയുമല്ല, സാധുത്വം മുഴുത്തു് ആ മഹാവീരനെ ഒരിക്കൽ അവമാനിക്കയും ചെയ്തു. "രാമൻകുട്ടിയെ ചക്കതീററണം" എന്നാണു് ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവു് ആലോചിച്ചതു്. "നമ്പൂരിയെ പത്മതീൎത്ഥത്തിൽ കളിപ്പിച്ചു പത്മനാഭസ്വാമിയുടെ മണ്ഡപത്തിൽ ഇരുത്തി ജപിപ്പിക്കും" എന്നു രാമയ്യനും ശപഥം ചെയ്തു. ഈ പ്രതിജ്ഞയിൽ സത്യസന്ധനാകാൻ വേണ്ടിയാണു രാമയ്യൻ വ്യാജം പ്രവൎത്തിച്ചതു്. കായംകുളം വെട്ടിപ്പിടിച്ച ദിവസം അദ്ദേഹം വിജിതനായ ശത്രുവിന്റെ ആയുധങ്ങളിൽ "ദേവനാരായണൻ" എന്ന പേർ ഒരു രാത്രികൊണ്ടു കൊത്തിച്ചു ശത്രുവിനു സഹായം ചെയ്തു എന്നൊരു കാരണമുണ്ടാക്കി ചെമ്പകശ്ശേരിയേ ആക്രമിക്കുന്നതിനു മഹാരാജാവിന്റെ അനുവാദം സമ്പാദിച്ചുവത്രേ.

യുദ്ധാവസരങ്ങളിലെപ്പോലെ തന്നെ സമാധാനകാലങ്ങളിലും രാമയ്യന്റെ രാജ്യഭാരം പ്രശംസനീയമായിരുന്നു. തിരുവിതാംകോട്ടു് ആദ്യമായി കണ്ടെഴുത്തു കഴിച്ചതു് ഇദ്ദേഹമാണു്. അന്നു് ഏൎപ്പെടുത്തിയ ആയക്കെട്ടുകണക്കു് പിന്നിടു സർ മാധവറാവു മുതലായ മഹാന്മാരേക്കൂടി വിസ്മയിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സകല ഡിപ്പാൎട്ടുമെൻറുകളിലും ഇദ്ദേഹം പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഏൎപ്പെടുത്തി. കൊട്ടാരം, ഊട്ടുപുര, ഹോമപ്പുര, കോവിൽ മുതലായ തുറകളിൽ ഇന്നും രാമയ്യന്റെ പതിവുകളാണു നടന്നുവരുന്നതു്. എത്രതന്നെ കുഴപ്പമുള്ള സംഗതികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ കിട്ടിയാൽ ലഘൂപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിക്കു അഗ്രാഹ്യമായ വിഷയവുമില്ല.

വീൎയ്യം, ഓജസ്സു്, നീതിതന്ത്രനൈപുണ്യം, ദീൎഘദൎശിത ആജ്ഞാശക്തി മുതലായ നാനാപ്രകാരങ്ങളായ മന്ത്രിഗുണ-

ങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ ഇദ്ദേഹത്തിൽ ഇന്നതു പ്രബലമായിരുന്നു എന്ന് പരിച്ഛേദിക്കുന്നതിനു നമുക്കു യാതൊരു ലക്ഷ്യവുമില്ല. എന്നാൽ സ്വാമിഭക്തി എന്ന ഗുണം ഇതിൽ ഒക്കെയും കവിഞ്ഞിരുന്നു എന്ന് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നും വ്യക്തപ്പെടുന്നുണ്ട്. മഹാരാജാവിന്റെ സർവ്വവിധ ഉന്നതികൾക്കും താൻ ഏകൻ തന്നെ കാരണഭൂതനായിരുന്നിട്ടും ഗർവ്വദോഷം അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചില്ല. വേഷാഡംബരത്തിൽ അദ്ദേഹം വിമുഖനായിരുന്നു. ആശാപിശാചിക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ ആവേശിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മാവേലിക്കരയിൽ വെച്ചായിരുന്നു രാമയ്യന്റെ മരണം. ചരമകാലത്തിലും ചാപല്യത്തിന് ആ മഹാവീരൻ സ്വാധീനപ്പെട്ടില്ല. കൃതജ്ഞനായ മഹാരാജാവ് യുവരാജാവു മുഖാന്തരം അഭീഷ്ടം ചോദിച്ചതിനു മരണപൂർവ്വക്ഷണത്തിൽ രാമയ്യൻ പറഞ്ഞ ഉത്തരം "കൊച്ചി രാജ്യം പിടിക്കുന്നതിന് അനുവാദം കൊടുക്കാത്തതിൽ മാത്രം സ്വല്പം കുണ്ഠിതം ഉണ്ട്" എന്നായിരുന്നു. താൻ രാജസമ്മാനങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തന്റെ കുടുംബക്കാരേയും രാമയ്യൻ ഇതിനു വിരോധിച്ചു. ഒരു ദിവസം മഹാരാജാവു നാഗർകോവിൽ മാളികപ്പുറത്ത് എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുംപോൾ താഴെ തെരുവിൽ കൂടി ഒരു ശോച്യവേഷയായ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ പോകുന്നതു കാണുകയും സേവകന്മാർ അതു, "ദളവായുടെ വേളിയാണ്" എന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ഉണ്ടായതിൽ, കല്പിച്ച് ഏതാനും ആഭരണങ്ങൾ ഉടൻതന്നെ തീർപ്പിച്ചു കൊടുത്തയച്ചു. സാധുവായ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ സന്തോഷപുരസ്സരം അവയെ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തു. സക്കീട്ടുപോയിരുന്ന ദളവാ മടങ്ങിവന്ന് ഈ സംഗതി അറിഞ്ഞപ്പോൾ വേളിയോടു ഈ വിധമാണ് പറഞ്ഞതു:— "മഹാരാജാ തരമാട്ടാരാ? തരുവർ തരുവർ, അവർ നിമിന്തു

പോട്ടതാ? കമുന്തെടുത്തതാ? ഇതു രാജസ്വത്താകും. നമുക്കാകാതു."

പാഠം ൧൫.

രാജസ്തുതി.

താരിൽത്തന്വീകടാക്ഷാഞ്ചലമധുപകുലാരാമ,
    രാമാജനാനാം
നീരിൽത്താർബാണ, വൈരാകരനികരതമോ
    മണ്ഡലീചണ്ഡഭാനോ,
നേരെത്താതോരു നീയാം തൊടുകുറി കളയാ-
    യ്ക്കെന്നുമേഷാ കുളിക്കും
നേരത്തിന്നിപ്പുറം വിക്രമനൃവര, ധരാ ഹന്ത!
    കല്പാന്തതോയേ || ൧ ||

അന്തർഭാഗത്തു ചേർത്തമ്മുരമഥനനെ,യമ്മട്ടു
    നാട്ടാർ ത്സ്വം ചേ-
ർന്നന്തം കൂടാതണഞ്ഞും, ജനഹിതമതിനായ്
    വേലയിൽ താനിരുന്നും;
ചന്തം പൂണ്ടുല്ലസിക്കും മഹിതഗുണ, ഭവാൻ
    സിന്ധുവിന്നൊപ്പമത്രേ;
കിന്തു ശ്രീമൻ, ഭവാനിൽ ക്ഷിതിവര, നിലയി-
    ല്ലായ്മയെന്നുള്ളതില്ല. || ൨ ||

തിങ്കളും തന്നുടെ കളങ്കിതാങ്കമുടൽ
    ശങ്കരന്റെ ഗളമണ്ഡലം,
പങ്കജാക്ഷനുടെ മെയ് മുഴുക്കെ
    മദപങ്കിലം ദിഗിഭർ തൻകടം,
ശങ്കയെന്നിയെയിതൊക്കെയിന്നു-

മിരുളാന്നു തന്നെ വിലസുന്ന കേൾ
ഹ്ങകഹോ! വെറുതെയെത്രമാത്ര-
മുലകം വെളുത്തു തവ കീൎത്തിയാൽ? || ൬ ||

ഒട്ടും പാമരസാഹ്യം
തണ്ടും കൂടാതെ വഞ്ചിയെ നയിക്കും
മന്നനിവന്നമരസ്ഥിതി
പന്നഗശായിക്കു നൽകിയേ തീരൂ. || ൭ ||

വൎണ്ണത്തിൻ ധൎമ്മമൊപ്പിച്ചു നവധി വിധിയി-
ങ്ങാഗമാദേശഭംഗ്യാ
വൎണ്ണിച്ചംഗത്തിൽ വേണ്ടുംവിധമിഹ ഗുണവും
വൃദ്ധിയും ചേൎത്തു ചെമ്മെ,
സന്ധിക്കും വിഗ്രഹത്തിന്നപി നിയമമുറപ്പിച്ചു
നാനാധികാരം
ബന്ധിച്ചിപ്പാൎത്ഥിവേന്ദ്രൻ പ്രകൃതിഷു പരമാം
പ്രത്യയം ചേൎത്തിടുന്നു.

പാഠം ൧൩.

ശകുന്തളാവാക്യം.

കണ്ണാടി കാണ്മോളവും തന്നുടെ മുഖമേററം
നന്നെന്നു നിരൂപിക്കുമെത്രയും വിരൂപന്മാർ;

മററുള്ള ജനങ്ങൾക്കു കുററങ്ങൾ പറഞ്ഞീടും
മുററും തന്നുടെ കുററമൊന്നറികയുമില്ല.

കുററമില്ലാത്ത ജനം കുററമുള്ളവരെയും
ചെററു നിന്ദിക്കയില്ല തമ്മുടെ ഗുണങ്ങളാൽ.

മത്തേഭൻ പാംസുസ്നാനംകൊണ്ടല്ലോ സന്തോഷിപ്പൂ
നിത്യവും സ്വച്ഛജലം തന്നിലേ കുളിച്ചാലും;

സജ്ജനനിന്ദകൊണ്ടേ ദുൎജ്ജനം സന്തോഷിപ്പൂ,
സജ്ജനത്തിന്നു നിന്ദയില്ല ദുൎജ്ജനത്തേയും.
ക്ഷീരമാംസാദി ഭുജിച്ചീടില്ലമമേദ്ധ്യത്തെ-
പ്പാരാതെ ഭുജിക്കണം സാരമേയങ്ങൾക്കെല്ലാം.
സത്യധൎമ്മാദി വെടിഞ്ഞീടിന പുരുഷനെ
ക്രുദ്ധനാം സൎപ്പത്തേക്കാളേററവും പേടിക്കേണം.
നാസ്തികന്മാരായുള്ളോർ തങ്ങളുമെല്ലാം; പുന-
രാസ്തികന്മാരോ പറയേണമെന്നില്ലയല്ലോ.
നാസ്തികന്മാരായുള്ളോരസത്യവാദികളി-
ലാസ്ഥയാ വസിക്കുന്നു കലിയെന്നറിഞ്ഞാലും.
നിൎമ്മലമനസ്സോടു ധൎമ്മചാരികളായോർ
തമ്മോടങ്ങേതുമടുത്തീടുകയില്ല കലി.
മൂൎഖനാമവനോടു പണ്ഡിതൻ ശുഭാശുഭ-
മാഖ്യാനം ചെയ്താൽ മൎഖനശുഭം ഗ്രഹിച്ചീടും.
അന്നവും പുരീഷവും കൂടവേ നൽകീടുകിൽ
തിന്നീടും പുരീഷത്തെപ്പന്നിയെന്നറിഞ്ഞാലും.
നല്ലോനായിരിപ്പവൻ നല്ലതു ഗ്രഹിച്ചീടും
വെള്ളത്തെ വെടിഞ്ഞു പാലന്നമെന്നതുപോലെ.
ദുൎജ്ജനം ചൊല്ലീടുന്നു സജ്ജനത്തെയുമെല്ലാം
ദുൎജ്ജനമെന്നതെനിക്കെത്രയും ചിത്രമോൎത്താൽ.
സജ്ജനമാകുന്നതു തങ്ങളെന്നാക്കീടുന്നു
ദുൎജ്ജനമാകാത്തവരെന്നറിഞ്ഞതു മൂലം.
ഇത്തരമെന്തിന്നു ഞാൻ വളരെപ്പറയുന്നു?
തത്വമായതു പറഞ്ഞീടുവൻ കേൾക്കുന്നാകിൽ.
ശതകൂപത്തിൽ പരം വാപിയെന്നറിഞ്ഞാലും,
ശതവാപിയിൽ പരം യാഗമൊന്നെന്നു കേൾപ്പൂ.

ശതയാഗത്തിൽ പരം പുത്രനൊന്നല്ലോ നൂനം,
ശതപുത്രനിൽ പരം സത്യമൊന്നെന്നു കേൾപ്പു
സഹസ്രമശ്വമേധത്തോടൊരു സത്യം തന്നേ
സഹസ്രപത്രോത്ഭവൻ തൂക്കി പണ്ടെന്നു കേൾപ്പു
അന്നേറെത്തൂങ്ങിയതു സത്യമെന്നറിഞ്ഞാലും,
മന്നവ! സത്യത്തേക്കാൾ വലുതല്ലൊന്നുമോൎത്താൽ.
സൎവ്വവേദവുമൊക്കെ നിത്യവും ജപിക്കിലും,
സൎവ്വതീൎത്ഥങ്ങളിലും നിത്യവും കുളിക്കിലും,
സത്യത്തിൽ ഫലസഹസ്രാംശമില്ലറിഞ്ഞാലും,
സത്യത്തിൽ പരമൊരു ധൎമ്മമില്ലോൎക്കണം നീ.

പാഠം ൧൦൭.

സൂൎയ്യരശ്മികൾ.

സൂൎയ്യരശ്മികളേക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു വിവരണത്തിൽ സൂൎയ്യനെപ്പററി അല്പമെങ്കിലും പറയേണ്ടതു് ആവശ്യമാണല്ലോ. ഏഴു കുതിരകളെ പൂട്ടീട്ടുള്ളതും ഒററച്ചക്രത്തോടു കൂടിയതും ആയ രഥത്തിൽ സൂൎയ്യൻ കയറി ദിവസംതോറും ആകാശമാൎഗ്ഗമായി സഞ്ചരിക്കുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ സാരഥ്യം വഹിക്കുന്നതു് അനൂരുവായ അരുണനാണെന്നും മററുമുള്ള പുരാണകഥകളെ തൽക്കാലം വിസ്മരിക്കുന്നതു തന്നെയാണു് ഉചിതമായിട്ടുള്ളതു്. ഈ വക കെട്ടുകഥകളുടെ ഉദ്ദേശ്യവും ഉപയോഗവും വേറേയാണു്. അതുകൾ ഒരുകാലത്തു സുകുമാരബുദ്ധികളായ അനഭിജ്ഞജനങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തിലേയ്ക്കായി ചെയ്തിട്ടുള്ള നീതികഥകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയാകുന്നു. ഇക്കാലത്തു് 'അന്യാപദേശം' എന്നൊരു കവിതാരീതി നടപ്പുള്ളതിൻെറ മട്ടിൽ ഇടക്കാലത്തു് 'അൎത്ഥവാദം'

എന്നൊരു കാവ്യപ്രസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു; അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണ് പുരാണകഥകൾ.

അർവാചീനന്മാരായ ശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ സൂര്യൻ അഗ്നിമയമായ ഒരു മഹാഗോളം ആകുന്നു. ഈ മഹാഗോളം ഭൂമിയിൽനിന്നു വളരെ അകലെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. സാധാരണദൃഷ്ടിക്കു സൂര്യൻ ഭൂമിയിൽനിന്ന് പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ പനപ്രമാണം പൊക്കത്തിൽ നിൽക്കുന്നു എന്നു തോന്നാം; എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ അങ്ങനെ അല്ല; ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഗണിതപ്രകാരം ഭൂമിയുടേയും സൂര്യന്റേയും അന്തരം ഏകദേശം ൯൨൮ ലക്ഷം നാഴിക എന്നാകുന്നു. ഒരാൾ നാളൊന്നുക്ക് അറുപതു നാഴിക വീതം നടക്കുന്നതായാൽ ഭൂഗോളത്തിൽനിന്നു സൂര്യഗോളത്തിൽ ചെന്നെത്തുന്നതിനു ൪൧൧൦ സംവത്സരം വേണ്ടിവരും.

ഇത്ര വളരെ സംവത്സരംകൊണ്ടു് ഒരുത്തൻ സൂര്യഗോളത്തിൽ ചെന്നെത്തി എന്നു യുക്തിക്കു വേണ്ടി സങ്കല്പിക്ക തന്നെ. അവിടെ അവൻ എന്തെല്ലാം കാണും? ആ ഗോളത്തെ ഒരു വലിയ പപ്പടത്തിന്റെയോ കുടയുടെയോ വലിപ്പത്തിലായി കാണുകയില്ല; ഒററച്ചക്രമായ രഥത്തെയോ ഏഴു കുതിരകളെയോ അരുണനെയോ കാണ്മാനും സാധിക്കുകയില്ല. സൂര്യഗോളത്തിന്റെ വലിപ്പം ഇത്രയെന്നു പരിഗണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിന്റെ സമീപത്തിൽ ഇതരഗോളങ്ങളൊന്നും ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. ഭൂമിയുടെ വ്യാസം ൭൦൦൦ മൈൽ ആകുന്നു. സൂര്യന്റേതു ൭,൬൫,൦൦൦ മൈൽ ആകുന്നു. അതിനാൽ സൂര്യവ്യാസത്തിന് ഭൂവ്യാസത്തേക്കാൾ ൧൦൮ ഗുണം വലുപ്പമുണ്ടു്. സൂര്യഗോളപരിമാണത്തിന്റെ ഏകദേശജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുന്നതിന് ആ ഗോളത്തെ ശൂന്യഗർഭമായ ഒരു ചിരട്ടക്കുടുക്ക-

യെപ്പോലെ വിചാരിച്ച് അതിനകത്ത് എത്ര ഭൂഗോളം കൊള്ളുമെന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കാം. വാസ്തവത്തിൽ അതിനകത്തു ൧൩,൩൧,000 ഭൂഗോളങ്ങൾ കൊള്ളുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ അതിശയോക്തിയെന്നു വിചാരിക്കുമായിരിക്കും; എന്നാൽ ഇതു വാസ്തവമാകുന്നു.

ഇത്ര വലിയ പരിമാണത്തോടു കൂടിയ അഗ്നിസ്വരൂപമായ ഗോളത്തിൽനിന്നാണ് സൂൎയ്യരശ്മികളുടെ പുറപ്പാട്. ആ ഗോളത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന എല്ലാ കിരണങ്ങളും ഭൂമിയിൽ പതിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചുപോകരുത്. കത്തിയെരിയുന്ന ഒരു ദീപത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു കടുകുമണി കാട്ടുക. ദീപകാന്തി കടുകുമണിയിൽ മാത്രമേ പതിക്കുന്നുള്ളോ? അല്ല, അത് എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും പ്രസരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഭൂമി സൂൎയ്യനെ അപേക്ഷിച്ചു മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ തുലോം ചെറുതാകകൊണ്ടും അനേകലക്ഷം ഗോളങ്ങൾ സൂൎയ്യനെ ചുറ്റിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും സൂൎയ്യകാന്തി അവയിലെല്ലാം ഒന്നുപോലെ പ്രസരിക്കുന്നു. സൂൎയ്യനിൽനിന്നു നമുക്കു കിട്ടുന്ന വെളിച്ചം ഏകദേശം ഒരു ഗജം അകലത്തിൽ ൫൦,000 മെഴുകുതിരി ഒന്നിച്ചു ജ്വലിച്ചാലത്തെ പ്രകാശത്തോടു സമമായിരിക്കുമെന്ന് അഭിജ്ഞന്മാർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സൂൎയ്യരശ്മികളുടെ അതി തീവ്രതയെപ്പറ്റി അധികമായൊന്നും വിവരിക്കാതെ ആ രശ്മികൾ അഗ്നിമയങ്ങളാണെന്നു മാത്രം പറയുന്നതു ഹൃദയംഗമമായിരിക്കും. ഒരു സൂൎയ്യകാന്തക്കണ്ണാടിയുടെ അടിയിൽ കുറേ പഞ്ഞി വെച്ചു സൂൎയ്യന് എതിരായി കാണിച്ചാൽ സൂൎയ്യരശ്മി തട്ടി കണ്ണാടി ചൂടുപിടിക്കുമ്പോൾ പഞ്ഞിയിൽ തീ പിടിക്കുന്നതു നാം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇപ്രകാരം സൂൎയ്യരശ്മികളുടെ ഉൽപ്പത്തിസ്ഥാനമായ സൂൎയ്യന്റെ വലിപ്പം, ഭൂമിയുടേയും സൂൎയ്യന്റേയും അന്തരം, ഇവയെപ്പറ്റി ദിങ്മാത്രം പ്രസ്താവിച്ചു.

ഇനി സൂൎയ്യരശ്മികൾ എന്താണെന്നു നമുക്ക് ആലോചിച്ചുനോക്കാം.—അനേകലക്ഷം നാഴിക ദൂരെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന സൂൎയ്യൻ നേരെ നമ്മെ സ്പൎശിക്കുക എന്നുള്ളതു കേവലം അസാദ്ധ്യം. അങ്ങനെ ആ അഗ്നിസ്വരൂപം നമ്മെ നേരേ സ്പൎശിക്കാതെയിരിക്കുന്നതു നമ്മുടെ ഭാഗ്യം തന്നെ. മുട്ടുകുത്തി ഇഴഞ്ഞു നടന്ന ശൈശവത്തിൽ എരിയുന്ന തീയിൽ വിരൽ തട്ടി വേദന അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ ഒരുത്തനാകട്ടെ, അല്ലെങ്കിൽ പ്രാപ്തിയായതിൽ പിന്നെ കത്തിച്ചുവിട്ട പടക്കംകൊണ്ടു ഉപദ്രവം തട്ടിയ കുട്ടികളിൽ ഒരുത്തനാകട്ടേ സൂൎയ്യൻ സമീപസ്ഥനായിരിക്കണമെന്നു മോഹിക്കുകയേ ഇല്ല. അതിനാൽ അഗ്നിസ്വരൂപമായ സൂൎയ്യഗോളത്തെ ഇത്ര വളരെ ദൂരത്തിൽ നിറുത്തിയിരിക്കുന്ന പരമശക്തിയോടു നാം എപ്പോഴും കൃതജ്ഞന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

പിന്നെ സൂൎയ്യകിരണങ്ങൾ, എന്നുവെച്ചാൽ സൂൎയ്യപ്രകാശവും ചൂടും, ഭൂമിയിൽ വന്നെത്തുന്നതെങ്ങനെ? ഇതിനേപ്പററി രണ്ടുവിധം സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ ഒന്നിനു 'സ്ഖലനസിദ്ധാന്തം' എന്നും, മററൊന്നിനു 'വീചീതരംഗസിദ്ധാന്തം' എന്നും പേരുകൾ കല്പിക്കാം.

ന്യൂട്ടൻ എന്ന പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞൻ സ്ഖലനസിദ്ധാന്തത്തെയാണ് വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. ആ മഹാന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ചൂടും വെളിച്ചവും സൂൎയ്യന്റെ ശരീരഘടകങ്ങളായ അണുക്കളെ പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളും ലഘുക്കളുമായ പദാൎത്ഥവിശേഷങ്ങൾ എന്നാകുന്നു. ഈ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം ഗണിക്കപ്പെടുന്നതു വെളിച്ചം ചൂടു് ഈ പദാൎത്ഥവിശേഷങ്ങൾ, പുഷ്പങ്ങളിലുള്ള സുഗന്ധം പോലെ സൂൎയ്യഗോളത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും, അവ ആ ഗോളത്തിൽനിന്നു് സ്ഖലിക്കുന്നതിനാൽ നമ്മുടെ ഇന്ദ്രി-

യങ്ങൾക്ക ഗോചരമാകുന്ന എന്നും മററു മാകുന്നു. ഇതിനെ എല്ലാ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിച്ചിട്ടില്ല.

രണ്ടാമത്തേതായ വീചീതരംഗസിദ്ധാന്തമാണ് ഇപ്പോൾ എല്ലാവരും അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം ഉഷ്ണവും വെളിച്ചവും സൂൎയ്യഗോളഘടകങ്ങളായ അണുക്കളുടെ ചലനം നിമിത്തം ഉണ്ടാകുന്നവയാണെന്നും ആ ചലനം അതിസൂക്ഷ്മമായ ആകാശപരമാണുക്കളിൽ തട്ടി വീചീതരംഗന്യായേന നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ വന്ന ചേരുന്നതിനാൽ നാം അതിനെ അറിയുന്നു എന്നും ആകുന്നു. "ഈതർ" എന്ന ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയുന്ന അതിസൂക്ഷ്മവും നേൎത്തതും ആയ ഈ ആകാശം ഭൂലോകത്തിലും, അതിലുള്ള ഘനദ്രവബാഷ്പദ്രവ്യങ്ങളിലും സൂൎയ്യനക്ഷത്രങ്ങളുടേയും ഭൂമിയുടേയും മദ്ധ്യഗതമായ അന്തരാളത്തിലും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി നിൎണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

എരിയുന്ന ഒരു കൊള്ളിയെടുത്തു് വെള്ളമുള്ള പാത്രത്തിൽ താഴ്ത്തിയാൽ എന്തു സംഭവിക്കുന്നു എന്ന നോക്കാം. ഉടൻ വെള്ളത്തിൽ സീൽക്കാരശബ്ദം ഉണ്ടാകയും സൂക്ഷ്മങ്ങളായി ഉണ്ടാകുന്ന തിരമാലകൾ പാത്രത്തിന്റെ എല്ലാ അകവശങ്ങൾ വരെ ചെന്നെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അതു പോലെ സൂൎയ്യഗോളത്തിനു ചുററുമുള്ള ബാഷ്പാണുക്കൾ പരസ്പരം തട്ടിമുട്ടി ഒരു ക്ഷോഭം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ എത്രയോ നേൎമ്മയുള്ളതും സമീപസ്ഥവുമായ "ഈതർ" എന്ന ആകാശത്തിൽ ഒരു ചലനം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. ഈതർ ആകട്ടേ സൂൎയ്യഗോളത്തിന്റേയും ഭൂഗോളത്തിന്റേയും മദ്ധ്യേയുള്ള സ്ഥലം മുഴുവനും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു സൂൎയ്യഗോളത്തിന്റെ അടുക്കൽ വെച്ചു് ഈ ഈതറിൽ തട്ടുന്ന ചലനം വീചീതരംഗന്യായേന നമ്മുടെ അടുക്കൽ വന്നെത്തുന്നുണ്ടു്. ഇപ്രകാരം സൂൎയ്യരശ്മി എന്നുള്ളതു സൂൎയ്യഗോ-

ളത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ചലനം മൂലം ഈഥർ എന്ന ആകാശത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ശൂക്ഷ്മങ്ങളായ തിരമാലകളാകുന്നു.

സൂര്യരശ്മി മേൽപ്പറഞ്ഞ ഓരോ മാതിരിയായുള്ള തിരകളുടെ സമൂഹമല്ല; പിന്നയോ, അതു് പല വലിപ്പത്തിലും നാനാ വർണ്ണത്തിലും ഉള്ള തിരമാലകളുടെ സമൂഹമാകുന്നു. നാനാ വർണ്ണങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞതു മഴവില്ലിൽ കാണാവുന്ന സപ്തവർണ്ണങ്ങളാകുന്നു. ഏകദേശം കാലത്തു് ഒൻപതുമണിക്ക പശ്ചിമാഭിമുഖമായി നിന്നു് അല്പം വെള്ളം വായിൽ കവിൾക്കൊണ്ടു മുകളിലേയ്ക്കു തുപ്പിയാൽ ആ വെള്ളത്തിൽ ചെറുതരം ഒരു മഴവില്ലു നമുക്ക കാണാം. നാം തുപ്പുന്ന ജലബിന്ദുക്കളിൽ സൂര്യരശ്മികൾ പ്രതിഫലിക്കയാൽ അവ സപ്തവർണ്ണങ്ങളേയും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സൂര്യരശ്മികളിൽ സപ്തവർണ്ണങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുന്ന പക്ഷം ആ വർണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയ വെളിച്ചത്തെ നാം കാണാത്തതെന്തുകൊണ്ടു? സൂര്യരശ്മികൾ പ്രതിഘാതം കൂടാതെയിരുന്നാൽ സപ്തവർണ്ണങ്ങളും ഒരുമിച്ചു തന്നെ ഇരിക്കും. ആ സപ്തവർണ്ണങ്ങളും ഒരു നിയതമായ കണക്കനുസരിച്ചു് കൂടിച്ചേൎന്നാൽ ഉണ്ടാകുന്നതു വെള്ളനിറമാകുന്നു. പേസ്റ്റബോൎഡ്് എന്ന കട്ടിക്കടലാസെടുത്തു വൃത്താകാരത്തിൽ വെട്ടി മദ്ധ്യം മുതൽ പരിധിവരെ ഓരോ വർണ്ണങ്ങളെ വൃത്താകാരത്തിൽ വരക്കുക. ആ കടലാസു് സ്വസ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഓരോ വർണ്ണങ്ങളേയും നമുക്ക പ്രത്യേകം തിരിച്ചറിയാം. ആ കടലാസിൻെറ നടുക്ക് ഒരു ദ്വാരമുണ്ടാക്കുക; അതിലൊരു ചെറിയ ആണിയിട്ടു് കടലാസിനെ വേഗത്തിൽ ചുററുക. ചുററുന്ന സമയം നോക്കിയാൽ സപ്തവർണ്ണങ്ങളേയും നമുക്ക തിരിച്ചറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നു മാത്രമല്ല, ആ വർണ്ണങ്ങൾ വരച്ചിരുന്ന ഭാഗം വെള്ളയായിത്തന്നെ നാം കാണുകയും ചെയ്യും.

സൂൎയ്യരശ്മികൾ പ്രധാനമായി നമുക്കു വെളിച്ചത്തേയും ഉഷ്ണത്തേയും തരുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള ഓരോ പദാൎത്ഥങ്ങളെ കാണാൻ നമ്മെ ശക്തന്മാരാക്കുന്നതു സൂൎയ്യരശ്മികളാകുന്നു. നല്ല ഇരുട്ടത്തു നമുക്ക് ഒന്നും കാണാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ സൂൎയ്യരശ്മികൾ ഓരോ പദാൎത്ഥങ്ങളിൽ പതിക്കുമ്പോൾ ആ പദാൎത്ഥങ്ങളിൽനിന്നു രശ്മികൾ മടങ്ങി നമ്മുടെ നേത്രങ്ങളിൽ തട്ടുന്നതുകൊണ്ടു നാം അവയെ കാണുന്നു. പദാൎത്ഥങ്ങളിൽ പതിക്കുന്ന രശ്മികൾ പ്രതിഫലിതങ്ങളായാൽ മാത്രമേ ആ പദാൎത്ഥങ്ങളെ നമുക്കു കാണാൻ കഴികയുള്ളൂ. ചില പദാൎത്ഥങ്ങളിൽ സൂൎയ്യരശ്മികൾ പ്രതിഫലിക്കാതെ അവയിൽകൂടി കടന്നുപോകുന്നതിനാൽ ആ പദാൎത്ഥങ്ങളെ നമുക്കു നേരാംവണ്ണം കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഒരു ശുദ്ധമായ കണ്ണാടിയിൽ കൂടി തേജോവീചികൾ കടന്നു പോകുന്നതിനാൽ കണ്ണാടി നമുക്കു നല്ലവണ്ണം കാണാൻ പാടില്ലാതെ തീരുന്നു. സൂൎയ്യരശ്മികൾ പദാൎത്ഥങ്ങളെ കാണുന്നതിനു നമ്മെ ശക്തന്മാരാക്കിത്തീൎക്കുന്നതു കൂടാതെ ഓരോന്നിൻേറയും നിറങ്ങളെ കാണുന്നതിനും ശക്തന്മാരാക്കുന്നു. സൎവ്വവൎണ്ണങ്ങളുമുള്ള വീചികൾ ഇടകലൎന്നുള്ളതാണ് സൂൎയ്യരശ്മി എന്നു മുൻപറഞ്ഞുവല്ലോ. ഒരു പച്ച ഇലയിൽ സൂൎയ്യരശ്മികൾ പതിച്ചാൽ പച്ച വീചി മാത്രം പ്രതിഫലിതമായിട്ടു നമ്മുടെ നേത്രങ്ങളിൽ തട്ടുന്നു. മററു വൎണ്ണങ്ങളെ ഇല ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. അതുപോലെ ചെമ്പരുത്തിപ്പൂവ് ചുവപ്പിനേയും, പഴുത്ത ചെറുനാരങ്ങാ ഒരുവിധം മഞ്ഞനിറത്തേയും, നീലശംഖുപുഷ്പം നീലനിറത്തേയും, അലക്കിയ വെള്ളവസ്ത്രം എല്ലാ വൎണ്ണങ്ങളേയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം നമ്മുടെ ദൃഷ്ടി പതിയുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ഓരോ മനോഹരങ്ങളായ വൎണ്ണങ്ങളും ഛായകളും വെളിച്ചവും മററും കാണുന്നതെ-

ല്ലാം സൂൎയ്യനിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന തേജോവീചികളായ രശ്മികൾ മൂലമാകുന്നു.

വെളിച്ചം സസ്യവൎഗ്ഗത്തിന്റെ വളൎച്ച മുതലായതിന് അപരിഹാൎയ്യമായ ഒരു സഹകാരിയാകുന്നു. ഇലകളിൽ വീഴുന്ന തേജഃകിരണങ്ങൾ പ്രയോജനംകൂടാതെ സ്വസ്ഥമായിരിക്കയോ നഷ്ടമായിപ്പോകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഇലകൾക്ക് അവയുടെ ആഹാരത്തെ ദഹിപ്പിച്ച് ശരീരപുഷ്ടി ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും അവയിൽ ജലാംശത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും വെളിച്ചം കൂടിയേ തീരു. സൂൎയ്യതേജസ്സില്ലാത്തപക്ഷം ചെടികൾ വിളറിയും വെളുത്തും രോഗം പിടിച്ചതുപോലെയും കാണും. തേജോവീചികൾ കൂടാതെ വായുവിൽനിന്ന് ഇംഗാലാമ്ലം അല്ലെങ്കിൽ വിഷവായു എന്നു പറയുന്ന വസ്തുവിനെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനും ജലാംശം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും ചെടികൾക്കു കഴിവുണ്ടാകുന്നതല്ല. സസ്യങ്ങൾക്കെന്നപോലെ തന്നെ മനുഷ്യൎക്കും പക്ഷിമൃഗാദികൾക്കും വെളിച്ചം അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരു സാധനമാകുന്നു.

വെളിച്ചം തരുന്ന സൂൎയ്യരശ്മികളെപ്പററി പറയുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രസംഗവശാൽ ശബ്ദോൽപത്തിയും ശബ്ദസരണിയും ഓൎമ്മയിൽ ഉദിയ്ക്കാനിടയുണ്ടു. ശബ്ദം വസ്തുക്കളുടെ ചലനവിശേഷത്താൽ ഉണ്ടാകയും, ആ ചലനം (വെള്ളത്തിൽ കല്ലിട്ടാൽ ചെറുതായ തിരകളുണ്ടായി പരന്നു കരയിൽ എത്തുന്നതുപോലെ) അന്തരിക്ഷവായുവിൽ കൂടി വീചീതരംഗന്യായേന ശ്രവണേന്ദ്രിയങ്ങളിൽ വന്നെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. വെളിച്ചത്തിനു സപ്തവൎണ്ണങ്ങളുള്ളതുപോലെ ശബ്ദത്തിനും സപ്തസ്വരങ്ങൾ ഉണ്ടു. ഇതുപോലെ വെളിച്ചത്തിനും ശബ്ദത്തിനും ഇനിയും ചില സാമ്യങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു. എന്നാൽ ശബ്ദം ഒരു സെക്കണ്ടിൽ ൧,൧൦൦ ജാതിയടിയും വെളിച്ചം— ൧,൮൬,൦൦൦ മൈലും ദൂരം എത്തുന്നതാകുന്നു.

സൂൎയ്യരശ്മികൾ നമുക്കു ചൂടിനേയും തരുന്നുണ്ടല്ലോ. അവയിൽ ചിലതു വെളിച്ചത്തെ ജനിപ്പിക്കാതെ ചൂടിനെ മാത്രം ജനിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു ചൂടുള്ള ലോഹപാത്രത്തിൻെറ അടുക്കൽ നാം നമ്മുടെ കൈകൾ കാട്ടിയാൽ കൈകളിൽ ഉഷ്ണവീചികൾ തട്ടുന്നുണ്ടു്; എന്നാൽ അതിൽനിന്നു് ഒരു വെളിച്ചവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അതുപോലെ തന്നെ സൂൎയ്യരശ്മികളിൽ ഉഷ്ണത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന അനേകം ചെറുതായ രേഖകളെപ്പോലെ ഉള്ള കറുത്ത ഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവയെക്കൊണ്ടാണു് ലോകത്തിനു വളരെ ഉപകാരമുള്ളതു്.

ആ മാതിരിയിലുള്ള കറുത്ത രശ്മികൾ ജലാശയങ്ങളിൽ വീണു് അവയിൽനിന്നു് ആവി എന്നു സാധാരണ പറയാറുള്ള ജലബാഷ്പങ്ങളെ എടുത്തു് ആകാശവായുവിൽ ചേൎക്കുന്നു. ആ ജലബാഷ്പങ്ങളത്രേ ഒടുവിൽ മഴയായും മഞ്ഞായും ഹിമമായും പരിണമിച്ചു് നദികൾക്കും ഉറവുകൾക്കും മററും നിദാനമായിത്തീരുന്നതു്. ആ ചൂടുകൊണ്ടു തന്നെയാണു് അന്തരിക്ഷവായു ഉഷ്ണമാകുന്നതും. വായു ലഘുവായി കുറഞ്ഞിട്ടു് ആകാശത്തിൽ കാററും സമുദ്രങ്ങളിൽ ഒഴുക്കും ഉണ്ടാക്കുന്നതു്, ഭൂമിയിൽ പതിച്ചു് ഉഷ്ണത്തെ ജനിപ്പിച്ചിട്ടു് സസ്യാദികളെ മുളപ്പിച്ചു വളൎത്തുന്നതു ഇതെല്ലാം ഈ കറുത്ത രശ്മികൾ തന്നെയാകുന്നു. ഉച്ചാവചങ്ങളും നാനാ വൎണ്ണങ്ങളുമായ സസ്യവൎഗ്ഗങ്ങൾ സമൃദ്ധിയായുണ്ടാകുന്നതു് തേജോമയങ്ങളായ ഉഷ്ണരശ്മികൾ അധികമായി പതിക്കുന്ന ഉഷ്ണമേഖലയിൽ ചേൎന്ന ഭൂഭാഗങ്ങളിൽ അല്ലയോ? നമ്മുടെ ദേഹത്തിലുള്ള ഊഷ്മാവു് നാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഭക്ഷണസാധനം വഴി സൂൎയ്യരശ്മികളിൽനിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ചൂടു തന്നേയാണു്.

അനേകം സൂൎയ്യരശ്മികൾ ഉഷ്ണത്തേയോ വെളിച്ചത്തേയോ ജനിപ്പിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടു്. ആ രശ്മികളും കേവ-

ലം നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളല്ല. അവ രസതന്ത്രപ്രകാരം രണ്ടു ദ്രവ്യങ്ങളെ ചേൎക്കുന്നതിന്നും വേൎതിരിക്കുന്നതിന്നും ചിലപ്പോൾ ഉതകുന്നു. ഛായയെടുക്കുന്നതിൽ വൎണ്ണഭേദം വരുത്തുന്നതിന്നും മറ്റും അവയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്നുണ്ടു്. ഇപ്രകാരം സൂൎയ്യരശ്മി ലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതിക്ക് എത്രയും ആവശ്യകമായ ഒരു സാധനമാകുന്നു. അതിന്റെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം അനേകം ബാഷ്പങ്ങളുടേയും അഗ്നിമയങ്ങളായ ദ്രവങ്ങളുടേയും സമവായമായ ഒരു മഹായോഗമാണെങ്കിലും അതു് അയക്കുന്ന രശ്മികൾ ഭൂമിയിലെങ്ങും പരന്നു നമുക്കു കാണുന്നതിന്നു വെളിച്ചം തരികയും, നമ്മുടെ നയനപ്രീതിക്കും ആനന്ദത്തിന്നും മനോഹരങ്ങളായ വൎണ്ണങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കയും, വായുവിന്നും ഭൂമിക്കും അതിലുള്ള സകല ചരാചരങ്ങൾക്കും ചൂടു നൽകുകയും വൎഷത്തെ പ്രവൎത്തിപ്പിക്കയും, എന്നു വേണ്ട, ഭൂലോകത്തിൽ ആനന്ദോത്സാഹങ്ങളേയും ജീവനേയും ഉണ്ടാക്കി അതിനെ പരിപാലിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള സൂൎയ്യഗോളത്തിൽ ഔപചാരികമായി ഈശ്വരത്വം കല്പിച്ച നാനാ സമുദായക്കാരുടേയും പൂൎവ്വന്മാരുടെ മനോധൎമ്മം അഭിനന്ദനീയം തന്നെ.

പാഠം ൫൭.

സീതാവിലാപം.

തദനു സുമിത്രാപുത്രനപ്പോൾ
പരമപതിവ്രതതന്നെ വലംവെ-
ച്ചാവതു തൊഴുതുടനശ്രുകളാക്ഷൻ
ക്ഷീണതരാത്മാ
തോണി കരേറി നടന്ന ദശായാം,

ജനകതനൂജാ വിഗളിത ധൈൎയ്യമി-
തററമെഴാതെ വനത്തിൽ ചുററും
മുററിക്കാളും തീയിലകപ്പെ-
ട്ടുഴലുമൊരിളമാൻപേട കണക്കെ,
കണ്ണും മിഴമിഴ മുഴറി മിഴിച്ച-
ങ്ങവശതരാത്മാ ഝടിതി വിമോഹം
പൂണ്ടിതകാണ്ഡേ.

അപകൃതശരണൎക്കപകൃതി ചെയ്യും
വിപദതിവേഗപ്രഭവോ മോഹഃ.
ക്ഷണകാലംകൊണ്ടുണരും നേര-
ത്തിണ വേറിട്ടു കരഞ്ഞു കരഞ്ഞാ-
ണ്ടുത്തരതീരം നോക്കിത്തെരുതെരെ
ലക്ഷ്മണനൻപൊടു കണ്ടുമ്പിന്നു
മറഞ്ഞൊരു നേരം,

ക്രൂരിരുൾ പോന്നു നിറഞ്ഞതു കണ്ടും,
ഘോരശ്വാപദനാദം കേട്ടും,
പേടി കലൎന്നു വിറച്ചു വിറച്ച-
ങ്ങ“യ്യോ! പാപമെനിക്കീവണ്ണമ-
കപ്പെട്ടമാറു നിനച്ചീലെന്നുമൊ-
രിക്കലുമേ ഞാനെന്തേ ചെയ്വൂ?
ശരണം മമ പുനരാരിനിയിതുനാൾ?
മൃഗജാതികളും തിന്നു മരിപ്പാൻ
പാപം തേടിയതെന്തു പുരാ ഞാൻ?
ലക്ഷ്മണനോളം നിഷ്ഘൃണതാം പൂ-
ണ്ടിനിയാരുള്ളിതു പാരിൽ നിനച്ചാൽ.

അതുകൊണ്ടെന്തിനു ബത പറയുന്നു!
നമ്മാൽ മുന്നമുപാൎജ്ജിതമായൊരു

ദുരിതമിതോൎത്താലെന്താവൂ മമ
ഗൎഭമിതെന്തിന്നു ജീവിതവും മമ
പാപീയസ്യാഃ.

ദുഃഖമിവണ്ണമൊരിക്കലുമയ്യോ
ശത്രുജനത്തിന്നുമെത്തിടൊല്ല.
മന്നോർ മുടിമണി തന്നുപകണ്ഠേ
മുന്നമയോദ്ധ്യയിൽ വാണ ദശായാം

ദിനമന്നു തിരളുമൊരഭ്യുദയശ്രീ-
വിലസിതമോൎത്താലാൎത്തിവരാതോ?
എൻതലയോട്ടിലെഴുത്തിതു പാൎക്കി-
ലൊഴിച്ചീടാവല്ലാൎക്കുമൊരുനാളും.

ക്ഷണകാലംകൊണ്ടൻപു മുറിഞ്ഞീ-
വിപിനേ വിട്ടുവാനെന്തു പിഴച്ചിതു?

ധരണിപതേ! ഞാനരനിമിഷം മമ
പിരിവാനരുതെന്നിരവും പകലുമി-
തെന്നൊടു ചൊന്നതു നാഥ! മറന്നോ?
വളുസം പറകെന്നെളിയവനോടു
നന്നല്ലാൎക്കും.

കല്യാണം കരമേൽക്കുന്നേരം
ചൊല്ലിയ മന്ത്രവുമായ്ച്ചു മറന്നോ?

കനിവൊടു സകലമുപേക്ഷിച്ചയ്യോ
വനഭുവി പോന്നതുമായ്ച്ചു മറന്നോ?
അടവിയിലോരോ കല്ലും മുള്ളുമ-
മൎത്തു നടന്നതുമായ്ച്ചു മറന്നോ?

അദ്ധ്വപരിശ്രമമുൾക്കൊണ്ടയ്യോ
നിദ്ര വരാഞ്ഞതുമായ്യ് മറന്നോ?
തീയിൽ ചാടെന്നേകിയ നേരം
പോയതിൽ വീണതുമായ്യ് മറന്നോ?

ആശ്രയഭക്ഷണമെന്നെയെടുത്തയി
കാഴ്ച്ചവഴങ്ങിയതായ്യ് മറന്നോ?

അനംഗാമമ്മാമഖിലസമക്ഷം
കനിവൊടു വീണ്ടതുമായ്യ്! മറന്നോ?

അഭിഷേകം ബത! പൗരജനത്തിന-
മഭിമതമായതുമായ്യ്! മറന്നോ?

ദൈവത്തോടു പിഴച്ചില്ലേതും
വിരഹവ്യഥ മേ മനസി പൊറുക്കാം;

വചനീയം പുനരെന്തിന ചേർത്തു?
ജീവിതമെന്തിന കളയായുന്നു?

ഗംഗയിൽ വീണു മരിക്കിലുമാ-
മിന്നന്തകനെന്തേ വാരായുന്നു?

നാ തൊടുമോ ബത നാഥർ വെടിഞ്ഞാൽ?"

ഇത്ഥം ജാനകി കേഴന്നേരം
പൃത്ഥ്വീവലയമിതൊന്നു കുലുങ്ങി;
സകലജനങ്ങളുമൊന്നു കുടുങ്ങി;
വനലക്ഷ്മിയ്ക്കും ഖേദമിണങ്ങി;
നദികളിൽ വെള്ളം ഝടിതി കലങ്ങി;
ദിനകരനപ്പോളുദധിയിൽ മുങ്ങി;
മാരുതദേവനുമുടനേ മങ്ങി;
തരുനിര കുസുമമുതിർത്തു മയങ്ങി;

ഹരിണികൾ മുറവിളി ഝടിതി തുടങ്ങി;
പക്ഷികൾനാദം കരുണം പൊങ്ങി.

വാർത്താവല്ലൊ സമസ്തജനത്തിനു-
മാർത്തി പിണഞ്ഞതു ഹന്ത തദാനീം.

സന്ധ്യാഭിഷേകവിധയേ വിബുധാപഗായാം
ചെന്നോരു താപസകുമാരഗിരാ വിശേഷം
അൻപോടറിഞ്ഞു മതിമാൻ മുനിസാർവ്വഭൗമോ
വാല്മീകിരുഗ്രരുപയയൗ രുദിതാനുസാരീ. || ൧ ||

കാരുണ്യാർണ്ണവപൂർണ്ണചന്ദ്രമരികേ
വാല്മീകിമാലോക്യ സാ
നേരേ ചെന്നതി ദീനമേവ രുദതീ
മന്ദം വണങ്ങീടിനാൾ.
നാരീമംഗലരത്നമേ! 'സുതവതീ
ഭൂയാസ്ത്വ'മെന്നിങ്ങനേ
സാരാമാശിഷമാശുചെയ്തു മുനിര-
പ്യേനാം ബഭാഷേ തദാ. || ൨ ||

ഖേദിച്ചീടായ്ക ബാലേ! ദശരഥനൃപനും
മൈഥിലനും സഖാ ഞാ-
നേതത്താതാലയം തേ വനഭുവി നികടേ
പർണ്ണശാലാ മദീയാ
ആധിസ്തോമം കളഞ്ഞൻപിനൊടിവിടെ
വസിക്കൂ നിനക്കിന്നി നല്ലൂ
സൂതികാലത്തു പാലിപ്പതിനിഹ സുലഭാ
പങ്ക്തി വൈഖാനസീനാം. || ൩ ||

എന്നിവണ്ണമനുനീയ വേദനയടക്കി
മൈഥിലനൃപാത്മജാം

മന്ദമന്ധതമസേ നിനായ നിജപൎണ്ണ-
സദ്മ മുനിനായകൻ;
ദുൎന്നിവാരമപി നാളിൽ നാളിലുപ-
ചാരപാടവബലേന ചെ-
റെറാന്നുതാണിതന്നുതാപമേതു-
മറിയാവതല്ല വിധിവൈഭവം. || ൯ ||

പാഠം ൯ൻ.

കാററ് (ഒന്നാം ഭാഗം).

സ്ഥലജലമയമായിരിക്കുന്ന ഭൂഗോളത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും വായു വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. മോദകം എന്നോ സുഖിയൻ എന്നോ പറയുന്ന പലഹാരത്തിന്റെ പുറവശം മുഴുവൻ അരിമാവിൽ പൊതിഞ്ഞിരിക്കുംപോലെ ഭൂഗോളം സൎവ്വത്ര വായുവിനാൽ പരിവൃതമാകുന്നു. വായുരൂപമായ ഈ ഭൂഗോളാവരണത്തിനു വായുമണ്ഡലം അല്ലെങ്കിൽ അന്തരിക്ഷം എന്നു പേർ. ഈ ആവരണത്തിന് അഞ്ഞൂറു മൈൽ ഇടയോളം കട്ടിയുണ്ടു്. ഭൂപൃഷ്ഠത്തിൽനിന്ന് അഞ്ഞൂറു മൈൽ ഉയരം വരെ ഈ വായു വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു താൽപൎയ്യം.

വായു കണ്ണാടിപോലെ തേജഃപ്രവേശക്ഷമവും അദൃശ്യവും ചലസ്വഭാവമുള്ള അവയവാണുക്കളോടു കൂടിയതും ആകുന്നു. അതിന്റെ മുഖ്യ ലക്ഷണങ്ങൾ, ചുരുങ്ങുകയും വീൎത്തു വ്യാപിക്കുകയും ആകുന്നു. സങ്കോചക്ഷമതകൊണ്ടു വായു എത്ര വേണമെങ്കിലും അമരുന്നു; വ്യാപനസ്വഭാവം കൊണ്ടു് ഒരു വലിയ പാത്രത്തിൽ വായുവിനെ പ്രവേശിപ്പിച്ചാൽ അതു് ആ പാത്രം മുഴുവനും നിറഞ്ഞിരിക്കയും ചെയ്യും. ഘനദ്രവദ്രവ്യങ്ങൾക്ക് ഈ രണ്ടു ഗുണങ്ങളും ഇല്ല.

മററു ദ്രവ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് വായു തുലോം ലഘുവായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും അതിനും ഘനമുണ്ടു്. അതിനാൽ അന്തരിക്ഷവായുവിന്റെ ഭാരം ഭൂമിയിലുള്ള സകല പദാൎത്ഥങ്ങളുടേയും മേൽ തട്ടുന്നു. വായുമണ്ഡലത്തിന്റെ എത്രയും കീഴ്ഭാഗത്തുള്ളതും ഭൂതലത്തിന്റെ എത്രയും അടുക്കൽ കിടക്കുന്നതുമായ വായുപടലങ്ങളുടെ ഭാരത്തെ വഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഭൂമിയുടെ ആകൎഷണശക്തികൊണ്ടും ചുരുങ്ങി അതിലേ അവയവാണുക്കൾ നിബിഡങ്ങളായിരിക്കുന്നു. മുകളിലുള്ള വായുപടലങ്ങൾ ക്രമേണ നിബിഡതയും ഘനവും കുറഞ്ഞവയാണ്. സമുദ്രനിരപ്പിൽനിന്നു ൧൮,൦൦൦ ജാതിയടി പൊക്കമുള്ള പൎവ്വതങ്ങളിലേ വായുവിനു സമുദ്രതീരത്തിലേ വായുവിന്റെ ഭാരത്തിൽ പകുതി ഭാരമേ കാണുന്നുള്ളു എന്നും, വായുമണ്ഡലത്തിൽ ൩൬,൦൦൦ ജാതിയടി പൊക്കമുള്ള ഭാഗങ്ങളിലേ വായുവിനു കാൽ അംശം ഭാരമേ ഉള്ളു എന്നും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അദൃശ്യമായ വായു നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമായി ഭവിക്കുന്നതു, പ്രധാനമായി അതിന്റെ ചലനംകൊണ്ടും ശീതോഷ്ണരൂപമായ ഗുണംകൊണ്ടും അതിലേ ഈൎപ്പംകൊണ്ടും ആകുന്നു. ഈ മൂന്നിൽ ശീതോഷ്ണാവസ്ഥ തന്നെ പ്രധാനമായുള്ളതു്. വായുവിന്റെ ചലനവും അതിലേ ഈൎപ്പവും അതിന്റെ ശീതോഷ്ണാവസ്ഥയേത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

നമുക്കെന്നല്ല, സൃഷ്ടിയിലേ സകല വസ്തുക്കൾക്കും വെളിച്ചവും ഉഷ്ണവും നൽകുന്ന സൂൎയ്യരശ്മികൾ വായുമണ്ഡലം വഴിയായി ഭൂമിയിൽ പതിക്കുന്നു. ആ കിരണങ്ങൾ ഭൂതലത്തിലേക്കു വരുന്ന വഴിക്ക് ഈഷന്മാത്രമേ വായുവിനെ ചൂടുപിടിപ്പിക്കുന്നുള്ളു; അവ നേരേ ഭൂമിയെ തന്നെയാണ് അധികമായി തപിപ്പിക്കുന്നതു്. കടുംവെയിൽ ഉള്ള മദ്ധ്യാഹ്ന-

സമയങ്ങളിൽ സ്ഥലം അത്യന്തം തപ്തമായിത്തീരുന്നു; എ-ന്നാൽ ആ സ്ഥലത്തിൻെറ ഉപരിഭാഗത്തുള്ള വായുവിൽ അത്ര അധികം ഊഷ്മാവു് കാണുന്നില്ല. പാദരക്ഷ കൂടാ-തെ കുട പിടിച്ചുംകൊണ്ടു മദ്ധ്യാഹ്നസമയങ്ങളിൽ സഞ്ച-രിക്കുന്ന ആളുകൾ ഈ സംഗതിയുടെ വാസ്തവം അനുഭവി-ച്ചറിഞ്ഞിരിക്കാനിടയുണ്ടു്. പിന്നെ വായുവിൽ ചൂടു തട്ടു-ന്നതു മുഖ്യമായി തപ്തസ്പർശംകൊണ്ടും ശീതവായു ഉണ്ടാകു-ന്നതു ശീതസ്പർശംകൊണ്ടും ആകുന്നു. വായുവിൻെറ ഉഷ്ണാ-വസ്ഥ എല്ലാടവും ഒന്നുപോലല്ലാതിരിക്കുമ്പോളാണു കാ-ററുണ്ടാകുന്നതു്. അതെങ്ങനെയാണെന്നു താഴെ വിവ-രിക്കാം.—

ഉഷ്ണവായുവിനു ശീതവായുവിനേക്കാൾ ഘനം കുറയും; ഊഷ്മാവു മററു പദാൎത്ഥങ്ങളെ വികസിപ്പിക്കുന്നതു പോലെ വായുവിനേയും വികസിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്; അങ്ങനെ വികസി-ക്കുന്ന വായുവിൻെറ അവയവാണുക്കൾ വേർപെട്ടു ഘനം കുറഞ്ഞുപോകുന്നു. ശീതവായുവാകട്ടെ (അതിനെ അപേ-ക്ഷിച്ചു) ഘനം കൂടിയതും അതിൻെറ അവയവാണുക്കൾ നിബിഡങ്ങളും ആകുന്നു. വെള്ളത്തിൽ എണ്ണ എന്നപോ-ലെ ഉഷ്ണവായു ശീതവായുവിൻെറ മേൽ പൊങ്ങി നില്ക്കും. ഒരു ഇരിമ്പുശലാകയുടെ അഗ്രം നന്നായി പഴുപ്പിച്ചു് അ-തിൻെറ അല്പം മുകളിലായി ഘനം കുറഞ്ഞ ഒരു കടലാ-സുതുണ്ടു കാണിക്കുക. ഉടൻ കടലാസുതുണ്ടു് മേല്പെട്ടു് പൊങ്ങുന്നതു കാണാം. പഴുപ്പിച്ച ആ ശലാകാഗ്രത്തിനു സമീപമുള്ള വായു ഉഷ്ണസംയോഗംകൊണ്ടു ഘനം കുറ-ഞ്ഞു പൊങ്ങിയതിനാലാണു് ആ കടലാസുതുണ്ടു പൊ-ങ്ങുന്നതിനിടയായതു്. വലിയ അഗ്നിബാധയുണ്ടാകുമ്പോൾ അഗ്നിജ്വാലയ്ക്കു് അഭിമുഖമായി നാലു ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും കാററു ബലമായി അടിക്കുന്നതു നിങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ.

ഇതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നു നമുക്ക് ആലോചിച്ചു നോക്കാം. അഗ്നിയുടെ താപശക്തികൊണ്ടു് അതിന്റെ നേരേ ഉപരിഭാഗത്തുള്ള വായു അധികം തപ്തമാകുന്നു; തപ്തമാകുമ്പോൾ വായു വികാസം പ്രാപിച്ചു ഘനം കുറഞ്ഞതായി തീരുന്നു; ഘനം കുറഞ്ഞിട്ട് അതു മുകളിലേയ്ക്കു പൊങ്ങുന്നു. പൊങ്ങിപ്പോയ വായു ഏതു പ്രദേശത്തെ വ്യാപിച്ചിരുന്നോ ആ പ്രദേശത്തിലേക്ക് ഉഷ്ണം കുറഞ്ഞ വേറേ വായുവിന് വരുന്നതിനുള്ള സ്ഥലം ധാരാളമായി ഉണ്ടാകുന്നു. വായുവിന്റെ മുഖ്യധർമ്മങ്ങളിലൊന്ന്, "താൻ വ്യാപിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥലം തന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ സ്വല്പമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കാൻ പാടില്ല" എന്ന മട്ടിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വ്യാപനശക്തിയാകുന്നു. ആ സ്വഭാവംകൊണ്ടു്, ഉഷ്ണസംയോഗത്താൽ വികാസം പ്രാപിച്ചു ഘനം കുറഞ്ഞു മേല്പെട്ടു പോയ വായുവിന്റെ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് ഉഷ്ണം കുറഞ്ഞതും ഘനം കൂടിയതുമായ സമീപസ്ഥവായു, താണു ചെരിഞ്ഞുള്ള സ്ഥലത്തേയ്ക്കു ജലം എന്നപോലെ, പ്രവഹിച്ചു ചെല്ലുന്നു. ഇങ്ങനെ വായു പ്രവഹിച്ചു പോകുന്നതിനെയാണു നാം "കാററടിക്കുന്നു" എന്നു പറയുന്നത്.

ഇത്രയും വിവരണംകൊണ്ടു് ഉഷ്ണതപ്തങ്ങളായ പ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു് ഉഷ്ണതാപം കുറഞ്ഞ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു വായു പ്രവഹിക്കുന്നു എന്നാകുന്നുണ്ടല്ലോ. വായുമണ്ഡലത്തിൽ ഭാരം കൂടിയ ദിക്കിൽനിന്നു ഭാരം കുറഞ്ഞ ദിക്കിലേയ്ക്കു കാററടിക്കുന്നു എന്നു പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിന്റെ താല്പര്യം ഇതു തന്നെയാകുന്നു.

ഇപ്രകാരം ഏകകാലത്തിൽ ഭൂമിയുടെ ഒരു ഭാഗം ഉഷ്ണം കൂടിയതും മറെറാരു ഭാഗം ഉഷ്ണം കുറഞ്ഞതും ആയിരിക്കുന്നതിനാലാണ് കാററടിക്കുന്നതു് എന്നു സിദ്ധമായി. ഭൂഗോളത്തിന്റെ നേർപകുതിയിൽ സൂര്യൻ ഏകകാലത്തിൽ

തന്നെ പ്രകാശിക്കുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു് ഒരു പ്രദേശത്തിന്നു മറെറാരു പ്രദേശത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ ഉഷ്ണമുണ്ടായിരിക്കുന്നതിന്നു കാരണമെന്തു? ഇതിന്നു രണ്ടു പ്രത്യേക കാരണങ്ങളുണ്ടു്. ഒന്നാമത്തു സ്ഥലജലങ്ങളുടെ പ്രകൃതിവൈപരീത്യവും, രണ്ടാമത്തു സൂൎയ്യകിരണങ്ങളുടെ പതനവിശേഷവും ആകുന്നു.

ഭൂഗോളമാകട്ടേ, മുക്കാൽ പങ്കു ജലവും കാൽ പങ്കു സ്ഥലവും ആയിരിക്കുന്നു. പകൽസമയങ്ങളിൽ സ്ഥലവും ജലവും സൂൎയ്യകിരണങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ഉഷ്ണത്തെ ഒരുപോലെ ഗ്രഹിക്കയോ രാത്രികാലങ്ങളിൽ ആ ഉഷ്ണത്തെ ഒരുപോലെ വിസൎജ്ജിക്കയോ ചെയ്യുന്നില്ല. സ്ഥലം എളുപ്പത്തിൽ ഉഷ്ണത്തെ ഗ്രഹിക്കയും വിസൎജ്ജിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ജലത്തിന്നു് ഉഷ്ണത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നും വിസൎജ്ജിക്കുന്നതിന്നും സ്ഥലത്തിന്നു വേണ്ടതിനേക്കാൾ തുലോം അധികം നേരം ആവശ്യമുണ്ടു്. വിശേഷിച്ചു മഹാജലാശയങ്ങളായ സമുദ്രങ്ങൾ സദാ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ പകലും രാത്രിയും അവയിലേ ജലം ഏകദേശം ഒരേ ക്രമത്തിൽ ഉഷ്ണമുള്ളതായിരിക്കും. എന്നാൽ സ്ഥലം പകൽസമയങ്ങളിൽ അത്യുഷ്ണമായിരിക്കുന്നതു കൂടാതെ രാത്രി ൧൦ – ൧൧ മണിവരെ സമുദ്രജലത്തേക്കാൾ ചൂടുള്ളതായും സൂൎയ്യോദയകാലം വരെ ചൂടു കുറഞ്ഞതായും ഇരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം എപ്പോഴും മഹാസമുദ്രങ്ങളിലേ ജലവും മഹാദ്വീപങ്ങളിലേ സ്ഥലവും തുല്യമല്ലാത്ത ഉഷ്ണാവസ്ഥയോടു കൂടിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് പകൽസമയങ്ങളിലും രാത്രി ൧൦— ൧൧ മണി വരേയും കരയിലേയ്ക്കു കടൽക്കാററും, ഏകദേശം പാതിരാവു മുതൽ സൂൎയ്യോദയകാലം വരെ സമുദ്രങ്ങളിലേക്കു കരക്കാററും അടിക്കുന്നു. സമുദ്രതീരങ്ങളിൽ വെച്ചു് ഒരേ ദിവസം തന്നെ സ്പൎശിക്കാവുന്ന കടൽക്കാററും

കരക്കാററും സ്ഥലജലങ്ങളുടെ തുല്യമല്ലാത്ത ഉഷ്ണാവസ്ഥയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നവയാണെന്നു വിവരിച്ചുവല്ലോ.

സ്ഥലത്തിന് ഒരു വിശേഷംകൂടിയുണ്ട്. ഉന്നതങ്ങളായ പൎവ്വതശിഖരങ്ങളും അവയുടെ താഴ്വരകളും പകലാകട്ടെ രാത്രിയാകട്ടെ ഒരുപോലെയുള്ള ഉഷ്ണാവസ്ഥയോടുകൂടിയിരിക്കുന്നില്ല. പകൽസമയങ്ങളിൽ പൎവ്വതശിഖരങ്ങളിലുള്ള വായു എളുപ്പം ഉഷ്ണസംയോഗംകൊണ്ടു മേല്പെട്ടു പൊങ്ങുകയും പകരം അവിടങ്ങളിലേയ്ക്കു താഴ്വരകളിൽനിന്നു കാററു പ്രവഹിക്കയും ചെയ്യുന്നു. രാത്രികാലങ്ങളിൽ പൎവ്വതശിഖരങ്ങൾ എളുപ്പം തണുത്തുപോകുന്നതിനാൽ അവിടങ്ങളിൽനിന്നു താഴ്വരകളിലേയ്ക്ക് വായു പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാമത്, സൂൎയ്യന്റെ രശ്മികൾ ഋജുവായി പതിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉഷ്ണം കൂടുതലായും ചരിഞ്ഞു പതിക്കുന്നിടങ്ങളിൽ ഉഷ്ണം കുറഞ്ഞും ഇരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ യാഥാൎത്ഥ്യം സൂൎയ്യരശ്മികൾക്കു മദ്ധ്യാഹ്നസമയങ്ങളിലുള്ള ഉഷ്ണാധിക്യവും, രാവിലെയോ വൈകുന്നേരത്തോ ഉള്ള ഉഷ്ണക്കുറവുംകൊണ്ടു ബോധപ്പെടുന്നതാണല്ലോ. അതുപോലെ തന്നെ അധികനേരം സൂൎയ്യരശ്മി തട്ടുന്ന സ്ഥലത്ത് ഉഷ്ണം കൂടിയും അല്പനേരം തട്ടുന്നിടത്ത് ഉഷ്ണം കുറഞ്ഞും ഇരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു സംഗതികൾകൊണ്ടു വേണം ഒരു സ്ഥലത്തിലെ ശീതോഷ്ണാവസ്ഥയെ നിശ്ചയിക്കേണ്ടത്.

ഇതിൻപ്രകാരം ഉത്തരഗോളാൎദ്ധം ദക്ഷിണഗോളാൎദ്ധത്തേക്കാൾ ഏകദേശം മീനമാസം ൧൦-ാംനു- മുതൽ കന്നിമാസം ൧൦-ാംനു- വരെ ആറുമാസകാലവും, ദക്ഷിണഗോളാൎദ്ധം ഉത്തരഗോളാൎദ്ധത്തേക്കാൾ കന്നി ൧൦-ാംനു- മുതൽ മീനം ൧൦-ാംനു- വരെ ആറുമാസകാലവും ഉഷ്ണം കൂടിയതായിരിക്കും. നിരക്ഷദേശമാകട്ടേ, എന്നും ഒരുപോലെ അത്യുഷ്ണമായിത്തന്നേ ഇരിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരം സ്ഥലജലങ്ങളുടെ വൈധൎമ്മ്യംകൊണ്ടും ഭൂമിയുടെ വാൎഷികപരിവൎത്തനത്തിൽ അതിന്റെ ചെരിവിനാലുണ്ടാകുന്ന സൂൎയ്യരശ്മികളുടെ പതനവിശേഷംകൊണ്ടും ഓരോ ഭൂഭാഗങ്ങൾ ഒരു കാലത്തു തന്നെ പല തരത്തിൽ ശീതോഷ്ണാവസ്ഥയോടു കൂടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഭൂഭാഗങ്ങൾ സമമായ ഉഷ്ണാവസ്ഥയോടുകൂടിയിരിക്കാത്തതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളെപ്പററി ഇനി അല്പം പറയേണ്ടതുണ്ടു്.

നിരക്ഷദേശം ഒരേ സ്ഥിതിയിൽ എന്നും അത്യുഷ്ണമായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവിടത്തെ വായു ഉഷ്ണത്തെ ഗ്രഹിച്ചു് ഘനം കുറഞ്ഞു് മേല്പെട്ടു പൊങ്ങുകയും, തൽസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു ഘനം കൂടിയ സമീപസ്ഥവായു പ്രവഹിക്കയും, അതു് ഉഷ്ണസംയോഗംകൊണ്ടു വികസിച്ചു ലഘുവായി മേല്പെട്ടു പോകയും, പകരം പിന്നെയും സമീപസ്ഥമായ ഘനമുള്ള ശീതവായു ഒഴുകിച്ചെല്ലുകയും, ഇങ്ങനെ നിരന്തരം ഊൎദ്ധ്വഭാഗത്തേയ്ക്കു പോകുന്ന വായുവിനു പകരം നിരക്ഷദേശത്തിലേയ്ക്കു് അതിന്റെ വടക്കും തെക്കും ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു് ഭൂമിയുടെ നേരെ ഉപരിഭാഗത്തുടേ കാററടിച്ചു ചെന്നുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിധം ഇടവിടാതെ അടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വായുക്കൾ നിരക്ഷദേശത്തിൽനിന്നു ൩൦, ൩൫ അംശങ്ങൾ (ഡിഗ്രികൾ) അകലെയുള്ള ഭൂഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുവരുന്നവയാണു്. ഈ വായുക്കൾ ഉത്തരഗോളത്തിൽ വടക്കുകിഴക്കുനിന്നും, ദക്ഷിണഗോളത്തിൽ തെക്കുകിഴക്കുനിന്നും യാതൊരു ഭേദഗതിയും കൂടാതെ അടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു പാസിഫിക്, അററ്ലാൻറിക്ക് എന്നീ രണ്ടു മഹാസമുദ്രങ്ങളിലാകുന്നു. കപ്പൽവ്യാപാരികൾക്കു് കപ്പലോടിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഇതുകളെക്കൊണ്ടു വളരെ സഹായമുള്ളതിനാൽ ഇവയ്ക്കു് "കച്ചവടക്കാററുകൾ" എന്ന പേരു പറഞ്ഞുവരുന്നു.

നിരക്ഷദേശത്തിൽനിന്ന് ഏകദേശം ൩൦ അക്ഷാംശം വടക്കും തെക്കും ഉള്ള ഭൂഭാഗങ്ങൾക്കപ്പുറം മുതൽ ധ്രുവങ്ങൾ വരെ ക്രമേണ വായുവിന്റെ ഭാരം കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു പോകുന്നു. അതിനാൽ ആ ഭാഗങ്ങളിൽ ഉത്തരഗോളത്തിൽ തെക്കുപടിഞ്ഞാറു നിന്നും, ദക്ഷിണഗോളത്തിൽ വടക്കുപടിഞ്ഞാറു നിന്നും കാററുകൾ അടിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവയ്ക്കു ചില ഋതുക്കളിൽ ചില ഭേദഗതികൾ വരുന്നുണ്ടു്.

സ്ഥലജലങ്ങളുടെ വിപരീതധൎമ്മംകൊണ്ടു് അവ തുല്യമല്ലാത്ത ഉഷ്ണാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നതിനാൽ കടൽക്കാററും കരക്കാററും ദിവസംതോറും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നു മുൻപിൽ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഒരേ ദിവസത്തിൽ തന്നെ ഇങ്ങനെ രണ്ടുവിധം കാററുണ്ടാകുന്നതുപോലെ ഒരു വൎഷത്തിൽ രണ്ടു വിധമായ വായുപ്രവാഹങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. ഏകദേശം മീനമാസം ൧൦-ാംനു- മുതൽ കന്നിമാസം ൧൦-ാംനു- വരെ സൂൎയ്യരശ്മികൾ അധികമായ താപശക്തിയോടുകൂടി ഉത്തരഗോളത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്നതിനാൽ ആ ഗോളത്തിനു ദക്ഷിണഗോളത്തെക്കാൾ അത്രയും കാലം ചൂടു കൂടുതലായിരിക്കും. അതിനാൽ നിരക്ഷദേശത്തിന്റെ തെക്കുള്ള മഹാസമുദ്രങ്ങളിൽനിന്നു് കടൽക്കാററു് ഉത്തരഗോളത്തേയ്ക്കു അടിക്കുന്നു. ആ തെക്കൻകടൽക്കാററു ചില കാരണങ്ങൾകൊണ്ടു തെക്കു പടിഞ്ഞാറൻകാററായിത്തീരുന്നു. ഈ കാററു് അതിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ മഴ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനാൽ ഇതിനു "കാലവൎഷക്കാററു്" എന്നു പേരുണ്ടു്

നേരേ മറിച്ചു് കന്നിമാസം ൧൦-ാംനു- മുതൽ മീനമാസം ൧൦-ാംനു- വരെ ആറു മാസകാലം ദക്ഷിണഗോളത്തിൽ സൂൎയ്യരശ്മികൾ അധികം പ്രകാശത്തോടു കൂടി പതിക്കുന്നതിനാൽ ഉത്തരഗോളത്തേക്കാൾ ആ ഗോളം ചൂടുള്ളതായിരിക്കയും തന്മൂലം ആ ഭാഗത്തേയ്ക്കു് നിരക്ഷദേശത്തിന്റെ

വടക്കുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലേ വരൾച്ചയുള്ളതും ശീതവുമായ കരക്കാററ് അടിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ആ കാററു ഭൂമിയുടെ അക്ഷത്തിൽ ഉള്ള ഭ്രമണംകൊണ്ടു് വടക്കുകിഴക്കൻകാററായി തീരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഏകദേശം ആറു മാസകാലം തെക്കുപടിഞ്ഞാറൻകാററും പിന്നെ ആറു മാസകാലം വടക്കുകിഴക്കൻകാററും പ്രവഹിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അവ ഈ പറഞ്ഞ ക്രമത്തിൽ ഇൻഡ്യാമഹാരാജ്യത്തിലും സമീപദേശങ്ങളിലുമാണ് പ്രധാനമായി അടിച്ചുകാണുന്നതു്.

പാഠം ൫൦.

കാററു (രണ്ടാം ഭാഗം).

ഇതിന്നു മുമ്പിലത്തെ പാഠത്തിൽ പ്രധാനങ്ങളായ മൂന്നു തരം വായുപ്രവാഹങ്ങളെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവ—(൧) കരക്കാററും കടൽക്കാററും; (൨) കച്ചവടക്കാററുകളും; (൩) തെക്കുപടിഞ്ഞാറൻകാററും വടക്കുകിഴക്കൻ കാററുകളും ആകുന്നു. ഈ വായുപ്രവാഹങ്ങളുണ്ടാകുന്നതു് അന്തരിക്ഷം തുല്യമല്ലാത്ത വിധം ചൂടുപിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നും വായുമണ്ഡലത്തിൽ, ഭാരം കുറഞ്ഞ ദിക്കിലേയ്ക്കു് കൂടിയ ദിക്കിൽനിന്ന് കാററടിക്കുന്നതാണെന്നും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ചിലപ്പോൾ ഭാരം കുറഞ്ഞ ദിക്കിലേയ്ക്കു് ആപേക്ഷികമായി ഭാരം കൂടിയ ദിക്കിൽനിന്നു നേരെ അല്ലാതെ ചക്രാകാരമായി വായു പ്രവഹിക്കുന്നു. ഉത്തരഗോളാദ്ധത്തിൽ ഈ ചക്രാകാരമായ കാററു് രണ്ടു വിധത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ഭാരം കൂടിയ ദിക്കിൽനിന്നു നാഴികമണിയിലുള്ള സൂചികൾ തിരിയുന്ന ക്രമത്തിന് വിപരീതമായ ചക്രാകാരത്തിൽ ആഭ്യന്തരമായി ഭാരം കുറഞ്ഞ ദിക്കിലേയ്ക്കു കാററടിക്കുന്നു.

ഇതിന്നു വിപരീതമായി, നാഴികമണിയിലെ സൂചികൾ തിരിയുന്ന ക്രമത്തിൽ ഭാരം കൂടിയ ദിക്കിൽനിന്നു ചക്രാകാരത്തിൽ ബാഹ്യമായി ഭാരം കുറഞ്ഞ ദിക്കിലേയ്ക്കും വായു പ്രവഹിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇവയിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞതിന് 'ചക്രവാതം' എന്നും, രണ്ടാമത്തേതിന് 'പ്രതിചക്രവാതം' എന്നും പേരുകൾ ചെയ്യാം.

ചക്രവാതം അധികമായി ഉണ്ടാകുന്നതു ബംഗാൾഉപസമുദ്രത്തിലാകുന്നു. ഇതിന്റെ വ്യാസം അല്ലെങ്കിൽ വീച്ച് ൫൦൦ മൈലിലധികം ചിലപ്പോൾ ആകുന്നുണ്ടു്. ഇതിന്റെ കേന്ദ്രഭാഗത്തിലുള്ള വായു തുലോം ഭാരം കുറഞ്ഞതായിരിക്കുമല്ലോ. പുതിയ കനത്ത വായുക്കൾ നിരന്തരം അവിടെ എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നാലും അവയും ഉഷ്ണതാപംകൊണ്ടു് എളുപ്പം ഉൽഗമിച്ചുപോരുന്നു. ഇങ്ങനെ ചക്രവാതത്തിൽ ഉള്ളിലോട്ടും മുകളിലോട്ടും വായുവിന്റെ ആവൎത്തം ഉണ്ടാകുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ ഭൂതലത്തിന്റെ നേരെ ഉപരിഭാഗത്തു ചക്രവാതം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആ ചക്രവാതത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തു പ്രതിചക്രവാതം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ചക്രവാതം ഒരിടത്തു തന്നെ സ്ഥിരമായി സ്ഥിതിചെയ്യുയില്ല. അതു സ്ഥലം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ്. ഉത്തരഗോളത്തിൽ നിരക്ഷദേശത്തിന്റെ സമീപങ്ങളിൽ അതു പടിഞ്ഞാറോട്ടും, അകലെ ഉള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ വടക്കുകിഴക്കോട്ടും മാറിപ്പോകുന്നു. എന്നാൽ ദക്ഷിണഗോളത്തിൽ നിരക്ഷദേശം സമീപിച്ചുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ അതു പടിഞ്ഞാട്ടേയ്ക്കു തന്നെ എങ്കിലും ദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽ കിഴക്കോട്ടാണ് മാറിപ്പോകുന്നതു്. ഇങ്ങനെ അതു മാറുന്നതു ശീതോഷ്ണമേഖലയിൽ ഒരു മണിക്കൂറിൽ ശരാശരി ൨൦ മൈൽ വീതവും, ഉഷ്ണമേഖലയിൽ ൫ മൈൽ വീതവും ആകുന്നു. ചക്രവാതത്തിന്റെ ഉൽപത്തി, വായുവിന്നു ഭാരംകൂടിയ ദിഗ്ഭാഗങ്ങ-

ളുടെ സീമഭൂമിയിൽനിന്നാകുന്നു. അതിൻെറ വേഗം മണി-
ക്കൂറൊന്നിന് ൯൦ നാഴികയ്ക്കു മേൽ നൂറു നാഴികയ്ക്കുകം വരെ
കാണുന്നുണ്ടു്. ക്രമേണ അതു സമുദ്രത്തിൽനിന്നു കരയി-
ലേയ്ക്കു പ്രവഹിക്കുമ്പോൾ സമുദ്രജലം പൊങ്ങി തിരകൾ
ഭൂമിയിലേയ്ക്കു് അടിക്കയും ആളുകൾക്കും വസ്തുക്കൾക്കും
നാശം വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ൧൮൭൬-ാം വർഷത്തിൽ
ബംഗാൾഉപസമുദ്രത്തിലുണ്ടായ ഒരു ചക്രവാതത്താൽ
മെഗ്നാനദിയുടെ മുഖത്തിനു സമീപിച്ചുണ്ടായിരുന്ന അ-
നേകം ദ്വീപങ്ങളിൽ സമുദ്രജലപ്രവാഹം കയറി ലക്ഷം
ജനങ്ങൾവരെ മൃതന്മാരായിപ്പോയി. എല്ലാ കൊടുങ്കാററും
ചിലപ്പോൾ ഒരു ചക്രവാതത്തിൻെറ സ്വരൂപം ധരിക്കാ-
റുണ്ടു്. ഈവിധമായ കൊടുങ്കാററു വർഷകാലങ്ങളിൽ
ഇൻഡ്യയിൽ ഒറീസ്സാമുതൽ ഗുജറാത്തുവരേയുള്ള ഭൂഭാഗങ്ങ-
ളിൽ സവിശേഷം ഉണ്ടാകുന്നു. ചക്രവാതത്തോളം പ്രതിച-
ക്രവാതം ദോഷംചെയ്യുന്നതല്ല.

ചെറിയ തരത്തിലുള്ള ചക്രവാതം അല്ലെങ്കിൽ ചുഴ-
ലിക്കാററിന് "ഘൂർണ്ണികാവാതം" എന്നു പേർ പറയാം.
എന്നാൽ ഘൂർണ്ണിക ചിലപ്പോൾ ചക്രവാതത്തേക്കാളും
വലിയ നാശങ്ങൾ ചെയ്യും. ചില കാലങ്ങളിൽ ഘൂർണ്ണിക
ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ചക്രവാതം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ എന്നപോലെ
ഘോരമായ വർഷം ഉണ്ടാകാറുണ്ടു്. ഘൂർണ്ണികാവാതത്തിൻെറ
അക്ഷമായി വിചാരിക്കാവുന്ന ഭാഗത്തിലുള്ള നീരാവി
പെട്ടെന്നു ഘനീഭവിച്ചു് ഗോപുച്ഛാകൃതിയിൽ കൂർത്തഭാഗം
ഭൂതലാഭിമുഖമായിട്ടു് മേഘമായിത്തീരുന്നു. ആ മേഘ-
ത്തിനു "ജലവജ്രം" എന്നു പേർ പറയുന്നു. അതു പെ-
ട്ടെന്നു ഭൂതലത്തിൽ കുറേ ഭാഗങ്ങളിൽ മാത്രം വർഷിക്കയും
വളരെ നാശങ്ങളുണ്ടാക്കയും ചെയ്യുന്നു. നദികളിലോ
കായലുകളിലോ കടലിലോ ഘൂർണ്ണികാവാതത്തിൽ ജല-

വൎഷം സ്വരൂപിച്ചാൽ അതു് അധോഭാഗത്തുള്ള ജലത്തെ സ്തംഭാകൃതിയിൽ ആകൎഷിച്ചു് വളരെ അകലെ കൊണ്ടു-പോയി പതിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വിധം ജലം ആകൃഷ്ടമാകു-മ്പോൾ അതോടുകൂടി മത്സ്യങ്ങളും തവളകളും ഉണ്ടായിരിക്കും. ആ ജലം കരയിൽ പതിക്കുമ്പോൾ അതിനോടുകൂടി മത്സ്യ-ങ്ങളും തവളകളും വീഴും. ഇതിനെ കണ്ടിട്ടു് ആളുകൾ 'മത്സ്യവൎഷം' ഉണ്ടായി എന്നും, 'തവളമഴ' പെയ്തു എന്നും പറഞ്ഞു വിസ്മയിക്കുന്നു. ചില സംഗതികളിൽ ജലവൎഷം ആകാശത്തിൽനിന്നു് ഒരു നദിപോലെ ഭൂതലത്തിൽ ഒഴുകി-ക്കൊണ്ടിരിക്കും. അങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നതു മിക്കവാറും പൎവ്വതശിഖരങ്ങളിൽ ആകുന്നു.

ഉത്തരഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ ചേൎന്ന വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഉഷ്ണവായുപ്രവാഹമുണ്ടായി ചിലപ്പോൾ ചുഴലിക്കാററുകൾ ഉത്ഭവിക്കുകയും ആ കാററുകൾ ഭൂതല-ത്തിൽനിന്നു പൊടിപടലങ്ങളെ മുകൾഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കു സ്തംഭാകൃതിയിൽ കൊണ്ടുപോകയും ചെയ്യുന്നു. ആഫ്രി-ക്കയിലും അറബിരാജ്യത്തിലും ഉള്ള മണൽമരുഭൂമികളിൽ സൈമൂം എന്നു പേരോടുകൂടിയ അതിഭയങ്കരമായ കൊടു-ങ്കാററു ചില സമയങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. അതു അതി-പ്രബലമായി മണൽഭൂമിയിൽ കൂടി അടിച്ചു സികതാരാ-ശികളെ പറത്തിക്കൊണ്ടു പോയി എത്രയോ ദൂരസ്ഥലങ്ങ-ളിൽ പതിപ്പിക്കുന്നു. ആ സമയം വഴിയാത്രക്കാർ മണ-ലിൽ മൂടി മൃതന്മാരായി പോകുന്നുണ്ടു്. ഇതുപോലെ ഇററലിരാജ്യത്തിൽ സിറാക്കോ എന്നും, സ്പെയിൻരാജ്യ-ത്തിൽ സോലാനോ എന്നും പേരുകളുള്ള ഭിന്നങ്ങളായ കൊടുങ്കാററുകൾ ചില കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകാറുണ്ടു്.

പ ൧ ൦ ൦ ൩ ഫ.

ഒരു പോരിനു വിളി.

ആഹവമതിലതിമോഹികളായിച്ചില
ദേഹികൾ വന്നിടുകിൽ;
മദമടങ്ങി നടുങ്ങി മടങ്ങി വിരവിനൊ-
ടൊടുങ്ങിടും നിയതം.

തഞ്ചാതേ ബഹു പഞ്ചാനനകുല-
സഞ്ചാരിണി വിപിനേ;
ഹൃദി നിനയ്ക്കൂ, കരികൾ ഗമിക്കിൽ
മദമതു ഭവിക്കുമോ പറവിൻ.

ദക്ഷതയോടുടനിക്ഷിതിയിൽ വ-
ന്നാക്ഷേപം ചെയ്യാൻ,
യുധി പെരുത്ത കരുത്തു മുഴുത്തു
തിമിർത്ത കുമർത്ത്യരാരിതഹോ?

വിക്രമമൊടു സുരചക്രസമേത-
ശതക്രതു താൻ വരികിൽ,
ബത! ക്ഷുരപ്രശരപ്രസര-
പ്രഹതനായിതഃ പ്രയാതി ദ്രുതം.

യുദ്ധമദ്ധ്യത്തിൽ.

സത്യനാകുമീശ്വരങ്കൽ ഭക്തി കൈവെടിഞ്ഞു ജഗതി
മത്തരായി വാണീടും കുമർത്ത്യരാരഹോ!
ദൃശ്യമാകുമീപ്രപഞ്ചം നശ്വരമതെങ്കിലിന്നു
അദൃശ്യനാകുമീശ്വരനെ വിശ്വസിക്കാമോ?
ദുഷ്ടരായ നിങ്ങളോടു ശിഷ്ടവചനമെന്തിനായി?
ധൃഷ്ടരെങ്കിൽ വരിക സമരധരണിവീഥിയിൽ.

പോർത്തലത്തിൽ ഞങ്ങളോടു നേർത്തുവെങ്കിൽ സപദി ഭൂത-
ധാത്രി തന്നിലറിക നാമ—മാത്രനാം ഭവാൻ.
ചണ്ഡബാഹു ദണ്ഡകലിതമണ്ഡലാഗ്രപതനദലിത
മുണ്ഡരായി വാഴുമവനിമണ്ഡലേ ദൃഢം.
ശക്രനോടു കൂടി വിബുധചക്രമിങ്ങു വന്നുവെങ്കിൽ
വിക്രമേണ ഞങ്ങളോടു നേക്കയില്ലെടാ.

ദണ്ഡകം.

ഈരേഴു പാരിനൊരു വേരായി മേവിന
മുരാരാതിസേവകന്ദാരൻ,
അതുലഭുജസാരൻ,
അധിസമിതി ധീരൻ,
തദനുമധുവനമവനിപതിരഗമദലമതി-
രതിസുഭഗതനു വിജിതമാരൻ.
നാനാതരുപ്രസവലീനാളിനീനിവഹ-
ഗാനാതിമോഹനതമാലെ,
നിരവധികസാലെ,
നിബിഡകൃതമാലെ,
കുഹചിദപി കുതുകമൊടു ഗുണനിലയനവനധിക-
കുസുമകുലസുരഭിണി കുടീരെ,
ചെമ്മേ വസിച്ചു വിലസന്മേഘശോഭതടവും
മേനിയാകിയ പുമാനെ
നിജമനസി ചേർത്തു,
നിഖിലമതിലോർത്തു.
നിരവധികസുഖജലധിനടുവിലുടനവനുടയ
ഹൃദയമപി വിരവൊടു കളിച്ചു.

ആനന്ദബാഷ്പമതിമാനം ഭയാനമുപമാനം
തദാനനമതാനീൽ,
വിമലമതി തന്റെ,
വിഗളദമൃതന്റെ,
പുളകഭരാലനകവചമിളിതതനുരവനിപതി-
തിലകനവനമിതസുമാസീൽ.

പാഠം ൫൨.

ഭൂതക്കണ്ണാടിയും അതിന്റെ ഉപയോഗങ്ങളും.

ഭൂതക്കണ്ണാടി എന്ന് എല്ലാവരും കേട്ടിരിക്കാം. അത് ചെറുതായ പദാൎത്ഥങ്ങളെ വലുതാക്കി കാണിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു യന്ത്രവിശേഷമാകുന്നു. നമുക്കു കാണ്മാൻ പാടില്ലാത്ത വിധം അതി സൂക്ഷ്മങ്ങളായുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളെ അതു നമ്മുടെ നയനങ്ങൾക്കു ഗോചരങ്ങളാക്കുന്നു. നടു വീൎത്ത ഒരു തരം വട്ടക്കണ്ണാടി ചെറിയ അക്ഷരങ്ങൾ വായിക്കാനും രത്നങ്ങൾ പരിശോധിക്കാനും മറ്റും ചിലർ ഉപയോഗിക്കുന്നതു നിങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കാം. ഈവക കണ്ണാടിക്കാണു ഭൂതക്കണ്ണാടി എന്നു പേർ പറയുന്നത്.

സ്ഫടികംപോലെ തേജഃപ്രവേശക്ഷമങ്ങളായ സ്വച്ഛപദാൎത്ഥങ്ങൾ മദ്ധ്യോന്നതങ്ങളായിരിക്കുന്ന പക്ഷം അവയ്ക്കു് ഓരോ സാധനത്തേയും വലുതാക്കി കാണിക്കുന്നതിനു ശക്തിയുണ്ടു്. പുരാതനവിദ്വാന്മാർ ഈ തത്വത്തെ മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. മുപ്പതിലധികം ശതവൎഷങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു രാജ്യത്തിലേ തലസ്ഥാനമായിരുന്നതും ഇപ്പോൾ ജീൎണ്ണപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നതുമായ **നിനവെ** എന്ന മഹാനഗരത്തിൽ ഇതുപോലുള്ള സ്ഫടികശിലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നത് ഇപ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുണ്ടു്. ഈ സ്ഫടിക-

ശിലകളെ ആ നഗരവാസികൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു പദാൎത്ഥങ്ങളെ വലുതായി കാണുന്നതിലേയ്ക്കായിട്ടായിരിക്കാം. പ്രാചീനന്മാരായ ഹിന്ദുക്കളും സ്ഫടികത്തിന്റെ ഈ തത്വത്തെ അറിഞ്ഞിരുന്നിരിക്കാം. ആധുനികകാലത്തു കണ്ണട ഉണ്ടാക്കുന്ന വകയ്ക്കായി സ്ഫടികച്ചില്ലുകളെ ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങി. ഹാളണ്ടുദേശീയനായ ൧൬-ാം നൂററാണ്ടിന്റെ ഒടുവിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന സാക്കറയസ് ജെൻസൺ എന്ന ആൾ പദാൎത്ഥങ്ങളെ വലുതായി കാണിക്കുന്നതിലേയ്ക്കായി രണ്ടു സ്ഫടികച്ചില്ലുകളെ ഉപയോഗിച്ചു. പദാൎത്ഥത്തിന്റെ അടുക്കൽ അതിനെ വലുതാക്കി കാണിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു് ഒരു ചില്ലിനേയും ആ ചില്ലിൽ കൂടി വരുന്ന ഛായ ബൃഹത്തരമായി കാണുന്നതിലേയ്ക്കു ദ്രഷ്ടാവിന്റെ നേത്രത്തിന്റെ അടുക്കലായി മറെറാരു സ്ഫടികച്ചില്ലിനേയും അയാൾ ഉപയോഗിച്ചു. ഈ വിധമാണു ദൂരക്കണ്ണാടി ഉണ്ടാകുന്നതിനിടയായതു്.

ദൂരക്കണ്ണാടിക്കു പ്രധാനമായി മൂന്നു ഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. (൧) പദാൎത്ഥത്തിന്റെ അടുക്കൽ അതിനെ കാണിക്കുന്നതിനായുള്ള സ്ഫടികച്ചില്ലു്; ഇതിനു 'വസ്തുഗ്രാഹകം' എന്നോ വസ്തുസ്ഫടികം എന്നോ പേർ പറയാം. (൨) ദ്രഷ്ടാവിന്റെ നേത്രത്തിനു സമീപം വെക്കാനുള്ള സ്ഫടികച്ചില്ലു്; ഇതിനു 'നേത്രാകൎഷണസ്ഫടികം' എന്നോ 'ദൎശനസ്ഫടികം' എന്നോ പേരു കല്പിക്കാവുന്നതാണു്. (൩) ഒരു നീണ്ട നാളം അല്ലെങ്കിൽ കുഴൽ; ഇതിന്റെ ഓരോ അഗ്രത്തിലും മേൽ പറഞ്ഞ രണ്ടു സ്ഫടികച്ചില്ലുകളിൽ ഓരോന്നു വച്ചു് ഉറപ്പിച്ചിരിക്കും; ഈ നാളത്തിന്റെ പ്രയോജനം അന്യങ്ങളായ തേജഃകിരണങ്ങൾ അകത്തു കടക്കാതെ തടയുകയാകുന്നു. നാളത്തിന്റെ രണ്ടഗ്രങ്ങളിലും ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഫടികങ്ങൾ ഒററച്ചില്ലുകളായിരുന്നാൽ പോരാ;

രണ്ടോ അതിലധികമോ ചില്ലുകളെ ഉപയോഗിക്കുകയാണ് ഉത്തമം. വസ്തുഗ്രാഹകസ്ഫടികം പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ ഛായയെ നാളത്തിൽ മേൽപ്പെട്ടു കടത്തിവിടുന്നു; നാളം എത്ര വലുതായിരിക്കുമോ അത്രയും ഛായയും വലുതായിരിക്കുന്നതാണ്. കത്തിച്ച വിളക്കിൻെറ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരാളുടെ നിഴൽ, അത് എത്രത്തോളം അകലെ വീഴുന്നുവോ അത്രത്തോളം വലുതായിരിക്കുമെന്ന് അനുഭവംകൊണ്ടു നമുക്കറിയാമല്ലോ. അതുപോലെ നാളത്തിൻെറ ദൈൎഘ്യത്തെ ആശ്രയിച്ച് വസ്തുഗ്രാഹകസ്ഫടികത്തിൽ കൂടി കടന്നുപോകുന്ന ബൃഹൽകൃതമായ ഛായയെ ദൎശനസ്ഫടികം ബൃഹത്തരമാക്കി കാണിക്കും. ഇപ്രകാരം ഭൂതക്കണ്ണാടിക്കു പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ ആകൃതി വലുതാക്കി കാണിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി മൂന്നു സംഗതികളെ അപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. അവ- (൧) വസ്തുഗ്രാഹകസ്ഫടികത്തിൻെറ ബൃഹൽകരണശക്തി, (൨) നാളത്തിൻെറ ദൈൎഘ്യം, (൩) ദൎശനസ്ഫടികത്തിൻെറ ബൃഹൽക്കരണശക്തി ഇത്രയും ആകുന്നു.

ഭൂതക്കണ്ണാടിയിൽ ഈ മൂന്നു പ്രധാനപ്പെട്ട ഭാഗങ്ങൾ കൂടാതെ, പരീക്ഷ്യമായ പദാൎത്ഥത്തിൽ വെളിച്ചം വീഴാനായിട്ട് ഒരു കണ്ണാടി കൂടിയുണ്ട്. അത് പരീക്ഷ്യമായ പദാൎത്ഥത്തെ വെക്കാനുള്ള പടി അല്ലെങ്കിൽ തട്ട് ആകുന്നു. മറെറാരു അംഗം, പരീക്ഷ്യമായ പദാൎത്ഥത്തെ വിശദമായി കാണിക്കുന്നതിനു തക്ക നിലയിൽ വസ്തുഗ്രാഹകസ്ഫടികത്തെ കൊണ്ടുവരുന്നതിനായി നാളത്തെ ഉയൎത്തുന്നതിനും താഴ്ത്തുന്നതിനും ഉതകുന്ന പിരിയാണി ആകുന്നു. അത്യന്തം ശക്തിമത്തുകളായ വസ്തുഗ്രാഹകസ്ഫടികങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി നോക്കിയതിൽ ചില ദുൎഘടങ്ങൾ നേരിട്ടു. ആ സ്ഫടികത്തിൽ കൂടി കണ്ട ഛായയിൽ ഇന്ദ്രധനുസ്സിൽ കാണാവുന്ന എല്ലാ വൎണ്ണങ്ങളും സമ്മിളിതങ്ങളായിരുന്നു. ഈ

ദോഷത്തെ പരിഹരിക്കാത്ത പക്ഷം ഭ്രതക്കണ്ണാടി കുട്ടികളുടെ കളിപ്പാട്ടമായിരിക്കുകയല്ലാതെ ശാസ്ത്രീയകാൎയ്യങ്ങൾക്കു കൊള്ളിക്കാവുന്ന ഒരു യന്ത്രമായി ഭവിക്കയില്ലെന്നു ബോധപ്പെട്ടു. സപ്തവൎണ്ണങ്ങൾ സ്ഫടികത്തിൽ കൂടി കണ്ടതു് എങ്ങനെ എന്നും, ആ വൎണ്ണങ്ങളെ മാററുന്നതിനുള്ള ഉപായം എന്തെന്നും താഴെ വിവരിക്കാം.

മുഖവിസ്താരമുള്ള ഒരു വലിയ പാത്രത്തിൽ വെള്ളം നിറച്ചു വെച്ചു് ഒരു വടി പകുതിയോളം ആ വെള്ളത്തിൽ താഴ്ത്തുക; അപ്പോൾ വെള്ളത്തിൻെറ താഴെ കിടക്കുന്ന വടിയുടെ പകുതി ഭാഗം വളഞ്ഞു കാണുന്നു. വെള്ളത്തിൽ നിന്നു വടിയെടുത്തു നോക്കുക; വടി വളവില്ലാത്തതായിത്തന്നെ കാണും. വെള്ളത്തിൽ താണിരുന്ന വടിയുടെ പകുതി ഭാഗം ഇപ്രകാരം വളഞ്ഞു കാണാൻ ഇട വന്നതു് എന്തുകൊണ്ടു? നാം ഒരു പദാൎത്ഥത്തെ കാണുന്നതു് അതിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന തേജഃകിരണങ്ങൾ അന്തരിക്ഷവായുവിൽ കൂടി കടന്നു വന്നു നമ്മുടെ നേത്രങ്ങളിൽ പതിക്കുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. വടിയുടെ മേൽ-പകുതിയിൽനിന്നുള്ള തേജഃകിരണങ്ങൾ നേരേ അന്തരിക്ഷവായുവിൽ കൂടി നേത്രത്തിൽ പതിക്കയാൽ നാം ആ ഭാഗത്തെ നേരേ കാണുന്നു. വെള്ളത്തിൽ താണിരുന്ന കീഴ്പകുതിയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട തേജഃകിരണങ്ങൾ ആദ്യം ജലത്തിൽ കൂടികടന്നു പിന്നെ അന്തരിക്ഷവായുവഴിയായി നമ്മുടെ നേത്രങ്ങളിൽ എത്തുന്നു. വെള്ളത്തിൽ താണിരുന്ന ഭാഗം വളഞ്ഞു കാണുന്നതിനാൽ അതിൽ കൂടി വന്ന തേജഃകിരണങ്ങൾ അന്തരിക്ഷവായുവിലേയ്ക്കു് എത്തുന്നിടത്തു വച്ചു വളഞ്ഞുപോന്നു എന്നു് ഊഹിക്കണം.

അന്തരിക്ഷവായുവിലേക്കു വെള്ളത്തിൽനിന്നു കടന്നു വരുന്ന തേജഃകിരണങ്ങൾ വക്രമായി പോകുന്നു എന്നുള്ള-

തിനെ തെളിയിക്കാൻ മറെറാരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം. ഒരു വലിയ കുഴപ്പിഞ്ഞാണത്തിൻെറ നടുക്കു ഒരു തങ്കക്കാശോ മോതിരമോ ഇടുക. പിഞ്ഞാണം വച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു നിന്നു ക്രമേണ പുറകോട്ടു മാറി തങ്കക്കാശിൻെറയോ മോതിരത്തിൻെറയോ ഒരഗ്രം മാത്രം കാണാം കണ്ടുകൂടാ എന്നുള്ള സ്ഥിതിയിൽ അകലെ നിൽക്കുക. പിന്നെ ആ പാത്രത്തിൽ കിടക്കുന്ന തങ്കക്കാശിനോ മോതിരത്തിനോ ചലനംകൊണ്ടു് സ്ഥാനഭേദം വരാത്തവിധം അതിൽ മറെറാരുത്തനേക്കൊണ്ടു വെള്ളം നിറപ്പിക്കുക. അപ്പോൾ പിഞ്ഞാണത്തിൽ നോക്കുക. മുൻപിൽ അഗ്രം മാത്രം കാണാം കണ്ടുകൂടാ എന്നിരുന്ന തങ്കക്കാശോ മോതിരമോ മുഴുവനും ഇപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷമായി കാണും. ഇതിനു കാരണം എന്താണു? തങ്കക്കാശിൽനിന്നോ മോതിരത്തിൽനിന്നോ പുറപ്പെട്ടു തേജഃകിരണങ്ങൾ ആദ്യം വെള്ളം കടന്നുപോന്നിട്ടു പിന്നെ വളഞ്ഞു് അന്തരിക്ഷവായുവിലൂടെ നേത്രങ്ങളിൽ പതിക്കുന്നു. ഒരു കുഴലുകൊണ്ടു പിന്നെ ക്രമേണ ആ വെള്ളം വലിച്ചെടുത്തു കളയുമ്പോൾ തങ്കക്കാശോ മോതിരമോ ക്രമേണ അദൃശ്യമാകയും ഒടുവിൽ വെള്ളം മുഴുവനും എടുത്തുകളയുമ്പോൾ അതു് പൂർവസ്ഥിതിയിൽ അഗ്രം മാത്രം കാണാം കണ്ടുകൂടാ എന്നുള്ള സ്ഥിതിയിൽ നേത്രപഥത്തിൽനിന്നു മാറുകയും ചെയ്യും.

ഇപ്രകാരം തേജഃകിരണങ്ങൾ വളയുന്നതിനു "കിരണഭ്രേഷം" എന്നോ "വക്രീഭാവം" എന്നോ പേരു പറയാം. അടി കാണാമെന്നുള്ള പുഴകളിൽ വാസ്തവമായിട്ടുള്ളേടത്തോളം ആഴം നമുക്കു തോന്നാത്തതും, ചുക്കാൻ തുഴ മുതലായവ ചരിച്ചു വെള്ളത്തിൽ ഇട്ടാൽ അവ പൊട്ടിപ്പോയതുപോലെ തോന്നുന്നതും, തേജഃകിരണങ്ങൾക്കു മേൽപ്പറഞ്ഞ വക്രീഭാവം ഉള്ളതുകൊണ്ടാണു്.

ഒരു സ്ഫടികശങ്കുവിൽ സൂര്യരശ്മികൾ തട്ടുന്നതായാൽ അതിൽനിന്നു പ്രത്യേകം ഓരോ നിറത്തോടു കൂടിയ ഏഴു കിരണങ്ങൾ പുറപ്പെടുന്നതു കാണാം. ഏഴു രശ്മികൾക്ക് ഏഴു നിറം എന്നു പറഞ്ഞതു് — ഊതാ, നീലം, ശ്യാമം, മഞ്ഞ, പച്ച, ചുമപ്പു്, കടുംചുമപ്പു് ഇവയാകുന്നു. സൂര്യകിരണങ്ങൾ ഈ സപ്തവർണ്ണങ്ങളുടെ കൂട്ടിക്കലൎപ്പാണു്. വെള്ളനിറവും കറുപ്പുനിറവും പ്രത്യേകനിറങ്ങൾ അല്ല. വെള്ളനിറം സപ്തവർണ്ണങ്ങളുടെയും സമ്മേളനം ആകുന്നു; കറുപ്പു നിറം സപ്തവർണ്ണങ്ങളുടേയും അഭാവവും ആകുന്നു. വിശേഷിച്ചു സ്ഫടികത്തിൽ കൂടി കടന്നു വക്രീഭവിച്ചു നില്ക്കുന്ന ഏഴു രശ്മികളും ഒരു കെട്ടായി നില്ക്കാതെ വേർതിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നതേയുള്ളു. ഊതാവർണ്ണമായ കിരണം അധികം വളഞ്ഞും, പിന്നെ ക്രമേണ നീലം, ശ്യാമം, പച്ച, ചുമപ്പു്, കടുംചുമപ്പു് ഇവ കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞുള്ള വളവോടു കൂടിയും കാണുന്നു. ഇവയിൽ അധികം വളവു കുറഞ്ഞതു രക്തകിരണവും, അധികം വളവു കൂടിയതു് ഊതാവർണ്ണകിരണവും ആകുന്നു.

അധികം ബൃഹൽക്കരണശക്തിയുള്ള വസ്തുഗ്രാഹകസ്ഫടികത്തിൽ തേജസ്സു തട്ടിയാൽ ഇങ്ങനെ സ്ഫടികശങ്കുവിൽ കാണുന്ന സപ്തവർണ്ണങ്ങൾ അതിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നു. ഈ ദോഷത്തെ പരിഹരിക്കാനായി പ്രത്യേകം ഓരോ പദാൎത്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ സ്ഫടികക്കണ്ണാടികളെ തമ്മിൽ ചേൎത്തു ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങി. സാധാരണ സ്ഫടികക്കണ്ണാടിയിൽ തട്ടുന്ന ദോഷം വളരെ ഈയ്യം അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന 'ക്രൌൺഗ്ലാസ്' എന്ന വിശേഷമാതിരിക്കണ്ണാടിച്ചില്ലു കൊണ്ടു പ്രതികരിച്ചു. ഈ രണ്ടുമാതിരി സ്ഫടികക്കണ്ണാടികളെ ഉണ്ടാക്കി അവയെ തമ്മിൽ ചേൎത്തതിനാൽ അണ്ഡാകൃതിയായ കണ്ണാടിച്ചില്ലുണ്ടായി. ഈ ഉപായം കണ്ടുപി-

ടിച്ചതു 'ഡാളൻഡ്' എന്ന ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരനാകുന്നു. ഈവിധം കണ്ണാടിയെ ആദ്യമായി ദൂരദൎശനയന്ത്രമായ 'ടെലസ്കോപ്പ്' എന്ന ചീനക്കുഴലിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. അതിനെ ഭൂതക്കണ്ണാടിയിൽ ഉപയോഗിച്ചതു അനേകം മഹത്തരങ്ങളായ ഫലങ്ങൾക്കു ഹേതുഭൂതമായിത്തീൎന്നു. തുലോം ബൃഹൽക്കരണശക്തിയുള്ള ഭൂതക്കണ്ണാടികളെ ഓരോരുത്തർ ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങി. അങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള അതിശക്തിമത്തുകളായ ഭൂതക്കണ്ണാടികളിൽ ഒന്നാമതായി നില്ക്കുന്നതു ഒരു പദാൎത്ഥത്തിൻെറ നീളം, വീതി, ഘനം ഇവയിൽ ഓരോന്നിനേയും മൂവായിരം മടങ്ങു വലിപ്പത്തിൽ കാണിക്കുന്ന ഒരു യന്ത്രമാകുന്നു. ഭൂതക്കണ്ണാടികൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗങ്ങൾ അനേകമാതിരി ഉണ്ടു. അതിനെ നമ്മുടെ ആറാമത്തെ ഇന്ദ്രിയമായി ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. നമ്മുടെ നേത്രങ്ങൾക്കു അവിഷയങ്ങൾ ആയുള്ള അനേകം അതിസൂക്ഷ്മപദാൎത്ഥങ്ങളെ കാണാൻ അതു നമ്മെ ശക്തന്മാരാക്കിത്തീൎക്കുന്നു. ഒരു തുള്ളി മലിനജലത്തിൽ അസംഖ്യം അണുപ്രായങ്ങളായ കൃമികളും ചെടികളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി ഭൂതക്കണ്ണാടി നമ്മെ കാണിക്കുന്നു. നേത്രാഗോചരങ്ങളായി ക്ഷുദ്രതമങ്ങളായുള്ള അനേക സഹസ്രം ജന്തുക്കൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതായി ലോകോപകാരകമായ ഈ കണ്ണാടി നമ്മെ അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പുസ്തകങ്ങളിലും ചെരിപ്പുകളിലും പററുന്ന പൂപ്പുകൾ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ ചെടികൾ ആണെന്നും, വൎഷകാലങ്ങളിൽ മതിലുകളിൽ പററുന്ന പായലുകൾ നേത്രാവിഷയങ്ങളും അണുപ്രായങ്ങളുമായ ചെടികളുടെ നിബിഡമായ വനമാണെന്നും ഈ കണ്ണാടി നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ബോൎഡിൽ എഴുതുന്നതിനു നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന ശീമച്ചുണ്ണാമ്പിനെ ഭൂതക്കണ്ണാടിയിൽ വെച്ചു നോക്കിയതിൽ

അത്, സമുദ്രത്തിൽ അഗാധസ്ഥലങ്ങളിൽ വസിച്ചുപോരുന്ന അണുപ്രായങ്ങളായ ചില ജന്തുക്കളുടെ തോടുകൾ കൂടി ഉണ്ടായതാണെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ശരീരം അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ അണുക്കളുടെ സമവായഫലമാണെന്നു നമ്മെ ധരിപ്പിച്ചതു് ഈ യന്ത്രവിശേഷമാകുന്നു. നല്ല ചുവന്ന ചോര വർണ്ണഹീനമായ ഒരു ദ്രവദ്രവ്യമാണെന്നും, അതിൽ അനേകസഹസ്രം ചുവന്ന അണുക്കൾ തിങ്ങിക്കിടക്കുകയാണെന്നും നാം അറിയുന്നതു് ഭൂതക്കണ്ണാടിമൂലമാകുന്നു. നമ്മുടെ നേത്രങ്ങൾക്കു് അഗോചരങ്ങളായ അനേകസഹസ്രം ജീവജാലങ്ങളുടേയും സസ്യങ്ങളുടേയും വാസ്തവത്തെ നമ്മെ ധരിപ്പിക്കുന്നതു കൂടാതെ, ഈ കണ്ണാടി തന്നെയാണു് ജന്തുക്കളുടേയും സസ്യങ്ങളുടേയും അവയവഘടനാവിശേഷത്തെപ്പററി നമുക്കു കിട്ടീട്ടുള്ള സകല അറിവിനും ഏകകാരണമായിരിക്കുന്നതു്.

മനുഷ്യൎക്കു പിടിപെടുന്ന ചില രോഗങ്ങളുടെ ഹേതുക്കൾ ഭൂതക്കണ്ണാടിമൂലം സൂക്ഷ്മമായി കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു് ചില ദേഹങ്ങളിൽ അണുരൂപങ്ങളായ കൃമികൾ കടന്നുകൂടി ഓരോ മാതിരി ത്വഗ്രോഗങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അണുപ്രായങ്ങളായ ചെടികൾ അന്തരിക്ഷവായുവിലും ജലത്തിലും കൂടി മനുഷ്യശരീരത്തിനുള്ളിൽ കടന്നിട്ടു് അവിടെ കിടന്നു് ഏറ്റവും വൎദ്ധിക്കയും ശരീരത്തിൽ ഭേദഗതികൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടാണു വിഷൂചിക മുതലായ സാംക്രമിക രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഈ വിധം തത്വങ്ങൾ നാം ഗ്രഹിക്കുന്നതു് ഭൂതക്കണ്ണാടിയുടെ സഹായംകൊണ്ടാകുന്നു.

ഈ വിശേഷമായ കണ്ണാടിയെ കച്ചവടക്കാരും ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. പഞ്ഞിനൂലിൽനിന്നു് ആട്ടരോമം മുതലായവയെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനും, പല തരത്തിലുള്ള പഞ്ച-

സാരയെ നോക്കി തരംതിരിക്കുന്നതിനും ഈ യന്ത്രം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്

ഫ്രാൻസു രാജ്യത്തിന്റെ തെക്കുഭാഗത്തു് പട്ടുനൂൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു വിശേഷകാൎയ്യത്തിന്നായി ഈ കണ്ണാടി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്നു. പട്ടുനൂൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഓരോ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളിലും പട്ടുനൂൽപ്പുഴുവിന്റെ മുട്ടകളെ പരിശോധിക്കുന്നതിന്നായി ഓരോ ഭൂതക്കണ്ണാടികൾ വെച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചീഞ്ഞതും രോഗം പിടിപെട്ടതും ആയ മുട്ടകളെ കണ്ണാടിയിൽ കൂടി നോക്കിയറിഞ്ഞു പട്ടുനൂൽകച്ചവടക്കാർ അവയെ എടുത്തു നശിപ്പിക്കയും നല്ല മുട്ടകളെ സൂക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

പാഠം ൯൰.

പുഷ്പം.

പുഷ്പം എന്താണെന്നും അതിനെ എന്തിനെല്ലാം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്നു എന്നും നിങ്ങൾക്കു് അറിയാമല്ലോ. എന്നാൽ ഒരു പുഷ്പത്തെ ശാസ്ത്രീയസമ്പ്രദായത്തിൽ പരിശോധിച്ചു് അതിൽ എന്തെല്ലാം ഭാഗങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടുപിടിക്കാൻ നിങ്ങൾ ഒരിക്കലെങ്കിലും ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ സാമാന്യമായി ഒരു പുഷ്പത്തിന്റെ അവയവങ്ങൾ എന്തെല്ലാം എന്നും, ഓരോന്നിന്റെയും ഉപയോഗം എന്തെന്നും നമുക്കു പരിശോധിക്കാം.

ഈ കാണുന്ന പുഷ്പം ചെമ്പരുത്തി ആണു്; ഇതിൽ എന്തെല്ലാം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു സാവധാനമായി നമുക്കു പരിശോധന ചെയ്യാം. ഇതിന്റെ ബഹിൎഭാഗത്തു ചുവട്ടിൽ പച്ച ഇലകൾ പോലെ ഉള്ള അഞ്ചു ദളങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു ചേൎന്നതായ ഒരു ഭാഗം ആദ്യമായി നാം കാണുന്നു.

ഈ ഭാഗത്തിന് "പുഷ്പപുടം" എന്നും ഇതിന്റെ അവയവങ്ങളായി കാണുന്ന ഓരോ ദളങ്ങൾക്ക് "ബാഹ്യദളം"

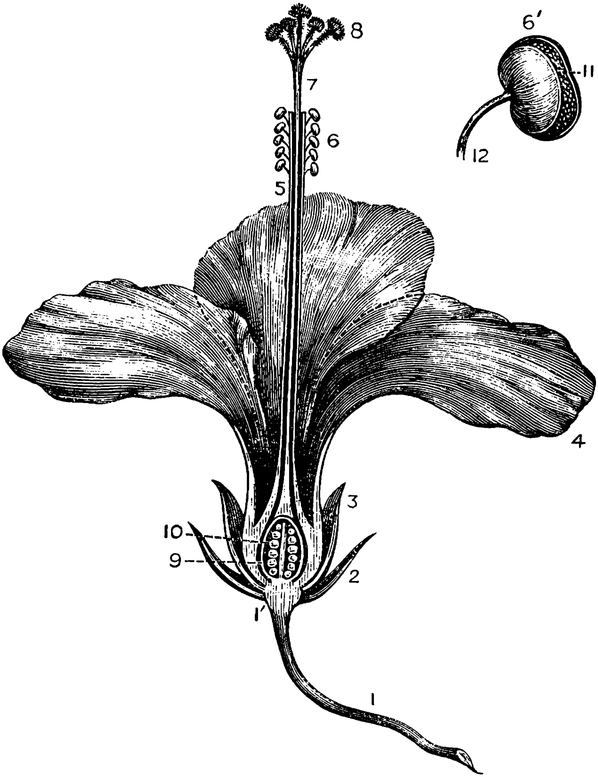

ചെമ്പരത്തി കീഴ്മേൽ മുറിച്ച പാതി.

1 ഞെട്ട്. 1′ ഞെട്ടമ്പ് 2 ബാഹ്യദളം. 3 പുഷ്പപുടം. 4 മകുടകം. 5 ലിംഗനാളം. 6 കേസരങ്ങൾ. 6′ കേസരഗോളം വലുതാക്കിയതു. 7 ആവാഹിനി. 8 പരാഗഗ്രാഹിക. 9 അണ്ഡാശയം. 10 അണ്ഡങ്ങൾ. 11 പരാഗമണികൾ. 12 അല്ലിത്തണ്ട്.

എന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പേരു പറയുന്നു. ഈ ദളങ്ങളെ മാററിക്കളഞ്ഞിട്ടു പിന്നെ എന്തെല്ലാം ഉണ്ടെന്നു നോക്കാം.

രണ്ടാമതായി നാം കാണുന്നതു ശോഭയുള്ള ഉൾദളങ്ങൾ ആകുന്നു. ഈ ഉൾദളങ്ങളാകുന്നു പുഷ്പത്തിനു പ്രത്യേകശോഭയെ കൊടുക്കുന്നതും നമ്മുടെ നേത്രത്തെ ആകർഷിക്കുന്നതും. ഇവയും എണ്ണത്തിൽ അഞ്ചുണ്ടു്. ഈ രണ്ടാമത്തെ ഭാഗത്തിനു "മകുടകം" എന്നും, ഇതിന്റെ ഓരോ ഭാഗങ്ങൾക്ക് "ഉൾദളം" എന്നും പേരുകൾ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാം ഭാഗമായ ഈ ഉൾദളങ്ങളേയും നഖംകൊണ്ടു മാററി പിന്നെയും എന്തെല്ലാം അവശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പരിശോധന ചെയ്യാം.—അല്പം കറുത്തു ചുവന്നുള്ള ഒരു അന്തശ്ശൂന്യമായ കുഴൽ നാം കാണും. അതിന്റെ മേൽപകുതിയിൽ മുക്കാൽ ഭാഗവും രോമാകൃതിയിൽ അനേകം നീളംകുറഞ്ഞ മുടികൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ ഓരോ മുടിയുടേയും അഗ്രത്തിൽ മഞ്ഞനിറമുള്ളതും വളരെ ചെറുതുമായ ഓരോ ഗോളം ഉണ്ടു. ഓരോ മുടിക്കും അതിന്റെ അഗ്രഭാഗത്തുള്ള ഗോളത്തിനും യഥാക്രമം "കേസരം" എന്നും "കേസരഗോളം" എന്നും തൽകാലം നമുക്കു പേരിടാം. കേസരഗോളങ്ങൾക്കകത്ത് മഞ്ഞനിറത്തിൽ ഒരു മാതിരി പൊടിയുണ്ടു്. ആ പൊടിക്ക് സാധാരണമായി "പൂംപൊടി" എന്നും സംസ്കൃതത്തിൽ "പരാഗം" എന്നും പേരു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഈ ഗോളങ്ങളോടു കൂടിയ കേസരത്തിനും അന്തഃശ്ശൂന്യമായ നാളത്തിനും കൂടി ശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാർ "പൗരുഷകേസരം" (ആണല്ലി) എന്നു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഈ പൗരുഷകേസരങ്ങളേയും സാവധാനത്തിൽ പറിച്ചു കളഞ്ഞിട്ട് പിന്നെ ശേഷിക്കുന്നതു തുലോം ഘനം കുറഞ്ഞ ഒരു നീണ്ട തണ്ടു മാത്രമായിരിക്കും. ഈ തണ്ടിനു "ആവാറിനി" എന്നു പേർ ചെയ്തു തന്നെ. അഗ്രഭാഗത്തിൽ അത് ഏകദേശം രോമാകൃതിയിൽ അത്യന്തം ചെറുതായ അഞ്ചു കവരങ്ങളായി പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ കവരങ്ങ-

ളിൽ ഓരോന്നിന്നും "പരാഗഗ്രാഹിക" എന്ന പേരുണ്ട്. പരാഗഗ്രാഹികയുടെ അഗ്രഭാഗം മൃദുവായും, ചുവപ്പുനിറമായും, പശിമയുള്ള ഒരു ആർദ്രവസ്തുവോടു കൂടിയതായും ഇരിക്കും. ആവാഹിനി എന്ന പേരിട്ട തണ്ടിന്റെ ചുവട് അല്പം ഘനം കൂടിയതായി കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ആ ഭാഗത്തിന് "അണ്ഡാശയം" (വിത്തറ) എന്ന പേർ ചേരുന്നതാണ്. നാം അതിനെ ചെറുതായ ഒരു കത്തികൊണ്ടു നീളത്തിൽ രണ്ടായി മുറിച്ചു നോക്കിയാൽ അത് അനേകം സൂക്ഷ്മങ്ങളായ അറകളുള്ള ഒരു ചെറിയ പെട്ടിപോലെ തോന്നും. ആ ഓരോ അറയ്ക്കുള്ളിലും സൂക്ഷ്മതരങ്ങളായ അണ്ഡങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നു. ഈ അണ്ഡങ്ങൾ ഒടുവിൽ വിത്തുകളായും അണ്ഡാശയം പുഷ്പത്തിന്റെ ഫലമായും പരിണമിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ അടിഭാഗത്തെ നന്നായി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ അവിടെ നമ്മുടെ കൈയിൽ ഒട്ടുന്നതായ ഒരു ആർദ്രവസ്തുവിന്റെ സൂക്ഷ്മകണങ്ങൾ കാണാം. ആ ഭാഗത്തെ നാക്കിന്റെ അററത്തു തൊട്ടുവിച്ചാൽ മധുരരസം ഉണ്ടായിരിക്കും. ആ ആർദ്രവസ്തുവാണ് തേനീച്ചകൾ ശേഖരിക്കുന്ന തേൻ. അണ്ഡാശയം, ആവാഹിനി, പരാഗഗ്രാഹിക ഈ മൂന്നും കൂടിയ ഭാഗത്തിന് "സ്ത്രൈണകേസരം" എന്ന പേർ പറയുന്നു.

ഇപ്രകാരം ചെമ്പരത്തിപ്പൂവിന്റെ ഓരോ ഭാഗവും നാം കണ്ടറിഞ്ഞു. ഇതിൽ നാലു ഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും, ഒന്നാമത്തെ ഭാഗത്തിനു പുഷ്പപുടം എന്നും; അതിന്റെ അംശങ്ങൾക്കു ബാഹ്യദളങ്ങൾ എന്നും; രണ്ടാമത്തെ ഭാഗത്തിനു മകുടകം എന്നും; അതിന്റെ അംശങ്ങൾക്ക് ഉൾദളങ്ങൾ എന്നും; മൂന്നാമത്തെ ഭാഗത്തിനു പൌരുഷകേസരമെന്നും; അണ്ഡാശയവും ആവാഹിനിയും പരാഗഗ്രാഹികയും കൂടിയ ഭാഗത്തിനു സ്ത്രൈണകേസരം എന്നും പേരുകൾ

നാം പഠിച്ചുവല്ലോ. ഇനി ഈ ഭാഗങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികൾ എന്താണെന്നു നമുക്ക് ആലോചിക്കാം. എന്നാൽ അതിനിടയ്ക്കു് ചെറുതായ ഒരു ചോദ്യം ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. പുഷ്പങ്ങളുടെ പ്രയോജനം എന്താകുന്നു? ജഗൽസ്രഷ്ടാവു് പുഷ്പങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചതു് അവയുടെ സൗന്ദര്യംകൊണ്ടു നമ്മുടെ നേത്രങ്ങളെ ആനന്ദിപ്പിക്കാനോ? അതോ അവയുടെ സുഗന്ധംകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഘ്രാണേന്ദ്രിയത്തിനു സുഖം നൽകുവാനോ? ഇതു രണ്ടിനും അല്ല; പിന്നെ പുഷ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു് നമുക്ക് അവയെ പൂജാദ്രവ്യമായോ അലങ്കാരമായോ അണിയാനോ? അതോ കവികൾക്ക് ഉപമാനപദാൎത്ഥങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കാനോ? ഈ കാൎയ്യങ്ങൾക്കായിട്ടുമല്ല. പുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ടു ചെടികൾക്ക് എന്തു പ്രയോജനം ഉണ്ടെന്നാണ് നാം വിചാരിക്കേണ്ടതു്? പുഷ്പങ്ങളിൽനിന്നു് ഫലങ്ങളും വിത്തുകളും ഉണ്ടാകുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ പറയുമായിരിക്കും. എന്നാൽ അതു ശരിതന്നെ. ഫലങ്ങളും വിത്തുകളും അത്യാവശ്യങ്ങളാണല്ലോ. വിത്തില്ലാതെ പുതുതായി ചെടികൾ ഉണ്ടാകയില്ല. ഉള്ള ചെടികൾ തന്നെ ഭൂലോകത്തിൽ എന്നും ഉണ്ടായിരിക്കുമോ? ഇല്ല; അതിനാൽ പുഷ്പങ്ങളുടെ പ്രയോജനം വിത്തുകളെ തയാർചെയ്ക തന്നെ ആകുന്നു.

ഇനി പുഷ്പത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളുടെ സ്വഭാവങ്ങളെപ്പററി നാം ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. അണ്ഡാശയത്തിനകത്തു കാണുന്ന സൂക്ഷ്മങ്ങളായ അണ്ഡങ്ങൾ പുഷ്പം ഫലമാകുമ്പോൾ വിത്തുകളായി തീരുന്നു. അതിനാൽ ഒരു പുഷ്പത്തിലെ പ്രധാനഭാഗം സ്ത്രൈണകേസരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലുള്ള വിത്തറ എന്ന അണ്ഡാശയം തന്നെയാണ്. നാം നമ്മുടെ പണവും വിലയേറിയ ആഭരണങ്ങളും ഇരിമ്പുപെട്ടിയിലാക്കി ഉറപ്പായ പുരയ്ക്കകത്തു സൂക്ഷിച്ചുവെ-

യ്ക്കുന്നതുപോലെ പുഷ്പത്തിന്റെ നടുക്ക് എത്രയും ഭദ്രമായി അണ്ഡാശയത്തിനുള്ളിൽ ബീജാണ്ഡങ്ങളെ ഈശ്വരൻ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഈ ബീജാണ്ഡങ്ങൾ പാകമായി വിത്താകുന്നത് എങ്ങനെ എന്നു നാം അറിയേണ്ടതല്ലയോ? അവ പാകമാകുന്നതിനു പൗരുഷകേസരത്തിലുള്ള മഞ്ഞനിറമായ പൂംപൊടി അണ്ഡാശയത്തിൽ എത്തേണ്ടതാകുന്നു. അതിനാൽ ഒരു പുഷ്പത്തിലേ രണ്ടാമത്തെ പ്രധാനഭാഗം പൂംപൊടിയാണ്. ആ പൂംപൊടി സ്ത്രൈണകേസരത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗമായ പരാഗഗ്രാഹികയിൽ വീണ് അവിടെനിന്ന് ആവാഹിനിയിൽ കൂടി കടന്നുചെന്നു അണ്ഡാശയത്തിലെത്തി ബീജാണ്ഡങ്ങളോടു കൂടി സമ്മേളിച്ചിട്ട് അണ്ഡങ്ങൾ വിത്തുകളാകുന്നു.

മകുടദലങ്ങളുടേയും പുഷ്പപുടദളങ്ങളുടേയും പ്രധാനസ്വഭാവം പൗരുഷകേസരത്തേയും സ്ത്രൈണകേസരത്തേയും സംരക്ഷിക്കുകയാകുന്നു. വിശിഷ്യ, പുഷ്പപുടത്തെ സംരക്ഷകഭാഗം എന്നും, മകുടത്തെ ആകർഷകഭാഗം എന്നും ഗണിക്കാം. സാധാരണമായി എല്ലാ പുഷ്പങ്ങളിലും മകുടദലങ്ങൾ നല്ല വൎണ്ണത്തോടോ സുഗന്ധത്തോടോ കൂടിയിരിക്കും. ആ വൎണ്ണവും സുഗന്ധവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു തേനീച്ച, വണ്ടു മുതലായവയെ ആകൎഷിക്കുന്നതിനായിട്ടാകുന്നു. അങ്ങനെ തേനീച്ച വണ്ടു മുതലായവയെ ആകൎഷിച്ചിട്ടും പുഷ്പങ്ങൾക്ക് എന്തു പ്രയോജനം ഉണ്ടെന്ന് ഒരു ചോദ്യം ഉണ്ടാവാം. തേനീച്ചകൾ മുതലായവ യഥാൎത്ഥത്തിൽ ബീജപാകത്തിനു വലിയ സഹകാരികളാകുന്നു. വിത്തുണ്ടാകുന്നതിനു ബീജാണ്ഡത്തോടു പൂംപൊടി ചേരണമെന്ന് അല്പം മുമ്പിൽ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ചില പുഷ്പങ്ങളിൽ അണ്ഡാശയത്തിലേക്കു

ചെല്ലേണ്ട പൂമ്പൊടി ആ പുഷ്പത്തിൽ കാണുകയില്ല; അതു മറെറാരു പുഷ്പത്തിൽ ഉണ്ടാകും. ചിലതിലേ പരാഗഗോളങ്ങൾ മുമ്പിൽകൂട്ടി പൊട്ടി തയാറാകുകയും സ്ത്രൈണകേസരം അതിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു തക്കസ്ഥിതിയിൽ ആകാതെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മററു ചില പുഷ്പങ്ങളിൽ പൌരുഷകേസരം വളരെ താണും അധികം പൊങ്ങിയും ഇരിക്കുന്നു. അതിനാൽ പൂമ്പൊടിക്കു പരാഗഗ്രാഹികയിൽ എത്തുന്നതിന് എളുപ്പമില്ല. പക്ഷെ ഒരു പുഷ്പത്തിലുള്ള പൂമ്പൊടി തന്നെ ആ പുഷ്പത്തിലുള്ള പരാഗഗ്രാഹികയിൽ എത്തിയാലും അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന വിത്ത് അത്ര നന്നായിരിക്കുകയില്ല. തേനീച്ച, വണ്ട്, തുമ്പി, പക്ഷി, ചെറുതരം കുരുവികൾ, ഉറുമ്പ് മുതലായവ ഒരു പുഷ്പത്തിലേ പൂമ്പൊടിയെ മറെറാരു പുഷ്പത്തിലേ പരാഗഗ്രാഹികയിലേക്ക് കൊണ്ടെത്തിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ തേനീച്ച വണ്ടു മുതലായവയെ വർണ്ണംകൊണ്ടും വാസനകൊണ്ടും പ്രലോഭനം ചെയ്തും ചിലപ്പോൾ അല്പം തേൻ പ്രതിഫലം കൊടുത്തും പുഷ്പങ്ങൾ ആകർഷിക്കുന്നു. അണ്ഡാശയത്തിന്റെ അധോഭാഗത്തിൽ തേൻ ഉള്ളതായി ഐമ്പതുത്തിപ്പൂവിൽ നാം കണ്ടുവല്ലോ. വണ്ടു പുഷ്പത്തിനകത്തു പ്രവേശിച്ചു തേൻ കുടിപ്പാനായി അതിന്റെ മുഖത്തെ അണ്ഡാശയത്തിന്റെ നേക്കു നീട്ടുമ്പോൾ അതിന്റെ ദേഹം പരാഗഗോളങ്ങളോടു ചേരുകയും, അതുനിമിത്തം പൂമ്പൊടി അതിന്റെ ചിറകിലും ദേഹത്തിലും കാലിലും പററുകയും ചെയ്യുന്നു. തേൻ കുടിച്ചതിൽ പിന്നെ അത് അടുത്ത ഒരു പുഷ്പത്തിലേയ്ക്കു പറന്നുപോകുന്നു. അതു സ്ത്രൈണകേസരത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗമായ പരാഗഗ്രാഹികയുടെ സമീപം ചെന്നിരിക്കും. സ്നിഗ്ദ്ധതയുള്ള പരാഗഗ്രാഹിക ഉടൻ മഞ്ഞപ്പൊടി സ്വീകരിച്ചു ആവാഹിനിയിൽ കൂടി അണ്ഡാ-

ശയത്തിലേയ്ക്കു് അയക്കും. ഇങ്ങനെ തേനീച്ച വണ്ടു മുതലായവ ഒരു പുഷ്പത്തിൽനിന്നു മറെറാരു പുഷ്പത്തിലേക്കു് പുഷ്പപരാഗത്തെ സംക്രമിപ്പിക്കുക എന്ന ഒരു പ്രധാനവ്യാപാരം നടത്തുന്നുണ്ടു്.

അവ ആ വ്യാപാരത്തെ ശരിയായി ചെയ്യുന്നതിലേയ്ക്കു വേണ്ട സാമഗ്രി പുഷ്പങ്ങളിൽ ഉണ്ടു്. നാം സാധാരണമായി കാണുന്ന കോഴിപ്പൂവിന്റെ അകം കട്ടിയായ മുടികൾ കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ മുടികൾ അധോമുഖങ്ങളായിട്ടാണു് ഇരിക്കുന്നതു്. പൂവിന്റെ അടിയിൽ ഒരു ഭാഗത്തു പൂമ്പൊടിയും അതിന്റെ താഴെ തേനും ഇരിക്കുന്നു. ഒരു വണ്ടു പുഷ്പത്തിനകത്തു പ്രവേശിച്ചാൽ എളുപ്പത്തിൽ അതിന്നു പുറത്തു വരാൻ പ്രയാസമാണു്. അധോമുഖങ്ങളായ മുടികൾ അതിനെ തടയുന്നു. അതിനാൽ അതു പൂ മുഴുവനും ആരാഞ്ഞു നോക്കും. ഒടുവിൽ അതു് പൂമ്പൊടിയും തേനും ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലം കണ്ടുപിടിക്കും. തേൻ നുകരുമ്പോൾ പൂമ്പൊടി അതിന്റെ ശരീരത്തിൽ പററുമല്ലോ. ഇതിനിടയ്ക്കു് ഉൾദളങ്ങളിലുള്ള മുടികൾ വാടിപ്പോകുന്നു. വണ്ടിനു് അപ്പോൾ പുറത്തു കടന്നുപോകുന്നതിനു് എളുപ്പമുണ്ടു്. അതു പുറത്തേയ്ക്കു കടന്നുപോയാലുടൻ പൂവിന്റെ താഴേയുള്ള ഇലകൾ കൂടിച്ചേർന്നു് പുഷ്പാന്തർഭാഗം മൂടിപ്പോകുന്നു. പിന്നെ ഒരു വണ്ടോ തേനീച്ചയോ അതിനകത്തു പ്രവേശിക്കാൻ നോക്കുകയില്ല. പൂവിന്റെ അപ്പോഴത്തെ നില കണ്ടാൽ "തന്നിലുണ്ടായിരുന്ന തേൻ അപഹൃതമായിപ്പോയി" എന്നു് അതു മധുകരങ്ങളോടു വിജ്ഞാപനം ചെയ്യുന്നതുപോലെ തോന്നും.

എന്നാൽ എല്ലാ പുഷ്പങ്ങളിലും മനോഹരങ്ങളായ ഉൾദളങ്ങളോ സുഗന്ധമോ തേനോ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

ആ മാതിരി പുഷ്പങ്ങളിലേ പൂംപൊടി സാധാരണമായി ആ-
ൎദ്രതയില്ലാത്തതും ലഘുവും ആയിരിക്കും. വിശേഷിച്ച് അവ-
യിൽ പൂംപൊടി സാമാന്യത്തിലധികം കാണുകയും ചെയ്യും.
നെല്ല്, കോതമ്പു്, പുല്ലുകൾ, ദേവതാരം ഇവിയിലുള്ള പു-
ഷ്പങ്ങൾ ഈ മാതിരിയിലുള്ളവയാണ്.

ഇപ്രകാരം ഒരു പുഷ്പത്തിൽ സാമാന്യമായി പുഷ്പപുടം, മകുടകം, പൌരുഷകേസരം, സ്ത്രൈണകേസരം ഇങ്ങനെ നാലു ഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ചെമ്പരത്തിപ്പൂവിൽ ഈ നാലു ഭാഗങ്ങളും ഉള്ളതായി നാം കണ്ടുവല്ലോ. അതിൻെറ പു-ഷ്പപുടത്തിൻെറ താഴെയായി അഞ്ചു പച്ചദലങ്ങൾ കൂടി നാം കാണുന്നുണ്ടു്. അവയെ "ഉപപുടദളങ്ങൾ" എന്ന് അഭിജ്ഞന്മാർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഈ നാലു ഭാഗങ്ങളും എല്ലാ പുഷ്പങ്ങളിലും കാണുമെന്നു ധരിച്ചുപോകരുത്. പുഷ്പപുടം സാമാന്യമായി എല്ലാ പുഷ്പങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരിക്കും; മകുടകം ചിലതിൽ ഉണ്ടാ-യിരിക്കയില്ല; പൌരുഷകേസരം, സ്ത്രൈണകേസരം ഇവ രണ്ടും കൂടി ഒരു പുഷ്പത്തിൽ ഇല്ലാതെയിരിക്കാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്ന് ഇല്ലാതെ ഇരിക്കാം. അങ്ങിനെ ആയിരുന്നാൽ മറേറ ഭാഗം പുഷ്പാന്തരത്തിൽ ഉണ്ടായിരി-ക്കുന്നതാണ്. രണ്ടു ഉപദളങ്ങളോ അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടു പുഷ്പ-പുടദളങ്ങളോ ഇല്ലാത്ത പുഷ്പങ്ങൾ വളരെ ദുല്ലഭമായേ ഉള്ളു. എന്നാൽ ഒരു പൌരുഷകേസരം ഇല്ലാത്തതും, ഒരു സ്ത്രൈണ-കേസരവും ഇല്ലാത്തതുമായ പുഷ്പങ്ങൾ അനേകമുണ്ടു്.

പാഠം ൭൩.

ധനം.

ധനം എന്നു പറയുമ്പോൾ സാധാരണയായി മനസ്സിലാകുന്നതു് 'അനുഭവത്തിനു സ്വാധീനമുള്ള മുതൽ' എന്നാണു്. ഈ അൎത്ഥത്തിലാണു് ഒരുത്തൻ ധനികനെന്നും മറെറാരുത്തൻ നിൎദ്ധനനെന്നും വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. ക്രയവിക്രയത്തിനു സൗകൎയ്യമുള്ള സാധനങ്ങളോ, ആദായം അധികമുള്ള വസ്തുവകകളോ കൈവശം ധാരാളമായുണ്ടെങ്കിൽ പരബോദ്ധ്യത്തിൽ ഒരാൾ നല്ല ധനികനായി. അതിൽ ഓരോ പടി താഴ്ന്നുവന്നു് നിത്യത്തിന്നു കൂടി ബുദ്ധിമുട്ടു വരുന്ന ഘട്ടത്തിനാണു് നിൎദ്ധനത, അല്ലെങ്കിൽ ദാരിദ്ര്യം എന്നു പറയുന്നതു്. ഇതിൽനിന്നു് നിത്യോപയോഗത്തിനു സൗകൎയ്യപ്പെടുന്ന സാധനമാണു് ധനം എന്നു തെളിയുന്നു.

എന്നാൽ നിത്യോപയോഗത്തിനു സൗകൎയ്യപ്പെടുന്ന സാധനം അധികവും നാണയങ്ങളാണു്. നാണയം കൈവശമുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്കു് എന്തു വേണമെങ്കിലും ആവശ്യംപോലെ വാങ്ങിക്കാം. നിലത്തിൽ വിളയുന്ന നെല്ലോ പുരയിടത്തിൽ വീഴുന്ന തേങ്ങയോ വിററു നാണയമാക്കുന്നതല്ലാതെ നാണയം ഒരിക്കലും വിളഞ്ഞുകിട്ടുന്നില്ല. അപ്പൊഴപ്പോൾ നെല്ലു, തേങ്ങാ മുതലായ സാധനങ്ങൾ കൈമാറി നമ്മുടെ ആവശ്യംപോലെ വേണ്ടതു വാങ്ങിക്കാൻ ഇപ്പോൾ സാധിക്കുന്നില്ല. ഒരു കുട വാങ്ങുന്നതിനു തന്നെ മൂന്നു പറ നെല്ലോ, മുപ്പതു നാളികേരമോ കൊടുത്താൽ ഇക്കാലത്തു് ആരും എടുക്കയില്ല. ആ ഏൎപ്പാടിൽ പല അസൗകൎയ്യങ്ങളും ഉണ്ടു് അതുകൊണ്ടു് എല്ലാ ജനങ്ങളുടേയും ഇച്ഛയും സൗകൎയ്യവും ഉദ്ദേശിച്ചു് നാം സ്വീകരിച്ചു പെരുമാറിപ്പോരുന്ന ഒരു മൂന്നാം സാധനമാണു നാണയം.

ആ സൗകൎയ്യം നോക്കിത്തന്നേ നാണയം എന്ന വസ്തു പവനായും രൂപയായും ഡാളറായും (നോട്ട് എന്നു പറയുന്ന) കടലാസായും — എന്നുവേണ്ടാ ഓരോ ദേശക്കാർ ഓരോ കാലത്തിൽ പലേ രൂപത്തിൽ — ഉപയോഗിക്കുന്നു.

നാണയം സമ്പാദിക്കുന്നതിന് ഉതകുന്ന നെല്ലിനോ തേങ്ങായ്ക്കോ അല്ലാതെ ഇവയുണ്ടാകുന്ന നിലംപുരയിടങ്ങൾക്കു തന്നെയും, പൊതുവെ കൊള്ളിക്കാറുന്ന ഒരു പദമാണ് ധനം. വേറേ വിധത്തിലും പണം ഉണ്ടാകുന്നതിന് ഉപകരിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവയ്ക്കു ധനം എന്നു തന്നെ പേർ ചെയ്യാം. ഒരാൾക്കു പണം കിട്ടുന്നതു പുസ്തകം വിററിട്ടായിരിക്കാം. അപ്പോൾ പുസ്തകം ധനമാണ്. യന്ത്രശാലകളിൽ വേല ചെയ്തിട്ടാണു പണം കിട്ടുന്നതെങ്കിൽ അതിനുള്ള സാമൎത്ഥ്യവും, അച്ചടിശാലയിൽ വേല നടത്തിച്ചിട്ടാണെങ്കിൽ അതിനുള്ള ഉപകരണങ്ങളും ധനം തന്നെയാകുന്നു.

നാണയത്തിന്റെ പ്രയോജനം തന്നെ നമ്മുടെ ഉപയോഗത്തിനു വേണ്ടുന്ന ഓരോ സാധനങ്ങൾ സ്വാധീനപ്പെടുത്തുന്നതിനു പെരുമാറുന്നതു മാത്രമേ ഉള്ളു എന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. ഇപ്രകാരം ഓരോ ആവശ്യങ്ങൾക്കും പ്രയോജനപ്പെടുന്ന മററു സാധനങ്ങളും ധനമാണ്. ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ, ഭവനങ്ങൾ, വാഹനങ്ങൾ, വസ്ത്രങ്ങൾ ഇവ പോലും നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുന്നവയാകയാൽ ധനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടവ തന്നെ.

മനുഷ്യജീവിതത്തിനു നിത്യോപയുക്തങ്ങളായി വേറേയും ചില സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടു. ജലം, വായു, അഗ്നി മുതലായ ഇത്തരം സാധനങ്ങളും ധനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താമോ? സാധാരണ ഉൾപ്പെടുത്താറില്ല. പ്രകൃതിയിൽ തന്നെ സ്വയമായി ഉണ്ടായിരിക്കയും, ആൎക്കും നഷ്ടം കൂടാതെയോ

മത്സരത്തിന്ന് ഇട വരാതെയോ നമുക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുക-യും ചെയ്യുന്ന ഈ വക വസ്തുക്കൾക്ക് മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊ-ണ്ടു് ഏറെക്കുറച്ചൽ ഉണ്ടാകയില്ല. മനുഷ്യന്റെ പ്രയത്നം കൊണ്ടു യാതൊരു ഭേദഗതിയും വരാത്ത സാധനങ്ങൾ ധനത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ചേൎക്കുന്നതു ന്യായമായിരിക്കയില്ല. സംഗതിവശാൽ ചിലപ്പോൾ ഇവയ്ക്കു വില വരികയാണെ-ങ്കിൽ ഇവയേയും ധനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. ശുദ്ധജലം കുറവായും, ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിന്നു വേണ്ടതു് ദൂരപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു കൊണ്ടുവരേണ്ടതായും ഉള്ള നഗ-രങ്ങളിൽ വെള്ളത്തിന്നു വിലയുണ്ടു് അങ്ങനെയുള്ള ദിക്കു-കളിൽ വെള്ളവും ധനത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ട-തായി വരും.

വിലയില്ലാത്ത സാധനത്തിന്നു വില ഉണ്ടായിട്ടു ധന-ത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ വിലയുള്ള സാധനത്തിന്നു വിലയില്ലാതെവന്നാൽ ധനത്തിൽ ഉൾപ്പെടാതെ പോക-യും ചെയ്യും. പ്രയോജനം നോക്കിയാണല്ലോ വസ്തുക്കളെ ഈ ഗണത്തിൽ ചേൎക്കുന്നതു്. പ്രയോജനം തീരെ ഇല്ലാ-തെ പോകയോ, തൽക്കാലം ക്ഷയിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ആ വക സാധനങ്ങൾക്കു ധനത്തിൽ പെടുവാൻ യോഗ്യതയില്ല. വളരെ വിലയേറിയ ഒരു സാധനം തന്നെ അതിന്റെ പ്രയോ-ഗവും പ്രയോജനവും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ആളുകളുടെ കൈ-യിൽ ഇരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിന്നു വിലയില്ലാതെ തീ-രുന്നു. ഒരു കാലത്തു വളരെ ഉപയോഗപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും, ഇപ്പോൾ ആൎക്കും വേണ്ടാതെ കിടക്കുന്ന ഒരു ഭവനമോ ഗ്ര-ന്ഥമോ ഏതും ഈ ഇനത്തിൽ പെടുത്താവുന്നതാണ്. അ-തുകൊണ്ടു ധനത്തിന്റെ വകഭേദങ്ങൾ അപ്പൊഴപ്പോൾ ഏറെക്കുറെ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടു കാണാം.

ഒരാൾ ധനികനാണെന്നോ അല്ലെന്നോ പറയുന്നതു്

ഈവക നിരൂപണങ്ങൾ ചെയ്തിട്ട വേണ്ടതാണ്. അനുഭ-വത്തിന് ഉതകുന്നവയോ, ശ്രമസാധ്യമാണെങ്കിലും സ്വേ-ച്ഛപോലെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താവുന്നവയോ ആയ വസ്തു-ക്കളുടെ വില തിട്ടപ്പെടുത്തിയാണ് ഒരാൾക്ക ധനം ഇത്ര-യുണ്ടെന്ന് അറിയുന്നത്. ഒരു സമുദായത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട സകലരുടേയും സ്വത്ത് ഇതുപോലെ നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴി-യും. ഒരു രാജ്യത്തിൻെറ ധനാഭിവൃദ്ധി അറിയുന്നത് ഇങ്ങ-നെയാണ്. കടം എന്നു പറയുന്ന ഭാഗം ഉത്തമൎണ്ണൻെറ ധനത്തിൽ കൂട്ടേണ്ടതും അധമൎണ്ണൻേറതിൽ കുറയ്ക്കേണ്ടതു-മാകുന്നു.

ധനത്തിൻെറ പുഷ്ടി അപേക്ഷിച്ചാണ് ഒരു ആൾ-ക്കോ ഒരു സമുദായത്തിനോ ഒരു നാട്ടിനോ ഉള്ള ഐശ്വ-ൎയ്യത്തെ ഗണിക്കുന്നത്. ധനസമൃദ്ധി നാണയത്തിൻെറ ശേഖരിപ്പുകൊണ്ടു മാത്രം സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. നിത്യോപയോ-ഗത്തിന് ഉപകരിക്കുന്ന എല്ലാ സാധനങ്ങളുടേയും അഭി-വൃദ്ധിയാണു സമുദായത്തിൻെറ ക്ഷേമത്തിനു പ്രയോജന-പ്പെടുന്നത്.

ഉപയുക്തപദാൎത്ഥങ്ങൾ എല്ലാം ധനമാണ്. മനുഷ്യ-ൎക്കു പൊതുവേ ഓരോ ആവശ്യത്തിനു പ്രയോജനപ്പെടുന്ന-വയും പ്രയോജനപ്പെടുത്താവുന്നവയും അതിനു വേണ്ട ഉപകരണങ്ങളും എല്ലാം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. തീരെ പ്ര-യത്നം കൂടാതെ എല്ലാവൎക്കും എപ്പോഴും കിട്ടുന്നവ എത്ര തന്നെ അത്യാവശ്യമുള്ളവയായിരുന്നാലും ധനത്തിൽ ഉൾ-പ്പെടുന്നില്ല. അനുഭവത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചില്ലെങ്കിലും അ-തിന് ഉപകരിക്കുന്നവയും, ഉപകരിക്കത്തക്കവണ്ണം സ്വാധീ-നമുള്ളവയും ധനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാകുന്നു. ഈ ഇന-ങ്ങളെ എല്ലാം ലഘുവായി നിൎണ്ണയിക്കുന്നതിനു ഒരു തോ-തായിരിപ്പാനും, ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ ക്രയവിക്രയം

ചെയ്യുന്നതിന്ന സൗകൎയ്യമുണ്ടാകാനും വേണ്ടിൽ സാങ്കേതികമായ വിലയോടു കൂടി നാം തന്നെ ഏൎപ്പെടുത്തിയ ഒരു ഉപകരണമാണ ധനം.

പാഠം ൩൩.

വേല.

ഏതു സാധനത്തെയും നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും മനോഭാവത്തിനും യോജിക്കുന്ന രൂപത്തിൽ കൊണ്ടു വരുന്നതിന്ന ശ്രമം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നതു്. നെല്ലു വിളഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാൽ അതു കൊയ്തെടുത്തു് മെതിച്ചുണക്കി പുഴുങ്ങി അവച്ചു് അരിയാക്കിക്കഴിഞ്ഞാലേ നമ്മുടെ ആഹാരത്തിന ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്നുള്ളു. അതുപോലെ തന്നെ അരി വേവിച്ചു പാകപ്പെടുത്തി പല വിഭവങ്ങളും ഒരുക്കിവെച്ചു് രുചിപോലെ യോജിപ്പിച്ചു ഭക്ഷിച്ചിട്ടാണ് വിശപ്പടക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ ഏറെക്കുറെ അദ്ധ്വാനം ചെയ്തു പയോഗിക്കേണ്ടതായിട്ടേ അധികം പദാൎത്ഥങ്ങളും കാണുന്നുള്ളു.

മനുഷ്യരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് ഉപകരിക്കത്തക്കവണ്ണം വസ്തുവകകളെ നിൎമ്മിക്കുകയോ രൂപപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്ന പ്രകാരത്തിനാണ് വേല അല്ലെങ്കിൽ പ്രയത്നം എന്ന പേരു പറയുന്നതു്. നാം ലഘുവായി കരുതുന്ന ഏതു മാതിരി ഉപകരണവും എവിടെയെല്ലാം ഉള്ള ആളുകൾ എന്തെല്ലാം തരത്തിൽ പ്രയത്നപ്പെട്ടിട്ടാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു് എന്നു സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിച്ചാൽ അറിയാം. ഉപയോഗാൎഹമായ രൂപം ഇല്ലാത്തതിൽ ആ ഗുണം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഏതു പ്രവൃത്തിയും ഈ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടും. വേലയുടെ ഫലപ്രാപ്തി സദ്യസ്സാദ്ധ്യമായിട്ടും ദൂരസാദ്ധ്യമായിട്ടും വരാം.

പ്രയത്നം സഫലമെന്നും നിഷ്ഫലമെന്നും രണ്ടു പ്രകാരത്തിലുണ്ടു്. ഉപയോഗാൎഹമായ ദ്രവ്യങ്ങളെ സാക്ഷാൽ സൃഷ്ടിക്കയോ അതിനുള്ള വഴി കാണിക്കയോ ചെയ്യുന്നതിനാണ് സഫലമായ പ്രയത്നം എന്നു പേർ പറയുന്നതു്. അപ്രകാരമല്ലാത്ത വേല എത്ര കഷ്ടപ്പാടുള്ളതായാലും നിഷ്ഫലം തന്നെ. കൃഷിക്കാർ, നെയിത്തുകാർ, ആശാരിമാർ മുതലായവരുടെ പ്രയത്നം സഫലപ്രയത്നത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിലാണ്; ഇവ സദ്യസ്സാദ്ധ്യമായ ഫലം കൊടുക്കുന്നു. വിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്നവർ, രാജ്യഭാരം ചെയ്യുന്നവർ മുതലായവരുടെ പ്രയത്നം കൊണ്ടു് ഉടനടി പലപ്പോഴും ഫലപ്രാപ്തി ഉണ്ടാകുന്നില്ലെങ്കിലും, ആ ഫലപ്രാപ്തിക്ക് അനുകൂലിക്കുന്ന ശക്തികളെ സൃഷ്ടിക്കയോ സംഗ്രഹിക്കയോ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് അവരുടെ പ്രയത്നം ദൂരസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ള സഫലപ്രയത്നമെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തരിശായി കിടക്കുന്ന ഭൂമി സംസ്കരിച്ചു് ഉഴുതു വിതയ്ക്കുന്നതുപോലെയും, ഫലവത്തായ ഒരു ചെടിയ്ക്കു വെള്ളം ഒഴിച്ചു വളമിട്ടു ശുശ്രൂഷിച്ചു് അതിന്റെ ഫലത്തിനു ഗുണവും സമൃദ്ധിയും വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുപോലെയും ആണ് ഈ രണ്ടു കൂട്ടക്കാരുടേയും പ്രയത്നം.

ഒരാൾ രാപകൽ ഏറെക്കാലം വളരെ അദ്ധ്വാനിച്ചു് ഒരു വലിയ പാറക്കല്ലു് ഇളക്കാൻ നോക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. ആ കല്ലു് സ്വല്പമെങ്കിലും ഇളകിയില്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ അദ്ധ്വാനം മുഴുവൻ നിഷ്ഫലമാണല്ലോ. അതുപോലെ എത്ര തന്നെ അദ്ധ്വാനപ്പെട്ടാലും ഉദ്ദിഷ്ടഫലം ഉണ്ടായില്ലെങ്കിൽ അത്രയും പ്രയത്നം നിഷ്ഫലം തന്നെ. യാചകന്മാർ തസ്കരന്മാർ മുതലായവരുടെ പ്രയത്നവും ഈ നിരൂപണത്തിൽ നിഷ്ഫലങ്ങളായി ഗണിക്കേണ്ടവയാകുന്നു. ഉപയോഗാൎഹമായ വസ്തുവകകളെ അന്യന്മാരുടെ കൈയിൽനിന്നും സ്വന്തമായ ഉപയോഗത്തിനു സ്വാധീനപ്പെടുത്തു-

ന്നതാണ് അവരുടെ പ്രവൃത്തി. അതല്ലാതെ മുൻപറഞ്ഞപോലെ ഫലസമ്പാദകമായ ഒരു പുതിയ പ്രയത്നം അവർ ചെയ്യുന്നില്ല. സംഗീതം, ചിത്രമെഴുത്തു മുതലായ ലളിതകലകൾ പ്രയോഗിക്കുന്നവരുടെ വേല അനാവശ്യമോ നിഷ്പ്രയോജനമോ അല്ലെങ്കിലും, ഈ അൎത്ഥത്തിൽ നിഷ്ഫലങ്ങളാണെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ വേല വേറെ സഫലപ്രയത്നങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവരെ അവരവരുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ ശ്രമപരിഹാരംകൊണ്ടോ ഉത്തേജനംകൊണ്ടോ സഹായിക്കുന്നതായാൽ സഫലമായി ഗണിക്കാവുന്നതാണ്.

പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലം വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പല മാതിരി ഉപായങ്ങൾ ഉണ്ടു്. യന്ത്രങ്ങൾ മുതലായ ഉപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതു് ഇതിലൊന്നാണ്. എല്ലാ വേലകൾക്കും ഓരോ മാതിരിയുള്ള ആയുധങ്ങൾ കൂടാതെ കഴികയില്ലല്ലോ. ആ ആയുധങ്ങളുടെ ഗുണംപോലെ വേലകൾക്കു വേഗവും ഗുണവും ഉണ്ടാകുന്നു. ആവിയന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പത്താളുകൾക്ക് നൂറാളുകളുടെ പണി അതി വേഗത്തിലും വലിയ അദ്ധ്വാനം കൂടാതെയും ചെയ്വാൻ കഴിയുന്നതിന്നു പുറമേ, എത്ര ജനങ്ങൾ കൂടിയാലും അസാദ്ധ്യമായ വേലകൂടി ചെയ്യുന്നതിന്നു സാധിക്കുന്നു.

അതുപോലെ തന്നെ, പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവരുടെ നിപുണതകൊണ്ടും സദ്വൃത്തികൊണ്ടും വിശ്വാസയോഗ്യതകൊണ്ടും പ്രയത്നത്തിന്നു ഫലോൽപാദകശക്തി വൎദ്ധിക്കുന്നതാകുന്നു. സാധാരണയായി എല്ലാ വേലകൾക്കും, ചില വേലകൾക്കു പ്രത്യേകിച്ചും, നല്ല വാസനയും അഭ്യാസവും പഴക്കവും കൂടാതെ നിപുണത ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. വേലക്കാർ സദ്വൃത്തന്മാരായിരുന്നാൽ അവൎക്കു പണിയിൽ വിരുതും

സ്ഥൈൎയ്യവും ഉണ്ടാകുന്നു. അവരേക്കൊണ്ടു ക്രമമായി പണി ചെയ്യിക്കുന്നതിനു വിശേഷിച്ച് ആളുകളെ നിയമിക്കുന്നതിനുള്ള കൂടുതൽചിലവ് ലാഭപ്പെടുകയും ചെയ്യും. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരംകൊണ്ടു് ഈ വക ഗുണങ്ങൾ ക്രമേണ വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതിനാൽ വിദ്യാഭ്യാസം അധികമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ സഫലമായ പ്രയത്നത്തിനു ഗുണവും ആദായവും കൂടുതൽ ഉണ്ടായിരിക്കും.

'പ്രയത്നവിഭജനം' ഇതുപോലെയുള്ള വേറൊരു ഉപായമാകുന്നു. ഒരു പണി മുഴുവൻ ഒരാൾ തന്നെ ചെയ്യുന്നതിനു പകരം അതിനെ പല ഭാഗമായി തിരിച്ച് ഓരോ ഭാഗം ഓരോരുത്തരേക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ചാൽ പല ഗുണങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഒരു പുര പണിയുന്നതിൽ കൽപ്പണി, മരപ്പണി, ഇരിമ്പുപണി മുതലായതു പ്രത്യേകം വേലക്കാർ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ്, ആ പണികളെല്ലാംകൂടി ഒരു കൂട്ടർ തന്നെ ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ പണിക്കു രസികത്വവും ലാഭവും എളുപ്പവും ഉണ്ടാകുന്നത്. അവനവനു പരിചയവും പഴക്കവും ഉള്ള ഒരേ ജോലിതന്നെ ഒരാൾ ചെയ്യുന്നതായാൽ അയാളുടെ പണിക്കു നിപുണതയും കൈവേഗവും വൎദ്ധിക്കും. ഒരു ജോലി വിട്ടു തീരേ പരിചയമില്ലാത്ത മറെറാരു ജോലി തുടങ്ങുമ്പോൾ അനാവശ്യമായ സമയനഷ്ടവും സാധനനഷ്ടവും ചാതുൎയ്യക്കുറവുകൊണ്ടുള്ള സൗഷ്ഠവക്കുറവും വന്നു ചേരുന്നു. ഇതിന് ഒരു പരിഹാരമായിട്ടാണു പ്രയത്നവിഭജനം പ്രകൃത്യാ എല്ലായിടത്തും നിയമിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഒരേ വേലയിൽ തന്നെ ഏൎപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ദൂഷ്യമൊന്നും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു കണ്ടാൽ ആളുകൾക്ക് അവരവരുടെ വാസനയ്ക്കും അഭ്യാസത്തിനും ചേൎച്ചയായ പണിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു സൗകൎയ്യവും, തന്മൂലം അവരുടെ വേലകൊണ്ടു് അധികമായ പ്രയോജനവും കാണും. ഈ

വഴികൊണ്ട് അദ്ധ്വാനം കുറയ്ക്കുന്നതിനും ആദായം കൂട്ടുന്നതിനും ഉപകരിക്കുന്ന നൂതന ഉപായങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളത്.

പാഠം ൫൩.

വിദുരോപദേശം.

അത്യർത്ഥം പ്രശസ്തങ്ങളായവ സേവിച്ചീടും,
നിത്യവും നിന്ദിതങ്ങളായവ വർജ്ജിച്ചീടും
അശ്രദ്ധാനനല്ല നാസ്തികത്വവുമില്ല
വിദ്വാനാകുന്നതവൻ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനല്ലോ.

ക്രോധദർപ്പാദിഹർഷസ്തംഭലജ്ജാദികളാ-
ലേതുമേ വിഘ്നം കാര്യസാദ്ധ്യത്തിനുണ്ടാകാതെ
സ്വച്ഛമാമാത്മാവോടു മാന്യമാനിത്വംകൊണ്ടു
നിശ്ചലനാകുന്നവൻ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനല്ലോ.

ശീതോഷ്ണഭയരതിസമൃദ്ധിദാരിദ്ര്യാദി-
ഹേതുനാ കൃത്യത്തിനു വിഘ്നത്തെ വരുത്താതെ
നിത്യവും കർത്തവ്യാനുഷ്ഠാനം ചെയ്തീടുന്നവൻ
വിദ്വാനെത്രയുമവൻ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനല്ലോ.

നഷ്ടമായതു ചിന്തിച്ചേതുമേ ദുഃഖിയാതെ
ദുഷ്ടനായപ്രാപ്യമായുള്ളതു കാമിയാതെ
ആപത്തു വരുംകാലമേതുമെ മോഹിയാതെ
താപത്തെ ത്യജിപ്പവൻ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനല്ലോ.

അന്യായകർമ്മം വാചാ മനസാ ചെയ്യാതെക-
ണ്ടന്യേഷാം ഹിതത്തുങ്കലീർഷ്യയുമുണ്ടാകാതെ •
ആര്യകർമ്മണാ രഞ്ജിപ്പിച്ചേറിയ സൽകർമ്മണാ
ധീരനായിരിപ്പവൻ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനല്ലോ.

കാലത്തെ നിരൂപിച്ച കല്പിച്ച നിശ്ചയിച്ചോ-
രാലസ്യം മദ്ധ്യേ തുടൎന്നീടാതെ കൎമ്മം ചെയ്തു
കാലവുമവസ്ഥ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു വശ്യാത്മാവായ് -
പാലിച്ച പുരുഷാൎത്ഥം വാണീടുന്നവൻ വിദ്വാൻ.

സമ്മാനത്തിങ്കലുള്ളിൽ സമ്മോദമുണ്ടാകാതെ,
നിൎമ്മൂലമവമാനത്തിങ്കലും ഖേദിയാതെ
അക്ഷോഭ്യനായ്, ഗംഗ തന്നിലേ ഹ്രദംപോലെ
രക്ഷിച്ച ധൎമ്മത്തേയും വാണീടുന്നവൻ വിദ്വാൻ.

സംപ്രവൃത്തോക്തിമാനായ്, വിചിത്രകഥനമായ്,
സംപ്രതിഭാവനായ്, ശുദ്ധോക്തിവക്താവുമായ്,
ഊഹാപോഹാദികളിൽ ചതുരഹൃദയനായ്
മാഹാത്മ്യത്തോടു വാണീടുന്നവൻ മഹാവിദ്വാൻ.

സകലഭൂതങ്ങൾക്കമെത്രയും മനോജ്ഞനായ്,
സകലകൎമ്മങ്ങൾക്കമുചിതയോഗജ്ഞനായ്,
സകലപുരുഷരിൽ വെച്ചുപായജ്ഞനുമായ്,
സകലവിജ്ഞാനിയായുള്ളവൻ മഹാവിദ്വാൻ.

പ്രജ്ഞാനുഗതമായ വിശ്രുതമുണ്ടു പിന്നെ
പ്രജ്ഞയും ശ്രുതാനുഗയാംവണ്ണമുണ്ടു താനും
അസംഭിന്നാൎയ്യജന മൎയ്യാദയോടു നിത്യ-
മസന്ദിഗ്ദ്ധാത്മാവായുള്ളവൻ മഹാവിദ്വാൻ.

അൎത്ഥമാകിലും ബലാദൈശ്വൎയ്യമെന്നാകിലും
വിദ്യയാകിലും തനിക്കേറെയൊന്നുണ്ടായ് വന്നാൽ
എത്രയും വിനീതനായസമുന്നദ്ധനായ
വിദ്വാനു സമനായിട്ടില്ല വിദ്വാന്മാരാരും.

അൎത്ഥത്തെ തനിക്കുള്ളതഴിച്ചു പരാൎത്ഥമായ്
മിത്രാൎത്ഥം മിത്ഥ്യാചാരം ചെയ്തീടുന്നവൻ മൂഢൻ.

തന്നെക്കാമിച്ചീടാത്ത നാരിയെ കാമിക്കയും,
തന്നെക്കാമിച്ചവളെ താൻ പരിത്യജിക്കയും,
തന്നെക്കാൾ ബലവാനോടേറെ മത്സരിക്കയും,
തന്നെത്താനറിയാതെ ചെയ്തീടുന്നവൻ മൂഢൻ.

മിത്രത്തെ ദ്വേഷിപ്പാനായമിത്രം മിത്രമാക്കി
പ്രത്യഹം ദുഷ്ടകൎമ്മം ചെയ്തീടുന്നവൻ മൂഢൻ.
ഉൾപ്പൂവിൽ കൃത്യങ്ങളെ സംശയിച്ചനുദിനം
ക്ഷിപ്രാൎത്ഥം കൎമ്മം ചിരാൽ ചെയ്തീടുന്നവൻ മൂഢൻ.

അന്യമന്ദിരത്തിങ്കൽ ചൊല്ലാതെ ചെല്ലുകയും,
തന്നോടു ചോദിയാതെ താനേറെപ്പറകയും,
ഉദ്ധതനായുള്ളവൻ തന്നെ വിശ്വസിക്കയും,
ബദ്ധമോദേന ചെയ്തീടുന്നവൻ മഹാമൂഢൻ.

അന്യദോഷങ്ങൾ പറഞ്ഞേററവുമാക്ഷേപിക്കും
തന്നുടെ വൎത്തമാനമവ്വണ്ണം തന്നെ താനും
പിന്നെത്താനൊരുവനമീശനല്ലാതെയുള്ളോ-
നന്വഹം കോപിക്കയും ചെയ്തീടുന്നവൻ മൂഢൻ.

തന്നുടെ ബലമറിയാതെ ധൎമ്മാൎത്ഥം വിനാ
തന്നാൽ സാദ്ധ്യവുമല്ലാത്ത കൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്വാൻ
അന്നന്നു തുടങ്ങിയുമന്നന്നു മുടങ്ങിയും
പിന്നെയുമതിനാരംഭിച്ചീടുന്നവൻ മൂഢൻ.

ശിഷ്യനല്ലാത്തവനെ വെറുതേ ശാസിക്കയും,
നിസ്വനായുള്ളവനെ നിയതം സേവിക്കയും,
ദുഷ്ടനെബ്ഭജിക്കയും ശിഷ്ടനെ നിന്ദിക്കയും,
കഷ്ടമോൎത്തോളമവനെത്രയും മഹാമൂഢൻ.

സമ്പന്നമാകുംവണ്ണം തനിക്കു ഭുജിക്കണം,
ശുഭ്രമന്ദിരത്തിങ്കൽ വാസവും ചെയ്തീടണം,
തന്നുടെ പുത്രമിത്രകളത്രഭൃത്യാദികൾ-
ക്കൊന്നുമേ പൊറുതിക്കു കൊടുക്കയില്ല താനും,
അങ്ങനെയുള്ള നരൻ തന്നോളം ദുഷ്ടനായി-
ട്ടെങ്ങുമേ നിരൂപിച്ചാലാരുമില്ലറിഞ്ഞാലും.

ഏകനായതിസ്വാദു ഭുജിച്ചീടരുതല്ലോ,
ഏകനായ് ചിന്തിച്ചു കല്പിക്കരുതൊരുകാര്യം,
ഏകനായ് പെരുവഴിപോകയുമരുതല്ലോ,
ഏകവേശ്മനി പലരും കിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ,
ഏകനായ് തന്നെയുണന്നിരുന്നീടരുതല്ലോ.

ഏകമാം ധർമ്മം പരം ശ്രേയസ്സാകുന്നതോർത്താൽ,
ഏകൈവ ക്ഷമാ ശാന്തിയായതെന്നത്രേ നൂനം.

പരന്മാരുടെ വിത്തരൂപവീര്യാഭിജാത്യ-
ഗുരുസൗഭാഗ്യസുഖസൽകാരാദികൾ കണ്ടാൽ
ചിത്തത്തിലസൂയ വർദ്ധിച്ചീടും പുരുഷനു
നിത്യവുമാധിയൊഴിഞ്ഞില്ലെന്നു ധരിക്കണം.

അർത്ഥാഭിജാത്യവിദ്യാദികളാലുള്ള മദ-
മെത്രയും വിരയപ്പോം സജ്ജനസംഗത്തിനാൽ.

ശീലമെത്രയും പ്രധാനം പുരുഷനു നൂനം
ശീലമില്ലായ്കിൽ മിത്രാർത്ഥങ്ങൾകൊണ്ടെന്തു ഫലം?

സത്യമാർജ്ജവം ശൗചം സന്തോഷമനസൂയാ
ചിത്തശാന്ത്യനായാസപ്രിയവാക്യാദി ഗുണം
ഉണ്ടാകയില്ലയല്ലോ നിർണ്ണയം ദുരാത്മനാം:
ഉണ്ടാകിലതു പരപീഡയ്ക്കായ് വരും താനും.

സൎവ്വവേദജ്ഞനെക്കാളുൽകൃഷ്ടനാകുന്നതു
സൎവ്വഭൂതങ്ങളിലുമാൎജ്ജവമുള്ള പുമാൻ.

കൃതജ്ഞത്വവും പരാക്രമവും വിനയവും
മിതഭാഷണം ദാനമന്വയവിശുദ്ധിയും
ശ്രുതവും നൽപ്രജ്ഞയുമുള്ളവൻ ശോഭിക്കുന്നു;
ഇച്ചൊന്ന ഗുണമെട്ടുമില്ലാത്ത പുരുഷനെ
സജ്ജനമേതും ബഹുമാനിക്കയില്ലയല്ലോ.

വാസരത്തിങ്കൽ പ്രവൎത്തിക്കിലേ രാത്രൗ പിന്നെ
വാസംചെയ്തീടാവൂതു സുഖമായെന്നു നൂനം;
എട്ടുമാസവും പ്രവൎത്തിക്കിലേ പുനരതി-
വൃഷ്ടിമാസങ്ങൾ നാലും സുഖമായ്‌വസിക്കാവൂ;
യൗവനത്തിങ്കൽ പ്രവൎത്തിച്ചു ധൎമ്മാൎജ്ജിക്കിലേ
ചൊല്ലേറെവാൎദ്ധക്യത്തിൽസുഖമായ്‌വസിക്കാവൂ;
ജീവപൎയ്യന്തം പ്രവൎത്തിക്കിലേ മരിച്ചാലും
ദേവലോകാദികളിൽ സുഖമായ് വസിക്കാവൂ.

പാഠം ൬.

അന്തഃകരണാനുസരണം.

എല്ലാ മനുഷ്യരുടേയും ഹൃദയത്തിൽ ഇന്നതു ന്യായമെന്നും ഇന്നത് അന്യായമെന്നും തിരിച്ചറിയത്തക്കവണ്ണം ഒരു ജ്ഞാനം ഈശ്വരനാൽ തന്നെ കല്പിതമായിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിയിലാകട്ടെ വാക്കിലാകട്ടെ വിചാരത്തിലാകട്ടെ ന്യായാന്യായങ്ങളെ വിവേചിച്ചു പറഞ്ഞുതരുന്നതായ ഒരു സൂക്ഷ്മശബ്ദം നമുക്കെല്ലാവൎക്കും ഉള്ളിൽ ഉണ്ടു്. ആ ശബ്ദത്തെ നാം എത്രമാത്രം ജാഗ്രതയായി ആദരിച്ചു് അതിന്റെ ഗുണദോഷപ്രതിപാദനത്തെ കേട്ടു നടക്ക-

നുവോ അത്രയും അധികം അതു് അന്യഥാ ഗ്രഹണത്തിന് അവിഷയമായും വ്യക്തമായും തീരും. നമുക്കു സന്ദേഹമുണ്ടാകുന്ന സംഗതിയിലൊക്കയും നമ്മുടെ കൎത്തവ്യം ഇന്നതെന്നു് അറിയുന്നതിന് നമുക്ക് അധികം ലാഘവം സിദ്ധിക്കയും ചെയ്യും. മേൽപറഞ്ഞ ശബ്ദം അന്തഃകരണശബ്ദമെന്നും അതിനെ അനുസരിച്ചു നടക്കുന്നവൻ അന്തഃകരണാനുസാരിയെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഈശ്വരനെക്കുറിച്ചു ഭയഭക്തിയേയും, ഈശ്വരൻെറ നന്മയേക്കുറിച്ചു കൃതജ്ഞതയേയും, ഈശ്വരൻെറ ദയാപൂൎവ്വസംരക്ഷണയിൽ വിശ്വാസത്തേയും, ഈശ്വരൻെറ ഇച്ഛയ്ക്കു് അനുസരണയേയും നാം നിയമേന പരിശീലിച്ചു വൎദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ അന്തഃകരണാനുസരണം എന്ന ഉൽകൃഷ്ടഗുണം നമ്മളിൽ ഉത്ഭവിക്കയും സ്ഥിരീഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ അന്തഃകരണം നമുക്കു മനോവാക്കായകൎമ്മങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഒരു നിയാമകമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരുപ്രകാരം വിചാരിച്ചാൽ അന്തഃകരണാനുസരണം മറെറല്ലാ സൽഗുണങ്ങളേയും ഗ്രഹീകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാം.

ഒരു ആംഗ്ലോ ഇൻഡ്യൻ ഗ്രന്ഥകൎത്താവു താഴെ പറയുന്ന കഥകൊണ്ടു് അന്തഃകരണം നമുക്ക് എങ്ങനെ ഉപദേഷ്ടാവായി തീരുന്നു എന്നുള്ളതിനെ നന്നായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു:—

"കാലാന്തരത്തിൽ മഹാനും ഗുണവാനുമായ ഒരാളായിത്തീൎന്ന ഒരു ബാലൻ നാലു വയസ്സു പ്രായമായിരുന്നപ്പോൾ ഒരു ചെറിയ ആമയെക്കണ്ടു് അതിനെ ഒരു വടികൊണ്ടു് അടിക്കാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോൾ ഉണ്ടായതിനെ അവൻ തന്നെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—'ഉടനെ എന്തോ ഒന്നു, എൻെറ ചെറിയ കൈയിനെ നിരോധിക്കുകയും 'അതു തെററാണു്' എന്നു് എൻെറ ഉള്ളിൽ തന്നെ ഒരു ശബ്ദം സ്പഷ്ട-

മായും ഉച്ചമായും പറകയും ചെയ്തു.' ഞാൻ ഉടനെ ഭവനത്തിൽ ചെന്നു് അമ്മയോടു് ഈ വൃത്താന്തം പറഞ്ഞു; 'അതു തെററാണു്, എന്നു് എന്നോടു് പറഞ്ഞതു് എന്തൊന്നാണെന്നു ചോദിച്ചു. അവൾ കണ്ണിൽനിന്നു് ഒരു ബാഷ്പകണം തുടച്ചുകൊണ്ടു് എന്നെ ആശ്ലേഷിച്ചിട്ടിങ്ങനെ പറഞ്ഞു: 'അതിനെ ചില മനുഷ്യർ അന്തഃകരണം എന്നു പറയുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ ആത്മാവിലിരിക്കുന്ന ഈശ്വരന്റെ ശബ്ദമെന്നു പറയുന്നതാണു് ഉചിതം എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.' നീ അതു ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കയും അനുസരിക്കയും ചെയ്താൽ അതു അധികമധികം വ്യക്തതയോടുകൂടി സംസാരിക്കയും, സദാ നിന്നെ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കയും ചെയ്യും. എന്നാൽ നീ അതിനെ ശ്രദ്ധിക്കാതെയോ അനുസരിക്കാതെയോ ഇരുന്നാൽ അതു ക്രമേണ ക്ഷയിച്ചുപോകുകയും, നിന്നെ നേതാവില്ലാതെ ഇരുട്ടിൽ വിട്ടുകളയുകയും ചെയ്യും. നിന്റെ ജീവിതം ആ ചെറിയ ശബ്ദത്തെ ശ്രദ്ധിച്ചു് നടക്കുന്നതിൽ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു."

ഉൽകൃഷ്ടമായ സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠയോടുകൂടിയ എർസ്കിൻ പ്രഭു തന്റെ അന്തഃകരണപ്രേരിതങ്ങളായ കൃത്യങ്ങളെ ശരിയായി അനുഷ്ഠിച്ചുവന്നതു നിമിത്തം ഏററവും ബഹുമതിയും പ്രാബല്യവും പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:— "എനിക്കു ബാല്യത്തിൽ ഒന്നാമതായി മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞ നിയോഗവും ഉപദേശവും എന്റെ അന്തഃകരണം യാതൊന്നിനെ അനുഷ്ഠേയമായി തോന്നിക്കുന്നോ അതിനെ ചെയ്കയും, തൽഫലത്തെ ദൈവാധീനമായി വിശ്വസിക്കയും ചെയ്യണം എന്നായിരുന്നു. ഞാൻ ഈ ഗുരൂപദേശത്തെ എന്റെ മരണപര്യന്തം ഓർമ്മിച്ചു നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകും. ഇതുവരെയും അതിനെ അനു-

സരിച്ചു തന്നെയേ ഞാൻ നടന്നിട്ടുള്ളൂ. അതുനിമിത്തം എനിക്ക് ഐഹികമായി യാതൊരു ഹാനിക്കും ഇടവന്നിട്ടില്ല. പ്രത്യുത, ആയതു് ഐശ്വൎയ്യത്തിലേയ്ക്കും ശ്രേയസ്സിലേയ്ക്കും ഒരു മാൎഗ്ഗമായിട്ടാണ് എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ആയതുകൊണ്ടു് ആ മാൎഗ്ഗത്തെ തന്നെ എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളും അനുവൎത്തിക്കത്തക്കവണ്ണം ഞാൻ അവൎക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കും."

അന്തഃകരണാനുസാരിയായ ഒരുത്തന്റെ നടത്തയിൽ ജനങ്ങൾ എത്രമാത്രം വിശ്വാസം വയ്ക്കുന്നു എന്നും അവൻ ഭരിക്കുന്ന ശക്തിക്ക് എത്രമാത്രം പ്രാബല്യം ഉണ്ടാകുന്നു എന്നും ഉള്ളതിനു് കഴിഞ്ഞുപോയ പ്രാൻസിസ് ഹാർനർ എന്ന ആളിന്റെ നടപടി ഒരു വിശേഷദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. അയാളേക്കുറിച്ചു കോബെറൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

"അയാളുടെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു സൽബുദ്ധിയുള്ള എല്ലായുവാക്കൾക്കും ഉണ്ടാകുന്ന വിശിഷ്ടമായ അറിവു ഇതാകുന്നു. അയാൾ മററുള്ള ആളുകളേക്കാൾ അധികശക്തിയും നടപ്പും ഉള്ളവനും, അശേഷം മനോഗുണം ഇല്ലാത്തവരെയും അധമന്മാരെയും ഒഴിച്ചു് മററുള്ള എല്ലാവരുടെയും വിസ്മയം, സ്നേഹം, വിശ്വാസം, അനുശോചനം ഇതുകൾക്കു പാത്രഭൂതനും ആയിട്ട് ൩൮-ാം വയസ്സിൽ കാലധൎമ്മം പ്രാപിച്ചു. മരിച്ചുപോയ യാതൊരു മെംബറിനും പാർലമെണ്ടിൽ ഇതിൽ കൂടുതലായ ബഹുമതി ഒരിക്കലും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ എല്ലായുവാക്കളും വിചാരിച്ചു നോക്കട്ടെ: ഈ വിശേഷം അയാൾക്ക് എങ്ങനെ ഉണ്ടായി? സ്ഥാനവലിപ്പംകൊണ്ടോ? അയാൾ എഡിൻബറോനഗരത്തിൽ ഒരു കച്ചവടക്കാരന്റെ മകനായിരുന്നു. സമ്പത്തുകൊണ്ടോ? അയാൾക്കാകട്ടെ അയാളുടെ സംബന്ധികൾക്കാകട്ടെ ചെലവു

കഴിച്ച് ആറു പെൻസുപോലും മിച്ചം വന്നിട്ടില്ല. ഉദ്യോഗംകൊണ്ടോ? അയാൾ ഒരു ഉദ്യോഗമേ ഭരിച്ചിട്ടുള്ളു, അതും അത്ര പ്രാബല്യമില്ലാത്തതും സ്വല്പ ശമ്പളത്തിലും അല്പകാലത്തേയ്ക്കും ആയിരുന്നു. സാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടോ? അതും അത്ര പ്രശംസിക്കത്തക്കവണ്ണം ഒന്നും ഇല്ലായിരുന്നു; പ്രതിഭാശക്തിയും അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. കരുതലോടുകൂടിയും ബദ്ധപ്പെടാതെയും അയാൾ ശരിയായി നടക്കണമെന്നു മാത്രമേ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നുള്ളു. വാഗ്മിത്വംകൊണ്ടോ? ഭയപ്പെടുത്തുന്നതോ ദോഷപ്രവൎത്തകമോ ആയുള്ള വാഗ്വൈഭവം യാതൊന്നും കൂടാതെ ശാന്തതയോടും മൎയ്യാദയോടും കൂടിയാണ് അയാൾ സംസാരിച്ചിരുന്നതു്. ജനവശീകരണമായ ഏതെങ്കിലും മാതിരികൊണ്ടോ? അയാൾ കേവലം മൎയ്യാദക്കാരനും സുശീലനുമേ ആയിരുന്നുള്ളു. പിന്നെ എന്തിനാലായിരുന്നു? ഒരു സാത്വികമായ മനസ്സിനു സമ്പാദിക്കാൻ അശക്യങ്ങളല്ലാത്ത ബുദ്ധിമത്വം, പരിശ്രമശീലം, സന്മാൎഗ്ഗനിഷ്ഠ, സൽസ്വഭാവം ഈ ഗുണങ്ങളാൽ മാത്രം ആയിരുന്നു. അയാളുടെ നടത്തയുടെ ശക്തി ഒന്നുതന്നെയാണ് അയാളെ ഔന്നത്യം പ്രാപിപ്പിച്ചതു്. ആ നടത്ത അയാൾക്കു സഹജസ്വഭാവസിദ്ധമെന്നും പറവാനില്ല; കേവലം സ്വയം സമ്പാദിതമായിരുന്നു. പാർലമെണ്ടിൽ അയാളേക്കാൾ എത്രയോ അധികം വാഗ്വൈഭവവും ശേഷിയും ഉള്ളവർ അനേകം പേർ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ സന്മാൎഗ്ഗനിഷ്ഠകൊണ്ടുള്ള യോഗ്യതയോടു കൂടി ഈ ഗുണങ്ങളുടെ വേണ്ടിടത്തോളമുള്ള ഒരു ഭാഗം ഇയാളിൽ യോജിച്ചിരുന്നതിലധികം മററൊരുവനും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അഭ്യാസത്താലും സൽഗുണത്താലും അല്ലാതെ മററു യാതൊന്നിനാലും സഹകരിക്കപ്പെടാതെയുള്ള സാധാരണ വിവേകശക്തിമാത്രത്താൽ ലൌകികകാലക്ഷേപത്തിൽ സഹ-

ജമായി സംഭവിക്കുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേയും ഒരുത്തന് എത്രമാത്രം വിജയംപ്രാപിക്കാമെന്നുള്ളതിന് ഫാർനർ ദൃഷ്ടാന്തഭൂതനായിരിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ കൃത്യത്തെ ചെയ്യുന്നതിനും എല്ലാവിഷയത്തിലും അന്തഃകരണചോദനയെ അനുസരിച്ചു നടക്കുന്നതിനും നാം ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ബോധത്തോളം മനസ്സിനു വാസ്തവമായ സന്തോഷവും സമാധാനവും മററൊന്നും ജനിപ്പിക്കുന്നില്ല. അതുപോലെ തന്നെ അന്തഃകരണത്തിനു വിരുദ്ധമായി നടന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വിചാരത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന മനസ്സിൻെറ അസ്വാസ്ഥ്യത്തോളം അസമാധാനജനകവും ബുദ്ധിക്ഷയകാരണവും മററൊന്നുമില്ല.

അന്തഃകരണാനുസാരേണ നടക്കുന്നവൻ കൂടെക്കൂടെ ആത്മശോധന ചെയ്കയും തൻെറ പ്രവൃത്തി ശരിയായിട്ടിരിക്കുന്നോ എന്നു നിഷ്പക്ഷപാതമായി വിവേചിച്ചു നോക്കുകയും ചെയ്യും.

പ ൧ ൦ ൦ ഠ ഉ.

ഒരു പിതാവിൻെറ ഗുണദോഷവാക്യം.

എൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട പൈതലേ! നീ ഒന്നാമത് ഈശ്വരനെ വന്ദിക്കയും, ആരാധിക്കയും, ഈശ്വരവിചാരവും ഈശ്വരസ്മരണയും ഭക്തിപൂർവം ചെയ്കയും, ദൈവാധീനതയെ പുകഴ്ത്തുകയും, ദൈവശക്തിയെ ബഹുമതിപൂർവം വണങ്ങുകയും, ഈശ്വരോപാസനയിൽ സ്ഥൈര്യത്തോടു കൂടിയിരിക്കുകയും, പ്രതിദിനം ഈശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്യണം.

ഇതിനടുത്ത് — നീ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ അ-

ന്ന്യന്മാരെയും സ്നേഹിക്കയും, ഈശ്വരൻ സകല മനുഷ്യരെയും എങ്ങിനെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നും, അവരോട് എത്ര ദയാലുവായും അവരെക്കുറിച്ച് എത്ര വാത്സല്യവാനായും ഇരിക്കുന്നു എന്നും അവരെ എത്ര ജാഗ്രതയോടുകൂടി രക്ഷിക്കുന്നു എന്നും നീ ആലോചിക്കയും, എന്നിട്ട് നമ്മുടെ സമസൃഷ്ടന്മാരെ ഈശ്വരൻ സ്നേഹിക്കുന്നതു പോലെ സ്നേഹിക്കാൻ ശ്രമിക്കയും ചെയ്യണം.

സത്യം ഒന്നിനെ മാത്രം നീ വാക്കിന്ന് അലങ്കാരമാക്കിക്കൊള്ളുകയും, സകല വസ്തുക്കളേയും അവയുടെ യോഗ്യതപോലെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്ന് അഭ്യസിക്കുകയും വേണം.

നിന്റെ വേഷം ക്രമമായും നിർമ്മലമായും വിനീതമായും ഇരിക്കണം. അന്നപാനങ്ങളിൽ നീ അതിമാത്രയേയും ഉന്മാദകദ്രവ്യങ്ങളേയും വജ്ജിക്കണം. നിന്റെ ദേഹത്തെ കേവലം ദേഹിയുടെ കിങ്കരനായി വിചാരിച്ച് ഒന്നിന്റെ പരിചര്യയെ വേണ്ടുംവണ്ണം ചെയ്യുന്നതിനായി മാത്രമേ മററതിനെ പോഷിപ്പിക്കാവൂ.

നീ നിത്യശാന്തനായിരിക്കയും, ദരിദ്രന്മാരെ സഹായിക്കയും, സമസൃഷ്ടന്മാരുടെ ശ്രേയസ്സിനേക്കുറിച്ചു സന്തോഷിക്കയും, അവരുടെ കഷ്ടതയേക്കുറിച്ച് അനുതപിക്കയും, അവരുടെ വിദ്വേഷത്തെ ക്ഷമിക്കയും ചെയ്യണം.

എന്റെ പൈതലേ! ഈ ഉപദേശങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട കാലം വേഗം വിരമിച്ചുപോകും. ഈ പ്രപഞ്ചം ക്ഷണംകൊണ്ടു നിന്റെ കൈയിൽനിന്നു ഗളിതമാകും; അഥവാ നീ ക്ഷണംകൊണ്ടു അതിൽനിന്നു ഗളിതനാകും. ഇപ്പോൾ ഞാൻ നിന്നോടു പറയുന്ന ഉപദേശങ്ങളെ എന്റെ അച്ഛൻ ഇന്നാൾ എന്നോടു പറഞ്ഞതുപോലെ എനിക്കു തോന്നുന്നു.

പാഠം ൭൦.

ആത്മസംയമനം.

നമ്മുടെ കൃത്യത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനും ഈശ്വരേച്ഛയെ അനുസരിക്കുന്നതിനും പ്രവൎത്തകമായി ൬൯-ാം പാഠത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള അന്തഃകരണാനുസരണത്തെ മുഖ്യമായും അത്യാവശ്യകമായും ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ ഒന്ന് ആത്മസംയമനത്തിന്റെ പരിശീലനം ആകുന്നു. കാമക്രോധലോഭാദികൾക്കു വശഗനായിരിക്കുന്ന ഒരുത്തനെക്കാൾ അധികം അന്തഃകരണത്തിന്റെ പ്രബലമായും സ്പഷ്ടമായും ഉള്ള കുററപ്പെടുത്തലിനു വിഷയീഭൂതനായി യാതൊരുത്തനുമില്ല. എല്ലാ ദേശത്തിലും എല്ലാ കാലത്തിലും കാമക്രോധാദികളെ ജയിച്ചു നാം മൃഗജാതികളിൽനിന്ന് ഉൽകൃഷ്ടന്മാരായി ഭവിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ സന്മാൎഗ്ഗോപദേശത്തിന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശ്യമായി സജ്ജനങ്ങൾ എല്ലാവരും ശ്രദ്ധാപൂൎവം പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "ആത്മാവിനെ ജയിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു രാജാവു് ശത്രുക്കളെ ജയിക്കുന്നതെങ്ങനെ?" എന്നു മഹാഭാരതത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. "ആത്മദമനം ചെയ്യുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാത്ത ഒരുത്തൻ കോട്ടകൾ ഇല്ലാത്തതും ഇടിഞ്ഞതും ആയ ഒരു നഗരംപോലെ ആകുന്നു" എന്നും, "ആത്മദമനം ചെയ്യുന്നവൻ ഒരു പട്ടണത്തെ ജയിച്ചു് അധീനപ്പെടുത്തുന്നവനെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനാണ്" എന്നും സോളോമാൻ എഴുതീട്ടുണ്ടു്. ഹെർബെർട്ടു സ്പെൻസർ എന്ന് ഈ കാലത്തിലുള്ള ഒരു ഇംഗ്ലീഷു് ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:— "ഉത്തമമനുഷ്യന്റെ പൂൎണ്ണതകളിൽ ഒന്ന് ആത്മദമനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സാഹസിക്യം കൂടാതെയും, ഉപൎയ്യുപരി ഓരോന്നായി ഉണ്ടായി-

കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആഗ്രഹങ്ങളാൽ അങ്ങുമിങ്ങും ആകർഷിക്കപ്പെടാതെയും, സ്വേച്ഛാനിയമനത്തോടും സമബുദ്ധിയോടും കൂടിയും, എല്ലാ പ്രവൃത്തിയേക്കുറിച്ചും പൂർണ്ണമായി ആലോചിച്ചു സാവധാനമായി തീർച്ച ചെയ്യുന്ന ജ്ഞാനശക്തികളുടെ സമുദായാഭിപ്രായപ്രകാരമുള്ള തീരുമാനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടും ഇരിക്കുക. ഇതിനെ ആകുന്നു സകലവിധ വിദ്യാഭ്യാസവും സാധിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു്."

സ്വേച്ഛാനിയമനത്തെ ശീലിക്കുന്നതിലുള്ള ലാഘവം ഏതാനും ബാല്യകാലത്തിൽ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന അഭ്യാസത്തെയാണു് അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നമ്മളെ സ്നേഹിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാരുടെയും ഗുരുക്കന്മാരുടെയും അടുക്കൽനിന്നു നമുക്കു കിട്ടീട്ടുള്ള ഹിതോപദേശങ്ങളും കരുതലുകളും ശിക്ഷകളും, അതുപോലെ തന്നെ നല്ല സ്നേഹിതന്മാരുടെയും സഹവാസികളുടെയും ദൃഷ്ടാന്തഭൂതമായ നടത്തയും ഈ വിഷയത്തിൽ നമുക്കു സഹായികളായി തീരുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ തന്നെത്താൻ ശിക്ഷണം ചെയ്യുന്നതും, അനുചിതമായ എല്ലാ മനഃപ്രേരണയേയും ഉടനുടൻ അടക്കുന്നതും, അശുചിയായ എല്ലാ ഇച്ഛയേയും പ്രബലമായി നിരോധിക്കുന്നതും, മനുഷ്യർക്കെല്ലാവർക്കും ശക്യവും അവരുടെ കർത്തവ്യകർമ്മവും ആകുന്നു. ഇപ്രകാരം സന്മാർഗ്ഗശിക്ഷണത്തെ നിരന്തരം പരിശീലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ സൽഗുണത്തിനു മുൻപിലത്തേക്കാൾ സ്ഥൈര്യവും മേലാൽ ആത്മജയം ചെയ്യുന്നതിനു് അധികലാഘവവും സിദ്ധിക്കുന്നു.

മഹാനായ ഹാംപ്ഡനേക്കുറിച്ചു ചരിത്രഗ്രന്ഥകർത്താവായ ക്ലാറെണ്ഡൻ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—"അയാളെക്കാൾ അധികം ആത്മനിയമനശക്തി ഒരുത്തനും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാൾ ഭക്ഷണാദികളിൽ അത്യന്തം

മിതവൃത്തിയായിട്ടു, സകല മനോവികാരങ്ങളേയും അടക്കിക്കൊണ്ടു കാലംകഴിച്ചു. അതിനാൽ അയാൾക്കു് അന്യന്മാരുടെ മനോവികാരങ്ങളിലും തന്റെ അധികാരത്തെ പ്രവൎത്തിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഉണ്ടായിരുന്നു." ശ്രേഷ്ഠനായ സ്ട്രാഫോർഡിന്നു് ഒരു അനിയന്ത്രണീയമായ സ്വഭാവം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനെ ജയിക്കുന്നതിന്നു് അയാൾ ആലോചിച്ച ക്രമം അയാളുടെ എഴുത്തുകളിൽ ഒന്നിൽനിന്നു നാം അറിയുന്നു. അയാൾ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:— "ക്ഷമാവാനായിരിക്കുന്നതിന്നു് ഒരു നല്ല പാഠം നിങ്ങൾ എനിക്കു തരുന്നു. എന്റെ വയസ്സും പ്രകൃത്യാ ഉള്ള സ്വഭാവഗതികളും എനിക്കു വേണ്ടതിലധികം ഊൎജ്ജിതസ്വഭാവത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. എന്നാൽ കുറേക്കൂടി ലോകപരിചയം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അതു ശാന്തമായിത്തീരുകയും, എന്നെ ഞാൻ തന്നെ സൂക്ഷിച്ചു നടക്കുമ്പോൾ അതു തീരെ ഇല്ലാതാകയും ചെയ്യും എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു." അമേരിക്കാരാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായ വാഷിംഗ്ടനേക്കുറിച്ചു് അയാളുടെ ചരിത്രം എഴുതിയ ഗ്രന്ഥകൎത്താവു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:— "അയാളുടെ കോപാദിമനോവികാരങ്ങൾ പ്രബലങ്ങളായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ അവ വളരെ കാഠിന്യത്തോടുകൂടി പ്രകടീഭവിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അവയെ ക്ഷണേന നിരോധിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ സ്വഭാവത്തിൽ അത്യന്തം അസാധാരണമായ ധൎമ്മം ആത്മസംയമനമായിരിക്കാം. അതു മിക്കവാറും അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്വഭാവഗതിയുടെ ഫലം ആയിരുന്നു; എന്നാൽ മററാളുകളേക്കാൾ സവിശേഷമായി ഈ ശക്തി പ്രകൃത്യാ തന്നെ അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നു കാണുന്നു." ഒരു മഹാകവി ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:— "വായനക്കാർ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊള്ളണം. നിങ്ങളുടെ ആത്മാവു് ജ്യോതിശ്ചക്ര-

ത്തിനും ഉപരിസങ്കല്പിതങ്ങളായ പ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു ഉൽപതിക്കുന്നതായാലും, അധോഗതികൊണ്ടു അന്ധകാരമയമായ പാതാളത്തിലേക്കു നിപതിക്കുന്നതായാലും വിവേകത്തോടും കരുതലോടും കൂടിയ ആത്മസംയമനമാണ് ജ്ഞാനത്തിനു മൂലമായിട്ടുള്ളതെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊൾക.

പാഠം ൩൦.

ദൈവൈക്യം (ഒന്നാം ഭാഗം).

അക്ബർചക്രവർത്തി രാജ്യം പരിപാലിച്ചിരുന്ന കാലത്തിൽ ഒരു ദിവസം സായാഹ്നത്തിൽ ചക്രവർത്തിയും, മന്ത്രിയായ അബുൽഫസലും മന്ത്രിയുടെ അനുജനും സേനാനായകനും ആയ ഫൈസിയും ഉത്തരദേശത്തിൽനിന്നു ആയിടയ്ക്കു വന്നിരുന്ന കുല്ലുകരും ആസ്ഥാനമണ്ഡപത്തിൽ ഇരുന്ന് ഓരോ രാജ്യകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംഭാഷണംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതിനിടയ്ക്കു ഹിന്ദുക്കളുടെ പുരാതനമായ യോഗശാസ്ത്രം വിസ്മൃതപ്രായമായിരിക്കുന്നു എന്നു പ്രസംഗവശാൽ കുല്ലുകർ പറഞ്ഞു.

മഹമ്മദീയമതത്തിനും ഹിന്ദുമതത്തിനും സമാനങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ച് ഒരു നവീനമതം സ്വരാജ്യത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്താൻ ഉദ്യോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന ചക്രവർത്തി സ്വാഭിപ്രായത്തെ മന്ത്രിമാരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാൻ ഇതുതന്നെ അവസരം എന്നു കരുതി ജയഭാവത്തോടെ ഫൈസിയോടു പറഞ്ഞു:— "അതാ, കണ്ടില്ലയോ! ബ്രാഹ്മണരുടെ വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നല്ല പരിചയമുള്ള നമ്മുടെ സ്നേഹിതനായ കുല്ലുകർ യോഗശാസ്ത്രത്തെ അത്ര നിസ്സാരമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല."

ഫൈസി പറഞ്ഞു:— ഗ്രാഹ്യങ്ങളായ അനേകവിഷയ-

ങ്ങളെ നമുക്ക പഠിപ്പിച്ചുതന്നിരിക്കുന്ന ബുദ്ധിമാനായ നമ്മുടെ സ്നേഹിതൻ അങ്ങനെ പറകയാണെങ്കിൽ അതിൽ സാരമായി വല്ലതും ഉണ്ടെന്നു മനസ്സോടെ ഞാൻ സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ, കുല്ലകരേ! പ്രാചീനമായ ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽനിന്ന് എന്തു പ്രയോജനമുണ്ടാകുമെന്നാണു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതിനെ നിങ്ങൾ ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ അറിഞ്ഞിടത്തോളം ഇതു മോക്ഷസാധകമാണെന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു ഓരോ കൗശലപ്രയോഗങ്ങളെ പ്രതിപാദിച്ചു മൂഢന്മാരെ ഭ്രമിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥതന്ത്രമല്ലാതെ മററൊന്നും അല്ല."

കുല്ലകർ ഉത്തരം പറഞ്ഞു:— "പതഞ്ജലിപ്രണീതമായ ഈ ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് എന്റെ അഭിപ്രായം അത്ര പ്രതികൂലമായിട്ടല്ല. എന്നാൽ ഇതിൽ പരമമായ തത്വം അടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്ന് എനിക്കു വിശ്വാസമില്ല. ജീവാത്മാവിനു പരമാത്മാവിൽ ലയം ഉണ്ടാകും എന്നുള്ള യോഗശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം അത്ര തെററാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഒരു ആനന്ദാവസ്ഥയിൽ ജീവാത്മാവിനു പരമാത്മാവിൽ ലയം ഉണ്ടാക്കുന്നതായ മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ശുദ്ധതത്വത്തെ വിശദീകരിക്കാൻ യോഗാഭ്യാസം പര്യാപ്തമാകുമോ എന്ന് എനിക്കു സംശയമാണ്. ചിത്തവൃത്തിനിരോധം പരിണാമത്തിൽ മോക്ഷസാധകമായി തീരാം എന്നുള്ള സിദ്ധാന്തം അത്ര ത്യാജ്യമല്ല."

അക്ബർ പറഞ്ഞു:— "ഇതു എന്റെ അഭിപ്രായത്തിനു യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ചിത്തവൃത്തിനിരോധത്തിന് ആവശ്യകമായ ആത്മസംയമനം തന്നെയാണു നമ്മുടെയും, സ്വമതത്തെ പ്രചരിപ്പിക്കാനായി പശ്ചിമദേശങ്ങളിൽ നിന്നും വന്നിട്ടുള്ള പാതിരിമാരുടെയും ദർശനങ്ങളിൽ സാരമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ എല്ലാവർക്കും,

വിശിഷ്യ തത്വജ്ഞാനികൾക്കും ശ്രദ്ധാർഹമായ മറെറാരു വിഷയം ഇല്ലയോ? ഈ ആത്മസംയമനം എത്രതന്നെ ശ്രേഷ്ഠമായിരുന്നാലും ഇതുകൊണ്ടു ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്ന സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മങ്ങളുടെ ശാശ്വതമായ സംയോഗത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്കു എന്തറിവാൻ കഴിയും?"

കല്ലുകർ ഉത്തരം പറഞ്ഞു:—"ശരിതന്നെ; ദേഹത്തിന്റേയും ദേഹിയുടേയും ധർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഗാഢമായി പര്യാലോചിക്കാത്ത ഒരു തത്വജ്ഞാനി ആ പേരിന് അർഹനായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ അവയ്ക്കു തങ്ങളിൽ ഉള്ള സംബന്ധത്തിന്റെ ദുർജ്ഞേയമായ തത്വത്തെ വിശദീകരിക്കാൻ ആർക്കു കഴിയും?"

ഫൈസി ഉത്തരം പറഞ്ഞു:—"ആർക്കും കഴികയില്ല; ആരാലും അതു ഇതുവരെയും വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇനിമേൽ വളരേക്കാലംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കാവുന്ന ജ്ഞാനം ഈ വിഷയത്തെ വിശദീകരിക്കുമോ എന്നുള്ളതു് ഇപ്പോൾ നമുക്കു ഊഹിക്കാൻ അശക്യമാണു്. എന്നാൽ തൽകാലത്തേക്കു പ്രാചീനന്മാരും അദ്യതനന്മാരുമായ എല്ലാ അഭിജ്ഞന്മാരും വിശ്വസിക്കയും അവരിൽ പലരും ഏറെക്കുറെ വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൻവണ്ണം ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ അനാദിയായും അനന്തമായും ഒരു ശാശ്വതമായ ജീവൻ ഉണ്ടെന്നും, നികൃഷ്ടാവസ്ഥയിൽനിന്നു ക്രമേണ ഉൽകൃഷ്ടാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നതായ ഒരു വികാസം അതിന്റെ ധർമ്മമാണെന്നും ഉള്ള അറിവുകൊണ്ടു നാം തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടതല്ലയോ? മനുഷ്യരായ നമ്മളും അവരവരുടെ ശക്തിക്കു തക്കവണ്ണം ക്രമേണ ആ വികാസത്തെ പ്രാപിപ്പിക്കാൻ ഈശ്വരനാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരാണു്. നമ്മുടെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളാകുന്തോറും നികൃഷ്ടങ്ങളായ വിചാരങ്ങൾ പ്രതിനിവർത്തിക്കയും സമസൃഷ്ടന്മാ-

ളുടേയും ജനസമുദായത്തിന്റേയും രാജ്യത്തിന്റേയും ഗുണത്തിന്ന നിരഭിസന്ധിയായ ഐദംപൎയ്യം നമുക്ക ജനിക്കയും ചെയ്യും."

അക്ബർ പറഞ്ഞു:— "യോഗ്യനായ ഫൈസി! നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു വളരെ നന്നായി. എന്നാൽ അതെല്ലാം ശരിയായിരിക്കാം എങ്കിലും അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്ക് അലംഭാവം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടോ? അതല്ലാതേയും അതിലധികമായും ചിലതിന്ന നിങ്ങൾക്ക് ആഗ്രഹം തോന്നുന്നില്ലയോ?"

ഫൈസി ഉത്തരം പറഞ്ഞു:— നിശ്ചയമായി ഉണ്ടു്. കേവലം അതിന്റെ ഒരു സാമാന്യജ്ഞാനത്താൽ നമുക്ക തൃപ്തിയുണ്ടാകുന്നില്ല. അതിനെ വിശദതരമായി മനസ്സിലാക്കുകയും ഉപയോഗിക്കുകയും പരമാത്മാവിന്നും ജീവാത്മാവിന്നും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ അറികയും ചെയ്യുന്നതിന്ന നമുക്ക താല്പൎയ്യം തോന്നുന്നു. തത്വശാസ്ത്രത്തെ അഭ്യസിക്കുന്ന എല്ലാവരും ഇതിനായിത്തന്നെയാണ് ശ്രമിക്കുന്നതു."

ചക്രവൎത്തി പറഞ്ഞു:— "ഞാൻ പറഞ്ഞതു നിങ്ങൾക്ക നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതെല്ലാം ഞാൻ സമ്മതിക്കാം. ഞാൻ ചോദിച്ചതിന്റെ താൽപൎയ്യം മറെറാന്നുമല്ല. നിങ്ങൾ പറയുന്ന ഈ ആത്മാവിന്റെ ഉത്ഭവം അതിൽനിന്ന തന്നെയോ അതിലും ഉൽകൃഷ്ടതരമായ ഒരു ചൈതന്യത്തിൽ നിന്നോ എന്നാണ്?"

ഫൈസി ഉത്തരം പറഞ്ഞു:— "ചൈതന്യം ഈ ആത്മാവിന്റെ ധൎമ്മമാണ്. അതു് ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ അനേകപ്രകാരേണ പ്രകടീഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു ഒരു വസ്തുവിന്റെ ധൎമ്മം അതിന്റെ കാരണമായിട്ടു വരുന്നതു സംഭാവ്യമാണോ?"

കുറേ നേരത്തേക്ക എല്ലാവരും മൌനികളായിരുന്നു.

ചക്രവത്തി എന്താണ് ഉത്തരം പറയേണ്ടതു് എന്നാലോചിച്ചു. എന്നാൽ ശിരഃകമ്പം ചെയ്തതല്ലാതെ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

ഒടുവിൽ അബ്ദുൽഫ്ാസൽ ഫൈസിയോടു പറഞ്ഞു:—"എന്റെ അനുജാ! തന്റെ വാദം എത്രയും യുക്തിയുക്തമായിരിക്കുന്നു, എങ്കിലും നമ്മുടെ പൂജിതനായ ചക്രവത്തിയെപ്പോലെ തന്നെ ഞാനും ഇതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നില്ല. ഈ ആത്മാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരംകൊണ്ടു നമുക്ക് എന്തു പ്രയോജനമാണു സിദ്ധിക്കുന്നതു?"

ഫൈസി സസ്മിതമായി പറഞ്ഞു:—"ഇതുകൊണ്ടു നമുക്ക് ഒരു പ്രയോജനവും വേണ്ട; ഇതു വാസ്തവമാണെങ്കിൽ നാം ഇതിനെ അംഗീകരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു നമുക്കു തൃപ്തിയോ സന്തോഷമോ ഉണ്ടാകുമോ എന്നുള്ള ഭാഗം നോക്കേണ്ടാ. വാസ്തവമായും നന്നായും ഉള്ള എല്ലാത്തിനേയും കുറിച്ച് ഒരു ശ്രദ്ധയെ ജനിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നിടത്തോളം മാത്രം എന്റെ അഭിപ്രായം ഈ ലോകത്തിൽ ഒരു വിലയുള്ളതാണെന്നു ഞാൻ ഉപപാദിക്കാം. അതിലധികമായി എന്താണു നമുക്ക് അപേക്ഷിക്കാവുന്നതു്?"

അബ്ദുൽഫ്ാസൽ ഉത്തരം പറഞ്ഞു:—"താൻ പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്; എന്നാൽ നമ്മെക്കുറിച്ചല്ല മുഖ്യമായി ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. വിദ്യാഭ്യാസവും ജ്ഞാനവും കുറഞ്ഞവരാണെങ്കിലും നിത്യമായി പ്രത്യക്ഷാനുഭവമുള്ളതിൽ ഉപരിയായി ഒന്നിനെ അറിയുന്നതിനു താല്പര്യമുള്ളവരായ ജനങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്. ഈ തത്വങ്ങളെ ജനങ്ങൾക്കെല്ലാവക്കും, സുഗ്രഹങ്ങളാകത്തക്കതായ ഒരു സമ്പ്രദായത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു ശക്യമല്ലയോ?"

അക്ബർ പറഞ്ഞു:—"ഇതു ഞാൻ പല തവണയും

വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ തത്വങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു നൂതനമായി പ്രതിമകളേയോ ചിഹ്നങ്ങളേയോ കണ്ടുപിടിക്കുന്നത് അശക്യമാണെങ്കിൽ ജനങ്ങളുടെ മതവിശ്വാസത്തിൽനിന്നും സാഹിത്യാഭിരുചിയിൽനിന്നും ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ള പുരാതനകാലങ്ങളിലെ രീതിയെ നമുക്കു സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ലയോ?"

അക്ബർ മിണ്ടാതിരുന്നപ്പോൾ ഫൈസി പറഞ്ഞു:—"തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ കല്പിച്ചതിന്റെ താല്പര്യം എനിക്കു മനസ്സിലായി. അവിടന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നതും അവിടത്തെ വിശ്വസ്തമിത്രങ്ങളിൽ ചിലരെ ഇതിനുമുമ്പിൽ തന്നെ ധരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും ആയ നൂതനമതത്തെ ആണ് അവിടന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു. അങ്ങനെ അല്ലയോ?"

പാഠം ൧൦൦.

ദൈവൈക്യം (രണ്ടാം ഭാഗം).

അക്ബർ ഉത്തരം പറഞ്ഞു:—"നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചതു ശരി തന്നെ; എന്നാൽ ഈ അവസരത്തിൽ ഞാൻ അതിനേക്കുറിച്ചു കുറേക്കൂടി പറയാം. അനേക ദുർഗ്രഹവിഷയങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ളതിനു വേണ്ടി ഫൈസിയോടും കൂട്ടുകാരോടും ഞാൻ കൃതജ്ഞനായിരിക്കുന്നു. എന്റെ അഭിപ്രായത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിന് അനുഗുണമായി നമ്മുടെ സംഭാഷണം ഈ അവസരത്തേക്കുറിച്ചായതു് എനിക്കു സന്തോഷകരമാകുന്നു. എന്നാൽ കേട്ടുകൊണ്ടാലും! തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാൎക്കും അവരേക്കാൾ അറിവു കുറഞ്ഞവൎക്കും ഒരുപോലെ തൃപ്തികരമായും യുക്തിയുക്തമായും ഉള്ള ഒരു മതത്തെ ഏതു വിധത്തിലാണു പ്രവൎത്തിപ്പിക്കേണ്ടതു് എന്നു

വളരെ നാളായി ഞാൻ ആലോചിച്ചുവരുന്നു. ഒടുവിൽ പ്രാചീനന്മാരായ പെർഷ്യന്മാരാലും വിശിഷ്യ ഹിന്ദുക്കളുടെ വേദങ്ങളിൽ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഋഷികളാലും സ്വീകൃതങ്ങളായ പ്രതിമകളേക്കുറിച്ച് എനിക്കു അറിവു കിട്ടിയപ്പോൾ എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഏകദേശം സിദ്ധമായി. ആ പ്രതിമകൾ നിങ്ങൾക്കു നല്ലവണ്ണം അറിവുള്ള സൂൎയ്യനും അഗ്നിയും ആണ്. പ്രകാശത്തേയും ഊഷ്മാവിനേയും എത്രയും ആശ്ചൎയ്യകരമായി പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്ന ചിത്രഭാനുക്കളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നതു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ നിസ്സാരവും നിരൎത്ഥകവുമായി തോന്നുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഇവരിൽ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടമായ തത്വം അന്തൎഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു ഭാവികളായ അനേക വൎഷശതങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ജ്ഞാനംനിമിത്തം എത്രയും ഉന്നതമായ ഒരു പദത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതായിരിക്കാം." രാജഗൃഹത്തിന്റെ അനാവൃതമായ അളിന്ദത്തിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞ് മന്ദമന്ദമായി അസ്തമിക്കുന്ന ലോകബാന്ധവനെ അംഗുലികൊണ്ടു നിൎദ്ദേശിച്ച് അദ്ദേഹം തുടൎന്നു പറഞ്ഞു:—"അതാ കണ്ടാലും! ഈ ലോകത്തിലുള്ള പ്രകാശത്തിന്റേയും ജീവന്റേയും ശ്രേഷ്ഠമായ ആ പ്രതിരൂപം നാളെ ഏററവും ശോഭയോടെ പ്രത്യാഗമിക്കുന്നതിനായി നമ്മെ വിട്ടുപിരിയുന്നു. ആദ്യകാലത്തിൽ മനുഷ്യർ ആദിത്യനെ ഈശ്വരനായി ആദരിക്കയും സ്തോത്രങ്ങളേക്കൊണ്ടു ആരാധിക്കയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. പ്രാചീനപണ്ഡിതന്മാർ ആ ദേവനെ ലോകത്തിൽ കാണുന്ന ശക്തികൾക്കൊക്കയും നിദാനമായിട്ടാണു വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളതു. എന്തെന്നാൽ സകലത്തിനും ജീവൻ കൊടുക്കുന്നതു പ്രകാശവും ഊഷ്മാവുമല്ലയോ? ആദിത്യന്റേയും ചന്ദ്രന്റേയും നക്ഷത്രങ്ങളുടേയും വിദ്യുത്തിന്റേയും നാം പാകാദികൾക്കുപയോഗിക്കുന്ന

അഗ്നിയുടേയും പ്രകാശത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ഹിതകരമായും ചിലപ്പോൾ ഭയങ്കരമായും നാശകരമായും ഉള്ള വിധത്തിൽ തേജസ്സിന്റെ അത്യന്ത സാധാരണങ്ങളായ ആവിർഭാവങ്ങൾ നമുക്ക പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. നാം എപ്പോഴും അവധാരണം ചെയ്യുന്നില്ലായിരിക്കാമെങ്കിലും ഭൂമിയിലും ഇതരഗോളങ്ങളിലും മനുഷ്യരിലും മൃഗങ്ങളിലും ജലത്തിലും സവ്വത്ര ഇതിന്റെ ശക്തി സന്നിഹിതമായിരിക്കുന്നു. ഇതു വാസ്തവത്തിൽ ഇപ്രകാരമാണെങ്കിൽ പൈസി ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞ ചൈതന്യത്തിന്റെ ചിഹ്നമായി ഈ ശക്തിയെ ഗ്രഹിക്കുന്നതു കേവലം ഒരു കവികല്പനയാണെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുമോ? നമ്മുടെ സ്നേഹിതനായ അബുല്ഫസൽ എന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, ഈ നൂതനമതത്തെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നടപ്പാക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കയും അവർ ഇപ്പോൾ ഉള്ള അനേക മിത്ഥ്യാജ്ഞാനങ്ങൾക്കു പകരം ഇതിനെ സ്വീകരിക്കയില്ലയോ എന്നു പരീക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നതിന് അയാൾ ഉൽകണ്ഠിതനായും ഇരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ള മതങ്ങളിൽനിന്നും ഇതിനെ തിരിച്ചറിയുന്നതിന് ഒരു പേരുകൊണ്ടു പൂർണ്ണമായ അത്ഥം വെളിപ്പെടുകയില്ലെങ്കിലും "ദൈവൈക്യം" എന്നതു് അയുക്തമായി തോന്നുന്നില്ല. പകൽ സമയത്തിലും പ്രഭാതത്തിലും സൂര്യനേയും, രാത്രിയിൽ അഗ്നിയേയും ഉചിതങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങളേക്കൊണ്ടു വന്ദിയ്ക്കുമാത്രമല്ലാതെ ഇതിൽ മററു കമ്മങ്ങളൊന്നും ആവശ്യകങ്ങളല്ല."

അനന്തരം ചക്രവത്തി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു് ഉപസംഹരിച്ചു:— "ഇതിനേക്കുറിച്ചു് ഏതാനും ചിലതു മുമ്പിൽ തന്നെ ഞാൻ നിങ്ങളോടു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലാതെ എല്ലാം പൂർണ്ണമായി വിവരിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ അതിനു അവസരം ഉണ്ടായി. നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം എന്താണെന്ന് നിവ്വ്യാജമായി എന്നോടു പറയണം.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ അപേക്ഷപ്രകാരം അവരാരും ഉടനെ ഒരു അഭിപ്രായം പറയുന്നതിന്ന മനസ്സുള്ളവരായി കാണപ്പെട്ടില്ല. ഒടുവിൽ കുല്ലൂകർ പറഞ്ഞു:—

"ബുദ്ധിമാനായ ചക്രവൎത്തി! ഞങ്ങൾ ഉടനെ ഉത്തരം പറയാൻ സന്നദ്ധന്മാരല്ലാത്തതിനെ ക്ഷമിക്കണം. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കല്പിച്ച സാരമേറിയ സംഗതിയെക്കുറിച്ച് കുറേ ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ കല്പിച്ചതിൽ പ്രലോഭനം തോന്നിക്കുന്നതായി വളരെ ഭാഗം ഉണ്ടു്; എന്നാൽ എൻെറ സവിനയമായ അഭിപ്രായത്തിൽ ഗൗരവമായി ആലോചിക്കേണ്ട ഭാഗവും വളരെ ഉണ്ടു്. പ്രാചീനന്മാരായ കവികളിൽനിന്നും തത്വജ്ഞാനികളിൽനിന്നും അവിടുന്നു എടുത്തിട്ടുള്ള പ്രതിമകളുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ സമ്മതിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു് അശേഷം സംശയമില്ല. എന്നാൽ അവയെ ദൈവതേ്വന കല്പിക്കുന്നതിൽ അബദ്ധമില്ലയോ? ഈ പ്രതിമകളിലാണു 'ദൈവൈക്യം' എന്നു ജനങ്ങളെ ധരിപ്പിച്ചു് അവർ അതിനെ സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ഇവ നിത്യമായി പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നവ ആകകൊണ്ടു് ഇവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഗൗരവം ക്രമേണ ലുപ്തമാകയും ഒടുവിൽ കേവലം ഒരു ബാഹ്യതന്ത്രം മാത്രമല്ലാതെ ദൈവാരാധനത്തിൻെറ സാരം ഒന്നും ഇല്ലാതെയായി തീരുകയും ചെയ്യും. ഇപ്പോൾ കല്പിച്ചു സ്ഥാപിക്കാൻ ആലോചിക്കുന്ന ഈ മതം തന്നെ ഒരു കാലത്തു വളരേ ജനങ്ങളാൽ വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു നാം നല്ലവണ്ണം ആലോചിക്കണം. പിന്നെ അതു് എങ്ങനെ ആയിത്തീൎന്നു? ഇദാനീന്തനകാലങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, പ്രാചീനകാലങ്ങളിലും ആരാധ്യവസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു സംശയം ജനിച്ചു ഭക്തിമാന്മാരായ അനേകം ആളുകൾ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഋഗ്വേദത്തിൽ തന്നെ കാണുന്നുണ്ടു്. യാതൊരുത്തൻ ജീവനേയും ബലത്തേയും

തരുന്നുവോ, യാതൊരുത്തന്റെ ആജ്ഞയെ ദേവന്മാർ എ-ല്ലാവരും ബഹുമാനിക്കുന്നുവോ, മത്ത്യതയും അമത്ത്യതയും യാതൊരുത്തന്റെ ഛായയാകുന്നുവോ, നമ്മാൽ ആരാധ്യ-നായ ആ ഈശ്വരൻ ആരാണ്? ആ കാലത്തും ജീവന്റേ-യും ശക്തിയുടേയും പ്രതിമകളായി അഗ്നിയേയും സൂര്യ-നേയുംകൊണ്ടു മനുഷ്യർ തൃപ്തന്മാരായില്ല. പിന്നെ ഇപ്പോൾ ഈ "ദൈവൈക്യം" പൂവ്വകാലത്തെ അഗ്നിസൂ-യ്യാരാധനത്തേക്കാൾ അധികമായ ഒരു ബലത്തെ ജനി-പ്പിക്കുമോ?

അക്ബർ ഒന്നും ഉത്തരം പറയാതെ ഫൈസിയോടു "നി-ങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം എന്താണ്?" എന്നു ചോദിച്ചു.

അയാൾ ഉത്തരം പറഞ്ഞു:—"എന്റെ യോഗ്യനായ സ്നേഹിതൻ പറഞ്ഞതിലധികം ഒന്നും എനിക്കു പറയാ-നില്ല. പൂവ്വകാലത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സംശയത്തേക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹം എടുത്തു പറഞ്ഞ വേദവാ-ക്യത്തേക്കാൾ അധികം സ്പഷ്ടമായി വേദത്തിൽ തന്നെ മറെറാരു വാക്യം ഉണ്ടു്. "ഈ ഗ്രന്ഥതത്വത്തെ ആരറി-യുന്നു? എവിടെനിന്നാണ് ഈ പ്രപഞ്ചമെല്ലാം ഉണ്ടായതു്? ഇതെല്ലാം ഈശ്വരന്റെ സങ്കല്പംകൊണ്ടു കല്പിച്ചതാണോ എന്നാക്കറിയാം? ഈശ്വരനു തന്നെ അറിയാം. അഥവാ അദ്ദേഹത്തിനു തന്നെ അറിവാൻ പാടില്ലായിരിക്കാം. അ-തുകൊണ്ടു് ഈ സംശയം മതമുണ്ടായ കാലത്തിൽ തന്നെ ജനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ സംശയവും, നൂതനമായി ഒരു മതത്തെ സ്ഥാപിക്കാൻ പോകുമ്പോൾ നിയമേന ഉണ്ടാകുന്നതും, 'ദൈവൈക്യം' എന്ന നൂതനമതത്തെ ഗ്രഹി-ച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ ചിലക്കു തന്നെ ഇപ്പോൾ ഉള്ളതുമായ വിരോ-ധവും ഇരിക്കട്ടെ; അവരെപ്പോലെയുള്ള ഒരാൾ ഇതിനെ ഗണിക്കയില്ല. എന്നാൽ നിസ്സാരമെന്നു തള്ളിക്കളയാൻ

പാടില്ലാത്തതും ഇപ്പോൾ കുല്ലുകർ സൂചിപ്പിച്ചതുമായ മറെറാരു ദോഷമുണ്ടു്. അള്ളാ എന്നോ, ദൈവം എന്നോ ഒരു സംജ്ഞയെ നാം കല്പിച്ചാൽ അതു് അനാദിനിധനമായ ഒരു ചൈതന്യത്തിനു പകരം അജ്ഞാനികൾക്കു കേവലം സൂര്യനേയോ അഗ്നിയേയോ പോലുള്ള ഒരു വ്യക്തിയെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതായി പരിണമിക്കും. അപ്പോൾ ദൈവൈക്യം എന്നതിൻെറ ഉദ്ദേശ്യം നഷ്ടമാകും. പിന്നെ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു എഴുപ്പെടുത്തുന്ന മതംകൊണ്ടു് എന്തു ഫലം സിദ്ധിക്കും?"

അബ്ബുൽഫാസൽ ചോദിച്ചു:— "എന്നാൽ ഫൈസി, ജനങ്ങൾക്കു ജ്ഞാനം വദ്ധിക്കുന്നതിനു് എന്തു ചെയ്യണമെന്നാണു തൻെറ ഉദ്ദേശ്യം? ചക്രവത്തി ഇച്ഛിക്കുന്ന പരിഷ്കാരം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള മാൎഗ്ഗം എന്താണു്?"

ഫൈസി ഉത്തരം പറഞ്ഞു:— "ചീനരാജ്യത്തുള്ള തത്വജ്ഞാനികളും പരിഷ്കാരപ്രവത്തകന്മാരായ എല്ലാ മഹാന്മാരും ഒരു മതത്തേയും അഭ്യുപഗമിക്കാതെ ആയിട്ടു വളരെക്കാലം ആയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ജനങ്ങൾക്കു ജ്ഞാനം വദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാൎഗ്ഗം അവർ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടു് നാം ആ വിഷയത്തിൽ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. അതു സർവോപരിജനങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസമാണു്. ഇതൊന്നു മാത്രമേ ജനസമുദായത്തിൻെറ പരിഷ്കാരത്തിനു നിശ്ചയമായി ഉപയോഗപ്പെടുകയുള്ളൂ. അതിൻെറ ഫലങ്ങൾ ഉടനെതന്നെ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു വാസ്തവം തന്നെ. ഒരു മഹത്തായ കാൎയ്യത്തെ ആരംഭിക്കുന്നവർ അതിനു പരിണാമത്തിൽ നിശ്ചിതമായി ഉണ്ടാകുന്ന ഫലത്തെ കാണാനിടവരുന്നതു് അപൂർവമായിട്ടേ ഉള്ളൂ. എന്നാൽ എന്തു പ്രമാണത്തെ അനുസരിച്ചെങ്കിലും ഒരു നൂതനമതത്തെ പ്രചരിപ്പിച്ചാൽ അതു കുറച്ചു കാലത്തേയ്ക്കു നിലനില്ക്കുമെങ്കിലും അവസാനത്തിൽ ദുഷിച്ചുപോകുന്നതു നിശ്ചയമാണു്."

അക്ബർ ഉത്തരം പറഞ്ഞു:—"നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു വാസ്തവം തന്നെ. അതിനെക്കുറിച്ച ഞാൻ നലവണ്ണം ആലോചിക്കുന്നതാണ്. നമ്മുടെ നൂതനമതത്തെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രവൎത്തിപ്പിക്കുന്നതിന് ഏതെങ്കിലും ബലമായ തടസ്സം നേരിടുന്നപക്ഷം അതിനെ നമ്മുടെ മിത്രവൎഗ്ഗത്തിനുള്ളിൽ മാത്രം വച്ചുകൊള്ളുന്നതു പക്ഷെ നന്നായിരിക്കും. എങ്കിലും എന്റെ പ്രിയമായ ഈ ഉദ്യമത്തെ ഞാൻ ഉടനെ ഉപേക്ഷിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കരുതു. നമുക്ക് ഇതിനേക്കുറിച്ച് ഇനിയും സംസാരിക്കാം. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഇങ്ങനെ ഇരിക്കട്ടെ. രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളേക്കുറിച്ച നമുക്കു ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ടല്ലോ. എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരേ! നിങ്ങൾ സ്വാഭിപ്രായങ്ങളെ എല്ലാം പറഞ്ഞതിനുവേണ്ടി ഞാൻ നിങ്ങളോടു കൃതജ്ഞനായിരിക്കുന്നു."